Michael Crichton

Noaptea samurailor

Mamei mele, Zula Miller Chichton.

Pătrundem într-o lume în care
vechile legi nu mai sunt valabile.
Phillip Sanders

Afacerile înseamnă război.
Motto japonez

DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE AL ORAŞULUI LOS ANGELES

STENOGRAMĂ DE UZ INTERN
STRICT CONFIDENŢIALĂ

Conţinut: Stenograma interogatoriului luat detectivului Peter J. Smith, interogatoriu înregistrat pe casetă video.
13-15 martie.

Referent: Crima Nakamoto (A8895-404)

Această stenogramă aparţine Departamentului de Poliţie al oraşului Los Angeles şi este destinată doar uzului intern. Este interzisă prin lege reproducerea ei ori a vreunui fragment din ea. Nerespectarea celor menţionate mai sus atrage după sine pedepse severe.

Adresaţi toate cererile la:
Comandantul Şef al Departamentului de Afaceri Interne din cadrul Departamentului de Poliţie al oraşului Los Angeles.
PO Box 2029
Los Angeles, CA 92038 – 2029
Telefon: (213) 555-7600
Telefax: (213) 555-7812

Video interogatoriu: Detectiv P.J. Smith
3/13-3/15

Cazul: "Crima Nakamoto"

Descrierea interogatoriului: Subiectul (locotenentul Smith) a fost interogat timp de douăzeci şi două de ore pe parcursul a trei zile – de luni 13 martie până miercuri 15 martie. Interogatoriul a fost înregistrat pe o videocasetă S-VHS/SD.

Descrierea imaginii: Subiectul (locotenentul) se află aşezat în spatele unui birou din laboratorul audio-vizual#4, LAPD HQ. Pe peretele din spatele subiectului se vede un ceas, Imaginea cuprinde suprafaţa biroului, cu o ceaşcă de cafea, şi subiectul văzut de la talie în sus. Subiectul e îmbrăcat cu: haină, cămaşă şi cravată (în prima zi), cămaşă şi cravată (a doua zi) şi cămaşă cu mâneci suflecate (a treia zi). Timpul de înregistrare e marcat în colţul de jos, dreapta, al monitorului.

Scopul interogatoriului: clarificarea rolului jucat de subiect în anchetarea cazului "Crima Nakamoto" (A8895-404). Ofiţerii însărcinaţi cu interogarea au fost: detectiv T. Conway şi detectiv P. Hammond. Subiectul a refuzat dreptul de a fi reprezentat de un avocat.

Cazul "Crima Nakamoto": neelucidat.

Stenograma din 13 martie.

INT: Putem începe. Numele dumneavoastră, vă rog.

SUB: Peter James Smith.

INT: Vârsta şi funcţia?

SUB: Am treizeci şi patru de ani . Sunt locotenent în cadrul Serviciilor Speciale – Departamentul de Poliţie al oraşului Los Angeles.

INT: După cum ştiţi, domnule locotenent Smith, nu vi se aduce nici o învinuire.

SUB: Ştiu.

INT: Cu toate acestea este dreptul dumneavoastră de a fi reprezentat de un avocat.

SUB: Am refuzat acest drept.

INT: Cum doriţi. Aţi fost constrâns în vreun fel să răspundeţi întrebărilor acestui interogatoriu?
SUB: (după o pauză lungă) Nu. Nu am fost constrâns în nici un fel.
INT: E-n regulă. Acum aş vrea să discutăm puţin despre "Crima Nakamoto". Când aţi luat prima dată contact cu acest caz?
SUB: Joi seara, 9 februarie, cam pe la ora nouă.
INT: Ce s-a întâmplat atunci?
SUB: Eram acasă când am primit un telefon.
INT: Ce făceaţi în momentul în care aţi primit telefonul?

Prima noapte

Capitolul 1

Şedeam pe pat în apartamentul meu din Culver City, trăgând cu ochiul la televizor — sonorul era închis — unde se transmitea meciul de baschet al echipei Lakers, în timp ce încercam să memorez cuvintele primei mele lecţii de japoneză.

Era o seară liniştită; o culcasem pe fetiţa mea pe la ora opt. Aveam casetofonul lângă mine pe pat şi o voce plăcută de femeie spunea ceva de genul: *"Bună ziua. Sunt ofiţer de poliţie. Vă pot ajuta cu ceva?"* Sau: *"Arătaţi-mi vă rog meniul".* După fiecare propoziţie, făcea o pauză ca să pot repeta după ea, în japoneză. Mi-am stâlcit limba cât am putut. Apoi, vocea spuse: *"Magazinul de legume este închis. Unde se află poşta?"* Şi alte chestii de genul ăsta. Câteodată îmi venea greu să mă concentrez, dar mă străduiam. *"Domnul Hayashi are doi copii."*

Am încercat să răspund: *"Hayashi-san wa kodomo ga fur...futur...",* am declarat cu solemnitate. Dar până să termin eu, tipa începu din nou să ciripească: *"Băutura aceasta nu este bună deloc.*"

Aveam caietul deschis pe pat lângă cărticica *"Domnul Cap de cartof"* a fetiţei mele, pe care o adusesem înapoi după ce îi citisem. Alături, un album cu fotografii şi pozele de la a doua aniversare a zilei ei de naştere. Trecuseră deja patru luni de la

ziua lui Michelle, dar încă nu pusesem pozele în album. De asta-i bine să încerci să faci toate lucrurile la timpul lor.

"La ora două va avea loc o adunare."

Fotografiile de pe pat deja nu mai reflectau realitatea. La patru luni după ce fuseseră făcute, Michelle arăta complet altfel. Crescuse. Rochia scumpă — catifea neagră cu guler de dantelă albă —, pe care o purtase de ziua ei şi pe care i-o cumpărase fosta mea soţie, îi rămăsese mică.

În toate pozele, fosta mea soţie era în prim-plan: ţinea tortul, în timp ce Michelle sufla în lumânări, sau o ajuta pe micuţă să desfacă darurile... Arăta ca o mămică devotată În realitate însă, fetiţa locuieşte cu mine, iar fosta mea soţie nu prea vine să o vadă. O vizitează în weekend, cam o dată la două săptămâni, şi nu-i plăteşte pensia alimentară. Dacă te iei după fotografiile de la petrecere, n-ai zice aşa ceva

"Unde este toaleta?"

"Sunt cu maşina. Putem merge împreună."

Am continuat să învăţ. E adevărat că, oficial, în seara aceea eram de serviciu: ca ofiţer al Serviciilor Speciale trebuia să înregistrez apelurile echipajelor de poliţie din centrul oraşului. Dar acel 9 februarie era o zi liniştită de joi şi nu prea mă aşteptam să am mult de lucru. Până la ora nouă nu primisem decât trei telefoane.

În cadrul Serviciilor Speciale este inclusă secţia diplomatică a Departamentului Poliţiei: rezolvăm probleme în care sunt implicaţi diplomaţi şi celebrităţi; furnizăm translatori străinilor care, dintr-un motiv sau altul, au de-a face cu poliţia. E o muncă variată, dar nu din cale-afară de obositoare: când sunt de serviciu, mă pot aştepta cam la şase-şapte apeluri care solicită ajutor, nici unul urgent. Rareori a trebuit să mă deplasez. Te solicită mult mai puţin, decât ca purtător de cuvânt, adică exact funcţia pe care o avusesem înainte de a intra în Serviciile Speciale.

În sfârşit, primul telefon pe care l-am primit în seara aceea se referea la Fernando Conseca, vice-consulul statului Chile. Îl reţinuse o patrulă a poliţiei, Ferny se urcase beat la volan, dar pretindea imunitate diplomatică. Le-am spus celor de la patrulă să-l ducă acasă şi am făcut o nouă plângere la consulat, pentru a doua zi dimineaţă. Peste un ceas m-au sunat detectivii din Gardena. Arestaseră — într-un restaurant unde se trăseseră focuri de armă — un suspect care vorbea numai samoana, aşa

că voiau un interpret. Le-am spus că le-aş putea găsi unul, dar că samoanii vorbeau în mod sigur engleza; ţara fusese ani de zile o bază americană. Detectivii mi-au spus că aveau să se descurce singuri. Am primit apoi un telefon din care am aflat că autocarele televiziunii blocau zona de evacuare de lângă stadionul unde concerta formaţia "Aerosmith"; le-am sugerat ofiţerilor să comunice asta departamentului de pompieri. În următoarea jumătate de oră a fost linişte. M-am întors la caietul meu şi la tipa cu voce de privighetoare, care spunea ceva de genul: *"Vremea a fost frumoasă ieri.*"

Apoi a sunat Tom Graham.

— Japonezii naibii! începu Graham. Nu pricep de ce întind atât rahatul ăsta. Mai bine ai veni aici, Petey-san. Figueroa 1100, colţ cu Seventh. La noua clădire Nakamoto.

— Ce s-a întâmplat? a trebuit să-l întreb.

Graham e un detectiv bun dar îşi iese repede din fire şi cam face din ţânţar armăsar.

— Chestia e că, urmă Graham, jigodiile astea de japonezi pretind să li se trimită un ofiţer de legătură al Serviciilor Speciale. Ăla eşti tu, amice. Ei spun că poliţia nu poate începe ancheta până nu ajunge ofiţerul care face legătura cu ambasada lor.

— Nu poate să înceapă ancheta?! De ce? Ce s-a întâmplat?

— Omucidere, mă anunţă Graham. O femeie albă de vreo douăzeci şi cinci de ani, poate douăzeci şi şase, foarte înaltă. Au găsit-o întinsă cu faţa în sus chiar în sala de consiliu. O adevărată privelişte! Mai bine ai veni cât de repede poţi.

— De acolo se aude muzica? l-am întrebat.

— La naiba, da! exclamă Graham. E mare zaiafet. În seara asta se inaugurează Nakamoto Tower şi dau o recepţie. Hai, vino aici, da?

I-am spus că aveam să mă duc. Am sunat-o pe doamna Ascenio care locuieşte în apartamentul de alături şi am întrebat-o dacă ar putea avea grijă de fetiţă cât timp aveam să fiu plecat. Vecina asta a mea e întotdeauna dornică să câştige un ban în plus. Cât am aşteptat-o să vină, mi-am schimbat cămaşa şi mi-am pus costumul cel bun. Apoi a sunat Fred Hoffmann. Era comandantul de serviciu al sediului central de poliţie din oraş; un tip scund, robust, cu părul grizonat.

— Ascultă, Pete. Cred că o să ai nevoie de ajutor la treaba asta.

— De ce? l-am întrebat.

— Se pare că avem bătaie de cap cu o omucidere în care sunt implicaţi nişte japonezi. S-ar putea să fie cam încurcată drăcia. De cât timp lucrezi ca ofiţer de legătură?

— De vreo şase luni, am răspuns.

— Dacă aş fi în locul tău, aş apela la cineva cu experienţă. Treci pe la Connor şi ia-l cu tine.

— Pe la cine?

— Pe la John Connor. N-ai auzit de el?

— Bineînţeles c-am auzit, am spus. Toată lumea de la departament a auzit de Connor.

Connor era o legendă; cel mai capabil dintre ofiţerii Serviciilor Speciale.

— Da' nu s-a pensionat? am continuat eu.

— Nu şi-a lămurit situaţia; cert e că încă mai lucrează la cazurile în care sunt implicaţi japonezi. Cred că ţi-ar fi de ajutor. Ţi-ar putea da un sfat bun. Am să-l sun eu: tu doar te duci şi-l iei. Apoi Hoffmann mi-a dat adresa lui.

— Bine, e-n ordine. Mulţumesc.

— Şi încă ceva. Îngroapă firele; da, Pete?

— S-a făcut, am zis. Cine-a cerut-o?

— Nimeni, dar e mai bine aşa.

— Cum spui tu, Fred.

"A îngropa firele" însemna să nu transmiţi informaţii prin radio, pentru ca să nu fie interceptate pe acele frecvenţe ale poliţiei, controlate de presă. Era procedura standard în anumite situaţii. De fiecare dată când Elisabeth Taylor se interna, se folosea acest procedeu; ori dacă odrasla vreunei celebrităţi murea într-un accident de maşină, "îngropam firele" pentru a fi siguri că părinţii vor primi vestea înainte ca echipele de televiziune să le bată la uşă. Apelam la această stratagemă doar în asemenea situaţii. Niciodată însă până atunci nu mai auzisem să se ceară folosirea ei în cazul unei crime.

Ajuns în maşină, am deconectat telefonul şi am dat drumul la radio. Se transmiteau informaţii despre împuşcarea unui băieţel de trei ani, care paralizase de la talie în jos. Copilul se afla în apropierea locului unde se produsese un jaf. Un glonte rătăcit îi pătrunsese în coloană şi era...

Am învârtit butonul şi am prins un post care transmitea o masă rotundă. În faţă, vedeam luminile zgârie-norilor din centrul oraşului pierzându-se în ceaţă. La San Pedro am părăsit

autostrada, şi am luat-o pe aleea unde locuia Connor.

Ceea ce ştiam despre Connor era că trăise o vreme în Japonia unde îşi însuşise cunoştinţe de limbă şi cultură niponă. Când s-a întors de acolo, în 1960, era singurul ofiţer care vorbea fluent japoneza, chiar dacă atunci Los Angeles-ul avea, cu excepţia insulelor nipone, cea mai numeroasă populaţie japoneză.

Fireşte că, în clipa de faţă, departamentul avea peste optzeci de ofiţeri care vorbeau japoneza curent şi mai mulţi încă, din cei ca mine, care încercau să o înveţe. Connor se pensionase cu câţiva ani în urmă. Dar ofiţerii de legătură care lucraseră cu el recunoşteau cu toţii că era de departe cel mai bun. Se spunea despre el că acţiona rapid, rezolvând câteodată un caz în câteva ore. Avea reputaţia unui individ priceput, care ştia teribil de bine să pună întrebări, fiind în stare să obţină informaţii de la martori ca nimeni altul. Însă mai mult ca orice, colegii îi lăudau abilitatea cu care aborda cazurile. Unul dintre ei mi-a spus odată: "Să lucrezi cu japonezii e ca şi cum ai merge pe sârmă. Mai devreme sau mai târziu, cazi de pe ea într-o parte sau alta. Unii strigă sus şi tare că japonezii sunt nişte îngeri pe pământ şi că nu pot face rău nici unei muşte. Alţii o ţin una şi bună că japonezii sunt nişte stârpituri, putrede pe dinlăuntru. Connor nu se pierde însă niciodată cu firea. El rămâne undeva la mijloc; ştie mereu ce are de făcut".

John Connor locuia în zona industrială de dincolo de Seventh Street, într-o clădire mare de cărămidă, la parterul căreia se aflau nişte antrepozite. Lângă construcţie se întindea un depou de camioane Diesel. Liftul de marfa al clădirii era defect. Am urcat pe scări până la etajul al treilea şi am bătut la uşă.

— Intră, spuse cineva dinăuntru.

Am păşit într-un apartament mic. Camera de zi era nemobilată şi decorată în stil japonez: rogojini tatami, paravane shoji şi pereţi lambrisaţi; o stampă cu ideograme nipone, o masă neagră lăcuită, o vază cu o orhidee în ea: singura pată de culoare.

Am văzut două perechi de pantofi aşezaţi lângă uşă. Una era bărbătească. Cealaltă era de damă, cu tocuri înalte.

— Domnul căpitan Connor? am întrebat.

— O secundă.

Un paravan shoji se dădu în lături şi apăru Connor. Era surprinzător de înalt, avea poate un metru nouăzeci, oricum

peste unu optzeci. Era înfăşurat în yukota — un chimono subţire de bumbac albastru. Mi s-a părut cam la vreo cincizeci şi cinci de ani. Un tip spătos, chel, cu mustaţa îngrijită, trăsături ascuţite şi ochii pătrunzători. Avea o voce de bariton. Şi era neobişnuit de calm.

— Bună seara, locotenente.

Ne-am strâns mâinile. Connor mă măsură din cap până în picioare şi dădu aprobator din cap.

— Perfect. Foarte prezentabil.

— În munca mea am avut de-a face cu mass-media, i-am explicat. Nu ştii niciodată când e să apari în faţa camerelor de luat vederi.

Încuviinţă din cap.

— Şi acum eşti de serviciu ca ofiţer al Serviciilor Speciale?

— Exact.

— De cât timp lucrezi ca ofiţer de legătură?

— De vreo şase luni.

— Vorbeşti japoneza?

— Puţin. Tocmai iau lecţii.

— Aşteaptă cinci minute să mă schimb. Se întoarse cu spatele şi dispăru după paravanul shoji. E vorba de o crimă?

— Da.

— Cine te-a chemat?

— Tom Graham. El a fost trimis la locul faptei de către secţia de criminalistică. Spunea că japonezii insistă ca un ofiţer de legătură să fie de faţă.

— Înţeleg.

Urmă o pauză. Auzeam doar apa curgând.

— Asta e procedura obişnuită? continuă el.

— Nu. De fapt, nu am mai auzit să se fi întâmplat vreodată. De obicei, ofiţerii sună după interpreţi pentru că nu cunosc limba. Nu-mi amintesc ca japonezii să mai fi solicitat vreodată un ofiţer de legătură.

— Nici eu, mărturisi Connor. Graham ţi-a cerut să mă iei cu dumneata? Pentru că eu şi Graham nu prea ne agreem reciproc.

— Nu, am răspuns. Fred Hoffmann mi-a sugerat să apelez la dumneavoastră. Crede că nu am destulă experienţă. Mi-a spus că voia să vă sune.

— Asta înseamnă că te-a sunat de două ori acasă? se interesă Connor.

— Da.

— Înţeleg, zise el şi apăru îmbrăcat într-un costum bleumarin, făcându-şi nod la cravată. Se pare că suntem în criză de timp, mai zise, aruncând o privire ceasului de la mână. Când te-a sunat Graham?

— Pe la nouă.

— Asta înseamnă că au trecut deja patruzeci de minute. Hai să mergem, locotenente. Unde ai parcat maşina?

Am pornit în grabă pe scări.

Am luat-o pe San Pedro şi am făcut la stânga pe Second Avenue, îndreptându-ne spre clădirea Nakamoto. Chiar deasupra străzii se lăsase o ceaţă uşoară. Connor se uita ţintă pe geam.

— Ai memorie bună? mă întrebă.

— Destul de bună, cred.

— Ai putea să-mi redai convorbirile telefonice pe care le-ai avut astă- seară? Aminteşte-ţi-le cât mai amănunţit cu putinţă. Cuvânt cu cuvânt, dacă e posibil.

— Am să încerc.

I-am trecut în revistă telefoanele. Connor asculta fără să mă întrerupă sau să comenteze. Nu-mi dădeam seama de ce îl interesau atât de mult, iar el nu mi-a destăinuit. Când am terminat, a zis numai:

— Nu ţi-a spus Hoffmann cine a cerut să îngropăm legăturile la sol?

— Nu.

— Mă rog, oricum este o idee bună. Eu nu folosesc niciodată telefonul din maşină, dacă am şi altă alternativă. În ziua de azi trag prea mulţi cu urechea pe fir.

Am luat-o pe Figueroa. Drept înainte vedeam luminile reflectoarelor din faţa noului turn Nakamoto. Construcţia era în întregime din granit cenuşiu şi ţâşnea către cer în noapte. Am intrat în parcarea din dreapta şi am răsturnat mănuşa de box atârnată de parbriz, luând o mână de cărţi de vizită din ea.

Pe respectivele cărţi de vizită scria:

Locotenent Detectiv Peter J. Smith,
Ofiţer de legătură, Serviciile Speciale,
Departamentul de Poliţie al oraşului Los Angeles.

Pe o parte erau tipărite în engleză, pe cealaltă în japoneză.

Connor se uită şi el la cărţile mele de vizită.

— Şi cum vrei dumneata să conduci această anchetă, locotenente? Ai mai tratat vreodată cu japonezii?

— Nu prea, am recunoscut. În ce-i priveşte, am la activ doar câteva arestări pentru conducere în stare de ebrietate.

— Atunci aş putea să sugerez eu strategia pe care s-o urmăm, adăugă Connor politicos.

— E perfect, am acceptat eu bucuros. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi ajuta.

— În ordine. Din moment ce dumneata eşti ofiţer de legătură, cel mai bine ar fi să iei frâiele în mână de cum ajungem.

— O.K.

— N-are rost să mă prezinţi sau să te referi în vreun fel la mine. Nici măcar nu privi în direcţia mea.

— S-a făcut.

— Eu nici măcar nu exist. Sarcina îţi revine în exclusivitate.

— Bine. De acord.

— Toate astea îţi vor da un aer oficial. Stai drept şi să nu-ţi deschizi nasturii de la haină. Dacă ei se înclină în faţa ta, nu le imita gestul. E suficient să dai uşor din cap. Un străin nu va fi niciodată maestru în ritualul plecăciunilor. Nu care cumva să încerci.

— Bine, am rostit eu.

— Când începi să tratezi cu japonezii, adu-ţi aminte că lor nu le place să negocieze. Găsesc că seamănă prea mult cu o confruntare. În societatea lor se evită lucrul acesta ori de câte ori e posibil.

— O.K.

— Controlează-ţi gesturile. Ţine-ţi mâinile pe lângă corp. Japonezii iau drept ameninţare mişcările largi ale braţelor. Vorbeşte rar. Nu ridica glasul.

— Am înţeles.

— Dacă poţi.

— O.K.

— Probabil că îţi va veni greu. Japonezii au darul de-a te face să-ţi piezi cumpătul. Îi vei găsi poate enervaţi astă-seară. Treci cu vederea cât poţi mai mult. Şi orice s-ar întâmpla, păstrează-ţi calmul.

— S-a făcut.

— Dacă nu, le vei face o impresie neplăcută.

— Am înţeles, l-am asigurat.

Connor zâmbi şi zise:

— Sunt sigur că te vei descurca. S-ar putea să n-ai deloc nevoie de ajutorul meu. Dar dacă ai să fii în încurcătură, mă vei auzi spunând: „Poate v-aş putea fi de folos." Acesta este semnalul că preiau conducerea. Din acel moment, mă laşi pe mine să vorbesc. Aş prefera să nu intervii în discuţie, chiar dacă ţi se adresează. O.K.?

— O.K.

— Chiar dacă o să vrei să spui ceva, abţine-te.

— Înţeleg.

— Mai mult încă, orice aş face, nu te arăta surprins. Orice aş face.

— E-n regulă!

— Din momentul în care trec la cârmă, fă în aşa fel încât să rămâi cu un pas în spatele meu, undeva în dreapta. Nu te aşeza nici o clipă pe scaun. Nu privi niciodată în jurul tău. Să pari cu atenţia încordată tot timpul. Ei sunt japonezi. Tot ceea ce faci are un înţeles pentru ei. Fiecare detaliu al înfăţişării şi comportamentului tău va reprezenta cartea ta de vizită, a Departamentului de Poliţie şi a mea, ca superior şi *sempai* al tău.

— În ordine, domnule căpitan.

—Ai vreo întrebare?

— Ce e un *sempai?*

Connor surâse.

Trecurăm printre reflectoare, coborând rampa care ducea în garajul de la subsol.

— În Japonia, îmi explică el, un *sempai* este un bărbat în vârstă care îndrumă un bărbat tânăr, numit *kohai.* Relaţia *sempai-kohai* e firească. Se presupune adesea că ea funcţionează ori de câte ori un bărbat tânăr şi unul mai în vârstă lucrează împreună. O vor presupune probabil şi în cazul nostru.

— Aha, un fel de mentor cu ucenicul său, mă luminai eu.

— Nu tocmai, zise Connor. În Japonia relaţia *sempai-kohai* are o nuanţă diferită. E mai mult decât o iubire părintească. *Sempai*-ul trebuie să încurajeze pe *kohai*-ul său, să-i tempereze orice fel de exces tineresc şi să-i îndrepte greşelile, zise el zâmbind. Dar sunt sigur că dumneata n-o să greşeşti.

Am ajuns la capătul rampei şi am văzut în faţa noastră garajul încăpător. Connor se uită cu atenţie pe geam şi se încruntă.

— Unde-or fi?

Garajul clădirii Nakamoto era plin de limuzine, de şoferi sprijiniţi de maşini. Fumau şi stăteau la taclale. Nu zăream însă maşinile poliţiei. În mod normal, când era vorba de o crimă, locul era luminat ca de Crăciun de o mulţime de blitzuri mânuite de fotografi ai poliţiei. Se mai înghesuiau medicul legist, medici peste medici şi toţi ceilalţi care se ocupau de aşa ceva.

Dar în seara cu pricina, nimic din toate astea. Locul părea un garaj al cuiva care dădea o petrecere: peste tot se găseau grupuri de oameni eleganţi aşteptându-şi maşinile să-i ia de la scară.

— Interesant, am făcut eu.

Ne-am oprit. Cei de la parcare ne-au deschis portiera şi am coborât din maşină păşind pe un covor de pluş, în timp ce undeva se auzea o muzică lentă. Connor şi cu mine ne-am îndreptat spre lift. Din direcţia opusă veneau tot felul de persoane elegante, bărbaţi în smoking, femei în rochii scumpe de seară. Iar lângă lift, într-o jachetă sport, pestriţă, din material gros, stătea trăgând furios dintr-o ţigară Tom Graham.

Capitolul 2

Pe vremea când juca pe post de fundaş în echipa Universităţii, Graham nu izbutise niciodată să fie vioara întâi. Acest fragment de biografie ajunsese să-l definească.

Se părea că acelaşi lucru i se întâmpla şi în cariera de detectiv. Toată viaţa lui nu fusese altceva decât un şir continuu de insuccese. Ghinionul se ţinuse scai de el şi ratase toate ocaziile prin care ar fi putut fi avansat. Se transferase de la o divizie la alta, nereuşind niciodată să se integreze în colectivul respectiv sau să facă echipă cu cineva. Întotdeauna cu gura mare, Graham şi-i făcuse duşmani pe toţi şefii pe care îi avusese, iar la treizeci şi nouă de ani era puţin probabil că avea să mai fie promovat. Acum era plin de fiere, devenise morocănos şi se îngrăşa pe zi ce trece. Era un bărbat imens. Un adevărat junghi în coastă pentru colegi, ce reuşesc să irite pe toată lumea. Credea că integritatea morală era o scorneală şi devenea sarcastic cu oricine nu-i împărtăşea părerea.

— Te-ai pus la ţol festiv? îmi strigă el în timp ce urcam scările: Arăţi al naibii de bine, Peter.

Îmi scutură câteva fire imaginare de praf de pe rever.

Nu l-am luat în seamă, l-am întrebat doar:
— Cum merge, Tom?
— Ar fi fost mişto să veniţi aici ca invitaţi, băieţi, nu cu treabă.
Se întoarse spre Connor şi-i strânse mâna.
— Bună, John. Cine a avut ideea să te scoată din pat?
— Doar arunc o privire pe aici, spuse Connor cu blândeţe.
— Fred Hoffmann mi-a cerut să-l aduc, i-am explicat eu.
— La naiba, i se adresă el lui Connor. Nu mă deranjează câtuşi de puţin că ai venit. Dimpotrivă, chiar mă poţi ajuta. O s-avem de furcă, nu glumă, acolo sus.
L-am urmat amândoi către lift. Nu se vedea nici un alt ofiţer de poliţie.
— Unde sunt ceilalţi? l-am întrebat.
— Bună întrebare, zise Graham. Au reuşit să-i ţină la intrarea din dos. Japonezii pretind că liftul de serviciu este cel mai rapid din clădire. Şi în plus îi tot dau cu importanţa recepţiei care are loc acum şi spun că nimic nu trebuie s-o întrerupă.
Lângă lifturi, un japonez în uniforma corpului de pază a clădirii ne aruncă o privire nu tocmai prietenoasă
— Dânşii sunt cu mine, îi spuse Graham.
Bărbatul dădu din cap în semn că a înţeles, dar continuă să ne privească cu suspiciune.
Intrarăm în lift.
— Să-i ia naiba de japonezi! exclamă Graham în timp ce uşile liftului se închideau. Asta mai e încă ţara noastră. Mai suntem încă poliţişti în propria noastră ţară! Încă.
Privirăm toţi trei în jos, prin pereţii de sticlă ai liftului spre străzile centrale ale oraşului. Pe măsură ce urcam, ceaţa devenea tot mai deasă. Vis-à-vis, clădirea Arco ţâşnea în noapte, luminată de sus până jos.
— Ştiţi că lifturile din clădirea asta funcţionează ilegal? Potrivit prevederilor, lifturile cu pereţi de sticlă sunt interzise în incinta clădirilor cu mai mult de nouăzeci de etaje, iar clădirea aceasta are nouăzeci şi şapte — e cea mai înaltă din Los Angeles. Dar Nakamoto Tower reprezintă o excepţie din mai multe puncte de vedere. Au înălţat-o într-un timp record: numai şase luni. Ştiţi cum? Au adus componente prefabricate de la Nagasaki şi le-au asamblat aici. Nu au angajat constructori americani; au obţinut o derogare specială în ce priveşte legea

noastră sindicală. Au invocat nişte aşa zise probleme tehnice, pe care numai muncitorii japonezi le puteau rezolva. Chiar credeţi minciuna asta gogonată?

Am ridicat neştiutor din umeri.

— Păi dac-au trecut peste sindicate...

— La dracu! Au trecut ei şi peste consiliul municipal, zise Graham. E clar că la mijloc sunt grămezi de bani. Ce putem şti cu siguranţă, e că japonezii au bani gârlă. Iar cu parale poţi obţine orice; chiar şi aprobarea să construieşti în zone interzise, nesigure din punct de vedere seismic. Asta e. Japonezii obţin tot ce doresc.

Am ridicat iar din umeri.

— Politica.

— Pe dracu' politica! Ştiţi că nici măcar nu-şi plătesc taxele? Da, nu te uita aşa la mine, Peter. Sunt scutiţi de impozit pe o perioadă de opt ani. Ce rahat! Ne cadorisim ţara străinilor, asta e.

Preţ de câteva clipe am urcat în linişte. Graham privea ţintă prin peretele de sticlă al liftului. Acesta era marca Hitachi — cele mai rapide şi mai comode lifturi din lume, dotate cu tehnologie de ultima oră.

Ceaţa devenea din ce în ce mai deasă.

— Chiar nu spui nimic despre crimă, sau vrei să fie o surpriză? l-am întrebat pe Graham.

— A naibii surpriză, mormăi acesta deschizându-şi agenda. Ascultaţi. Crima ne-a fost comunicată la opt şi treizeci şi două de minute. Vocea de la telefon spunea că găsise un cadavru. Era un glas de bărbat; vorbea o engleză stricată cu un puternic accent asiatic. Dispecerul de serviciu nu a putut obţine prea multe informaţii de la el, doar o adresă: Nakamoto Tower. Echipajele de poliţie au pornit în goană, au ajuns aici pe la opt şi treizeci şi nouă de minute şi au constatat că avusese loc o crimă la etajul patruzeci şi şase, etaj la care se află birourile companiei. Victima e o femeie în jur de douăzeci şi cinci de ani, deosebit de frumoasă. O să vedeţi şi singuri. Cum au ajuns, "albaştrii" au sigilat şi i-au chemat pe cei de la divizie. Eu am plecat cu Merino şi am ajuns aici pe la opt şi cincizeci şi trei de minute. Imediat după noi, au început să-şi facă apariţia toţi cei antrenaţi de regulă într-o anchetă; au fotografiat fata şi i-au luat amprentele. E clar până aici?

— Da, zise Connor, încuviinţând din cap

— Tocmai ne apucasem de treabă, continuă Graham, când un nenorocit de japonez de la "Nakamoto Corporation", înţolit într-un costum albastru de vreo mie de dolari, a venit şi ne-a anunţat că are dreptul să ceară un ofiţer de legătură înainte să înceapă procedura legală. Şi tot o ţinea una şi bună că nu avem nici un drept să ne aflăm aici. Rahat! Al naibii să fiu dacă nu m-a lăsat tablou. Era clar că se comisese o crimă. I-am spus atunci c-ar fi mai bine s-o întindă. Da' ţi-ai găsit?! Împuţitul vorbea o engleză dată naibii şi era tobă de cunoştinţe juridice. Deci m-am gândit că n-are nici un rost să forţez nota şi m-am hotărât să-i fac pe plac afurisitului ăsta de japonez care tot o ţinea una şi bună să vină un ofiţer de legătură. Dar, din moment ce vorbea atât de bine engleza, nu înţelegeam care era problema. După câte ştiu, ofiţerii de legătură intervin doar pentru tipii care nu vorbesc engleza; or pe fruntea împuţitului ăsta se vedea de la o poştă că scrie Facultatea de Drept Stanford. Da' asta e, oftă el.

— Şi m-ai chemat pe mine, am spus.

— Îhâm.

— Cum îl cheamă pe tipul de la Nakamoto? l-am întrebat.

— Rahat, zise Graham aruncând o privire duşmănoasă numelui notat în agendă. Ishihara. Ishiguri. Ceva de genul ăsta.

— N-ai cartea lui de vizită? Probabil că ţi-a dat-o.

— Da, dar i-am dat-o lui Merino.

— Mai e vreun japonez pe-aici? l-am întrebat.

— Faci mişto? râse Graham. Bineînţeles. Mişună ca furnicile. S-a mutat tot Disneyland-ul aici.

— Eu vorbesc serios. Mă refer la locul faptei.

— Şi eu la fel, spuse Graham. Da' nu putem să-i dăm afară. Spun că e clădirea lor, că e dreptul lor să stea aici. În seara asta e deschiderea oficială a Nakamoto Tower-ului.

— Unde are loc recepţia? am întrebat.

— Cu un etaj mai jos de locul crimei, la etajul patruzeci şi cinci. E o sindrofie pe cinste. Cred că au vreo opt sute de invitaţi — stele de cinema, senatori, deputaţi şi ce-or mai fi. Am auzit că sunt acolo şi Madonna şi Tom Cruise, senatorul Kennedy, Elton John, senatorul Morton, primarul Thomas E şi procurorul Wyland acolo. Hei, poate că şi fosta ta soţie e acolo, Pete. Tot pentru Wyland lucrează, nu-i aşa?

— Da, din câte ştiu.

Graham oftă.

— A ştiut să se-nvârtească bine nevastă-ta!

N-aveam chef să vorbesc despre ea.

— Nu prea ne mai vedem, am spus.

Se auzi o sonerie; apoi o voce anunţă:

"Yonjusan"

Graham îşi aţinti privirea asupra plăcuţei cu numere luminoase de deasupra uşii.

— Îţi vine să crezi aşa ceva?

"Yonjusan", spuse vocea. *"Mogusu de gozaimasu."*

— Ce-a zis?

— A spus că aproape am ajuns.

— Sictir, mormăi Graham. Dacă e să vorbească un lift atunci s-o facă în engleză. Ţara asta mai e încă America.

— Încă, spuse atunci Connor continuând să privească pe geam.

"Yonjugo", se auzi din nou vocea şi uşile liftului se deschiseră.

Graham avusese dreptate: era o petrecere pe cinste. Etajul cuprindea patruzeci de săli pline de invitaţi: bărbaţi la costum, femei în rochii de seară. Orchestra cânta o melodie ritmată a lui Glenn Miller. Lângă lift se afla un bărbat cu părul grizonat şi cu pielea bronzată, pe care mi se părea că-l cunosc de undeva. Avea umeri largi, de atlet. Păşi în interiorul liftului, se întoarse spre mine şi-mi spuse:

— La parter, vă rog.

Duhnea a whisky. Într-o clipă, un bărbat mai tânăr, tot în costum, apăru lângă el.

— Liftul acesta urcă, domnule senator.

— Cum adică? întrebă tipul grizonat întorcându-se către tânărul care era asistentul său.

— Liftul urcă, domnule, îi explică acesta.

— Mă rog, eu vreau să cobor.

Vorbea cu grijă, pronunţând exagerat de curat cuvintele, aşa cum o fac de regulă oamenii beţi.

— Desigur, domnule senator. Ştiu asta, domnule, îi spuse asistentul vesel. Haideţi să luăm celălalt lift, domnule senator. Îl înşfăcă strâns de braţ şi-l conduse afară din lift.

Uşile se închiseră, iar liftul continuă să urce.

— Te-a luat drept liftier, râse Graham de mine. L-aţi recunoscut? E senatorul Stephen Rowe. Nu-i nostim să-l găsim

aici la petrecere, având în vedere că face parte din Comisia Financiară a Senatului, comisie care se ocupă de toate importurile din Japonia? Ca şi prietenul său, senatorul Kennedy, Rowe este un client de bază al patrulelor de poliţie.

— Chiar aşa?

Băieţii spun că pileşte zdravăn.

— Am observat.

— De aia îl plimbă pe puştiul ăla după el tot timpul. Să-l ferească de belele.

Liftul se opri la etajul patruzeci şi şase. Se auzi un pocnet uşor.

"*Yonjuroku. Domo arigato gozaimasu.*"

— În sfârşit, spuse Graham. Poate că acum ne putem apuca de treabă.

Capitolul 3

Uşile liftului se deschiseseră. Ochii ni se izbiră de un zid compact de costume bleumarin, din acelea purtate îndeobşte de oamenii de afaceri. Proprietarii lor stăteau cu spatele la noi. Erau vreo douăzeci de tipi înghesuiţi chiar lângă uşa liftului. Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară.

— Haideţi, haideţi, spuse Graham făcându-şi loc cu coatele, fără să mai ţină cont de bunele maniere. Îl urmai, iar Connor veni după mine, tăcut şi discret ca o umbră.

Etajul patruzeci şi şase fusese conceput pentru a servi drept sediu al conducerii executive a concernului Nakamoto. Era impresionant. Stând în biroul de recepţie, în întregime mochetat, din preajma liftului, puteam cuprinde cu vederea întregul etaj: un uriaş spaţiu deschis. Perimetrul era cam de şaizeci de metri pe patruzeci, cât jumătate dintr-un teren de fotbal. Toate elementele care alcătuiau decorul nu făceau altceva decât să sublinieze ideea de spaţiozitate şi eleganţă. Tavanul înalt era lambrisat. Mobila era din lemn, tapiţată toată într-o combinaţie de negru şi gri, iar mocheta era groasă. Sunetele vătuite şi lumina blândă completau atmosfera de calm şi bunăstare. N-ai fi zis că te afli în nişte simple birouri ale unei companii, ci mai degrabă într-o bancă — cea mai luxoasă bancă din lume. Te făcea să încremeneşti de admiraţie.

M-am oprit în faţa benzii galbene care împrejmuia locul

crimei şi care bloca totodată accesul pe întreaga suprafaţă a etajului; am luat o figură adecvată situaţiei şi locului unde mă aflam. Chiar în faţa mea, se afla holul larg, un fel de separeu amenajat pentru secretarele şi funcţionarii de mâna a doua. Dintre birourile înghesuite ţâşnea din loc în loc câte o plantă ornamentală care îţi alunga impresia de monotonie creată de mobilier. În mijlocul acestui hol, se afla o machetă a clădirii Nakamoto şi a unui complex de clădiri, deocamdată în construcţie, ce o înconjurau. În timp ce deasupra machetei stătea îndreptat un reflector, restul încăperii era slab luminat doar de câteva lampadare.

Birourile personale ale membrilor consiliului executiv erau amplasate de jur împrejurul acestui hol. Pereţii birourilor, atât cei care dădeau în hol cât şi cei exteriori, erau de sticlă, astfel că de acolo de unde mă aflam puteam zări zgârie-norii Los Angeles-ului. Această imagine îmi crea senzaţia că întregul etaj se afla suspendat undeva în aer. La dreapta şi la stânga se aflau două săli de conferinţe, tot cu pereţi de sticlă. În sala din dreapta, care era mai mică decât cealaltă, am zărit trupul fetei întins pe o masă lungă, neagră. Un picior îi alunecase de pe masă şi se legăna în aer. Nu se zărea nici o pată de sânge, dar oricum era prea devreme să-mi dau seama de asta, căci mă aflam destul de departe de ea, cam la vreo şaizeci de metri. Mi-ar fi fost deci greu să observ toate amănuntele. Se auzea pârâitul staţiilor de emisie-recepţie.

Deodată Graham a spus:

— V-am adus ofiţerul de legătură interpret, domnilor. Poate că acum vom putea în sfârşit să începem ancheta. Peter?

M-am întors cu faţa către grupul de japonezi care stăteau lângă lift. Nu ştiam cui să mă adresez, aşa că s-a lăsat o tăcere penibilă. La un moment dat, unul dintre ei a făcut un pas în faţă. Avea circa treizeci şi cinci de ani şi purta un costum scump. Şi-a înclinat uşor capul în faţa mea Am făcut şi eu la fel. Apoi a început să vorbească.

— *Konbamva. Hajimemashite, Sumisu-san. Ishigura desu. Dozo yoroshi ku.*

Ne salutase politicos, cu toate că o făcuse cu indiferenţă. Nu irosise nici o secundă. Se numea Ishigura. Ştia deja cum mă cheamă.

— *Hajimemashite. Watashi wa Sumisu desu. Dozo.*

Cu un gest brusc îmi dădu cartea lui de vizită.

— *Domo arigato gozaimasu,* am spus luând cartea de vizită cu amândouă mâinile, ceea ce nu era cazul; ţinând însă cont de sfatul lui Connor, voiam să par cât mai politicos. I-am dat apoi cartea mea de vizită. Eticheta ne cerea să ne uităm fiecare la cartea de vizită a celuilalt, să facem mici comentarii sau să punem o întrebare de genul: "Acesta este numărul de telefon de la biroul dumneavoastră?"

Ishigura luă cartea mea de vizită cu o singură mână şi mă întrebă:

— Acesta este numărul dumneavoastră, domnule anchetator?

Am rămas surprins. Vorbea o engleză curată, fără accent străin, pe care nu şi-ar fi putut-o însuşi decât dacă ar fi trăit în America de mult, din tinereţe. Îşi făcuse probabil şcoala aici. Era unul dintre miile de japonezi care studiaseră în America în anii '70, pe vremea când ei trimiteau aici cincisprezece mii de studenţi anual ca să capete cunoştinţe despre ţara noastră, în vreme ce noi trimiteam două sute de studenţi americani pe an în Japonia.

— Da, acesta de sus este numărul de acasă, am răspuns.

Ishigura dădu drumul cărţii mele de vizită în buzunarul din interiorul hainei. Am început să fac câteva remarci de circumstanţă cu privire la cartea lui de vizită, dar m-a întrerupt.

— Uitaţi ce e, domnule anchetator. Cred că ne putem lipsi de formalităţi. Singurul motiv din cauza căruia s-au creat probleme în seara asta e că nu ne-am putut înţelege cu colegul dumneavoastră; nu e rezonabil.

— Colegul meu?

Ishigura făcu un semn cu capul.

— Cel gras de-acolo, Graham. Are nişte pretenţii absurde. Noi ne opunem intenţiei sale de a deschide o anchetă în seara asta.

— De ce, domnule Ishigura? l-am întrebat.

— Pentru că nu există nici un motiv real.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Nu cred că mai e cazul să vă explic, mormăi Ishigura.

Mi-am păstrat calmul.

— Ba da, domnule, cred că e cazul să-mi explicaţi.

Se uită la mine cu dispreţ.

— Problema e, domnule locotenent, că nu aveţi nici un motiv să corelaţi moartea acestei fete cu petrecerea care se

desfăşoară jos.

— Se pare că e îmbrăcată în rochie de seară…

— După părerea mea, veţi descoperi că a murit din cauza unei supradoze de heroină, mă întrerupse Ishigura cu grosolănie. Prin urmare, moartea ei nu are nici o legătură cu petrecerea noastră. Nu credeţi?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu, domnule, nu sunt de acord. Nu înainte de a începe ancheta. Am tras din nou aer în piept şi am continuat. Domnule Ishigura, apreciez grija dumneavoastră, dar…

— Mă întreb dacă într-adevăr o apreciaţi, spuse Ishigura întrerupându-mă din nou. Insist să luaţi în consideraţie situaţia delicată în care se află compania Nakamoto astă-seară. E un moment foarte important pentru noi; am invitat o mulţime de personalităţi. Mi se pare firesc să ne deranjeze perspectiva pătării imaginii noastre. Suntem puşi, fără nici o îndreptăţire, în legătură cu moartea unei femei, care pe deasupra e şi o femeie de proastă condiţie.

— De proastă condiţie?

Ishigura dădu din mână în semn de lehamite. Părea că se săturase să-şi răcească gura de pomană cu mine.

— Dar e clar, uitaţi-vă la ea. Nu poate fi decât o prostituată ordinară. Nu pot să pricep cum a intrat în clădirea noastră. De aceea, mă opun categoric intenţiei detectivului Graham de a interoga invitaţii aflaţi la recepţia de jos. E cu totul lipsit de logică. Printre oaspeţii noştri se află mulţi senatori şi deputaţi, precum şi oficialităţi ale Los Angeles-ului. Sunteţi desigur de acord că nişte persoane importante vor găsi acest lucru cu totul penibil…

— O clipă, am zis. Detectivul Graham v-a spus că îi va interoga pe toţi cei prezenţi la recepţie?

— Da, aşa mi-a spus.

Începeam în sfârşit să pricep de ce fusesem chemat. Graham nu-i plăcea pe japonezi şi-i ameninţase că avea să le strice seara. Bineînţeles că una ca asta nu avea să întâmple. Cu nici un chip Graham n-ar fi putut să interogheze pe nişte senatori ai Statelor Unite, nemaivorbind de judecătorul federal sau de primar. Asta dacă voia să mai vină a doua zi la serviciu. Dar japonezii îl enervaseră şi el s-a hotărât să-i enerveze la rândul lui.

I-am spus lui Ishigura:

— Putem improviza un birou de înregistrare jos, iar invitaţii dumneavoastră pot semna la plecare.
— Mă tem că va fi dificil, începu Ishigura. Sunteţi desigur de acord că...
— Domnule Ishigura, vom proceda aşa cum am spus.
— Dar ceea ce-mi cereţi dumneavoastră este foarte greu de...
— Domnule Ishigura!
— Vedeţi dumneavoastră, asta ne-ar putea pricinui...
— Regret, domnule Ishigura, v-am spus care va fi procedura poliţiei.
Pufni nervos pe nas. A urmat o pauză. Îşi şterse câteva picături de transpiraţie de deasupra buzei de sus şi spuse:
— Sunt foarte dezamăgit, domnule locotenent, că nu avem mai multă înţelegere din partea dumneavoastră.
— Înţelegere?!
În momentul acela, n-am mai putut suporta şi mi-am dat drumul la gură.
— Domnule Ishigura, în clădirea dumneavoastră se află o femeie moartă, iar treaba noastră e să cercetăm ce s-a întâmplat cu...
— Dar trebuie să ţineţi cont de împrejurările speciale...
În clipa aceea l-am auzit pe Graham spunând:
— Isuse Cristoase, ce-i asta?
Uitându-mă peste umăr, am văzut un japonez scund, cu o figură inteligentă, cam la vreo două zeci de metri dincolo de banda galbenă. Făcea fotografii victimei. Aparatul de fotografiat era atât de mic, că stătea aproape tot ascuns în palma sa. Nu părea să se sinchisească de loc de faptul că depăşise banda galbenă ca să fotografieze. Când m-am întors să mă uit la el, a început să se mişte uşor, cu spatele la noi; a ridicat o clipă braţele ca să facă o fotografie mai de sus, după care a părut că-şi alege următoarea poziţie. Se mişca fără nici un fel de reţinere.
Graham a înaintat până la banda galbenă şi a spus:
— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi afară de-aici. Ăsta e locul faptei. Nu poţi face fotografii aici.
Bărbatul nu a răspuns nimic. A continuat să se mişte cu spatele la noi.
Graham s-a întors şi i s-a adresat lui Ishigura.
— Cine-i ăsta?

— Este angajatul nostru, spuse Ishigura, domnul Tanaka. Lucrează în corpul de pază al companiei.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor; japonezii aveau omul lor care se plimba nestingherit în spaţiul îngrădit de banda galbenă, băgându-şi nasul unde nu-i fierbea oala. Era o adevărată neruşinare.

— Luaţi-l de-acolo, am spus.

— Face fotografii.

— Nu are voie.

— Dar sunt pentru companie.

— Nu mă interesează, am spus. Nu are voie nimeni să treacă de banda galbenă, domnule Ishigura, şi nu are voie să facă fotografii. Luaţi-l de acolo. Doresc şi filmul din aparat, vă rog.

— În regulă.

Ishigura spuse ceva repede în japoneză. M-am întors tocmai la timp, ca să-l văd pe Tanaka strecurându-se pe sub banda galbenă şi dispărând printre bărbaţii în costume bleumarin adunaţi lângă lift. Am zărit uşile ascensorului deschizându-se în spatele lor şi închizându-se apoi la loc.

"Jigodie împuţită." Simţeam că plesnesc.

— Domnule Ishigura, ceea ce faceţi dumneavoastră acum se cheamă obstrucţionarea unei anchete oficiale a poliţiei.

Ishigura spuse calm:

— Încercaţi să înţelegeţi situaţia în care ne aflăm, domnule Smith. Desigur că avem deplină încredere în Departamentul de Poliţie al oraşului Los Angeles, dar trebuie să întreprindem şi propria noastră investigaţie, iar pentru asta trebuie să avem...

"Propria lor investigaţie?! Jigodie afurisită!"

Mi-am dat seama deodată că nu puteam vorbi, că nu-i puteam zice-n faţă ceea ce aveam chef. Am strâns din dinţi furios; vedeam roşu în faţa ochilor. Clocoteam. Aş fi vrut să-l arestez pe Ishigura pe loc. Simţeam o poftă nebună să-i răsucesc mâinile la spate, să-l împing cu faţa la perete şi să aud zdrăngănitul cătuşelor în jurul încheieturilor mâinilor lui împuţite şi...

— Poate v-aş putea fi de folos, locotenente, se auzi o voce din spatele meu.

M-am întors. Era John Connor care zâmbea vesel. M-am dat într-o parte ca să-i fac loc.

Connor veni până în faţa lui Ishigura, se înclină uşor şi îi prezentă legitimaţia. Începu să vorbească repede:

— *Totsuzen shitsurei desuga, jikoshokai shitemo yoroshii desuka. Watashi wa John Connor to moshimasu. Meishi o dozo. Dozo yoroshiku.*

— John Connor? făcu uimit Ishigura Chiar John Connor? *Omeni karete koei desu. Watashi wa Ishigura desu. Dozo yoroshiku.*

Spunea că se simte onorat să-l cunoască.

Dar odată terminat protocolul, conversaţia se desfăşură atât de rapid că abia puteam să prind câte un cuvânt ici şi colo. Trebuia să par interesat de discuţia dintre ei doi, să arăt din priviri că înţelegeam ce vorbeau şi să dau savant din cap, când, de fapt, habar n-aveam despre ce vorbeau. L-am auzit o dată pe Connor referindu-se la mine în timpul discuţiei cu termenul de *kobun,* care, după câte ştiam eu, însemna protejatul sau ucenicul său. M-a privit de câteva ori cu severitate şi a dat din cap ca un tată care regreta greşelile fiului. Părea să-şi ceară scuze pentru purtarea mea. L-am auzit de asemenea referindu-se la Graham şi numindu-l *hesomagari,* adică un tip dezagreabil.

Scuzele şi-au atins ţinta. Ishigura s-a îmblânzit îndată. Umerii i se relaxară. Schiţă chiar un zâmbet. În cele din urmă, zise:

— Să înţeleg că renunţaţi la identificarea oaspeţilor noştri?

— Bineînţeles, îl asigură Connor. Distinşii dumneavoastră oaspeţi sunt liberi să vină şi să plece când poftesc.

Am încercat să protestez, dar Connor mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi schimb intenţiile.

— Identificarea nu este câtuşi de puţin necesară, continuă Connor pe un ton cât se poate de politicos, întrucât am certitudinea că nici un invitat al companiei Nakamoto n-ar putea fi vreodată implicat într-un incident atât de nefericit.

— Rahat, mârâi Graham printre dinţi.

Ishigura radia de bucurie. Eu, în schimb, turbam de furie. Connor mă făcuse de râs. Mă simţeam ca un idiot. Şi, mai presus de orice, nu ţinuse cont de procedura legală care trebuia urmată în astfel de cazuri. Mai târziu, am fi putut intra la apă cu toţii din cauza asta. Mi-am băgat furios mâinile în buzunar şi mi-am îndreptat privirea în altă parte.

— Vă sunt profund recunoscător pentru delicateţea de care

daţi dovadă, domnule căpitan Connor, spuse Ishigura.

— Pentru puţin, zise şi Connor, înclinându-se din nou cu amabilitate. Sper însă că acum veţi fi de acord că evacuarea etajului e absolut necesară, astfel încât poliţia să poată începe cercetările.

Ishigura clipi contrariat din ochi.

— Să evacuăm etajul?

— Da, zise Connor şi scoase o agendă din buzunar. Vă rog să-mi spuneţi numele domnilor din spatele dumneavoastră. Rugaţi-i totodată să aibă bunăvoinţa să plece.

— Poftim?

— Numele domnilor care se află în spatele dumneavoastră, vă rog.

— Aş putea să vă întreb la ce vă folosesc?

Connor se întunecă la faţă şi "lătră" o frază scurtă în japoneză. N-am înţeles nici o iotă, dar Ishigura se făcu roşu ca racul.

— Scuzaţi-mă, domnule căpitan, dar nu înţeleg motivul pentru care îmi vorbiţi în acest...

În momentul acela, Connor îşi pierdu cumpătul. Cu totul spectaculos şi exploziv. Păşi înspre Ishigura, străpungând aerul cu degetul arătător.

— *Iikagen ni shiro! Soko o doke! Kuterunoka!* îi strigă.

Ishigura se clătină pe picioare şi se întoarse cu spatele uimit de acest atac verbal.

Connor se apropie şi mai mult de el, biciuindu-l parcă cu vocea lui sarcastică:

— *Doke! Doke! Wakaranainoka!*

Se întoarse şi arătă furios cu mâna spre japonezii de lângă ascensor. În faţa accesului de mânie nedisimulată a lui Connor, japonezii îşi îndreptară privirea într-o parte şi pufăiră nervoşi din ţigări. Dar nu se clintiră nici măcar un centimetru.

— Hei, Richie, strigă Connor spre fotograful criminalist Richie Walters. Fii amabil şi fă-le domnilor câte o poză!

— Cu plăcere, domnule căpitan, zise Richie.

Ridică aparatul de fotografiat în dreptul ochilor şi începu să se plimbe cu el de-a lungul grupului de japonezi, declanşând de mai multe ori blitz-ul cu rapiditate.

Ishigura se enervă, păşi în faţa aparatului de fotografiat şi ridică braţele în sus.

— Staţi o clipă! Ce-i asta?

Dar japonezii începuseră deja s-o întindă, speriaţi ca o turmă de oi, de străfulgerările blitzului. În câteva secunde, nu mai era nici o urmă de ei. Etajul era acum al nostru. Rămas singur, Ishigura nu mai părea în apele lui. Bălmăji ceva în japoneză; mi-am dat seama că nu spusese chiar ce trebuia.

— Oh, făcu Connor. Dumneata eşti de vină, spuse el către Ishigura. De la dumneata a pornit toată încurcătura asta. Şi, drept urmare, tot dumneata vei fi cel care va avea grijă ca oamenii mei să primească tot ajutorul cuvenit. Aş vrea să stau de vorbă cu persoana care a descoperit cadavrul şi a anunţat poliţia. Vreau numele tuturor persoanelor care s-au aflat aici după descoperirea cadavrului. Şi încă ceva: vreau filmul din aparatul lui Tanaka. *Ore wa hankida.* Dacă vei mai încerca să obstrucţionezi într-un fel sau altul ancheta, ai cuvântul meu de onoare că te voi aresta.

— Dar trebuie să mă consult cu superiorii mei...

— *Namerunayo,* îi zise Connor aplecându-se spre el. Nu te juca cu mine, Ishigura-san. Acum pleacă şi lasă-ne să ne facem treaba.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Se retrase făcând o plecăciune scurtă, rigidă. Pe chipul său posomorât apăruseră câteva pete.

Graham reacţionă de îndată.

— I-ai zis-o bine...

Atunci Connor se întoarse spre el.

— Ce-ai câştigat spunându-le că vei interoga pe toată lumea prezentă la petrecere?

— Ah, la dracu', am vrut să-i fierb puţin în suc propriu. Cum naiba să-l fi interogat pe primar?! Ce sunt eu de vină că jigodiile astea n-au simţul umorului?

— Ba au simţul umorului, spuse Connor. Şi dacă vrei să ştii, păcălitul ai fost tu, căci Ishigura avea o problemă, iar tu l-ai ajutat să o rezolve bine- mersi.

— L-am ajutat eu?! făcu Graham încruntându-se. Ce tot îndrugi?

— E clar că japonezii doreau să întârzie începerea anchetei, îi explică Connor. Tactica ta agresivă le-a îngăduit să solicite un interpret al Serviciilor Speciale.

— Hai, nici chiar aşa, zise Graham. Ştim cu toţii că unui interpret nu-i trebuie mai mult de cinci minute să ajungă aici.

Connor dădu din cap.

— Nu încerca să te amăgeşti de unul singur japonezii ştiau exact cine era de serviciu în seara asta. Ştiau exact unde locuieşte Smith, cum ştiau de altfel şi cât timp îi ia ca să ajungă aici. Şi astfel au reuşit să amâne începerea investigaţiei cu o oră şi jumătate. Bine lucrat, domnule detectiv, n-am ce zice.

Graham se holbă la Connor preţ de câteva clipe. Apoi îşi luă privirea de la el şi spuse:

— La dracu. Ştii bine că e doar o aiureală scornită din capul tău. Băieţi, eu mă apuc de treabă. Richie? Dă-i bătaie. Ai treizeci de secunde la dispoziţie ca să faci fotografii. Apoi se apucă băieţii mei de treabă şi va trebui să eliberezi terenul. Hai, toată lumea la treabă. Vreau să fim gata înainte să înceapă cadavrul să miroasă, mai zise el şi se îndreptă cu paşi greoi spre locul unde se produsese crima.

Înarmaţi cu truse şi planuri ale locului crimei, băieţii de la echipa de criminalistică au luat-o după Graham. Richie Walters mergea în faţa lor, fotografiind în stânga şi în dreapta din mers, străbătând holul şi trecând apoi pragul sălii de conferinţe, ai cărei pereţi de sticlă fumurie estompau lumina orbitoare a blitz-ului.

Eu şi Connor am rămas pe loc.

— Aţi afirmat că nu faci impresie bună japonezilor, când îţi pierzi cumpătul în faţa lor, am zis.

— Aşa este, aprobă Connor.

— Atunci de ce v-aţi ieşit din fire?

— Din păcate, îmi explică el, era singurul mod de a-l ajuta pe Ishigura.

— De a-l ajuta pe Ishigura?!

— Exact. Am făcut toate astea pentru Ishigura; trebuia să iasă basma curată în faţa şefului său. Nu Ishigura era cea mai importantă persoană prezentă în încăpere. Unul dintre japonezii care stăteau lângă lift era *juyaku* — adevăratul şef.

— N-am observat..., am spus.

— E o practică obişnuită la ei: scot în faţă o persoană mai puţin importantă, în timp ce şeful rămâne undeva în spate, de unde are posibilitatea să urmărească tot ce se întâmplă. De altfel, aşa am făcut şi eu cu tine, *kohai.*

— Asta înseamnă că şeful lui Ishigura ne-a urmărit tot timpul?

— Da. Iar Ishigura avea ordine precise să împiedice începerea investigaţiei. Numai că noi trebuia să pornim ancheta şi am pornit-o în aşa fel încât să nu pară incompetent; am jucat rolul *gaijin*-ului scos din sărite. Acum îmi e dator, ceea ce nu strică, pentru că mai târziu s-ar putea să avem nevoie de ajutorul lui.

— Vă e dator? l-am întrebat neînţelegând prea bine ce vrusese să zică.

Connor tocmai zbierase la Ishigura şi-l umilise. Cel puţin asta am înţeles eu din tot ce se întâmplase.

Connor oftă.

— Chiar dacă tu nu pricepi ce s-a întâmplat, fii sigur că Ishigura a înţeles perfect. Se afla în încurcătură, iar eu l-am scos din ea.

Tot nu prea mi-era clar, aşa că am vrut să mai spun ceva, dar Connor a ridicat o mână în sus făcându-mi semn să tac.

— Cred că ar fi mai bine să aruncăm o privire la locul faptei înainte ca Graham şi oamenii lui să încurce şi mai rău lucrurile, zise el.

Capitolul 4

Trecuseră doi ani de când nu mai lucram ca detectiv, iar ideea că aveam să iau parte le anchetarea unei crime mă încânta. Gândul mi s-a întors în trecut: tensiunea din timpul nopţii, adrenalina pusă în mişcare de cafeaua proastă, băută din pahare de hârtie, toţi ceilalţi colegi forfotind lângă mine, însufleţiţi de o energie vecină cu nebunia, gravitând cu toţii în jurul punctului central — locul unde cineva zăcea mort. Locul oricărei crime e animat de acest tip de energie dezlănţuită care are ca punct nodal cadavrul. Uitându-te la persoana moartă, ai senzaţia că totul ţi-e clar, dar în acelaşi timp ţi se pare că misterul e imposibil de dezlegat. Chiar şi în cazul banalelor certuri domestice, când femeia s-a hotărât să-i zboare creerii bărbatului, priveşti cicatricile şi urmele arsurilor de ţigară pe care ea le are pe tot corpul şi nu poţi să nu te întrebi: De ce tocmai în seara asta? Care a fost picătura care a făcut să se reverse paharul? Întotdeauna ţi se pare limpede ceea ce vezi, dar ai mereu sentimentul că mai e ceva care îţi scapă; ambele senzaţii te copleşesc simultan Atunci când te afli la locul crimei,

eşti dominat de sentimentul că ai dat peste adevărurile primordiale ale existenţei: duhoarea, fecalele, jegul. De regulă, acolo e cineva care plânge, iar tu eşti nevoit să-l asculţi. Cineva a murit şi asta nu poate fi evitat, cum nu poate fi evitat un bolovan aflat în mijlocul drumului. Şi în această atmosferă tristă, dar adevărată, se naşte camaraderia, pentru că lucrezi până târziu cu oameni pe care-i cunoşti, ba-i cunoşti chiar foarte bine pentru că te vezi cu ei tot timpul. Los Angeles-ul se confruntă zilnic cu patru omucideri, câte una la şase ore. Iar fiecare detectiv chemat la locul faptei târăşte după el povara altor zeci de crime, ceea ce face ca aceasta din urmă să devină imposibil de suportat; astfel că el, detectivul, împreună cu toţi ceilalţi, speră ca printr-o minune să rezolve crima acolo pe loc, să scape odată de ea. E un amestec de dârzenie, de energie şi de tensiune.

Spre surprinderea mea, atunci când am intrat în sala de conferinţe, am realizat cât de mult îmi lipsiseră toate acestea. După ce faci meseria asta timp de câţiva ani, începe să-ţi placă.

Sala de conferinţe era elegantă: în mijloc, o masă neagră înconjurată de scaune cu spătare înalte, îmbrăcate în piele. Luminile zgârie-norilor dimprejur pătrundeau prin pereţii de sticlă. Aflaţi acolo, cei de la criminalistică vorbeau în şoaptă, învârtindu-se în jurul fetei moarte.

Fata avea părul blond, tăiat scurt, ochii albaştri şi buzele cărnoase. Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era înaltă, cu o siluetă atletică, şi picioare lungi. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, dintr-un material aproape transparent.

Graham se pusese serios pe treabă; se afla la capătul mesei, chiorându-se la tocurile înalte de la pantofii de lac negru ai fetei. Avea o lanternă de buzunar într-o mână şi o agendă în cealaltă. Kelly, asistentul medicului legist, înfăşură mâinile fetei în pungi de hârtie ca să le protejeze. Connor îl opri:

— Stai puţin.

John Connor îşi îndreptă atenţia asupra uneia din mâini, îi cercetă cu atenţie încheietura, degetele şi apoi începu să se uite sub unghii; suflă uşor sub una dintre ele, apoi atinse cu mişcări rapide toate degetele, unul după altul.

— Nici o problemă, spuse Graham laconic. N-a înţepenit încă. Sub unghii nu-s nici aşchii, nici fibre de material ori bucăţele de piele de om. De fapt, aş zice că nu prea există semne că s-ar fi zbătut.

Kelly trase punga la loc peste mână.
— A idee la ce oră a murit? îl întrebă Connor.
— Aflăm îndată, zise Kelly şi ridică uşor fata de fund introducându-i un termometru. I-am pus un termometru şi sub axilă. Ne lămurim imediat.
Connor pipăi materialul rochiei şi se uită la etichetă. Hellen, care făcea şi ea parte din echipa de la criminalistică, spuse:
— E o rochie semnată Yamamoto.
— Am observat, zise Connor.
— Cine e Yamamoto? am întrebat.
— Un designer japonez de lux, îmi explică Hellen. Fleacul ăsta de material negru face pe puţin cinci mii de dolari. Asta în cazul în care a cumpărat-o deja folosită; nouă, costă probabil în jur de cincisprezece mii.
— Putem da de urma magazinului de unde-a cumpărat-o? întrebă Connor.
— Poate. Depinde dacă a cumpărat-o aici, în Europa, sau la Tokyo. Îmi va lua cîteva zile ca să aflu.
— Las-o baltă, se dezumflă Connor. Va fi prea târziu, zise el şi îndreptă fascicolul subţire de lumină al lanternei asupra scalpului fetei, cercetându-i părul.
Apoi se uită rapid la fiecare ureche şi murmură surprins, când îi văzu urechea dreaptă. Am aruncat şi eu o privire peste umărul lui şi am observat o picătură de sânge închegat lângă cercel. Probabil că l-am înghesuit, căci Connor a ridicat privirea spre mine şi mi-a spus:
— Îmi dai voie, *kohai?*
— Scuzaţi-mă, am zis tragându-mă înapoi.
Connor adulmecă buzele fetei, îi descleştă fălcile şi le închise la loc cu mişcări bruşte, cercetându-i apoi interiorul gurii cu lanterna. Îi întoarse capul dintr-o parte în alta. Preţ de câteva clipe, îşi trecu uşor degetele peste gîtul ei, mângâind-o parcă, după care se îndepărtă de cadavru cu o mişcare bruscă şi spuse:
— E-n ordine, am terminat, mormăi el şi părăsi sala de consiliu.
Graham privi în urma lui şi zise:
— Ăsta nu e niciodată în stare să scoată ceva de la locul faptei, nici măcar un indiciu, o pistă, oricât de slabă ar fi.
— De ce vorbeşti aşa? Am auzit că e un detectiv bun.
— Pe naiba bun, mîrîi Graham. O să te convingi şi singur. Habar n-are ce să facă; nu ştie nici măcar procedura. Connor nu

e ceea ce se cheamă detectiv, Connor are relaţii. Aşa a rezolvat el toate cazurile alea pentru care i s-a dus vestea. Îţi aminteşti cazul Arakawa? Nu ţi-l aminteşti? Aşa-i, cred că nu lucrai încă la noi pe-atunci, Petey-san. Când a fost asta, Kelly? Cazul Arakawa?

— În '67, răspunse Kelly.

— Exact, în '67. Al dracu' caz a mai fost şi ăla. Domnul şi doamna Arakawa, o pereche de tineri proaspăt căsătoriţi, care tocmai se aflau la Los Angeles în luna de miere, aşteptau lângă un semafor de pe o stradă din East Los Angeles. În momentul acela, s-a tras asupra lor dintr-o maşină în mers — stilul de a acţiona al gangsterilor. Tragedia a luat amploare atunci când, la autopsie, s-a descoperit că doamna Arakawa era însărcinată. În ziare apare bomba zilei: poliţia este incapabilă să rezolve cazul, ancheta s-a împotmolit. Din tot oraşul încep atunci să sosească bani şi scrisori în care oamenii îşi manifestă durerea pentru ceea ce li s-a întâmplat tinerilor căsătoriţi; toată lumea este indignată. Şi, drăcia dracului, detectivii trimişi să investigheze cazul nu dau nici de cel mai mic fir călăuzitor. Aşa cum se întâmplă de fiecare dată când la mijloc sunt japonezi, ancheta nu duce nicăieri. Ce mai tura-vura, după o săptămână se apelează în cele din urmă la Connor. Şi, minune mare, domnia sa Connor rezolvă cazul într-o singură zi. Dat naibii Connor ăsta, geniul geniilor! Trebuie avut în vedere că trecuse deja o săptămână; probele dispăruseră — trupurile celor doi tineri fuseseră trimise la Osaka, iar la colţul de stradă unde fuseseră ucişi, mormanele de flori depuse de oameni se vestejiseră. Cu toate astea, Connor reuşeşte să dovedească că tânărul Arakawa fusese în realitate băiat rău la Osaka şi că acea crimă, petrecută la colţ de stradă în stil mafiot, nu e decât o *yakuza* — o ucidere pusă la cale de cineva din Japonia şi gândită să aibă loc în America, tocmai pentru a nu i se desluşi dedesubturile. Şi mai dovedeşte că soţul neascultător este de fapt o victimă inocentă: killerii o vizaseră de fapt pe soţia lui, ştiind că este gravidă; voiau să se răzbune pe tatăl ei. El era cel căruia trebuia să i se dea o lecţie. Asta e. Uimitor cum de a reuşit Connor să le descâlcească, nu-i aşa?

— Şi crezi că a făcut totul cu ajutorul relaţiilor sale cu japonezii?

— Asta vreau şi eu să ştiu, spuse Graham. Tot ceea ce pot să-ţi spun e că, imediat după aceea, a plecat pentru un an în Japonia.

— Ce-a făcut acolo?
— Am auzit că a lucrat în corpul de pază al unei companii japoneze, care a ţinut să-şi arate recunoştinţa. Au avut grijă de el în semn de mulţumire. Le-a făcut un serviciu, iar ei şi-au luat revanşa. În orice caz, cam aşa îmi imaginez eu c-ar fi fost, însă nimeni nu ştie cu adevărat cum au stat lucrurile. Oricum, tipul ăsta numai detectiv nu poate fi numit. Isuse, uită-te, uită-te puţin la el.
Afară, pe hol, Connor contempla visător tavanul înalt. Se uita mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă, străduindu-se parcă să ia o hotărâre. Brusc, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre lift ca şi cum ar fi avut de gând să plece. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt se întoarse brusc pe călcâie, păşi înapoi până în mijlocul încăperii, se opri, după care începu să cerceteze atent frunzele palmierilor ornamentali din vasele care umpleau încăperea.
Graham dădu nedumerit din cap.
— Ce face ăsta? A dat în boala grădinăritului? Ascultă aici la mine: băiatul e într-o ureche. Ştii, a fost de mai multe ori în Japonia, dar de fiecare dată s-a întors înapoi. Nu prea îi merge bine pe-afară. Pentru el, Japonia e ca o muiere cu care nu poate trăi, dar de care nici nu se poate lipsi. În ceea ce mă priveşte, al dracu' să fiu dacă mai înţeleg ceva. Mie-mi place America. Mă rog, ce-a mai rămas din ea.
Se întoarse spre băieţii de la criminalistică, care se tot învârteau în jurul cadavrului căutând parcă ceva.
— Hei, băieţi, n-aţi găsit încă chiloţii ăia?
— Nu încă, Tom.
— Ce chiloţi? am întrebat.
Graham ridică fusta fetei şi-mi spuse:
— Mai bine i-ai spune amicului tău, John Connor, să nu se mai ostenească cu cercetările. După părerea mea aici e cheia; tipa are pe picioare urme de lichid seminal, nu are chiloţi pe ea, şi uite aici o dungă roşie, ceea ce dovedeşte că chiloţii i-au fost smulşi. Partea din exterior a organului genital este inflamată. E destul de clar, după părerea mea, că a fost violată înainte de a fi ucisă. Aşa că le-am cerut băieţilor să caute chiloţii.
Un tip de la criminalistică spuse:
— Poate că nici n-a avut chiloţi pe ea.
— Ba a avut, continuă s-o ţină pe-a lui Graham.
M-am întors atunci spre Kelly şi l-am întrebat:
— A consumat droguri înainte să moară?

Acesta dădu neştiutor din umeri.

— Vom afla asta în urma analizelor de laborator. Dar nu cred că s-a drogat, nu are privirea înceţoşată.

Am remarcat că era vădit încurcat. Nici lui Graham nu-i scăpă acest amănunt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai mutra asta aşa plouată, Kelly? Ai vreo întâlnire galantă şi noi te reţinem cumva, sau ce-i cu tine?

— Nu-i vorba de asta, zise Kelly. Am impresia că nu există nici urme de violenţă şi nici vreo dovadă că fata s-ar fi drogat. Sincer să fiu, nu cred că e vorba de o crimă. Nu există nici o probă în acest sens.

— Nici o probă? exclamă Graham. Faci mişto de mine?

— Fata are vânătăi de jur-împrejurul gâtului, începu să explice Kelly. După părerea mea, avea un mod mai ciudat de a face sex. Am descoperit şi alte dungi vineţii pe gât, sub stratul de pudră pe care şi-l aplicase, ceea ce mă face să cred că nu mă înşel.

— Sfinte Sisoe! Zi înainte.

— E destul de probabil să fi survenit ceea ce în limbaj medical se cheamă moarte prin inhibiţie; adică o moarte fiziologică instantanee.

— Cum vine asta?

— Mori pur şi simplu, zise el ridicând din umeri.

— Fără nici un motiv?

— Nu, nu chiar. De obicei, e vorba de un uşor traumatism al inimii sau al sistemului nervos. Dar acest traumatism nu e suficient pentru a cauza moartea. Am avut odată un caz în care un băieţei de zece ani a fost lovit, nu prea tare, în coşul pieptului de o minge de baseball, şi a căzut mort în curtea şcolii. Nu era nimeni în jurul lui pe o rază de douăzeci de metri. Alt caz: o femeie a avut un accident de maşină, nu prea grav, şi s-a izbit cu pieptul de volan. Lovitura nu a fost însă prea puternică. Pe când deschidea portiera ca să iasă din maşină, a căzut jos şi a murit. Se pare că o moarte de genul ăsta survine atunci când se produc leziuni ale gâtului sau pieptului, care pot afecta nervii ce duc la inimă. Cam asta-i, Tom. Teoretic vorbind, şi în cazul de faţă moartea instantanee e o posibilitate de luat în seamă. Şi din moment ce a face sex nu e o crimă, nici vorbă nu poate fi de o-mucidere.

Graham se uită la el cruciş.

— Vrei să zici că n-a omorât-o nimeni?

Kelly dădu neputincios din umeri şi-şi luă agenda de pe masă.

— Uite ce e, n-am să notez nimic din toate astea. Am să scriu doar că moartea s-a datorat asfixierii prin strangulare. Dacă nu reuşim să ne punem de acord, o să consemnez că a fost sugrumată. Dar ar trebui să reţineţi ce am spus mai înainte: poate că pur şi simplu a mierlit-o.

— Bine, zise Graham. Vom ţine minte, dar sunt simple fantezii de doctor.

Graham se întoarse spre echipa lui şi zise:

— Apropo băieţi, i-a găsit vreunul dintre voi vreun act de identitate?

— Nu, răspunseră aceştia în cor.

— Cred că acum pot preciza cu aproximaţie ora morţii, spuse Kelly.

Se uită cu atenţie la termometre după care privi pe un grafic.

Temperatura din interiorul corpului este de treizeci de grade. Ţinând cont de ambientul camerei, această temperatură se poate menţine cel mult trei ore de la momentul producerii morţii.

— Cel mult trei ore? Ce să-ţi zic! Mare veste mare! Ascultă, Kelly, ştiam deja că a murit în seara asta.

— E tot ce pot să vă spun, zise Kelly dând neputincios din cap. Curbele de răcire nu se disting prea bine decât după trei ore. Tot ceea ce pot spune e că moartea a survenit în acest interval de trei ore. Ar putea fi vorba de două ore sau de câteva minute. Dar părerea mea este că a trecut destul de mult; aş spune chiar că e moartă de aproape trei ore.

Graham se întoarse din nou spre oamenii lui.

— N-a găsit nimeni chiloţii ăia?

— Nu încă, domnule căpitan.

— Nu tu poşetă, nu tu chiloţi, zise Graham rotindu-şi privirea prin încăpere.

— Crezi că cineva a făcut "curăţenie" pe-aici? l-am întrebat.

— Habar n-am, răspunse el. Da' nu ţi se pare normal ca o tipă care vine la o petrecere îmbrăcată într-o rochie de treij' de mii de dolari să aibă şi-o poşetă?

Privi apoi peste umărul meu şi zâmbind, îmi atrase atenţia:

— Măi, să fie, Petey-san! Una dintre admiratoarele tale vrea

să-ţi vorbească.

Ellen Farley, purtătoarea de cuvânt a primarului, se apropia cu paşi mari de mine. În vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, Farley era pusă la patru ace ca de obicei. Părul blond închis era frumos coafat, prins într-un coc. Pe vremuri, fusese crainică în cadrul departamentului informativ al televiziunii, dar de mai mulţi ani de zile lucra pentru primar. Ellen Farley era inteligentă, sigură de sine şi-n plus avea un corp grozav, dar, după câte se zvonea, trupul ăsta era al ei şi numai al ei.

Tipa-mi plăcea, aşa că-i făcusem câteva servicii pe când lucram la biroul de presă din cadrul Departamentului de Poliţie. Deoarece şeful poliţiei şi primarul se urau reciproc, Ellen îmi pasa cererile care ajungeau pe biroul primarului, iar eu le rezolvam; în marea lor majoritate erau nişte nimicuri: cineva care nu voia să-şi sacrifice ziua de sâmbătă cerea amânarea unui raport până după weekend; altcineva nu procedase la aducerea de acuzaţii în cazul cutare ce trebuia să intre urgent pe rol. Făceam toate astea pentru că îmi plăcea felul ei direct şi sincer de a pune problemele. Se părea că şi acum avea să vorbească scurt şi la obiect.

— Ia ascultă, Pete, începu ea. Habar n-am ce se petrece aici, dar domnul Ishigura s-a plâns domnului primar că...

— Îmi cam dau seama ce...

— Iar domnul primar mi-a cerut să-ţi aduc aminte că poliţia acestui oraş nu are nici un motiv să se poarte grosolan cu rezidenţii străini.

— Mai ales atunci când aceştia donează sume babane pentru campaniile electorale, mormăi Graham.

— Cetăţenii străini nu pot contribui cu sume de bani la campaniile electorale americane, replică tăios Farley. Şi tu ştii bine asta. E un caz delicat, Pete, adăugă ea pe un ton mai potolit. Aş vrea să fii foarte atent. Ştii doar că japonezii fac caz de felul în care sunt trataţi în America.

— Bine, s-a făcut.

Ellen privi prin pereţii de sticlă ai sălii de conferinţe, spre hol, acolo unde se afla Connor şi mă întrebă:

— Acela e John Connor?

— Da.

— Credeam că s-a pensionat. Ce caută aici?

— Îmi dă o mână de ajutor la cazul ăsta.

Farley se încruntă.

— Sentimentele japonezilor faţă de el sunt contradictorii, spuse ea. În limba lor există chiar şi un cuvânt pentru genul ăsta de indivizi, care acum îi pupă-n fund, iar peste cinci minute le dau în cap.

— Connor nu-i un violent.

— Dar s-a purtat execrabil cu Ishigura.

— Ishigura voia să jucăm după cum ne cînta el, i-am explicat. Iar aici a murit o fiinţă umană, lucru pe care toată lumea pare să-l fi uitat.

— Zău aşa, Pete, nu te mai burzului aşa. Nimeni nu încearcă să te-nveţe cum să-ţi faci meseria. Tot ce vreau să spun e că trebuie să ţii seamă de...

Se opri brusc, rămânând cu privirea aţintită asupra cadavrului.

— Ellen? am făcut eu. O cunoşti?

— Nu, zise întorcând capul.

— Eşti sigură?

Mi-am dat seama că întrebarea mea o pusese în încurcătură.

— N-ai văzut-o cumva jos mai devreme? o întrebă Graham.

— Nu ştiu, tot ce se poate. Aşa cred. Gata, băieţi, acum trebuie să mă întorc.

— Ellen. Te rog.

— Zău că nu ştiu cine este, Pete. Ştii doar că ţi-aş spune. Şi te rog, fii politicos cu japonezii. Asta e tot ce vrea primarul de la tine. Acum trebuie să plec.

Se întoarse şi o porni grăbită spre lift. Privind-o cum pleacă, am avut un sentiment ciudat.

— Bună bucăţică, zise Graham. Da' degeaba vine cu chestii d-astea la noi, nu ţine; chiar dacă eşti tu aici.

— Cum adică? Ce vrei să spui cu asta?

— Toată lumea ştie de tine şi Farley.

— Nu înţeleg.

— Hai, dă-o-ncolo, Pete, zise el bătându-mă pe umăr. Doar ai divorţat, ce mai contează?

— Te înşeli, Tom. Nu e adevărat.

— Da' eşti liber să faci ce vrei acum. Ar fi şi păcat de-un tip aşa bine ca tine.

— Da' înţelege odată omu' lu' Dumnezeu! Nu-e-a-de-vă-rat!

— Bine, bine, hai s-o lăsăm baltă, zise el ridicând mâinile în semn de capitulare. M-am înşelat.

Mi-am îndreptat privirea spre celălalt capăt al holului. Farley

aştepta liftul; îşi lovea nerăbdătoare mâna de picior.

— Crezi că ştie cine-i fata? l-am întrebat pe Graham.

— La naiba! Bineînţeles că ştie! răspunse el. Doar ştii şi tu de ce-o place primarul — stă întotdeauna în dreapta lui şi-i şopteşte la ureche cum îl cheamă pe X, cum îl cheamă pe Y; îşi aduce aminte numele unor persoane pe care nu le-a văzut de ani de zile, ale lor şi ale soţilor, soţiilor şi plozilor lor — ce mai încolo şi-ncoace, tot familionul. Aşa că-ţi dai şi tu seama că Farley n-are cum să nu ştie cine-i fata.

— Atunci de ce nu ne-a spus?

— S-o ia naiba, făcu Graham. Trebuie să fie la mijloc vreun barosan pe care nu vrea să-l supere. N-ai văzut cum s-a eschivat? Ascultă aici, băiete: hai mai bine să aflăm singuri identitatea moartei. Al dracu' să fiu dacă am chef să rămân ultima persoană din oraşul ăsta care s-o ştie.

Din celălalt capăt al camerei, Connor ne făcu semn cu mâna.

— Ce-o mai vrea şi ăsta? făcu Graham. Ce se tot agită? Parcă are ceva în mână. Ce-o fi?

— Parcă ar fi o poşetă, am spus eu.

— Cheryl Lynn Austin, citi Connor în buletin. Născută în Midland, Texas. Licenţiată. Douăzeci şi trei de ani. Are un apartament în Westwood, aici în Los Angeles. Carnetul de conducere l-a obţinut în Texas. N-a avut vreme să şi-l schimbe pentru că nu-i de prea mult timp pe-aici.

Tot conţinutul poşetei se afla răsturnat pe un birou. Am cercetat toate obiectele, împrăştiindu-le cu ajutorul unui creion pentru a nu şterge eventualele amprente.

— Unde aţi găsit poşeta? l-am întrebat pe Connor.

Era o poşetă-plic de seară, mică, elegantă, închisă la culoare, împodobită cu paiete; la închizătoare avea o perlă. Părea un produs unicat şi costase cu siguranţă o grămadă de bani.

— Era în vasul palmierului sălii de conferinţe, zise Connor după care desfăcu fermoarul unui buzunar interior al poşetei şi răsturnă pe birou un ghemotoc de bancnote mototolite de o sută de dolari. Interesant, făcu el. Domnişoara Austin are un protector bogat, nu glumă.

— Cheia de la maşină n-aţi găsit-o? l-am întrebat.

— Nu, zise el.

— Poate că a venit cu cineva.

— Şi intenţiona, desigur, să plece cu cineva. Taximetriştii n-au de unde să-ţi dea rest la o hârtie de-o sută.

Pe birou se mai aflau o carte de credit American Express, un ruj, o cutie de pudră, un pachet de ţigări mentolate "Mild Seven", de provenienţă japoneză, o legitimaţie la clubul "Daimashi Night", patru pastile mici, albastre şi cam atât. Cu ajutorul unui creion, Connor întoarse poşeta cu faţa în jos. Nişte bobiţe verzi se împrăştiară pe masă.

— Ştiţi ce sunt astea? ne întrebă Connor.

— Nu, am răspuns eu.

Graham le privi cu o lupă.

— Sunt nişte arahide *wasabi,* ne explică Connor.

Ştiam că *wasabi* e un soi de hrean verde, care se serveşte în restaurantele japoneze. Dar nu auzisem niciodată de arahide wasabi.

— Nu ştiu dacă se vând şi-n afara Japoniei, completă Connor.

— Gata, am văzut destul, zise Graham încruntându-se. Care-i părerea ta, John? Crezi că Ishigura îţi va trimite martorii pe care i-ai cerut?

— Nu cred că o să se grăbească, răspunse Connor.

— Ai dreptate, fir-ar să fie, făcu Graham. Bănuiesc că o să stăm de vorbă cu ei de-abia poimâine. Exact cât le trebuie avocaţilor lor să-i monteze ce să spună. Cred că-ţi dai seama de ce-o lungesc, continuă el depărtându-se de masă. E clar că fata a fost ucisă de un japonez; despre asta-i vorba.

— Se poate, zise Connor.

— Hei, amice, nu "se poate", ci sigur. Ne aflăm aici. În clădirea lor. Iar tipa asta e chiar genul de femeie după care aleargă ei cu limba scoasă; genul de frumuseţe americană cu picioare lungi. Doar ştii că toţi piticii ăştia vor să o pună cu tipe înalte.

— Se poate, spuse Connor ridicând din umeri.

— Mai termină odată! izbucni Graham. Doar ştii bine că la ei acasă ăştia mănâncă rahat cât e ziua de lungă, se înghesuie ca sardelele în metrou, şi la slujbă muncesc de le sar ochii. Iar atunci când ajung aici, departe de constrângerile din Japonia, se simt deodată liberi şi bogaţi şi se trezesc că pot face tot ceea ce le trece prin cap. Aşa că, din când în când, câte unul o mai ia razna. Zi că nu-i aşa?

Connor îl privi îndelung, iar în cele din urmă spuse:

— Să înţeleg, Tom, că după părerea ta un japonez cu porniri

criminale s-a hotărât s-o trimită pe lumea cealaltă pe tipa asta chiar aici, pe masa sălii de consiliu a clădirii Nakamoto?

— Exact.

— Aşa, doar ca un act simbolic?

— Naiba ştie, făcu Graham ridicând din umeri. Orice este posibil. Da' să-ţi spun ceva — am de gând să pun mâna pe jigodia care-a făcut chestia asta, chiar de-ar fi să dau ortu' popii.

Capitolul 5

În timp ce liftul cobora în viteză, Connor se sprijini de peretele de sticlă al acestuia şi-mi spuse:

— Japonezii pot să-ţi fie nesuferiţi din nenumărate pricini, dar Graham n-are nici un motiv să nu-i suporte. Ştii ce zic despre noi?

— Ce?

— Spun că noi, americanii, suntem prea hămesiţi după teorii ca să mai avem răgaz să contemplăm lumea. Aşa că habar n-avem cum stau de fapt lucrurile în realitate.

— E vreo idee Zen?

— Nu, zise Connor râzând. E doar o constatare. Dacă o să-l întrebi pe un negustor de calculatoare japonez ce crede despre omologul lui american îţi va răspunde la fel. Şi tot aşa se va întâmpla cu toţi cei care au de-a face cu americanii. Nu poţi să nu le dai dreptate, dacă e să te uiţi la Graham. Habar n-are cum sunt japonezii în realitate, n-a avut experienţe directe. Se sprijină pe o stivă de prejudecăţi şi are capul plin de fantasmagoriile pe care le-a prins din presă sau de la televizor. Nu ştie absolut nimic despre japonezi şi nici nu va afla vreodată.

— Deci, credeţi că se înşeală şi că fata n-a fost ucisă de un japonez? l-am întrebat.

— N-am spus asta, *kohai,* răspunse Connor. E foarte posibil ca Graham să aibă dreptate. Dar până acum...

Liftul se opri iar uşile de deschiseră; cuprinserăm cu privirea locul unde avea loc recepţia. Orchestra cânta "Moonlight Serenade". Două perechi care părăseau petrecerea păşiră în lift lângă noi. Îţi dădeai repede seama că făceau parte din lumea bună: bărbaţii aveau păr argintiu şi o alură distinsă, femeile erau drăguţe şi purtau toalete vaporoase Una dintre ele zise:

— E mai scundă decât mi-o imaginam.

— Aşa e, scumpo, răspunse cealaltă. Şi tipul cu care venise... o fi prietenul ei?

— Aşa cred. Nu e ăla cu care a jucat în ultimul ei film?

— Ba da, cred că el e.

Unul dintre bărbaţi interveni şi el în discuţie:

— Credeţi că şi-a injectat sânii cu silicon?

— Da' cine n-a făcut-o?

— Eu, de exemplu, spuse cealaltă femeie chicotind.

— Aşa e, Christine, iubito, aprobă bărbatul de lângă ea.

— Dar mă gândesc s-o fac. Aţi văzut-o pe Emily?

— Oh, da, îi are acum atât de mari...

— Ar cam trebui să-i fie ruşine, se intrigă cea pe care-o chema Jane. Le-a cuprins pe toate nebunia asta cu sânii mari.

Bărbaţii se întoarseră şi începură să privească prin peretele de sticlă al liftului.

— E o construcţie fantastică. Trebuie să fi costat o avere. Apropo, faci multe afaceri cu japonezii, Ron?

— Cam 20% din afacerile mele, răspunse celălalt. Aşa a fost înţelegerea de la început, chiar de anul trecut. Şi pentru că le place la nebunie să joace golf, lucrăm pe terenul meu de-acasă.

— 20%?! făcu plin de uimire celălalt bărbat.

— Da. Acum au de gând să cumpere Orange County.

— Nici nu-i de mirare. Mai au puţin şi devin stăpânii absoluţi ai Los Angeles-ului, interveni în discuţie una dintre femei, chicotind.

— Asta cam aşa e, mai au doar puţin. Vedeţi clădirea aceea de-acolo, Arco Building? E a lor, spuse bărbatul arătând cu degetul pe geam. Cred că în momentul de faţă posedă cam 70-75% din clădirile aflate în centrul oraşului.

— Şi poate chiar mai mult în Hawaii.

— La naiba, Hawaii-ul e deja al lor. Au 90% din Honolulu, iar litoralul Kona e în întregime al lor; şi peste tot construiesc terenuri de golf — parcă le-a luat Dumnezeu minţile.

— Apropo, mâine se vor transmite oare imagini de la recepţie pe canalul ET? zise una dintre femei. Erau o mulţime de operatori acolo.

"Mosugu de gozaimasu", se auzi vocea din lift.

Ajunseserăm deja în garajul de la subsol şi cele două perechi păşiră afară din lift. Connor îi urmări cu privirea şi dădu din cap.

— În nici o ţară din lumea asta, începu el, n-ai să auzi pe

cineva discutând atât de calm despre faptul că oraşul în care locuieşte este vândut străinilor.

— Ce să discute? am făcut eu. Doar ei sunt cei care vând oraşul.

— Aşa e. Americanii ard de nerăbdare să vândă, iar asta-i uimeşte la culme pe japonezi. Părerea lor e că ne sinucidem din punct de vedere economic.

Nu termină bine de vorbit şi apăsă pe butonul unde scria "Alarmă". Se auzi un piuit slab.

— De ce-aţi făcut asta? l-am întrebat.

Connor nu răspunse. Ridică privirea spre camera video instalată într-un colţ din tavanul liftului şi făcu vesel cu mâna. Atunci se auzi o voce:

— Bună seara, domnilor ofiţeri. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Da, zise Connor. Faceţi parte din corpul de pază al clădirii?

— Da, domnule. S-a întâmplat ceva cu liftul?

— Unde aveţi biroul? îl întrebă Connor.

— Lângă holul central din aripa de sud-est, după casa liftului.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Connor şi apăsă pe un buton.

Capitolul 6

Biroul de securitate al clădirii Nakamoto era o încăpere mică, de aproximativ cinci metri pe şapte. Era dominată de trei mari panouri-video, fiecare fiind împărţit în douăsprezece monitoare mai mici. În acel moment, majoritatea erau fără imagine — nişte simple dreptunghiuri negre. Pe unul din rândurile de monitoare se vedeau însă imagini din holul central şi din garaj, pe altul puteai urmări desfăşurarea petrecerii, iar pe un al treilea se agitau echipajele de poliţie aflate la etajul patruzeci şi şase.

Jerome Phillips, un tip de culoare la vreo patruzeci şi cinci de ani, era de serviciu la corpul de pază. Uniforma sa gri, pe care scria "Nakamoto Security", era leoarcă de transpiraţie la guler şi la subsori. Când am intrat, ne-a rugat să lăsăm uşa deschisă. Se vedea clar că nu prea îi convenea că ajunsesem acolo; îmi dădeam seama că ascundea ceva. Connor a luat însă o

atitudine amicală. I-am arătat legitimaţiile şi am dat mâna cu el. Connor a făcut în aşa fel încât să acrediteze ideea că eram cu toţii, şi noi şi el, nişte profesionişti ai sistemelor de securitate, că lucrăm în aceeaşi branşă şi, deci, putem să stăm la o tacla.

— Ai, probabil destulă bătaie de cap astă-seară, domnule Phillips.

— Ba bine că nu, spuse acesta. După ce c-aveam sindrofia pe cap, s-a mai întâmplat acum şi povestea asta.

— Başca înghesuiala de-aici din cămăruţă.

Phillips îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Aşa e, aveţi dreptate. S-au îngrămădit cu toţii ca oile p capul meu.

Atunci am intervenit şi eu în discuţie:

— Care "toţi"?

Connor îmi aruncă o privire şi spuse:

— Nu-i aşa că după ce au părăsit etajul patruzeci şi şase, toţi japonezii au venit aici şi ne-au urmărit pe monitoare, domnule Phillips?

Acesta aprobă cu o mişcare a capului.

— N-au venit chiar toţi, dar erau destui. Priveau pe monitoare în timp ce pufăiau din ţigările alea blestemate şi îşi treceau nişte faxuri de la unul la altul.

— Faxuri?

— Chiar aşa. La interval de câteva minute le mai aducea cineva câte unul. Am observat că erau scrise în japoneză. Le dădeau din mână-n mână şi comentau. Din când în când, câte unul pleca să ducă faxurile înapoi, iar ceilalţi rămâneau aici şi urmăreau ce faceţi.

— Au şi ascultat ceea ce spuneam? îl întrebă Connor.

Phillips negă cu o mişcare a capului.

— Nu. Instalaţia nu are sistem audio.

— Nu? Mă mir! exclamă Connor. Echipamentul ăsta pare să fie foarte modern.

— Modern? La naiba, e cel mai bun din lume. Să vă spun un lucru despre tipii ăştia; vor ca totul să fie perfect. Au cel mai bun sistem de alarmă în caz de incendiu, şi cel mai bun sistem de prevenire a incendiilor. Au cel mai bun sistem seismografic şi bineînţeles cea mai bună instalaţie electronică de pază şi securitate — cele mai bune camere de luat vederi şi cei mai buni detectori. Totul e la superlativ.

— Observ, spuse Connor. De-asta am rămas surprins că nu

au sistem audio.

— Într-adevăr n-au. N-au sistem audio şi nici imagine color. Folosesc doar un sistem video cu imagine alb-negru, dar imaginea este de o fidelitate perfectă. Nu mă întrebaţi de ce, că nu ştiu. Mă pricep doar să umblu cu aparatura asta. Atât.

Pe monitoare se vedeau acum cinci imagini diferite de la etajul patruzeci şi şase, imagini filmate din unghiuri diferite. Probabil că, japonezii instalaseră camere de luat vederi de-a lungul întregului etaj. Mi-am adus aminte cum dăduse Connor ocol holului, privind cu atenţie tavanul. Poate că atunci reperase camerele.

Pe ecran se vedea acum Graham, dând ordine oamenilor lui în sala de consiliu. Fuma, deşi regulamentul interzicea fumatul la locul crimei. Am văzut-o pe Hellen întinzându-se şi căscând de somn şi pe Kelly care tocmai se pregătea să mute cadavrul de pe masă pe targă şi să închidă fermoarul sacului de plastic, când...

Brusc mi-am dat seama.

Acolo sus era plin de camere de luat vederi.

Cinci camere plasate în unghiuri diferite.

Acoperind întreaga suprafaţă a etajului.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat, întorcându-mă foarte emoţionat spre Connor.

Tocmai voiam să continui, când acesta îmi zâmbi cu subînţeles şi îmi puse o mână pe umăr strângându-mă cu putere.

— Locotenente, zise el către mine.

Mă durea îngrozitor. Am încercat să mă relaxez.

— Da, domnule căpitan?

— Sper că nu te deranjează dacă îi pun câteva întrebări domnului Phillips, nu?

— Desigur, domnule căpitan. Vă rog.

— Poate c-ar fi bine să notezi câte ceva.

— Bună idee, domnule căpitan.

Îmi dădu drumul la umăr. Mi-am scos agenda, în timp ce Connor s-a aşezat pe marginea mesei spunând:

— Lucrezi de mult în cadrul corpului de pază al companiei "Nakamoto", domnule Phillips?

— Da, domnule. De vreo şase ani. La început am fost la uzina lor, "La Habra", mi-am rănit însă un picior — într-un accident de maşină —, drept care m-au transferat în corpul de pază al

uzinei, căci mi-ar fi fost greu să mai fac rondurile de noapte în jurul clădirii. Apoi, când au deschis uzina "Torrance", m-au mutat acolo. I-au dat o slujbă şi soţiei mele. Acolo se fac subansambluri pentru maşinile Toyota. Când au dat în folosinţă clădirea asta, m-au adus aici ca să lucrez în schimbul de noapte.

— Înţeleg. Au trecut deci şase ani de când lucrezi la ei.

— Da, domnule.

— Înseamnă că-ţi place ceea ce faci.

— Păi, vedeţi dumneavoastră, e o slujbă sigură. Asta înseamnă ceva în America. Ştiu că japonezii nu dau nici doi bani pe cei de culoare, dar cu mine s-au purtat frumos. Şi-n plus de asta, înainte am lucrat la GM în Van Nuys care, după cum probabil ştiţi, a dat faliment.

— Da, ştiu, îi zise Connor cu simpatie.

— Doamne, da' ce harababură mai era acolo, zise el scuturând din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge din minte o amintire neplăcută. Nici nu vă puteţi închipui ce nulităţi erau acolo, la conducere mă refer. După ce că habar n-aveau cum mergeau lucrurile, se mai şi săpau unul pe altul ca nişte lepre. Nu ştiau să deosebească un ciocan de-un cleşte, dar aveau pretenţia să-i înveţe pe maiştri şi pe muncitori cum să-şi facă meseria. Aveau câte două sute de mii pe an da' habar n-aveau de nimic. Nimic nu mergea cum ar fi trebuit. Făceau nişte maşini de ţi-era frică să te urci în ele. Da' aici e altă mâncare de peşte, spuse el bătând cu degetele în masă. Aici, dacă ai cumva vreo problemă, dacă e ceva care nu merge, nici n-apuci să deschizi bine gura, că a şi venit cineva, cineva capabil, înţelegeţi? care ştie cum funcţionează drăcoveniile astea; vine şi pune umărul lângă al tău ca să rezolve problema. I-me-di-at! Asta-i diferenţa: le pasă. Ascultaţi la mine — tipilor ăstora le pasă!

— Înseamnă că-ţi place aici.

— S-au purtat întotdeauna frumos cu mine, zise Phillips dând din cap.

Nu prea-mi făcea impresia că o spunea din inimă. Aveam senzaţia că tipul nu apucase să fie dresat de şefii lui şi că putea fi uşor tras de limbă.

— Japonezii pun mare preţ pe loialitate, spuse Connor dând cunoscător din cap.

— Da, asta cam aşa e, aprobă Phillips. Aşteaptă de la tine să-ţi dovedeşti ataşamentul faţă de companie. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, eu vin întotdeauna cu cincisprezece, douăzeci

de minute mai devreme de începerea programului, iar la sfârşit stau douăzeci de minute în plus. Apreciază foarte mult că lucrezi peste program. La fel făceam şi la Van Nuys, dar nimeni n-a băgat de seamă vreodată.

— Care e programul dumitale?

— Lucrez de la nouă la şapte.

— Şi-n noaptea asta? La ce oră ai sosit?

— La nouă fără un sfert. V-am zis că vin cu cincisprezece minute mai devreme.

Primul telefon fusese dat la secţia de poliţie la opt şi jumătate. Aşa că, dacă tipul venise pe la nouă fără un sfert, asta însemna că nu văzuse crima.

— Cine a fost de serviciu înaintea dumitale?

— Păi, de obicei este Ted Cole, dar nu ştiu dacă a lucrat în seara asta.

— De ce nu ştii?

Tipul îşi şterse fruntea cu mâneca de la haină şi privi în gol.

— De ce nu ştii, domnule Phillips? am repetat întrebarea, ceva mai apăsat.

Mă privi cu ochii goliţi de orice expresie, se încruntă şi continuă să tacă.

— Nu ştie pentru că Ted Cole nu era aici când a sosit dânsul, interveni Connor cu glas liniştit. Nu-i aşa, domnule Phillips?

— Aşa e, nu l-am găsit aici, zise acesta dând din cap.

Tocmai mă pregăteam să-l mai întreb ceva, când Connor ridică o mână făcându-mi semn să tac.

— Bănuiesc c-ai fost de-a dreptul surprins, când ai intrat domnule Phillips.

— Bineînţeles c-am fost! exclamă acesta.

— Şi ce-ai făcut când ai văzut cum stau lucrurile?

— Păi, l-am întrebat imediat pe necunoscutul acela: "Vă pot ajuta cu ceva?"; am fost politicos, dar şi ferm. La urma urmei ăsta-i totuşi un birou de pază şi securitate. Şi-n plus de asta, habar n-aveam cine era tipul, nu-l văzusem în viaţa mea. Am observat că era nervos şi tensionat. Foarte nervos. "Dă-te la o parte!" mi-a zis el cu aroganţă, de parcă era Dumnezeu pe pământ, nu altceva. M-a împins ca să treacă şi şi-a luat servieta. "Iertaţi-mă, domnule" i-am spus eu atunci, "dar fiţi, vă rog, amabil şi arătaţi-mi un act de identitate". Nici măcar nu s-a sinchisit de mine; a ieşit pe hol şi a coborât pe scări.

— N-ai încercat să-l opreşti?

— Nu, domnule.

— De ce? Pentru că era japonez?

— Chiar aşa. Dar am telefonat imediat la biroul central al serviciului de securitate — aflat la etajul nouă — şi le-am spus că găsisem un străin aici. "Nu-ţi face probleme, totul e-n ordine", mi-au zis. După voce, mi-am dat seama că şi cei de acolo erau tensionaţi. Toată lumea avea nervii întinşi. Tocmai în momentul acela am văzut pe ecran imaginea... fetei aceleia... fetei moarte. Aşa că eu sunt cel care a descoperit crima.

— L-ai putea descrie pe bărbatul de care te-ai izbit aici, în cameră? îl întrebă Connor.

Phillips ridică din umeri şi spuse:

— Avea în jur de treizeci, treizeci şi cinci de ani; un tip potrivit de înalt, îmbrăcat într-un costum bleumarin, ştiţi, din acelea de care poartă japonezii în general. Dacă stau să mă gândesc bine, era mai strâmt decât al celorlalţi. Avea o cravată cu triunghiuri şi... Ah da, avea o cicatrice pe mână; părea o arsură sau ceva de genul ăsta.

— Pe care mână?

— Pe stânga. Am observat cicatricea atunci când şi-a închis servieta.

— Ai observat ce avea în servietă?

— Nu.

— Deci, când ai intrat, tocmai o închidea...

— Da.

— N-ai avut impresia că a luat ceva de-aici?

— N-aş putea afirma cu certitudine, domnule.

Stilul în care răspundea Phillips, cu dus şi întors, începuse să mă scoată din sărite.

— Ce a luat de-aici? l-am întrebat nervos, dar în momentul acela Connor mă ţintui cu privirea.

— Da' v-am zis că nu ştiu nimic, domnule, se miorlăi Phillips.

— Bineînţeles că nu, îl linişti Connor. N-ai de unde să ştii ce se află în servieta altcuiva. Apropo, imaginile preluate prin camerele de luat vederi din clădire se şi înregistrează?

— Sigur că da.

— Ne-ai putea arăta şi nouă cum se procedează?

— Nimic mai simplu.

Se ridică de la pupitrul de comandă şi se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, unde descuie o uşă. L-am urmat amândoi într-o cămăruţă puţin mai mare decât un WC. Pereţii

acesteia erau plini de sus până jos de video recordere minuscule, ca nişte cutii metalice; pe fiecare dintre ele scria ceva în japoneză şi erau numerotate cu cifre arabe. De asemenea, pe fiecare licărea un beculeţ roşu şi era afişat timpul de înregistrare.

— Acestea sunt aparatele cu care înregistrăm, spuse Phillips. Fiecărui aparat îi corespunde câte o cameră de luat vederi. Înregistrările se fac pe peliculă Hi-Fi de opt milimetri, alb-negru. Luă în mână o casetă mică şi ne-o arătă; era de mărirea unei casete audio. Fiecare casetă durează opt ore, ne explică el. Le schimbăm la nouă seara, aşa că e primul lucru pe care-l fac când ajung la serviciu. Scot caseta care se află în aparat şi introduc alta în locul ei.

— În seara asta ai schimbat casetele?

— Da, domnule, ca de obicei.

— Şi ce-ai făcut cu cele pe care le-ai scos?

— Le-am pus aici, zise el şi se aplecă să deschidă câteva sertare lungi şi înguste. Păstrăm toate înregistrările timp de şaptezeci şi două de ore, adică trei zile. Aşa că păstrăm la un loc nouă seturi de casete din care scoatem câte unul o dată la trei zile. Pricepeţi?

— Nu prea. Poate c-ar fi mai bine să notez, spuse Connor cu o privire gânditoare şi de îndată scoase din buzunarul de la haină un carneţel şi-un pix. Aşa... Ia să vedem. Deci fiecare casetă durează opt ore, spuneai. Şi aveţi nouă seturi diferite.

— Întocmai.

Connor îşi notă ceva în carnet, se opri şi începu să scuture nervos pixul

— Al naibii pix! exclamă el. Nu mai are mină. E vreun coş de hârtii pe-aici?

— Da, acolo, arătă Phillips spre colţul camerei.

— Mulţumesc.

Connor s-a dus la coş şi a aruncat pixul. I l-am dat pe-al meu, după care a recapitulat:

— Spuneai, domnule Phillips, că aveţi câte nouă seturi.

— Exact. Fiecare set are notată o literă pe el, de la A la I. Când am ajuns astă seară la serviciu, la ora nouă, am scos casetele din recordere, m-am uitat care e ultima literă înregistrată şi, pornind cu litera imediat următoare, am introdus alte casete în aparate. Am scos deci setul notat cu litera C şi l-am introdus pe cel ale cărui casete erau notate cu D Deci setul

D se înregistrează în clipa de faţă.

— Acum am înţeles, spuse Connor. Şi după aceea aţi pus setul C într-unul din aceste sertare?

— Exact. Trase un sertar şi ne arătă: Aici.

— Îmi permiţi? întrebă Connor.

Aruncă o privire asupra casetelor rânduite şi etichetate cu grijă. În afara faptului că difereau literele, sertarele păreau identice.

— Cred că am început sa pricep, făcu Connor. Folosiţi de fapt nouă seturi prin rotaţie.

— Chiar aşa.

— Şi fiecare set e folosit o dată la trei zile.

— Exact

— De cât timp funcţionează acest sistem?

— De vreo două luni, de când s-a dat clădirea în folosinţă. Ştiţi, e o clădire nouă.

— Trebuie să recunosc că e un sistem foarte bine pus la punct, spuse Connor cu admiraţie. Îţi rămân dator pentru explicaţii. Aş mai avea doar câteva întrebări.

— Vă ascult.

— În primul rând e vorba de... chestiile astea de aici, zise Connor arătând cu degetul nişte LED-uri ale aparatelor de înregistrat. Dacă nu mă înşel, afişează timpul scurs de la introducerea casetei în aparat, aşa-i? Mi-am dat seama pentru că acum e ora unsprezece şi pentru că dumneata ai schimbat casetele la nouă. Aici apare timpul de înregistrare: o oră cincizeci şi cinci de minute şi treizeci de secunde, aici o oră cincizeci şi cinci de minute şi zece secunde... şi aşa mai departe.

— Da. Aşa e. Am introdus casetele în aparate una după alta la interval de câteva secunde.

— Mi-am dat seama. Toate monitoarele de aici afişează timpul de aproximativ două ore. Dar am remarcat la aparatul acesta de jos că înregistrează doar de treizeci de minute. Sau o fi defect?

— Hmm, făcu Phillips încruntându-se. Tot ce se poate. S-ar putea ca defecţiunea să se datoreze faptului că am introdus casetele în viteză, după cum spuneam. Cu toate că aparatura asta e ultimul răcnet în materie, se mai întâmplă câteodată să apară o mică defecţiune. La fel de bine se poate să fi fost o cădere de curent.

— Da, se poate, spuse Connor. Ai putea să-mi spui ce cameră

de luat vederi e conectată la recorderul ăsta?

— Desigur.

După ce citi numărul înscris în aparat, Philips se duse în prima cameră, cea în care se aflau monitoarele. O luarăm după el.

— E vorba de camera de luat vederi 4-6/6. Aceasta este imaginea, zise el arătând spre unul dintre ecrane.

Pe ecran se vedea o imagine de ansamblu a etajului patruzeci şi şase. Camera de luat vederi era amplasată probabil în hol.

— Dar, vedeţi dumneavoastră, începu Phillips, sistemul acesta e atât de bine pus la punct, încât chiar dacă e ceva în neregulă cu unul din aparate, mai există şi alte camere de luat vederi pe etaj, racordate la alte videorecordere.

— Da, observ, făcu Connor. Că veni vorba, ştiţi cumva de ce sunt aşa de multe camere de luat vederi la etajul patruzeci şi şase?

— Nu cred că mai e cazul să vă spun că japonezii sunt maniaci în ce priveşte eficienţa, începu să ne explice Phillips. Aşa încât, ce să folosesc o vorbă de-a lor, îi *kaizen* pe funcţionari...

— Vrei să spui că aceste camere de luat vederi au fost instalate pentru a-i supraveghea pe funcţionari? Iar aceştia ştiind că sunt supravegheaţi lucrează mai eficient?

— Aşa am auzit.

— La urma urmei, nici n-ar putea exista un alt motiv, conchise Connor. Da, da, cred că asta e. Încă o întrebare, te rog. Ai cumva adresa lui Ted Cole?

— Nu, răspunse Phillips, scuturând din cap.

— N-ai ieşit niciodată cu el? Nu sunteţi în relaţii?

— Am fost la câte un pahar împreună, da' numa' de câteva ori. E un tip ciudat.

— N-ai fost niciodată la el acasă?

— Nu. E cam retras; parcă ar ascunde ceva. Cred că locuieşte cu maică-sa ori ceva de genul ăsta. Atunci când ieşim împreună, mergem la barul "Palomino", de lângă aeroport. Ted se simte bine acolo.

— Şi acum chiar că-i ultima întrebare, promise Connor. E vreo cabină telefonică pe-aici?

— Da, este una în hol. Mai e una şi la dreapta, după colţ, lângă W.C.-uri. Da' puteţi folosi telefonul de-aici, dacă doriţi.

Connor îi strânse mâna cu căldură.

— Domnule Phillips, îţi mulţumim foarte mult că ţi-ai rupt din timpul dumitale atât de preţios ca să stai de vorbă cu noi.

— Nici o problemă. Mi-a făcut plăcere.

I-am întins tipului cartea mea de vizită şi i-am zis:

— Dacă-ţi aduci aminte de ceva ce ne-ar putea fi de folos, te rog să mă cauţi.

După asta părăsirăm amândoi încăperea.

Capitolul 7

Connor cercetă telefonul din hol. Era un model nou, cu două receptoare, unul pe o parte, altul pe cealaltă, astfel că acesta putea fi folosit de două persoane în acelaşi timp. Telefoane ca acesta funcţionau în Tokyo de ani de zile, iar acum începuseră să împânzească şi Los Angeles-ul. Aşa încât "Pacific Bells" nu mai era singura companie furnizoare de telefoane publice din ţară; firmele japoneze invadaseră piaţa. L-am observat pe Connor notându-şi numărul telefonului în carnetul său.

— Ce faceţi? l-am întrebat.

— Avem de răspuns în seara asta la două întrebări complet diferite. Prima e cum de s-a petrecut crima tocmai la etajul patruzeci şi şase. În al doilea rând trebuie neapărat să aflăm cine a telefonat la poliţie şi-a anunţat crima.

— Credeţi că s-ar putea ca telefonul să fi fost dat de-aici?

— Tot ce se poate.

Închise carnetul şi îşi privi ceasul.

— S-a făcut târziu. Hai mai bine să mergem.

— Cred că facem o mare greşeală.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu dacă-i bine să lăsăm casetele acolo. Dacă le schimbă cineva cât timp lipsim noi?

— Le-a şi schimbat deja, zise Connor.

— De unde ştiţi?

— Ca să mă conving, am renunţat la un pix care funcţiona perfect, îmi explică el. Da' hai mai bine să plecăm.

O luă către ascensorul care cobora în garaj. L-am urmat.

— Vezi tu, continuă Connor, când Phillips mi-a explicat prima dată sistemul acela simplu de rotaţie a casetelor, mi-am dat seama că ar fi putut fi schimbate. Mai rămânea doar să

dovedesc acest lucru.

Ecoul vocii îi răsuna pe scara goală de beton. Connor cobora în fugă câte două trepte o dată. De-abia mă puteam ţine după el.

— Dacă cineva schimbase într-adevăr casetele, îşi continuă Connor raţionamentul, cum a procedat oare? Trebuie să fi făcut totul în mare grabă, sub presiune, obsedat şi înfricoşat că ar putea greşi. E clar că n-a vrut să lase nici o casetă compromiţătoare în urma lui şi astfel a fost nevoit să sustragă tot setul şi să-l înlocuiască cu altul. Dar cu ce l-a înlocuit? E clar că nu putea să-l pună pur şi simplu în loc pe următorul. Din moment, ce sunt nouă seturi, iar unul din sertare e gol, oricine ar fi observat că lipseşte un set. Aşa încât a înlocuit setul sustras cu unul nou. A pus în loc douăzeci de casete noi nouţe. Iar acest lucru nu puteam să-l demonstrez decât aruncând o privire în coşul de hârtii.

— De asta aţi aruncat pixul? l-am întrebat.

— Da. N-am vrut ca Phillips să ştie ce fac de fapt. Coşul de hârtii era plin cu învelitoare de ţiplă mototolite, din acelea în care sunt împachetate casetele noi.

— Înţeleg.

— Aşa. Acum rămăsese să mai aflu ce set fusese sustras. Aşa că am făcut pe prostul şi mi-am băgat nasul în toate sertarele. Ai observat şi tu probabil că setul C, acela pe care Phillips l-a introdus în aparate când a intrat în tură, avea etichetele ceva mai albe decât restul. Diferenţa era aproape insesizabilă, căci benzile sunt folosite abia de două luni, deci n-au prea avut când să se învechească.

— Aha, am făcut eu.

— Să recapitulăm, deci. Cineva a intrat în biroul de pază, a scos un set de casete noi, a scris alte etichete şi le-a introdus în aparate, în locul celor pe care se înregistrase crima.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, am intervenit eu, sunt sigur că Phillips ştie mai multe decât ne-a spus.

— Se poate, făcu Connor, dar acum avem lucruri mult mai importante de făcut. În orice caz, Phillips n-are de unde să ştie ce s-a întâmplat înainte de nouă fără un sfert. Crima a fost comunicată la poliţie la opt şi jumătate, deci cu cincisprezece minute înainte de a ajunge el la serviciu. Aşa că nu avea cum să vadă crima pe ecran. E de presupus că a văzut-o schimbul lui, Cole. Însă, la nouă fără un sfert, Cole plecase deja, iar un japonez necunoscut se afla în biroul de securitate scotocind

într-o servietă.

— Credeţi că necunoscutul a schimbat casetele?

— Tot ce se poate, spuse Connor dând din cap. De fapt, nu m-ar mira să fie chiar el criminalul. Sper să mă lămuresc acasă la domnişoara Austin, mai zise el şi împinse cu putere în uşă.

Păşirăm în garaj.

Capitolul 8

În garaj, nişte invitaţi aşteptau să li se aducă maşinile. Printre ei se afla şi Ishigura; stătea de vorbă cu primarul şi soţia acestuia şi se purta excesiv de politicos. Connor mă trase spre ei. Când ne zări, Ishigura deschise gura într-un zâmbet larg şi spuse:

— Ah, domnilor, cum merge ancheta? Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Mie abia acum mi-a sărit muştarul. Acum când am văzut cum se gudura ca un căţel pe lângă primar. Connor îi răspunse însă pe un ton cât se poate de calm, înclinându-se uşor în faţa lui:

— Vă mulţumesc, Ishigura-san. Nu vă faceţi probleme, ne descurcăm de minune.

— Aţi primit tot ajutorul de care aţi avut nevoie? întrebă Ishigura.

— Oh, desigur, răspunse Connor. Toată lumea a fost extrem de amabilă şi cooperantă.

— Perfect. Mă bucur să aud asta, zise Ishigura întorcându-se din nou spre primar, tot numai zâmbet.

— Dar, începu Connor, există totuşi o problemă.

— Spuneţi, vă rog, şi dacă-mi stă în putere...

— Casetele din biroul de securitate au fost înlocuite.

— Casetele? făcu Ishigura mirat. Se încruntă, vizibil luat prin surprindere.

— Da, casetele, zise Connor. Înregistrările preluate de la camerele de luat vederi din clădire.

— N-am nici cea mai mică idee despre asta, spuse Ishigura. Dar vă asigur că dacă aceste casete există, vor ajunge în mâinile dumneavoastră.

— Vă mulţumim, zise şi Connor. Din nefericire, se pare că tocmai aceste casete care ne-ar ajuta să rezolvăm cazul au fost înlocuite.

— Spuneţi c-au fost înlocuite? Mă tem că-i vorba de o greşeală, domnilor.

Primarul urmărea cu atenţie acest schimb de replici.

— Se poate să fie vorba de-o greşeală, dar, sincer să fiu, nu prea cred. Aş fi pe deplin mulţumit, domnule Ishigura, dacă v-aţi ocupa personal de această problemă.

— Fiţi sigur că o voi face, îl asigură Ishigura pe Connor. Dar mă văd obligat să repet, domnule căpitan, că nu-mi pot imagina să se fi întâmplat aşa ceva.

— Vă mulţumesc că aţi dat dovadă de amabilitate şi aţi acceptat să verificaţi.

— Nu aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi, domnule căpitan Connor; îmi face plăcere să vă ajut atât cât îmi stă în putinţă.

— Ticălosul, am zis eu în timp ce maşina înainta pe autostrada Santa Monica. Piticania asta afurisită se uita în ochii noştri şi minţea cu nonşalanţă.

— E sâcâitor, într-adevăr, spuse Connor, dar vezi tu, punctul de vedere al lui Ishigura este cu totul altul. Pentru el e ceva foarte normal să-şi schimbe comportamentul în funcţie de situaţie, în funcţie de persoanele în compania cărora se găseşte. Alături de primar parcă era alt om decât cel cu care avusesem noi de-a face nu cu mult timp în urmă. Pentru japonezi, nici o situaţie nu seamănă cu alta. Nouă, Ishigura ni s-a părut o persoană diferită, dar el n-a făcut decât să se adapteze unei situaţii noi.

— Ce m-a izbit a fost nonşalanţa cu care a făcut-o. Părea atât de sigur de el.

— Nu numai că părea, chiar era, spuse Connor. Individul ar fi de-a dreptul şocat să afle că te-a enervat comportamentul lui. Tu îl consideri lipsit de orice simţ moral. El te-ar considera naiv să ştie că gândeşti aşa despre el. Pentru japonezi, un comportament oblu e imposibil. Un japonez devine rând pe rând o altă persoană, în funcţie de condiţia socială a celor cu care vine în contact. Poate n-ai să mă crezi, dar japonezii îşi schimbă personalitatea până şi atunci când trec dintr-o cameră într-alta a propriei case.

— Nu vă contrazic, am spus, dar tot minciună şi prefăcătorie se cheamă. A minţit ca o jigodie ordinară.

Connor se întoarse spre mine şi mă privi cu atenţie.

— Te-ai exprima la fel şi în faţa mamei tale?
— Bineînţeles că nu.
— Vezi? Şi tu te comporţi diferit în funcţie de situaţie. Cu toţii o facem. Atât doar că americanii cred că există ceva în străfundul individualităţii care nu se schimbă de la o clipă la alta. În vreme ce pentru japonezi contextul hotărăşte totul.
— E un fel de scuză pentru minciună, pentru prefăcătorie.
— Dar ei nu se consideră nici mincinoşi şi nici prefăcuţi.
— Dar asta sunt în realitate.
Connor ridică din umeri.
— Asta e punctul tău de vedere, *kohai,* nu şi al lor.
— Să-i ia naiba cu punctul lor de vedere cu tot.
— Bagă de seamă, va trebui să alegi. Ori încerci să-i înţelegi şi să-i tratezi ca atare, ori nu-ţi mai bate capul cu ei şi-i trimiţi la naiba. Dar vezi tu, tocmai aici e buba: nici măcar nu încercăm să-i înţelegem şi asta nu poate decât să ne dăuneze.
Trecurăm cu maşina peste o groapă şi receptorul telefonului sări din furcă. Connor îl ridică şi îl puse la loc. În faţa noastră şoseaua se bifurca. Am întors volanul spre dreapta şi am luat-o spre Bundy.
— Ce vă face să credeţi că tipul cu servieta ar putea fi criminalul? l-am întrebat pe Connor.
— Derularea în timp a evenimentelor. Gândeşte-te şi tu puţin; crima a fost anunţată la poliţie la opt şi jumătate. Nici nu trec bine cincisprezece minute şi, la nouă fără un sfert, un japonez schimbă casetele ca să şteargă urmele. A acţionat extrem de rapid; mult prea rapid pentru o companie japoneză.
— Nu înţeleg, am spus.
— Organizaţiile japoneze fac cu greu faţă unei situaţii de criză. Deciziile pe care le iau se bazează întotdeauna pe precedente. Când survine ceva nou, dau din colţ în colţ, neştiind ce să facă. Îi aduci aminte ce ne-a spus Phillips despre faxurile alea? Sunt absolut convins că au trimis şi au primit faxuri de la cartierul general Nakamoto din Tokyo, toată seara. Cu siguranţă că nici acum nu s-au hotărât ce să facă. O organizaţie japoneză nu poate să se mişte într-o situaţie neobişnuită.
— Dar un singur individ poate?
— Da. Tocmai asta încerc să-ţi explic.
— Aha. Din cauza asta credeţi că tipul cu servieta ar putea fi criminalul, nu-i aşa?
— Exact, zise Connor. Dacă nu e el criminalul, atunci trebuie

să fie cineva apropiat lui. Dar sper să aflăm mai multe acasă la domnişoara Austin. Uite, cred că se vede deja blocul, acolo în dreapta.

Capitolul 9

Imperial Arms era un bloc de locuinţe aflat pe o stradă mărginită cu arbori, la un kilometru distanţă de West Village. Coloanele sale, încercând să imite stilul Tudor, aveau tencuiala căzută din loc în loc; de fapt, întreaga clădire părea să fi fost lăsată în paragină, aspectul acesta avându-l mai toate blocurile din zonă, în ale căror apartamente locuiau proaspeţi absolvenţi de facultate, tineri căsătoriţi, în general lume de condiţie medie. O clădire anonimă a cărei principală caracteristică era că ai fi putut să treci şi de zece ori pe zi pe lângă ea şi tot nu ţi-ar fi atras atenţia.

— Întocmai cum îmi imaginam, zise Connor în timp ce urcam treptele spre uşa de la intrare. Exact ce le place lor.

— Care "lor"? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Am pătruns în holul mobilat odihnitor în stil californian canapele încărcate de perne, lampadare ieftine de ceramică şi o măsuţă cromată; pereţii erau îmbrăcaţi într-un tapet înflorat cu tonuri pastelate. Singura diferenţă dintre acest hol de bloc şi alte o sută asemenea lui era biroul din colţ, unde un portar bondoc de origine japoneză îşi ridica privirea dintr-o revistă cu benzi desenate, îndreptând-o spre noi într-un mod nu tocmai prietenos.

— Ce doriţi?

Connor îi arătă legitimaţia, după care îi întrebă unde se află apartamentul lui Cheryl Austin.

— Mai întâi trebuie s-o anunţ că sunteţi aici, spuse portarul întinzând mâna spre telefon.

— Nu este cazul.

— Mai întâi trebuie s-o anunţ, repetă cu încăpăţânare portarul. Poate are musafiri.

— Sunt sigur că nu are, zise Connor *Kore wa keisatsn no shigoto da.*

Îi explicase în japoneză că eram poliţişti şi că ne aflam în misiune.

Crispat, portarul se înclină în faţa noastră.

— *Heya bango wa kyu desu,* spuse şi îi dădu lui Connor o cheie.

Intrarăm pe o altă uşă de sticlă care dădea într-un condor mochetat şi care avea în fiecare capăt nişte măsuţe lăcuite. Deşi simplu, părea surprinzător de elegant.

— Un interior tipic japonez, zise Connor zâmbind.

Nu înţelegeam ce voia să spună. Cum de putea fi o clădire cojită, imitând stilul Tudor, tipic japoneză? Unde mai pui că se afla şi în Westwood.

Dintr-un apartament din stânga se auzea în surdină nişte muzică rap: ultimul hit al lui M.C. Hammer.

— Ştii de ce e tipică pentru ei clădirea asta? mă întrebă Connor. Pentru că exteriorul nu reflectă în nici un fel interiorul, îmi explică tot el. E un principiu fundamental al gândirii japoneze. Pentru ei înfăţişarea exterioară nu este relevantă; indiferent dacă este vorba de o clădire, de o fiinţă umană sau de orice altceva. E un fel de regulă. Dacă priveşti casa unui samurai bătrân din Takayama sau Kyoto, n-ai cum să-ţi faci o părere despre ceea ce se află înăuntru sau despre stăpânul casei.

— Vreţi să spuneţi că această clădire este a japonezilor?

— Păi care-ar fi atunci motivul pentru care portarul este japonez şi abia bâiguie câteva cuvinte în engleză? Unde mai pui că e şi un *yakuza.* I-ai observat fără îndoială tatuajul.

Nu-l observasem. *Yakuza* era termenul cu care erau denumiţi gangsterii japonezi. Habar n-aveam însă că existau *yakuza* şi în America, lucru pe care i l-am spus şi lui Connor.

— Trebuie să-ţi intre odată în cap, începu acesta, că există o lume în umbră, aici la Los Angeles, în Honolulu sau la New York. Noi nu suntem conştienţi de existenţa ei pentru că noi trăim în lumea noastră americană, normală, păşim pe străzile noastre americane şi aşa mai departe. Dar niciodată nu ne dăm seama că alături de această lume a noastră mai există una foarte discretă, tainică. Poate că ai văzut vreodată la New York oameni de afaceri japonezi intrând pe o uşă pe care nu se află nici o inscripţie; în realitate înăuntru se află un club numai al lor, în care numai ei au acces. Sau poate că ai auzit vreodată de micile baruri-*sushi* din Los Angeles, unde intrarea este de o mie două sute dolari de persoană, adică preţul care se practică la Tokyo. Dar aceste cluburi, restaurante sau baruri n-ai să le găseşti înscrise în aici un ghid turistic al oraşului. Ele nu fac parte

din lumea noastră americană; aparţin acelei lumi din umbră, lume accesibilă doar japonezilor.

— Bine, şi clădirea asta?! am întrebat.

— Aici este un *battaku* — o casă a dragostei, unde sunt ţinute amantele. Iar ăsta e apartamentul domnişoarei Austin, spuse Connor introducând în broască cheia pe care i-o dăduse portarul. Păşirăm înăuntru.

Era un apartament cu două dormitoare, mobilat cu piese scumpe, de dimensiuni mari, colorate în roz pastel şi verde. La fel ca şi mobila, tablourile de pe pereţi erau închiriate; am citit, eticheta de pe rama unui tablou şi am aflat că firma de unde fuseseră toate închiriate, se numea "Breuner's Rent". Pe bufetul din bucătărie se afla o fructieră, iar în frigider am găsit doar câteva borcane de iaurt şi câteva cutii de Cola dietetică. După cum arătau canapeaua şi fotoliile din camera de zi, n-ai fi zis că stătuse cineva vreodată pe ele. Pe măsuţă se afla o carte cu portretele tuturor starurilor hollywoodiene şi o vază cu flori ofilite. Unul dintre dormitoare fusese transformat într-un fel de cameră de serviciu. Se aflau acolo doar o canapea, un televizor şi, într-un colţ, o bicicletă medicală. Totul era nou-nouţ. Într-unul din colţurile televizorului, pe diagonală, mai era încă lipită eticheta: DIGITAL TUNING FEATURE, iar ghidonul bicicletei era înfăşurat într-o folie de plastic.

În dormitorul principal, am avut în sfârşit senzaţia că în casa aceea locuia totuşi cineva. O uşă cu oglindă de la şifonier rămăsese deschisă, iar pe pat erau aruncate trei rochii scumpe de seară. Mi-am dat seama că tipa ezitase cu ce să se îmbrace la petrecere. Pe dulapul cu lenjerie erau câteva sticle de parfum, un colier de diamante, un ceas de aur "Rolex", câteva fotografii înrămate şi o scrumieră în care se aflau câteva mucuri de ţigară, Mild Seven Menthol.

Sertarul de sus al dulapului era pe jumătate deschis. M-am uitat înăuntru; era plin cu lenjerie de corp, iar într-un colţ, afundat printre lucruri, am zărit paşaportul. L-am luat şi am început să-l răsfoiesc; avea o viză pentru Arabia Saudită, una pentru Indonezia şi trei pentru Japonia. Într-un colţ al camerei se găsea un casetofon. I-am dat drumul şi de pe casetă se auzi vocea lui Jerry Lee Lewis: *"M-ai răvăşit cu totul, nici nu mai pot să dorm, prea multă dragoste face din om neom".* Era muzică

texană, prea veche pentru o fată atât de tânără. Poate însă că îi plăceau vocile de aur ale muzicii americane. M-am înapoiat lângă dulapul de lenjerie. În fotografiile înrămate, de dimensiuni mari, Cheryl Austin zâmbea către mine de pe meleaguri asiatice: dintr-o grădină japoneză, din faţa porţilor roşii ale unui altar, de pe o stradă străjuită de zgârie-nori cenuşii, dintr-o gară. Se părea că pozele fuseseră făcute în Japonia. În majoritatea fotografiilor, Cheryl era singură. Doar în câteva, se afla însoţită de un japonez în vârstă, cu ochelari şi părul dat peste cap. Una dintre fotografii părea că fusese făcută undeva în vestul Americii. Cheryl zâmbea de lângă un camion vechi, prăfuit. Alături de ea se afla o bătrână fragilă, cu înfăţişare de bunică, cu ochelari de soare. Bătrâna nu zâmbea şi nu părea să se afle în largul ei.

De dulap erau rezemate câteva suluri de hârtie. Am desfăcut unul dintre ele, era un poster în care Cheryl, îmbrăcată doar într-un bikini, zâmbea ţinând în mână o sticlă de bere "Asahi". Toate înscrisurile de pe poster erau în japoneză.

Am intrat în baie. O pereche de jeanşi zăceau mototoliţi într-un colţ: pe o poliţă era îngrămădit un pulover; într-un cârlig de lângă duş atârna un prosop încă umed, iar pe faianţă se vedeau picături de apă; ondulatorul de păr scos din priză era aruncat pe etajeră. În rama oglinzii erau înfipte câteva fotografii în care Cheryl se afla alături de un alt japonez pe promenada de la Malibu — un bărbat drăguţ de vreo treizeci şi cinci de ani. Într-una din fotografii, bărbatul o cuprinsese pe Cheryl tandru cu mâna după umăr, iar pe mâna lui se vedea clar o cicatrice.

— Ura! am strigat.

La strigătul meu, Connor veni şi el în baie.

— Ai găsit ceva?

— Da. Uitaţi-l pe tipul cu cicatricea.

— Asta-i bine, zise el uitându-se cu atenţie la fotografie. Am continuat să-mi plimb intrigat privirea peste dezordinea ce domnea acolo.

— Ştiţi, am început eu, ceva e-n neregulă aici.

— Ce anume?

— Ştiu că fata nu locuia de prea mult timp aici şi că toate lucrurile sunt închiriate, dar cu toate astea... am senzaţia că totul este măsluit, dar n-aş putea să zic de ce.

Connor zâmbi.

— Foarte bine, locotenente. Mă bucur că ţi-ai dat seama.

Într-adevăr şi mie mi s-a părut ceva în neregulă. Ia uită-te aici, zise Connor întinzându-mi o fotografie Polaroid, în care am zărit pantalonii mototoliţi, prosopul care atârna, ondulatorul de pe etajeră. Era o fotografie făcută chiar acolo în baie, cu un aparat supra-angular, care distorsionează imaginea. Un aparat folosit uneori şi de echipajele de criminalistică din cadrul Departamentului de Poliţie.

— Unde aţi găsit-o?

— În coşul de gunoi din hol, de lângă lifturi. La Nakamoto.

— Asta înseamnă că fotografia a fost făcută astă-seară devreme.

— Exact. Spune-mi, nu observi nici o diferenţă între cum arată baia acum şi cum arăta în poză?

— Nu, nu observ nici o diferenţă .. staţi puţin. Aha, fotografiile astea înfipte în oglindă lipsesc din imaginea Polaroid. Asta înseamnă că au fost puse aici pe urmă.

— Corect, făcu Connor.

Se duse în dormitor şi se înapoie cu una din fotografiile de pe dulapul cu lenjerie.

— Uită-te acum la poza asta; domnişoara Austin alături de un prieten japonez în gara Shinjuku din Tokyo. Se ducea probabil la Kabukicho sau poate că pur şi simplu făcea cumpărături. Fii atent ia marginea din dreapta a fotografiei. Observi dunga asta îngustă mai decolorată?

— Da.

Pricepusem ce voia să zică. O altă fotografie fusese pusă peste acesta şi în timp ce partea acoperită îşi păstrase culoarea iniţială, restul se decolorase puţin la soare.

— Da, înţeleg. Poza de deasupra a fost luată. Deci cineva a scotocit pe aici, am spus eu.

— Exact, încuviinţă Connor. Au acţionat fără să piardă nici măcar o clipă. Au venit mai devreme, au făcut poze cu Polaroidul, au scormonit prin apartament şi apoi au pus lucrurile la loc. Numai că ceva le-a scăpat şi n-au reuşit să aranjeze totul cum fusese înainte. Japonezii au o vorbă: a în-cerca să faci ceva lipsit de artă, este de fapt cea mai dificilă dintre arte. Iar japonezii sunt nişte tipi care merg cu perfecţiunea până la obsesie. Aşa că au încercat să aranjeze lucrurile la loc cât mai exact cu putinţă. Numai că în zelul ăsta al lor au cam exagerat; au aranjat fotografiile puţin cam prea asimetric decât ar fi fost cazul, iar sticluţele de parfum le-au

lăsat într-o dezordine exagerată. Dezordinea din jurul nostru e puţin forţată. Ochiul sesizează amănuntul ăsta chiar dacă creierul nu-l înregistrează.

— Dar ce-or fi căutat? am întrebat eu cu o mirare. Or fi luat fotografiile cu Cheryl şi ucigaşul ei?

— Încă nu-mi dau seama, răspunse Connor. E clar că întreţinea legături cu bărbaţi japonezi şi n-aveau cum să ascundă lucrul ăsta. Dar trebuia ca ceva să dispară de aici şi asta nu putea fi decât...

În momentul acela din camera de zi se auzi o voce şovăitoare:

— Cheryl? Eşti acolo, scumpo?

Capitolul 10

Stătea în pragul uşii privind înăuntru. Era desculţă; purta nişte pantaloni scurţi şi o bluză în bretele. Nu-i puteam vedea faţa prea bine, dar în ceea ce privea corpul, era de departe ceea ce colegul meu Anderson ar fi numit "o şerpoaică dată naibii".

Connor scoase legitimaţia şi i-o arătă. Atunci tipa se prezentă. Ne spuse că o cheamă Julia Young. Îngână aproape cuvintele, cu un pronunţat accent sudic. Connor aprinse lumina aşa că am putut s-o văd mai bine; era într-adevăr o fată frumoasă. Intră în cameră cu teamă.

— Cheryllynn e acasă? Am auzit muzică. I s-a întâmplat ceva? Ştiu că trebuia să meargă la o petrecere astă-seară.

— Nu ştiu unde e, răspunse Connor aruncându-mi o privire rapidă. O cunoşti pe Cheryllynn?

— Bineînţeles. Locuiesc alături, la numărul opt. Da' ce-i cu toată vânzoleala asta la ea?

— Vânzoleală?

— Păi da, mai devreme japonezii ăia doi şi acum voi.

— Când au fost aici japonezii? La ce oră?

— N-aş putea spune exact, zise fata. Cam acum o jumătate de oră cred. S-a întâmplat ceva cu Cheryllynn?

— I-ai văzut bine pe cei doi bărbaţi, domnişoară? am întrebat-o gândindu-mă că poate privise prin ocheanul de la uşă.

— Păi, aşa cred. Le-am spus "bună seara."

— Îi mai văzusei înainte?

— Păi, pe unul dintre ei îl cunosc destul de bine: pe Eddie.

— Pe Eddie?

— Da. Pe Eddie Sakamura. Toată lumea îl cunoaşte pe Eddie. I se spune Eddie rapidu'.

— L-ai putea descrie? am întrebat-o, la care tipa mi-a aruncat o privire ciudată.

— E tipul din fotografii, mă lămuri ea, cel tânăr cu cicatricea pe mână. Nu credeam să fie cineva care să nu-l ştie pe Eddie Sakamura. Se scrie tot timpul despre el în ziare, despre actele de caritate pe care le face şi alte chestii de genul ăsta. În plus, dă nişte petreceri pe cinste.

— Ai idee pe unde l-am putea găsi? am întrebat-o

Connor îmi răspunse în locul ei:

— Eddie Sakamura este unul din proprietarii unui restaurant cu specific polinezian din Beverly Hills; restaurantul se numeşte "Bora Bora"; pe acolo îşi face veacul.

— Exact, spuse şi Julia. Locul ăla e un fel de cartierul lui general. Mie personal nu-mi prea place acolo; e prea zgomotos. Dar lui Eddie îi convine de minune, fiindcă acolo îşi racolează tipele; îi plac la nebunie blondele. Lui Eddie îi place să agaţe fete.

Îşi rezemă coatele pe masă, şi cu un gest provocator, îşi dădu părul castaniu, bogat, pe spate; îşi umezi buzele şi-mi aruncă o privire languroasă.

— Sunteţi colegi?

— Da, am răspuns.

— El mi-a arătat legitimaţia, zise ea privind spre Connor, dar tu nu.

Mi-am scos legitimaţia şi i-am întins-o. Se uită cu atenţie la ea şi începu să citească.

— Peter. Şi pe primul meu prieten îl chema Peter, dar nu arăta aşa bine ca tine, spuse ea zâmbindu-mi.

Connor îşi drese glasul şi zise:

— Ai mai fost în apartamentul lui Cheryllynn până acum?

— Păi… ţi-e clar. Locuiesc în apartamentul de vis-à-vis. Cheryllynn a cam fost plecată din oraş în ultimul timp. Călătoreşte aproape tot timpul.

— Unde călătoreşte?

— Peste tot. New York, Washington, Seattle… peste tot. Are un prieten care circulă mult. Cu el pleacă. De fapt, cred că se întâlnesc atunci când soţia lui e plecată.

— E căsătorit tipul?

— Da, ceva de genul ăsta. Ştiţi şi voi cum e.

— Îl cunoşti?

— Nu. Cheryllynn mi-a spus că tipul nu vine niciodată aici. E o persoană importantă; e putred de bogat. Atunci când se întâlnesc, trimite o maşină după ea. Oricine-ar fi tipul, chestia e că-l scoate pe Eddie din minţi. Ştiţi, Eddie e foarte gelos. Vrea să fie *iro otoko* pentru toate fetele, adică iubitul de suflet.

— Relaţia asta a lui Cheryllynn e secretă? întrebă Connor.

— Nu ştiu. Nu mi-a lăsat niciodată impresia asta. Da' treaba între ei doi e foarte serioasă. Îl iubeşte la nebunie.

— Îl iubeşte la nebunie?

— Puţin spus. Când trebuie să-l întâlnească, lasă totul baltă şi fuge la el. Într-o seară a trecut pe la mine şi mi-a dat două bilete la concertul lui Springsteen. A trebuit să renunţe la concert pentru că pleca cu el la Detroit; era atât de fericită şi emoţionată. Era îmbrăcată cu rochia ei cea mai bună şi avea în mână poşeta aia mică a ei. A fost de ajuns un simplu telefon de la el şi în zece minute era gata. Fuseseră de ajuns patru cuvinte magice pe care el i le spusese: "Hai să ne întâlnim". Cheryllynn radia pur şi simplu de fericire. Expresia de pe faţa ei o făcea chiar să pară mai matură. Dar eu nu pricep cum de nu-şi dă seama.

— Ce să-şi dea seama?

— Că individul ăsta nu face decât să se folosească de ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Cheryllynn e o fată frumoasă, are o frumuseţe deosebită. A lucrat ca model peste tot în lume, în special în Asia. Dar, cu toate astea, în sufletul ei a rămas tot o mică provincială. Vreau să zic că Midland, oraşul unde s-a născut şi a copilărit, o fi el într-o zonă petrolieră, o fi el plin de oameni bogaţi, da' tot un simplu oraş de provincie rămâne. Şi ca o provincială ce e, Cheryllynn visează la o verighetă, visează să aibă copii şi un căţel în curte. Iar tipul ăsta n-o să-i ofere niciodată aşa ceva. Numai că ea nu-şi dă seama!

— Dar chiar nu ştii cine-i bărbatul ăsta? am întrebat-o eu.

— Nu, nu ştiu, zise, dar faţa ei fu brăzdată de un zâmbet şmecher.

Îşi schimbă poziţia şi îşi trase umerii înapoi, astfel încât sânii îi ieşiră în relief.

— Da' nu prea cred eu că aţi venit aici ca să discutăm despre bătrânul ei prieten, am sau nu dreptate?

— Cam aşa ceva, încuviinţă Connor.

— E vorba de Eddie, nu-i aşa? zise Julia zâmbind cu subînţeles.

— Îhâm, aprobă Connor.

— Ştiam eu, izbucni Julia. Ştiam eu că mai devreme ori mai târziu avea să dea de belea. Mereu am spus asta; şi eu şi celelalte fete de aici, de la Arms. Dădu din mână şi continuă: şi asta din cauză că e prea grăbit, vrea ca totul să-i iasă imediat. Eddie rapidu'... Nici n-ai zice că-i japonez. E foarte violent...

— E din Osaka? o întrebă Connor.

— Da. Taică-su are o companie destul de măricică acolo. E asociat cu Daimashi. E un bătrânel haios. Când vine în America trece din când în când pe la una din fetele de la etajul doi. L-a trimis pe Eddie aici la şcoală pentru câţiva ani; urma să se întoarcă acasă şi să lucreze pentru *kaisha,* adică pentru companie. Dar nu s-a mai întors. Îi place aici. Şi cum să nu-i placă? Are tot ce-şi doreşte. De fiecare dată când îşi zgârie maşina — preferă maşinile Ferrari — îşi cumpără alta nou-nouţă. Are bani să şi-i pună şi-n cap. A trăit atât de mult timp aici încât arată şi se poartă aproape ca un american veritabil. E un tip bine, e sexy, e uns cu toate alifiile. Ce şi-ar mai putea dori? Ce să mai caute el acum la Osaka?

Atunci am zis:

— Parcă spuneai că ai ştiut mereu că...

— Că avea să dea de belea? Bineînţeles că aşa am spus. Şi asta din cauza felului lui de a fi. Partea aia ţâcnită din el, spuse tipa ridicând din umeri. De fapt majoritatea japonezilor sunt aşa. Trebuie să fii foarte atentă cu ei, chiar dacă au o *shokai,* adică o recomandare din partea cuiva de încredere. Pentru ei e o nimica toată să-ţi dea zece sau douăzeci de mii pentru o noapte. Ţi-i pun chiar de la început pe toaletă. Dar pe urmă când trec la treabă şi când vezi că unii dintre ei...

Tăcu brusc şi rămase cu privirea în gol. Am aşteptat, fără să rostesc vreo vorbă, în vreme ce Connor o privea cu simpatie şi dădea înţelegător din cap. Deodată, fata a început să vorbească, la fel de brusc cum se oprise:

— Toate poftele lor, toate fantasmele li se par fireşti. La fel de fireşti ca gestul cu lăsatul banilor pe toaletă. Vreau să zic că unii mai folosesc câte un capăt de duş mobil ori câte o pereche de cătuşe, ştiţi şi voi cum se fac treburile astea. Dacă tipul mi-e simpatic accept şi o mică bătaie. Dar n-am permis nimănui să

mă taie şi nici n-am s-o fac vreodată. Indiferent câţi bani mi-ar da un tip, nu l-aş lăsa să se apropie de mine cu un cuţit ori cu o sabie... Dar nu ştii niciodată peste cine dai... Majoritatea sunt atât de politicoşi şi de manieraţi... Dar în pat se transformă în... în... nu ştiu cum să spun... Tăcu şi începu să dea din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge un coşmar. Sunt foarte ciudaţi.

Connor îşi privi ceasul de la mână şi spuse:

— Ne-ai fost de mare ajutor, domnişoară Young. S-ar putea să mai avem nevoie de dumneata. Locotenentul Smith îţi va nota numărul de telefon şi...

— Da, desigur.

Mi-am deschis agenda.

— Mă duc să schimb câteva vorbe cu portarul, spuse Connor.

— A, cu Shinichi, zise ea.

Connor ieşi. Am notat numărul Juliei. În timp ce scriam, fata mă privea cu atenţie umezindu-şi buzele cu limba.

— Mie poţi să-mi spui, începu ea. El a ucis-o?

— Cine s-o ucidă?

— Cum cine? Eddie. A ucis-o pe Cheryllynn?

Julia era o fată simpatică. Vedeam în ochii ei că era aţâţată. Mă privea fix, cu nişte ochi strălucitori şi încărcaţi de provocări.

— Ce te face să crezi asta? am întrebat-o.

— Totul. Întotdeauna o ameninţă. Şi în după-amiaza asta a ameninţat-o.

— Eddie a fost pe-aici azi?

— Sigur c-a fost. Tot timpul vine aici, zise ea ridicând din umeri. Azi după-amiază era cam întors pe dos. Atunci când japonezii au cumpărat clădirea asta, au izolat fonic toţi pereţii. Cu toate astea, îi puteam auzi cum strigau unul la altul. Mă refer la Eddie şi Cheryllynn. Lynn pusese caseta aceea cu Jerry Lee Lewis, cea pe care o ascultă zi şi noapte de-ţi vine să-ţi iei câmpii, dar tot se auzea cum urlau unul la altul şi zvârleau obiecte prin cameră. Eddie repeta întruna: "O să te omor. O să te omor, nenorocito". Cam asta a fost. Deci, a ucis-o?

— Nu ştiu, am spus.

— Dar e moartă?

Ochii continuau să-i strălucească.

— Da.

— Ştiam c-avea să se întâmple odată şi-odată, spuse fără nici cea mai mică emoţie. Toată lumea ştia asta. Era doar o

problemă de timp. Poţi să mă cauţi dacă vrei. Adică, dacă mai ai nevoie de informaţii.

— Aşa voi face. Dacă-ţi mai aminteşti ceva important, sună-mă la numărul acesta, i-am spus întinzându-i cartea mea de vizită.

Dădu drumul cărţii de vizită în buzunarul de la şort, unduindu-şi trupul cu mişcări provocatoare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Peter.

— Mă bucur, am zis şi am părăsit apartamentul.

Când am ajuns în capătul holului, am întors capul. Julia se rezemase de uşă şi-mi făcea cu mâna.

Capitolul 11

Connor vorbea la telefonul din hol, în timp ce portarul îl privea îmbufnat, de parcă ar fi vrut să-l împiedice şi nu găsea nici un motiv.

— Exact, spuse Connor în receptor. Vreau toate telefoanele date de la acest număr între opt şi zece seara. Exact.

Tăcu câteva secunde apoi continuă:

— Nu mă interesează cum se organizează informaţiile în computerul tău. Te rog, fă-o pentru mine. Când îmi poţi da datele? Mâine? Hai, fii serios! Ce crezi, că mă joc? Am nevoie de ele în maxim două ore. Te mai sun eu. Da. Şi pe tine să te ia naiba, mai zise şi puse receptorul în furcă. Hai să mergem, *kohai.*

Am ieşit pe stradă şi ne-am îndreptat spre maşină.

— Aţi început să vă folosiţi relaţiile? l-am întrebat.

— Ce relaţii? făcu el surprins. A, ţi-o fi spus Graham ceva despre relaţiile mele. Să ştii că n-am informatori speciali, cum crede el.

— Mi-a povestit de cazul Arakawa.

— A, cazul acela de demult, spuse Connor oftând, în timp ce ne apropiam de maşină. Vrei să ştii cum a fost? E simplu. Doi japonezi, soţ şi soţie, au fost omorâţi. Departamentul a însărcinat cu anchetarea cazului nişte detectivi care nu vorbeau japoneza şi până la urmă, după vreo săptămână, mi-au dat mie cazul.

— Şi ce-aţi făcut?

— Soţii Arakawa locuiau la New Otani Hotel. Am cerut o

listă cu toate convorbirile telefonice pe care le avuseseră cu Japonia. Apoi am telefonat la numerele acelea şi am vorbit cu câteva persoane din Osaka, după care am sunat şi la poliţia de-acolo. Bineînţeles că am vorbit în japoneză. Cei de la poliţie au rămas surprinşi că noi nu ştiam povestea.

— Aha, înţeleg.

— Nu înţelegi nimic, *kohai.* Cei din Departamentul de Poliţie erau într-o mare încurcătură, continuă Connor. Presa ni s-a ridicat în cap. Asta mai ales pentru că oameni de peste tot din America îşi manifestaseră simpatia faţă de ceea ce li se întâmplase celor doi japonezi; se primiseră o mulţime de flori. Iar în final, cei doi s-au dovedit a fi nişte gangsteri. Mulţi nu mai ştiau ce să zică. Până la urmă toate s-au spart în capul meu. Au spus că vina a fost numai şi numai a mea, că aş fi folosit mijloace mai puţin ortodoxe. Ce să-ţi mai spun, m-au făcut ca pe o albie de porci.

— De asta aţi plecat în Japonia?

— Nu. Asta-i altă poveste.

Ajunserăm lângă maşină. Am privit înapoi spre Imperial Arms. Julia Young ne urmărea de la fereastră.

— E seducătoare, am zis.

— Japonezii numesc femeile de genul ăsta *shirigaru onna.* Are un corp superb. Dar se droghează, continuă el deschizând portiera şi urcând în maşină. Nu ne putem încrede în nimic din ce ne-a spus. Şi oricum e ceva putred aici. Nu-mi place deloc. Aruncă o privire ceasului de la mână şi dădu din cap. La naiba. Ne-am cam luat cu vorba. Hai mai bine să mergem la "Palomino", să vorbim cu domnul Cole.

Am demarat şi am pornit-o spre sudul oraşului, în direcţia unde se afla aeroportul. Connor se rezemase de spătarul scaunului şi îşi încrucişase mâinile pe piept. Îşi privea vârful pantofilor. Părea mâhnit.

— De ce-aţi spus că e ceva putred la mijloc?

— E vorba de învelitoarele de ţiplă din coşul de hârtii, mă lămuri Connor. La fel şi fotografiile aruncate la gunoi. Astfel de lucruri nu se aruncă aşa la voia întâmplării.

— Dar chiar dumneavoastră aţi spus că au făcut totul în grabă.

— Da, se poate. Apropo, cred că ştii că japonezii sunt de părere că poliţia americană e incompetentă. Neglijenţa asta pare un semn de sfidare, de dispreţ.

— O să le-arătăm noi că nu suntem incompetenţi.

— Dacă facem o comparaţie între noi şi japonezi, continuă Connor, trebuie să recunoaştem că suntem incompetenţi. În Japonia nu există infractor care să nu fie prins de poliţie. În cazul infracţiunilor majore, procentul de condamnare este de 95% Aşa că orice infractor japonez ştie din start că va fi prins. Pe când la noi, procentul celor aduşi în instanţă este doar de 17%. Nici măcar unul din cinci răufăcători nu-i prins. Aşa că infractorul american porneşte de la premiza că există şansa să nu fie prins, iar în cazul în care va fi totuşi prins există posibilitatea să nu fie condamnat, graţie tuturor protecţiilor legale. Şi nu se poate să nu ştii că toate studiile efectuate de poliţie relevă faptul că detectivii americani, dacă nu rezolvă un caz în primele şase ore de la comiterea faptei, nu-l mai rezolvă în vecii vecilor.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că la noi, în America, o crimă se înfăptuieşte pornindu-se de la premiza că nu i se va da de capăt. Numai că eu nu mă las până nu rezolv cazul ăsta, *kohai.*

În următoarele zece minute, Connor nu mai scoase nici o vorbă. Stătea aproape nemişcat, cu braţele încrucişate şi cu bărbia în piept. Respira adânc şi regulat. Dacă n-ar fi avut ochii deschişi, aş fi crezut că doarme.

Eram atent la condus şi-i ascultam respiraţia liniştită când, deodată, spuse:

— Ishigura.

— Ce-i cu el?

— Dacă am şti ce l-a determinat pe Ishigura să se comporte aşa cum a făcut-o, am rezolva cazul.

— Nu pricep.

— Un american nu poate înţelege modul în care s-a comportat el în seara asta. Şi ştii de ce? Pentru că noi, americanii, suntem obişnuiţi cu eroarea, cu faptul că nimic nu este perfect. La noi avionul poate întârzia, la noi e posibil ca poşta să nu fie distribuită, iar maşina de spălat să se strice. Aici, în America, suntem obişnuiţi cu ideea că lucrurile nu merg întotdeauna bine... Dar vezi tu, în Japonia este altfel. În Japonia totul merge ca pe roate. Dacă te afli la Tokyo, într-o staţie de metro, şi stai pe locul marcat de pe peron, constaţi cu surprindere că, atunci când opreşte trenul, uşile se deschid

chiar în faţa ta. La ei, trenurile nu întârzie, bagajele nu se rătăcesc şi nu pierzi niciodată legătura dintre două mijloace de transport. Totul merge potrivit planului. În plus, japonezii sunt oameni foarte bine pregătiţi şi tot ceea ce fac are o motivaţie. Sunt serioşi, competenţi şi nu fac niciodată lucrurile pe jumătate.

— Aha...

— Ce vreau să-ţi spun e că seara asta era foarte importantă pentru "Nakamoto Corporation". Fii sigur că au plănuit totul până în cele mai mici amănunte. La masă au servit aperitivele vegetariene care-i plac Madonnei şi au adus fotografii ei preferaţi. Crede-mă, s-au pregătit serios, nu glumă. S-au străduit să satisfacă gusturile tuturor. Îi ştii doar cum sunt: se adună laolaltă şi pun totul la punct până în cel mai mic detaliu — dacă izbucneşte un incendiu? dacă se produce un cutremur? dacă se iveşte vreo pană de curent? Trec la nesfârşit în revistă toate evenimentele neplăcute ce pot interveni pe nepusă masă, ca nişte maniaci. Când soseşte însă noaptea cea mare, totul se află sub control. Ei găsesc că este de neconceput să nu ţii totul, dar absolut totul, sub control. Înţelegi?

— Am înţeles.

— Şi după toate pregătirile astea, după atâta muncă, uite-l pe Ishigura, reprezentantul oficial al companiei, cum stă în faţa cadavrului şi se burzuluieşte la noi. E clar că scăpase frâiele, că evenimentele îl depăşiseră, altfel nu s-ar fi comportat aşa. Pe de altă parte mă gândesc că este un *yoshiki no,* obişnuit cu confruntările de tip occidental şi totuşi nu se simţea deloc în largul lui. Sunt sigur c-ai observat broboanele de transpiraţie de pe faţa lui şi felul în care-şi ştergea palmele asudate de pantaloni. Era *rikutsuppoi,* prea vorbăreţ. Ce s-o mai lungim, s-a purtat ca şi cum era total dezorientat, ca şi cum n-ar fi ştiut cine-i fata, deşi e limpede că ştia, din moment ce cunoaşte toată lumea invitată la petrecere; se prefăcea că nu ştie cine-a omorât-o, deşi sunt aproape sigur că îl cunoaşte şi pe ucigaş.

Maşina trecu peste o groapă şi ne zdruncină uşor.

— Staţi puţin. Vreţi să spuneţi că Ishigura ştie cine e criminalul?

— Exact. Şi nu e singurul care ştie. Trebuie să fie cel puţin trei persoane care cunosc acest lucru. Parcă spuneai c-ai lucrat cu presa?

— Da. Anul trecut.

— Mai ţii legătura cu cineva care lucrează la televiziune, la redacţia de ştiri?

— Doar cu câteva persoane. Dar n-am mai vorbit demult cu ele. De ce?

— Aş vrea să aruncăm o privire asupra unui reportaj făcut astă-seară la Nakamoto.

— Doar să aruncăm o privire? Fără citaţie?

— Exact. Doar să aruncăm o privire.

— Păi, asta nu e o problemă, am spus. Aş putea apela la Jennifer Lewis de la KNBC, sau la Bob Arthur de la KCBC. Da, mai degrabă la Bob.

— Trebuie să fie cineva cu care să ai relaţii mai apropiate, zise Connor. Cineva cu care să vorbeşti direct. Dacă ne adresăm oficial instituţiei, n-or să ne ajute. Ai remarcat cred, că nu era nici un echipaj de televiziune la locul crimei în seara asta. De obicei, ca să ajungi la cadavru, trebuie să-ţi faci loc cu coatele printre operatori. Dar în seara asta, nu tu camere de luat vederi, nu tu reporteri. Linişte deplină.

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Dar am "îngropat" legăturile. Presa nu ne-a putut intercepta.

— Nici nu era nevoie, îmi replică Connor. Erau deja acolo ca să-i filmeze pe Tom Cruise şi pe Madonna. Când s-a petrecut crima erau prin preajmă. Le-a fost greu să urce un etaj?

— Cred că vă-nşelaţi, domnule căpitan.

Unul dintre lucrurile pe care le învăţasem ca purtător de cuvânt era că nu prea se pot pune la cale conspiraţii ale tăcerii. Presa e prea diversă şi, într-un anume sens, prea dezorganizată. De fapt, în rarele ocazii când avem nevoie de un embargo, cum ar fi o răpire ale cărei negocieri pentru răscumpărare sunt în curs, ne trebuie o groază de timp ca să putem coopera cu ei şi să-i convingem să nu facă publică ştirea.

— Nu se poate, am continuat, trebuie să existe o explicaţie. Redacţiile ziarelor închid devreme, iar cei de la televiziune trebuiau să redacteze buletinul de ştiri de la orele douăzeci şi trei. Se întorseseră probabil deja în studiouri ca să predea materialele.

— Dă-mi voie să te contrazic. Sunt convins că japonezii i-au rugat să se ţină departe de locul crimei pentru ca *shafu,* adică imaginea companiei lor, să nu fie deteriorată, iar presa a cooperat cu ei fără să mai ceară şi alte explicaţii. Ascultă la

mine *kohai:* tipii au recurs la presiuni.

— Nu pot să cred aşa ceva.

— Ba să crezi, îmi spuse Connor. Iar presiunile continuă.

Nu apucă să termine de vorbit, că sună telefonul.

— Ce naiba faci, Peter? se auzi în receptor o voce dogită, cunoscută mie. Ce naiba se întâmplă cu ancheta aia?

Era şeful. După voce părea beat.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

Connor îmi făcu un semn şi apăsă pe unul din butoanele telefonului ca să poată auzi şi el ce spunea şeful. Vocea acestuia răsuna acum în toată maşina.

— N-am auzit eu bine sau e-adevărat că i-ai supărat pe japonezi? Vrei să se-arunce din nou cu noroi în noi şi să fim acuzaţi pe nedrept cum că am fi rasişti?

— Dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, domnule. Nu ştiu ce aţi auzit, dar...

— Am auzit că tâmpitul ăla de Graham i-a insultat ca de obicei, zise şeful.

— Păi, n-aş zice chiar că i-a insultat, dar...

— Ascultă, Peter. Nu mă fraieri tu pe mine, că nu ţine figura. Tocmai l-am scuturat puţin pe Fred Hoffmann că l-a lăsat pe dobitocul ăla de Graham să se ducă acolo. Vreau ca rasistul ăla să se ţină la distanţă de cazul ăsta. De-acum înainte tot o s-avem de-a face cu japonezii aşa că trebuie să trăim în bună-înţelegere cu ei; ce să-i faci, astea-s timpurile în care trăim. Mă asculţi, Peter?

— Da, domnule.

— Şi-acum ia zi-mi de Connor ăsta al tău. Tu l-ai adus acolo, aşa-i?

— Da, domnule.

— De ce?

De ce-o făcusem? Mi-am dat imediat seama că Fred Hoffmann îi spusese probabil că ideea de a-l lua pe Connor cu mine îmi aparţinuse.

— Îmi pare rău, am zis. Dar eu...

— Înţeleg, înţeleg, mă întrerupse şeful. Probabil că te-ai gândit că nu te poţi descurca de unul singur şi că ai nevoie de ajutor. Dar mă tem că în loc să te ajute, te-a băgat în bucluc, mai ales că japonezilor nu prea le place Connor. Cască bine urechile: eu îl cunosc de mult pe John. Am intrat amândoi la Academie în '59. Tipul a fost întotdeauna cam ciudat. Unde era

el apăreau şi necazurile. Vezi tu, cine se duce să trăiască într-o ţară străină o face pentru că acasă la el nu-şi găseşte locul în societate. Asta e. Nu vreau să mai aibă ceva de-a face cu acest caz.

— Dar, domnule...

— Eu hotărăsc, Peter. Ai un caz, vezi-ţi de treabă şi rezolvă-l. Fă-o repede şi nu umbla cu dedesubturi. Este cazul tău şi numai al tău. Mă asculţi?

— Da, domnule.

— Parcă se aude ceva pe fir.

— Eu nu aud nimic, domnule.

— Asta e, Pete. Dă-i bătaie. Nu vreau să mai primesc vreo reclamaţie la adresa ta.

— Da, domnule.

— Vreau ca, mâine cel târziu, cazul să fie rezolvat. Asta e, mai spuse şi închise.

Am pus receptorul la loc în furcă.

— Cum spuneam, zise Connor, presiunile continuă.

Capitolul 12

Maşina înainta pe autostrada 405 către aeroport. Ceaţa era mai deasă aici, în zona de sud a oraşului.

— Într-o organizaţie japoneză, zise Connor, privind pe geam, şeful nu se comportă niciodată aşa faţă de subalternii lui. Îţi dă cazul pe mână şi apoi lasă totul în seama ta, nu se bagă în ceea ce faci. Şi nu te acuză de ceva ce nu are nici o legătură cu tine, cum te-a tras pe tine şeful tău la răspundere pentru ce-a zis Graham, sau pentru sentimentele japonezilor faţă de mine. Un japonez nu face niciodată aşa ceva, continuă Connor clătinând din cap. Ei au o vorbă: nu da vina pe nimeni, ci încearcă să rezolvi tu însuţi problema. Noi, americanii, ne gândim pe cine să dăm vina, pe cine să "aranjăm", al cui cap să cadă. Japonezii, se gândesc dimpotrivă, ce să "aranjeze" şi cum s-o facă. Nimănui nu i se reproşează nimic. Şi n-au dreptate oare?

Tăcu continuând să privească pe geam. Lăsarăm în urma noastră Slauson-ul. Deasupra noastră se arcuia autostrada suspendată Marina.

— Şeful era-n ceaţă, asta-i tot.

— Ca de obicei neinformat. Oricum, ar fi mai bine să

rezolvăm cazul acesta până să se dea el jos din pat mâine dimineaţă.

— O să reuşim oare?

— Da. Dacă Ishigura ne dă casetele.

Se auzi din nou telefonul sunând. Era Ishigura. I-am întins receptorul lui Connor.

Vocea lui Ishigura răzbătea slab din receptor. Vorbea foarte repede. Deşi abia îl auzeam, mi-am putut da seama că era nervos.

— *Moshi moshi,* Connor-san. *Watashi wa keibi no heya ni denwa o shimashita ga, daremo demasendeshita.*

Connor acoperi receptorul cu palma şi-mi traduse:

— Zice c-a sunat la biroul de pază şi securitate, dar nu răspunde nimeni.

— *Sorede, chuokubishitsu ni renraku shite, hito o orkutte morai, issho ni itte tepu o kakunin shimashita.*

— Mai zice că a telefonat apoi la biroul central de securitate şi le-a cerut să coboare cu el ca să verifice casetele.

— *Tepu wa subete sekoda no naka ni arimasu. Nakunattemo torikaer rartemo imasen. Subete daijobi desu,* se auzi în continuare vocea lui Ishigura.

— Spune că toate casetele se află în aparate. Nici una nu a fost sustrasă sau schimbată.

După ce îmi traduse, i se adresă lui Ishigura, încruntându-se: *Iya, tepu wa surikaerarete iru hazu nanda. Tepu o sagase!*

— *Subete daijobu nandesu,* Connor-san. *Doshiro to in no desu ka.*

— O ţine una şi bună că totul este în ordine, îmi explică Connor şi i se adresă din nou lui Ishigura: *Tepu o sagase!* Apoi, către mine: I-am spus că am mare nevoie de blestematele alea de casete.

— *Daijobu da to itterunoni, doshite sonnani tepu o sagase to ossharun desu ka.*

— *Ore niwa wakatte irunda. Tepu wa nakunate iru.* Ştiu mai mult decât credeţi dumneavoastră, domnule Ishigura. *Moichido in, tepu o saga sunda!* exclamă Connor după care trânti receptorul în furcă şi se lăsă pe speteaza scaunului, mormăind furios: Ticăloşii. Cică nu lipseşte nici o casetă.

— Şi asta ce înseamnă? l-am întrebat.

— Asta înseamnă că s-au hotărât să joace tare.

Connor privea maşinile care treceau pe lângă noi şi îşi lovea

uşor dinţii din faţă cu unghia de la degetul arătător.

— N-ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi simţit stăpâni pe situaţie, continuă el. Ceea ce însemnă că...

Tăcu şi se cufundă din nou în gânduri. Îi zăream în oglinda retrovizoare faţa prelungă, luminată de lămpile fluorescente de pe stradă.

În cele din urmă, începu să vorbească de unul singur:

— Nu, nu, nu.

— Ce nu?

— Nu poate fi vorba de Graham, zise el dând din cap. Lui Graham îi place să rişte şi întotdeauna a jucat dur. Nici de mine nu poate fi vorba. Mă ştiu de prea multă vreme. Aşa că n-ai mai rămas decât tu, Peter.

— Ce tot spuneţi acolo? l-am întrebat.

— A intervenit ceva, îmi explică Connor. Ceva care i-a întărit poziţia lui Ishigura. Vreau să spun că are un as în mânecă. Şi cred că e ceva în legătură cu tine.

— În legătură cu mine?

— Da. E vorba mai mult ca sigur de ceva personal. Există ceva probleme în trecutul tău?

— Ca de pildă?

— Arestări sau anchete dubioase, acuzaţii nefondate în materie de comportament: pileală, homosexualitate sau alergat după fuste. Ori poate ceva în legătură cu drogurile? Sau vreo ceartă cu colegii sau cu şefii? Poate fi orice, fie personal, fie pe plan profesional. Orice.

Am ridicat uimit din umeri.

— Doamne Dumnezeule. Nu, nu cred.

Connor mă privi tăcut câteva clipe. În cele din urmă zise:

— Japonezii cred probabil că te au cu ceva la mână, Peter.

— Am divorţat. Îmi cresc singur fetiţa, pe Michelle. Are doi ani.

— Da...

— Duc o viaţă liniştită. Mă ocup de copil. Am nişte responsabilităţi.

— Şi nevastă-ta?

— Fosta mea soţie lucrează ca avocat la Tribunalul Districtual.

— Când ai divorţat?

— Acum doi ani.

— Înainte să se nască copilul?

— Imediat după.
— De ce-ai divorţat?
— Doamne-Dumnezeule. De ce divorţează lumea?
Connor nu zise nimic.
— Eram căsătoriţi doar de un an. Atunci când ne-am căsătorit, ea era foarte tânără. Avea numai douăzeci şi patru de ani şi nu prea ştia ce înseamnă viaţa. Ne-am cunoscut la tribunal. M-a plăcut pentru că mă credea un erou, un detectiv dur, puternic, care înfrunta pericolele în fiecare zi şi care pe deasupra mai purta şi armă. Aşa a început totul. Apoi a rămas însărcinată, dar n-a fost de acord să facă un avort. Voia să ne căsătorim. I se părea totul foarte romantic şi nu a cumpănit prea mult. Dar sarcina a fost dificilă şi atunci când i-a trecut romantismul şi s-a gândit la un avort, era prea târziu. N-a trecut mult şi i s-a năzărit că nu-i mai place viaţa alături de mine — apartamentul meu era prea mic, nu câştigam destui bani şi, pe deasupra, în loc să locuiesc într-unul din cartierele centrale cum ar fi Brentwood, stăteam în Culver City. În momentul în care s-a născut fetiţa, toate iluziile i se spulberaseră. Mi-a spus că făcuse o greşeală. Că dorea să-şi urmeze cariera. Că nu voia să fie măritată cu un simplu poliţist. Că nu era încă pregătită să crească un copil. Mi-a spus că-i părea rău, dar că totul nu fusese decât o greşeală. Şi-a plecat.
Connor asculta cu ochii închişi.
— Da...
— Nu văd ce legătură ar putea avea cu toată treaba asta. M-a părăsit acum doi ani. Şi după aceea n-am mai putut, n-am mai vrut să lucrez ca detectiv pentru că aveam un copil de crescut. Aşa că am dat nişte teste şi m-am transferat la Serviciile Speciale, în cadrul biroului de presă. N-am avut nici un fel de probleme acolo; totul a mers perfect. Iar acum un an s-a ivit slujba asta de ofiţer de legătură, care e mult mai bine plătită. Vreo câteva sute în plus pe lună. Am făcut cerere şi... iată-mă.
— Da...
— Aveam nevoie de banii ăştia. Acum am cheltuieli cu Michelle. Aveţi idee cam cât cheltuieşti pe zi pentru un copil de doi ani? În plus, ţin şi o menajeră, iar Lauren nu plăteşte nici măcar jumătate din pensia alimentară. Zice că are salariul prea mic, că nu se descurcă cu banii. Dar tocmai şi-a cumpărat un BMW. Nu ştiu ce să fac. S-o dau în judecată? Cam greu,

lucrează la Tribunalul Districtual.

Connor tăcea. Deasupra noastră se zăreau avioane care zburau la joasă înălţime. Ne apropiam de aeroport.

— Ce mai încolo şi-ncoace, m-am bucurat când s-a ivit postul ăsta, am continuat eu. E avantajos nu numai din punct de vedere financiar, ci şi din punctul de vedere al programului. Aşa am ajuns aici, şi iată-mă în maşină cu dumneavoastră. Asta e.

— *Kohai,* începu el cu blândeţe, eu sunt alături de tine. Dar trebuie să-mi spui. Spune-mi care e problema.

— Dar nu există nici o problemă.

— *Kohai...*

— Nu există.

— *Kohai...*

— Domnule căpitan, am început eu. Să vă spun ceva. Atunci când faci o cerere de angajare în cadrul Serviciilor Speciale, dosarul îţi trece prin mâna a cinci comisii diferite. Ca să obţii o slujbă la ei, trebuie să fii curat. Cu dosarul meu s-a întâmplat acelaşi lucru. Şi n-au găsit nimic.

— Dar japonezii au găsit ceva, zise Connor dând din cap.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat. Dar am lucrat cinci ani ca detectiv. În meseria asta e absolut imposibil să nu existe şi plângeri împotriva ta. Ştiţi asta foarte bine.

— Şi ce fel de plângeri au existat împotriva ta?

Am scuturat din cap.

— Nimic important. Nişte fleacuri. În primul an de meserie, am arestat un individ care s-a plâns că aş fi folosit forţa împotriva lui. După anchetă, acuzaţia a căzut. Am arestat apoi o femeie pentru jaf armat. S-a plâns că i-aş fi strecurat o scrisoare compromiţătoare printre lucruri. Şi acuzaţia aceasta a căzut; s-a dovedit până la urmă că era scrisul ei. Apoi un tip suspectat de crimă a pretins că l-aş fi bătut în timpul anchetei. Dar aveam martori că nu fusese aşa. Câţiva ofiţeri asistaseră la întreg interogatoriul. Odată am fost trimis acasă la unii care se păruiseră. Nevasta tipului, pe care o găsisem beată, m-a acuzat a doua zi că i-aş fi agresat copilul. În cele din urmă, acuzaţia s-a dovedit a fi nefondată. Şeful unei bande de adolescenţi m-a învinuit că l-aş fi obligat să aibă raport sexual cu mine. S-a dovedit că era o scorneală. Cam asta e tot. Şi dumneavoastră sunteţi poliţist. Nu se poate să nu ştiţi că în meseria noastră astfel de plângeri curg gârlă, că fac parte din însăşi munca noastră. N-ai ce să faci. Te afli într-un mediu ostil, eşti duşmănit

de cei pe care îi acuzi. Aşa că te acuză şi ei pe tine. Asta e situaţia. Cei de la departament nu acordă importanţă unor astfel de plângeri decât dacă se repetă în timp. Dacă în decurs de câţiva ani, există trei, patru acuzaţii împotriva cuiva, cum că ai fi făcut uz de forţă în relaţiile cu arestaţii, să zicem, atunci se deschide o anchetă. Tot aşa se întâmplă dacă practici discriminarea rasială. Aşa că, vorba şefului, Jim Olson, meseria de poliţist e pentru cei cu nervi de oţel.

Connor tăcu îndelung. O cută îi apăruse între sprâncene. În cele din urmă spuse:

— Ai avut vreo problemă cu divorţul?

— Nu. Nimic special.

— Eşti în relaţii bune cu fosta ta soţie?

— Da, bune. Nu grozave, dar bune.

Cuta dintre sprâncene tot nu-i dispăruse. Continua să scormone:

— Şi zici că nu mai lucrezi ca detectiv de doi ani?

— Exact.

— De ce?

— V-am mai spus de ce.

— Ai spus că nu mai puteai face faţă programului.

— Da. Asta a fost principalul motiv.

— Doar atât?

Am ridicat din umeri.

— După divorţ n-am mai vrut să mă ocup de crime. Simţeam că... nu ştiu. Nu mai aveam vlagă. Soţia mă părăsise şi aveam un copil de crescut. Ea îşi refăcuse viaţa; trăia cu un coleg, un avocat. Iar eu rămăsesem cu fetiţa. Mă simţeam doborât. Nu mai voiam să fiu detectiv, să vin în contact cu toate ororile alea.

— N-ai apelat la un psihiatru?

— Nu.

— Ai avut probleme cu drogurile sau cu băutura?

— Nu.

— Muieri?

— Da.

— În timpul căsătoriei?

Am ezitat să-i răspund.

— E vorba cumva de Farley? Cea din echipa primarului?

— Nu. Legătura cu ea a fost după divorţ.

— Dar a fost cineva în timpul căsătoriei, nu?

— Aşa este. Dar acum ea locuieşte la Phoenix, unde a fost

transferat soţul ei.

— Asta înseamnă că era colegă cu tine.

Am ridicat evaziv din umeri. Connor se rezemă de spătarul scaunului.

— Bine. Hai s-o lăsăm baltă, *kohai,* zise el. Dacă asta-i tot, n-avem de ce să ne facem griji, adăugă privindu-mă drept în ochi.

— V-am spus. Asta e tot.

— Trebuie să te avertizez, continuă Connor, ca să ştii dinainte ce ne aşteaptă. Eu am mai trecut prin aşa ceva. Când spun că japonezii joacă dur, să ştii că nu glumesc deloc. Atunci când vor, devin nemiloşi.

— Încercaţi să mă speriaţi?

— Nu. Încerc pur şi simplu să-ţi spun cum stau lucrurile.

— Să-i ia naiba. N-am nimic de ascuns.

— Atunci e-n ordine. Acum ar fi mai bine să-l suni pe prietenul tău de la televiziune şi să-i spui că suntem în drum spre el. Dar până atunci, mai e ceva de făcut.

Capitolul 13

Era vreo unsprezece şi jumătate când am parcat în faţa localului "Palomino". Deşi era ceaţă, am putut citi invitaţia de pe reclama luminoasă care pâlpâia în noapte: FETE! FETE! FETE GOL GOLUŢE! Intrarăm înăuntru.

Clubul "Palomino" nu era nici pe departe un local de strip-tease. Era de fapt o sală de bowling transformată în local. Pe pereţi erau pictaţi cai şi cactuşi uriaşi. Mi-am dat seama că suprafaţa localului era cu mult mai mică decât avusesem impresia de-afară. În lumina difuză, portocalie, o tipă de vreo patruzeci de ani, într-un bikini argintiu, cu o fundă la spate, dansa apatic. Părea la fel de sastisită ca şi clienţii aplecaţi deasupra meselor din tablă vopsită în roz. Chelneriţele cu bustul gol se mişcau printre mese, înotând parcă prin fumul des de ţigară. Din casetofonul vechi, muzica ajungea până la noi însoţită de un bâzâit continuu.

Un tip ne-a luat în primire, chiar de la intrare:

— Intrarea e doişpe parai. Plus consumaţie obligatorie de două pahare.

Connor îi arătă legitimaţia.

— O.K., intraţi, spuse atunci tipul.

Connor privi de jur-împrejur şi-mi zise:

— Nu-mi închipuiam că japonezii vin aici.

Mi-am aruncat şi eu privirea prin încăpere şi am văzut trei oameni de afaceri japonezi — mi-am dat seama de asta după costumele lor bleumarin — care stăteau într-un colţ la o masă.

— Şi eu mă mir, spuse gorila de lângă uşă. Japonezii se duc de obicei la clubul "Star Strip" din centru: atmosferă mai mişto, ţâţe mai babane. Cred că ăştia de-aici s-au rătăcit de grupul lor.

Connor dădu din cap şi-i spuse:

— Îl căutăm pe Ted Cole.

— E la bar. Ăla cu ochelari.

Într-adevăr, Ted Cole era cocoţat pe un scaun la bar. Peste uniforma de serviciu purta un impermeabil. Ne-am apropiat. În timp ce ne aşezam pe scaunele de lângă el, ne aruncă o privire morocănoasă.

Barmanul veni spre noi.

— Două pahare de "Bud", comandă Connor.

— N-avem "Bud". Nu doriţi "Asahi"?

— Merge...

Connor se apleacă spre Cole şi îi arătă legitimaţia. Acesta scutură din cap şi se întoarse cu spatele la noi, îndreptându-şi atenţia asupra tipei de pe podium.

— Nu ştiu nimic, spuse fără să se întoarcă.

— Despre ce să ştii? îl întrebă Connor.

— Despre nimic. Eu îmi văd de treaba mea. Iar acum nu sunt de serviciu.

După voce, mi-am dat seama că era puţin ameţit.

— La ce oră ai plecat de la serviciu? îl întrebă din nou Connor. ..

— Am plecat mai devreme în seara asta.

— De ce?

— M-a durut stomacul Am ulcer şi câteodată m-apucă crizele. Aşa că în seara asta am plecat mai devreme ca de obicei.

— La ce oră?

— Cred că era opt şi un sfert.

— Ai pontat la plecare?

— Nu. Nu avem aşa ceva.

— Şi cine ţi-a luat locul?

— Am fost învoit.

— De cine?
— De şeful meu. Un fel de supraveghetor.
— Cine e?
— Nu ştiu; nu-l cunosc. În orice caz, e un japonez. Nu-l mai văzusem niciodată.
— Cum vine asta? E şeful tău şi nu l-ai văzut niciodată?
— E un tip nou. Nu-l cunosc. Ce vreţi de la mine, în fond?
— Doar să ne răspunzi la câteva întrebări, spuse Connor.
— N-am nimic de ascuns.
În momentul acela, unul din japonezii de la masa din colţ se ridică şi veni spre bar. Se opri lângă noi şi i se adresă barmanului:
— Ce ţigări aveţi?
— Marlboro, răspunse acesta.
— Altceva n-aveţi?
— Ba da. Cred că avem şi Kool. Nu sunt sigur, trebuie să mă uit. Dar ştiu sigur că avem Marlboro. Nu doriţi Marlboro?
Ted Cole se holba la japonez, dar acesta nu îi aruncă nici o privire.
— Kent aveţi? întrebă japonezul.
— Nu. Nu avem Kent.
— Bine, atunci vreau un pachet de Marlboro, se hotărî japonezul în cele din urmă.
Se întoarse spre noi şi ne spuse zâmbind:
— Doar ne aflăm în "Marlboro Country", nu-i aşa?
— Aşa e, răspunse Connor.
Cole îşi ridică paharul cu bere şi începu să soarbă din el. Tăceam cu toţii. Doar japonezul bătea cu degetele în tejghea ritmul melodiei.
— E drăguţ aici, spuse el. Da, da. E un loc grozav.
Mă întrebam ce voia să spună. Mie mi se părea că nu e decât o bombă nenorocită. Japonezul se lăsă să alunece uşor pe unul din scaunele de lângă noi. Cole îşi studia cu atenţie sticla de bere, de parcă nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. O răsucea în mîini, iar fundul umed al sticlei lăsa urme pe tejghea. Barmanul aduse ţigările, iar japonezul scoase o bancnotă de cinci dolari.
— Păstrează restul, zise el, după care desfăcu pachetul şi luă o ţigară zâmbindu-ne.
Connor îşi scoase bricheta din buzunar şi îi aprinse ţigara. Când japonezul se aplecă spre flacăra brichetei, Connor spuse:
— *Doko kaisha ittenno?*

— Poftim? făcu japonezul tresărind.

— *Wakanne no?* întrebă Connor din nou. *Doki kaisha ittenno?*

Japonezul zâmbi şi se dădu jos de pe scaun.

— *Soro soro ikanakutewa. Shitsurei shimasu,* mai zise, făcându-ne uşor cu mâna şi pornind-o spre capătul celălalt al încăperii, spre prietenii lui.

— *Dewa mata,* îi răspunse Connor, dându-se jos de pe scaunul lui şi cocoţându-se pe scaunul pe care stătuse japonezul.

— Ce tot îi spuneai? îl întrebă Cole.

— L-am întrebat la ce companie lucrează, îi răspunse Connor. Dar nu prea avea chef de vorbă. Bănuiesc că era nerăbdător să se întoarcă la amicii lui, adăugă Connor şi începu să-şi plimbe mâinile pe suprafaţa de sub tejghea. N-a pus nici un microfon.

Apoi se întoarse spre Cole şi îi zise:

— Şi-acum să ne întoarcem la ale noastre, domnule Cole. Din câte am înţeles eu, s-ar părea că te-a înlocuit chiar supraveghetorul dumitale. Cam la ce oră s-a întâmplat asta?

— La opt şi un sfert.

— Şi zici că nu-l cunoşti?

— Nu, nu-l cunosc.

— Dar mai înainte, în timp ce erai de serviciu, ai înregistrat imaginile primite de la camerele de luat vederi din clădire, aşa-i?

— Bineînţeles. Tot timpul se înregistrează.

— Şi probabil că, după ce-ai plecat dumneata, supraveghetorul a schimbat casetele, vreau să spun cu altele noi?

— Să le schimbe? Nu. De ce să le schimbe? Presupun că sunt încă acolo, în aparate, bălmăji uitându-se încurcat la noi. Vă interesează casetele acelea?

— Da, răspunse Connor.

— Pe mine nu mă interesează prea mult casetele, ori modul de înregistrare. Altceva mi separe mult mai interesant: camerele de luat vederi.

— Cum asta?

— I-am urmărit înainte de a începe petrecerea, când nu mai erau decât câteva detalii de pus la punct. M-a mirat foarte tare faptul că au luat camere video de peste tot din clădire ca să le

amplaseze la etajul acela.

— Ce-au făcut?! am exclamat eu.

— Cum adică n-au fire?

— Simplu. Funcţionează cu ajutorul unor centre de transmisie celulară instalate în ziduri. Aşa a fost construită clădirea. Din cauza aceasta, imaginea nu este color şi nu are nici sonor. Transmisia celulară nu e încă atât de bine pusă la punct precum cea electronică. Pe monitoare apare doar imaginea alb-negru. Dar marele avantaj pe care-l prezintă acest tip de sistem e că aparatele de filmat se pot muta cu uşurinţă dintr-un loc în altul. Astfel, poţi urmări tot ceea ce te interesează. Chiar nu ştiaţi?

— Nu, am răspuns eu.

— Mă mir că nu vi s-a spus. Este una din caracteristicile clădirii, de care sunt foarte mândri.

Mai luă o gură de bere, după care continuă:

— Da' mă tot întreb care o fi motivul pentru care au instalat cinci camere de luat vederi cu un etaj mai sus de locul unde avea de fapt loc petrecerea. În nici un caz nu poate fi vorba de motive de securitate. În astfel de situaţii, se blochează uşile lifturilor de la etajul respectiv, iar camerele de luat vederi nu se instalează la etajul de deasupra, ci la cel de dedesubt.

— Dar n-au blocat uşile lifturilor în seara asta.

— Nu, n-au făcut-o. După părerea mea s-au purtat cam ciudat.

Privi în direcţia opusă, acolo unde se aflau japonezii şi spuse:

— Trebuie să plec.

— Ei bine, domnule Cole, începu Connor, ne-ai fost de mare ajutor. S-ar putea să te mai solicităm şi...

— Păi, atunci să vă dau numărul meu de telefon, îl întrerupse Cole mâzgălind ceva pe unul din şerveţelele de pe tejghea.

— Şi adresa, te rog.

— Păi... bine, v-o dau. Dar o să lipsesc din oraş câteva zile. Mama mea nu se simte prea bine şi m-a rugat s-o duc câteva zile în Mexic. Cred că vom pleca la sfârşitul săptămânii.

— Stai mult acolo?

— Cam vreo săptămână. Am făcut ore suplimentare şi am câteva zile libere de luat.

— Mda, înţeleg. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor, îi zise Connor strângându-i mâna şi bătându-l uşor cu palma pe umăr. Îi strânse mâna şi apoi îl bătu uşor cu palma pe umăr. Şi vezi, ai grijă de sănătatea ta.

— Da, o să am.

— Nu mai bea şi ai grijă cum conduci maşina spre casă.

Connor făcu o pauză după care continuă:

— Mai bine ai pleca chiar în noaptea asta din oraş.

— Cred că o să-ţi urmez sfatul, zise Cole dând din cap. E o idee bună.

— Bineînţeles că e o idee bună.

Cole îmi strânse şi mie mâna. În timp ce ne îndreptam spre uşă zise:

— Nu înţeleg de ce vă agitaţi aşa.

— În legătură cu casetele?

— Nu, cu japonezii. Credeţi că-i ceva de făcut? Sunt daţi naibii. Toţi barosanii din oraş sunt la mâna lor. Nu vă puteţi pune cu ei. Sunt prea puternici.

Afară, în lumina pâlpâitoare, Connor spuse:

— Hai să mergem, *kohai.* Timpul zboară.

Ne-am urcat în maşină. Connor îmi întinse şerveţelul. Cu litere de tipar, tremurate, Cole scrisese:

AU FURAT CASETELE.

— Hai să mergem, repetă Connor.

Am pornit maşina.

Capitolul 14

Buletinul de ştiri de la 11 seara se terminase, iar în studio nu mai erau decât câteva persoane. Împreună cu Connor, am parcurs holul care ducea la camera de montaj, unde luminile mai erau încă aprinse. Când am intrat, pe monitoare se relua emisiunea, fără sonor. Crainicul avea degetul îndreptat spre ecran.

— Să ştii că nu sunt prost, Bobby. Uită-te şi tu la chestiile astea. În ultimile trei seri a dat pe post numai ce-a vrut ea.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Vreau s-aud ce-ai de spus, Bobby.

Amicul meu, Bob Arthur, coordonatorul buletinului de ştiri de la ora 11, un tip solid, cu un aer ostenit, sorbi dintr-un pahar

mare plin cu scotch, după care spuse:

— Aşa se face un buletin de ştiri, Jim.

— Se face pe naiba aşa.

Crainica era o roşcată trăznet. O cam lălăia cu strânsul hârtiilor şi mi-am dat seama că voia să tragă cu urechea la discuţia dintre Bob şi colegul ei.

— Uite care-i treaba, continuă crainicul nervos. Scrie şi-n contract: jumătate de emisiune eu, jumătate ea.

— Dar fii înţelegător, Jim, spuse producătorul. Principalele reportaje din seara asta au fost prezentarea noii colecţii de modele vestimentare de la Paris şi serata inaugurală de la Nakamoto. Chestii de genul ăsta îi interesează pe oameni.

— Dar trebuia să transmitem reportajul cu crimele acelea în serie.

Bob oftă.

— L-am amânat doar. O să fie reprogramat. Şi oricum, Jim, lumea e sătulă de crime.

Crainicul îl privi cu neîncredere.

— Lumea s-a săturat de crime? De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— Din sondajele de opinie, Jim. Citeşte-le şi-ai să vezi că am dreptate. Oamenii s-au plictisit. Sunt interesaţi mai degrabă de problemele economice. Nu mai vor să vadă crime.

— Şi dacă publicul e interesat de problemele economice, aşa cum zici, le băgăm pe gât moda de la Paris şi cheful de la Nakamoto?

— Exact, Jim. Trecem printr-o perioadă mai dificilă, iar lumea asta vrea să vadă: modă, fast, bunăstare. Oamenii vor să uite de greutăţile vieţii de zi cu zi.

Crainicul privi cruciş la Bob.

— Eu sunt jurnalist, spuse el. Mă aflu aici ca să prezint oamenilor tocmai latura dură şi urâtă a societăţii noastre, nu moda din Europa.

— Tocmai de-asta am pus-o pe Liz să se ocupe de emisiune în seara asta, Jim. Pe tine te păstrăm pentru reportajele violente, pentru ştirile neplăcute.

— Când Teddy Roosevelt a scos ţara asta din recesiune, să ştii că n-a făcut-o cu ajutorul modei şi al sclipiciului.

— Îl chema Franklin Roosevelt.

— Tot aia e. Înţelegi tu ce vreau să spun. Dacă oamenii sunt într-adevăr îngrijoraţi, păi atunci hai, frate, să ne ocupăm de

economie, de balanţa de plăţi, de chestii de-astea.

— Aşa e, Jim. Ai perfectă dreptate. Dar nu uita că noi suntem redacţia de ştiri a televiziunii locale şi oamenii nu vor să audă...

— Uite vezi, tocmai ăsta e defectul nostru, al americanilor, rosti cu emfază crainicul, spintecând aerul cu mâinile. Nu ne place să auzim adevărul, ce mai încolo şi-ncoace!

— Aşa e, Jim, ai dreptate. Ai perfectă dreptate, zise Bob punându-i o mână pe umăr. Mai vorbim mâine.

Părea să fie semnalul că discuţia luase sfârşit, căci crainica termină cu strânsul hârtiilor şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Sunt jurnalist, spuse din nou crainicul, şi vreau să-mi fac meseria aşa cum am fost învăţat s-o fac.

— Aşa e, Jim. Mai vorbim mâine. Noapte bună.

— După ce că e prost mai face şi gălăgie, mormăi Bob Arthur în timp ce ne conducea pe hol. Auzi la el — Teddy Roosevelt! Isuse Cristoase! Şi se mai dau şi mari că sunt jurnalişti. Pe naiba jurnalişti! Ăştia şi-au ratat cariera; actori trebuiau să se facă, cum te văd şi cum mă vezi. Îşi recită poezia ca şi cum ar fi pe scenă. Între timp, ajunserăm în studioul din capătul holului.

Bob oftă şi îşi umplu alt pahar cu scotch.

— Ia mai ziceţi o dată, ce voiaţi să vedeţi?

— Înregistrarea de la inaugurarea clădirii Nakamoto.

— Adică înregistrarea care s-a dat pe post? Reportajul de astă seară?

— Nu; vrem să vedem înregistrarea originală, nu montajul.

— Înregistrarea originală? Nu ştiu dacă mai avem caseta. S-ar putea să fi fost ştearsă.

— Ştearsă?

— Da. Folosim patruzeci de casete pe zi, iar majoritatea sunt şterse aproape imediat după montaj. În felul acesta le putem folosi o săptămână întreagă. Doar ştiţi ce scumpe sunt.

Unul dintre pereţii studioului era plin de rafturi pe care erau aliniate o mulţime de casete Betamax. Bob îşi purtă degetul arătător peste etichetele cutiilor de metal.

— Nakamoto... Nakamoto... Nu, nu le găsesc.

O tipă veni înspre noi.

— Cindy, mai e Rick aici? o întrebă Bob.

— Nu. A plecat acasă. Aveţi nevoie de ceva?

— Da. Aş dori casetele înregistrate la Nakamoto.

— Căutaţi în studio la Don. El le-a montat.

— Bine, mulţumesc.

O luarăm după Bob, care străbătu studioul spre uşa din capătul opus al încăperii. Intrarăm într-o cămăruţă în care domnea o debandadă de nedescris. În faţa noastră se aflau două monitoare şi o masă de montaj. Peste tot pe podea erau împrăştiate casete. Bob începu să scotocească printre ele.

— Aveţi noroc, băieţi. Uitaţi originalele, le-am găsit. O s-o chem pe Jenny să vi le arate. Ea e omul nostru de bază — ochii şi urechile redacţiei noastre. Nu ştiu ce ne-am face fără ea. Tipa cunoaşte numele tuturor persoanelor mai mult sau mai puţin publice.

Scoase capul pe uşă şi începu să strige:

— Jenny? Jenny?

— S-a făcut, hai să-i dăm bătaie, zise Jenny Gonzales câteva minute mai târziu.

Era o tipă solidă, cu ochelari, la vreo patruzeci de ani. Aruncă o privire la grămada de hârtii lăsată în urmă de editorul de imagine şi se încruntă.

— Îmi bat gura de pomană cu ei, spuse ea nemulţumită. N-ar pune un lucru la locul lui, ferit-a sfântul. Uitaţi casetele. Sunt patru în total — două cu imagini din faţa clădirii, momentul în care sosesc maşinile cu invitaţi, iar două sunt filmate în interior, e vorba de petrecerea propriu-zisă.

— Puneţi-le mai întâi pe cele cu imagini de-afară, zise Connor, privindu-şi ceasul. Putem să le vedem mai repede? Ne grăbim.

— Desigur. Cât de repede doriţi. Sunt obişnuită cu asta, zise ea apăsând pe butonul de derulare cu imagine.

Pe ecran imaginile începură să se succeadă cu repeziciune: maşini care opreau, portiere deschizându-se, oameni care coborau din limuzine şi porneau în viteză spre intrarea în clădire.

— Vă uitaţi după cineva anume? continuă Jenny. Vă întreb pentru că un coleg de-al meu a făcut un montaj cu celebrităţile prezente la recepţie.

— Nu ne uităm după o celebritate, am răspuns eu.

— Păcat. Cameramanii noştri pe ele s-au axat. Iată-l pe senatorul Kennedy, zise Jenny în timp ce noi eram atenţi la imaginile ce se derulau pe ecran. A cam slăbit, nu-i aşa? Gata, s-a şi dus. Uite-l şi pe senatorul Morton. Parcă-i la el acasă. Nici nu-i de mirare. Ăsta e asistentul lui. Ce mai gorilă! Mi se face pielea de găină când mă uit la el. Iată-l pe senatorul Rowe, fără

soţie ca de obicei. Acum uite-l pe Tom Hanks. Japonezul ăsta nu ştiu cine e.

— E Arata Masagawa, ne explică Connor. Vice-preşedintele companiei Mitsui.

— Da? Acum să mergem mai departe. Acesta este senatorul Chalmers. Şi-a făcut transplant de păr. Reuşit. Uite-l şi pe deputatul Levine. Şi pe deputatul Daniels. Din întâmplare e treaz. Ştiţi ceva? Mă surprinde câţi politicieni de la Washington sunt în relaţii cu cei de la Nakamoto.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, dacă ne gândim bine, nu e decât o simplă serată inaugurală, un eveniment destul de banal. Pe urmă gândiţi-vă unde e Washington-ul şi unde Los Angeles-ul! Tocmai pe coasta de vest. Şi unde mai pui că Nakamoto Corporation e o companie cam controversată în momentul de faţă. Uitaţi-o pe Barbra Streissand. Pe tipul care-o însoţeşte nu-l cunosc.

— O companie controversată? De ce? am întrebat.

— Din cauza afacerii MicroCon.

— Ce e MicroCon?

— MicroCon este o companie americană care produce piese pentru computere. Akai Ceramics, o companie japoneză, încearcă s-o cumpere. Există voci în Parlament care se opun acestei vânzări, afirmând că tehnologia americană pierde tot mai mult teren în favoarea celei japoneze.

— Şi ce legătură are asta cu Nakamoto?

— Nakamoto lucrează împreună cu Akai. Aţi găsit ceea ce căutaţi? ne întrebă Jenny, în timp ce prima casetă, derulată, tocmai ieşea din aparat.

— Nu. Mergem mai departe.

— În ordine, zise ea introducând a doua casetă. Oricum, sunt uimită de numărul mare de senatori şi deputaţi care au dat curs invitaţiei japonezilor. Gata, pornim. Şi pe caseta asta sunt tot imagini de-afară. Uite-l pe Roger Hillerman, subsecretar de stat însărcinat cu relaţiile Americii cu zona Pacificului. Este şi asistentul lui cu el. Iată-l pe Kenichi Haiko, consulul general al Japoniei la Los Angeles. Acesta este Richard Meier — arhitect. Tipul lucrează pentru Gettz. Pe-asta n-o ştiu. E o japoneză...

— Hisashi Konawa, spuse prompt Connor. Este vice-preşedinta companiei Honda U.S.

— Da, chiar aşa, făcu Jenny. E în America de trei ani, dar probabil că va pleca acasă curând. Aceasta este Edna Morris.

Tipa conduce delegaţia U.S. la tratativele din cadrul GATT. Ştiţi despre ce este vorba — Acordul General cu privire la Tarife şi Preţuri. Mă şi mir c-o văd aici. Delegaţia americană se află într-un evident conflict de interese cu cea japoneză. Şi cu toate astea, ia uitaţi-vă la ea — toată numai zâmbet şi miere. Iată-l pe Chuck Norris. Iar acesta este Eddie Sakamura, un fel de playboy local. Pe fata de lângă el n-o cunosc. Iată-i pe Tom Cruise şi soţia sa australiană. Şi se putea să lipsească martie din post? Bineînţeles că nu. Deci iat-o pe Maddona.

Pe ecran, Madonna se dădu jos din limuzină cu mişcări rapide şi începu să păşească cu viteză spre intrarea în clădire.

— Doriţi să las pe viteză normală? ne întrebă Jenny. Nu vreţi s-o vedeţi pe Madonna?

— Nu acum, răspunse Connor. Ne grăbim

— Cred că avem destul material filmat cu ea, spuse Jenny, aşa că mai bine derulăm.

Apăsă butonul de derulare fără imagine şi ecranul se transformă într-un dreptunghi gri. Când imaginea reveni pe monitor, o văzurăm pe Madonna unduindu-şi şoldurile în timp ce se îndrepta spre lift, sprijinită de braţul unui mascul bine — un sud-amencan suplu, cu mustaţă. Ecranul se întunecă pentru o clipă, după care obiectivul se focaliză din nou asupra străzii. Imaginea îşi recăpătă claritatea.

— Acesta este Daniel Oximoto — expert în poliţe de asigurare în domeniul industrial. Uite-l şi pe Arnold cu Maria. Iar cel din spatele lor este Steve Martin. Alături de el se află Arato Isozoki, arhitectul care a proiectat Muzeul...

— O clipă, vă rog, o întrerupse Connor.

— Vă interesează Isozaki? îl întrebă Jenny surprinsă.

— Nu. Derulaţi puţin înapoi, vă rog.

Imaginile se succedau cu repeziciune înapoi iar ecranul începu să pâlpâie şi. să se întunece. Steve Martin dispăru din cadru iar imaginea se focaliză pe sosirea unui grup de câteva limuzine Dar în intervalul scurt dintre cele două momente, în cadru apărură câteva persoane care tocmai se dăduseră jos din maşini. Camera de luat vederi îi urmărea în timp ce păşeau pe covorul de pluş.

— Aici, spuse Connor.

Imaginea îngheţă pe ecran. Un pic cam neclară. O blondă înaltă, într-o rochie neagră de seară, păşea alături de un tip bine, îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare.

— Cine vă interesează, el sau ea? întrebă Jenny.

— Ea.

— Să mă gândesc puţin, zise Jenny concentrându-se. Am mai văzut-o la o petrecere la Washington, acum vreo nouă luni. A fost aleasă manechinul anului. Într-un fel, seamănă cu Kelly Emberg, fata de anul trecut; are acelaşi tip de constituţie atletică, doar că e ceva mai sofisticată. O cheamă... Austin Cindy Austin. Carrie Austin... nu... Cheryl Austin! Aşa o cheamă.

— Mai ştiţi şi altceva despre ea? am întrebat-o.

Jenny dădu negativ din cap.

— Ştiţi doar cum e cu fetele astea, apar ca ciupercile după ploaie. Azi sunt, mâine nu mai sunt. Strălucesc şase luni, un an şi pe urmă gata, dispar. Dumnezeu ştie unde. Cine-şi mai aduce aminte de ele?

— Şi bărbatul care-o însoţeşte?

— E Richard Levitt — chirurg plastic. Trec o mulţime de staruri prin mâna lui.

— Ce caută aici?

— Deh, şi el pe-aici, spuse ea ridicând din umeri, ca dealtfel mulţi din tipii pe care-i vedeţi. Ori de câte ori o vedetă are nevoie de cineva s-o însoţească, hop şi el. Dacă una din clientele lui divorţează, apelează la el când e invitată undeva. Când nu iese cu vreo clientă, îl vezi alături de un manechin renumit. Ia uitaţi-vă la ei. Sunt o pereche potrivită.

Pe ecran, imaginea se derula acum foarte lent. Cheryl şi însoţitorul ei făceau paşi prelungi; fiecare cadru dura cam treizeci de secunde. Am remarcat că nu priveau deloc unul la altul. Ea mi se părea puţin încordată, parcă stătea la pândă.

— Aşa, făcu Jenny Gonzales. Avem deci un chirurg plastic şi un manechin. Pot să vă întreb care-i treaba cu ei? E lume mai importantă prin preajmă.

— Fata a fost ucisă, îi explică Connor.

— Aha, ea e? Interesant.

— Aţi auzit de crimă? am întrebat-o.

— Desigur.

— A apărut ştirea şi în jurnalul de noapte?

— Nu, n-a mai avut loc în emisiunea de la 11. Şi probabil că nici mâine nu va apărea. Asta e părerea mea, cel puţin. Nu e o ştire care să intereseze lumea.

— Cum aşa? am întrebat-o aruncând spre Connor o privire plină de subînţeles.

— Da' ce vă miraţi aşa?

— Pentru că nu înţeleg de ce spuneţi că ştirea n-ar prezenta interes.

— Sinceră să fiu, mă gândesc în primul rând la faptul că tipii de la Nakamoto ne-ar sări în cap. Ar spune că această crimă n-ar mai fi prezentat nici un interes pentru noi, dacă nu s-ar fi petrecut la recepţia lor inaugurală. Şi, într-un fel, ar avea dreptate. Vreau să spun că dacă fata ar fi fost ucisă pe stradă, ştirea n-ar mai fi prezentat absolut nici un interes. La fel s-ar fi întâmplat şi dacă ar fi fost ucisă în timpul jefuirii unui magazin. În fiecare noapte se petrec două sau trei cazuri de genul ăsta. Cu ea s-a întâmplat însă puţin altfel. A fost ucisă în timpul unei recepţii la care fusese invitată. Ei şi? Ce-i cu asta? Cui îi pasă? Nu e o ştire de jurnal. O fi ea tânără şi drăguţă, dar nu este o persoană atât de importantă încât să merite atenţie.

Connor îşi privi ceasul de la mână, după care o întrebă pe Jenny:

— Putem vedea şi celelalte casete?

— Desigur. Tot după fata asta vreţi să vă uitaţi?

— Exact.

— Bine. Atunci să-i dăm bătaie, zise Jenny şi dădu drumul la cea de a treia casetă.

În faţa noastră se desfăşurau acum scene de la etajul patruzeci şi cinci. Orchestra cânta, oamenii dansau. Deasupra lor erau agăţate de tavan ornamente ce dădeau încăperii un aer sărbătoresc. Ne încordarăm privirea, încercând s-o zărim pe fată în înghesuială.

— În Japonia, începu Jenny, treaba asta nu se face aşa rudimentar, după ochi. Japonezii au aparatură sofisticată cu celule de video-recunoaştere. Introduci de exemplu un cod de identificare în aparat şi cu ajutorul lui poţi repera o imagine sau o figură anume. Aparatul caută automat în locul tău. Să zicem că e vorba de o anumită persoană; caută şi după ce o găseşte, îţi prezintă toate cadrele care te interesează. Ţi-o reperează într-un grup de persoane sau oriunde în altă parte. Astfel de aparate au până şi capacitatea ca, după ce le-ai introdus în memorie imaginea unei singure faţete dintr-un obiect tridimensional, să recunoască obiectul filmat şi din celelalte două unghiuri necunoscute memoriei lui. Trebuie să fie nemaipomenit să lucrezi cu aşa ceva.

— Mă mir că nu aveţi şi dumneavoastră aici astfel de

aparatură.

— Japonezii nu exportă aşa ceva. Astfel de aparatură sofisticată se vinde doar pe piaţa internă. Noi nu avem acces la tehnologia lor de ultimă oră. Au ei grijă să ne ţină cu trei, patru sau chiar cinci ani în urma lor. Un astfel de aparat performant ne-ar fi acum de mare folos.

Recepţia se derula cu repeziciune pe ecran, ca un carusel de pete colorate. Brusc, Jenny apăsă "stop cadru."

— Uitaţi-o! Acolo, în spate. Cheryl a voastră stă de vorbă cu Eddie Sakamura. Se putea să n-o cunoască? Sakamura ăsta nu iartă nimic. Nu e manechin pe care să nu-l cunoască. Să las pe viteză normală?

— Da, vă rog, spuse Connor nedezlipindu-şi ochii de pe ecran.

În momentul acela apăru o imagine de ansamblu a întregii încăperi. Cheryl Austin rămase însă în centrul imaginii. Râdea cu Eddie Sakamura, îşi arunca cochet capul pe spate, îşi sprijinea mâna pe braţul lui. Părea fericită că se afla alături de el. Eddie o făcea să râdă, strâmbându-se în fel şi chip. Se părea că-i face plăcere s-o distreze. Dar din când în când, ochii lui cercetau atent încăperea, de parcă ar fi aşteptat din moment în moment să se întâmple ceva ori să sosească cineva. La un moment dat, Sakamura păru să-şi dea seama că un anumit lucru i-a atras atenţia lui Cheryl. O apucă strâns de braţ şi o trase brutal spre el. Ea îşi întoarse capul cu violenţă într-o parte. Atunci el îşi apropie şi mai mult faţa de a ei şi, vizibil furios, îi spuse ceva. În momentul acela, un tip cu chelie ieşi dintr-un grup şi se apropie foarte mult de camera de luat vederi. Lumina îi cădea din plin pe faţă, scoţându-i în relief toate trăsăturile. Capul lui se interpunea între aparatul de filmat şi cei doi — Eddie cu fata. Apoi camera se mişcă spre stânga şi grupul dispăru.

— La naiba!

— Să derulez? întrebă Jenny şi, fără să mai aştepte răspunsul, dădu înapoi ca să urmărim încă o dată toată scena.

— Se pare că Eddie cam are de furcă cu ea, am remarcat eu.

— Aşa s-ar zice.

Connor se încruntă.

— E greu să-ţi dai seama numai după imagine, spuse el. Înregistrarea n-are sonor?

— Ba da, răspunse Jenny, dar nu cred să fie de calitate.

Apăsă pe câteva butoane şi derulă din nou. Începu să se audă un murmur general, ca un zumzăit; doar din când în când reuşeam să prind câte o frântură de frază. La un moment dat, Cheryl Austin îl privi pe Eddie Sakamura şi-i spuse:

— ... chiar dacă e atât de important pentru tine nu pot să...

Sunetul era atât de slab, încât mi-a fost imposibil să înţeleg ce i-a răspuns Eddie. Am reuşit să prind doar câteva cuvinte:

— Nu înţeleg... totul depinde de întâlnirea de sâmbătă...

Dar atunci când Eddie a tras-o spre el, am putut distinge clar câteva cuvinte pe care acesta le-a mârâit fetei la ureche:

— ... nu fii proastă... fără şmecherii...

— A spus cumva "fără şmecherii"? am întrebat eu.

— Ceva de genul ăsta, răspunse Connor.

— Vreţi s-o mai pun o dată? ne întrebă Jenny.

— Nu, spuse Connor. Altceva nici nu mai putem afla de-aici. Mergem mai departe.

— Cum doriţi, zise Jenny.

Imaginile continuară să se deruleze pe ecran. Invitaţii se încinseseră — râdeau zgomotos şi duceau tot mai des paharele la gură.

— Stop, am strigat deodată.

Jenny lăsă imaginea să meargă pe viteză normală. O blondă într-o toaletă Armani, de mătase, dădea mâna cu bărbatul cu chelie pe care îl văzuserăm cu câteva clipe în urmă.

— Ce este? zise Jenny privindu-mă.

— Asta-i nevastă-sa, îi explică Connor, arătând spre mine.

Blonda se aplecă în faţă şi-l sărută uşor pe gură pe bărbatul cu chelie. Se dădu apoi câţiva paşi înapoi şi făcu câteva aprecieri la adresa costumului pe care acesta îl purta.

— Ştiu că doamna e avocat la Tribunalul Districtual şi se numeşte Lauren Davis. A avut două cazuri foarte importante în cariera ei. E vorba de strangulatorul din Sunset şi de cazul Kellerman. E foarte ambiţioasă şi inteligentă. În plus are şi relaţii cu persoane sus-puse. Se spune că dacă va rămâne la Tribunal, va avea un viitor strălucit. Şi trebuie să fie adevărat, căci Wyland nici n-o lasă să respire. După cum vedeţi, este o prezenţă remarcabilă, dar nu dă niciodată interviuri. Tipul cu chelie, cel cu care stă de vorbă acum, e John McKenna din San Francisco: face reclamă pentru majoritatea companiilor producătoare de tehnologie avansată.

— Putem merge mai departe, am zis.

Jenny apăsă pe butonul de pornire şi mă întrebă:
— Chiar este soţia dumneavoastră, sau colegul glumeşte?
— Nu, nu e chiar soţia mea. A fost.
— Aţi divorţat?
— Da.
Jenny mă privi şi dădu să spună ceva, dar se răzgândi şi îşi întoarse din nou privirea spre ecran.
Gândul îmi zbură la Lauren. Când ne-am cunoscut, era inteligentă şi ambiţioasă, dar nu înţelegea prea bine cum e făcută viaţa. Avusese o copilărie lipsită de griji, frecventase colegiul "Ivy League" şi credea cu convingere că ea nu greşeşte niciodată, că totul e aşa cum îşi închipuie ea. Trăia într-o lume plăsmuită, nu în cea reală, lucru foarte comod, de altfel. Dar asta se întâmpla pentru că era tânără; încă mai pipăia lumea, încercând să afle cum funcţionează. Era plină de entuziasm şi vorbea mereu cu înflăcărare despre crezurile şi speranţele ei, care însă erau altele aproape de la o zi la alta, căci era nestatornică şi foarte influenţabilă. Îşi schimba ideile aşa cum îşi schimba pălăriile. Dar avea o calitate: era dornică să înveţe cât mai mult şi era mereu la zi cu ce se întâmpla în lume. Ce m-a atras la ea era faptul că deborda de farmec şi tinereţe. Cu timpul însă, a început să mă plictisească; şi asta pentru că mi-am dat seama cât de superficială putea să fie. Era întocmai unui televizor — apăsai pe buton şi-ţi prezenta ultimele ştiri fără să se gândească în profunzime ori să se întrebe de ce e aşa şi nu altfel. Dar cel mai mare talent al Laurenei era acela de a-şi da seama din ce parte bătea vântul, de care parte a baricadei să stea. Aşa că nu mă surprindea de loc faptul că se afla într-o continuă ascensiune. Ideile ei şi valorile după care se conducea în viaţă erau întocmai hainelor pe care le purta: foarte moderne şi elegante.
— ... locotenent, e târziu... domnule locotenent?
M-am dezmeticit. Mi-am dat seama că gândurile mi-o luaseră razna preţ de câteva clipe. Jenny vorbea cu mine. Arăta cu degetul spre ecran, acolo unde Cheryl Austin, în rochia ei neagră de seară, stătea alături de cei doi bărbaţi mai în vârstă.
Mi-am îndreptat privirea spre Connor, dar acesta stătea cu spatele la noi şi vorbea la telefon.
— Domnule locotenent, vă interesează tipii aceştia?
— Desigur. Cine sunt?
Jenny lăsă caseta să meargă pe viteză normală.

— Senatorii John Morton şi Stephen Rowe. Amândoi fac parte din Comisia Financiară a Senatului, comisie care se ocupă de afacerea MicroCon.

Pe ecran, Cheryl râdea şi dădea tot timpul din cap. Era deosebit de frumoasă — un amestec de inocenţă şi sex-appeal. Câteodată insă. pe faţă îi apărea o expresie încordată. Nu părea să-i cunoască foarte bine pe cei doi bărbaţi. În afară de momentul când le-a strâns mâna, nu s-a apropiat prea mult de ei. În schimb, cei doi senatori, conştienţi de faptul că aparatul de filmat era îndreptat asupra lor, se comportau într-un mod prietenos şi oficial în acelaşi timp, faţă de Cheryl.

— Ţara arde şi baba se piaptănă, spuse Jenny. America se duce de râpă, iar senatorii stau la taclale cu manechinele. Nici nu-i de mirare că ţara asta a ajuns în aşa hal. Şi să ştiţi că tipii ăştia doi sunt persoane influente. Se aude că Morton va candida chiar în postul de preşedinte în următoarea campanie electorală.

— Ce date personale aveţi despre ei? am întrebat-o.

— Amândoi sunt căsătoriţi. Mă rog, Rowe s-a despărţit de soţia lui, care a rămas acasă, în Virginia. Tipul călătoreşte foarte mult. Şi bea de stinge.

L-am privit pe Rowe cu atenţie. Era tipul cherchelit cu care mersesem în lift la Nakamoto Tower. Atunci, aproape că nu se mai putea ţine pe picioare. Dar aici, pe ecran nu părea să fie băut.

— Şi Morton?

— Are "dosarul" curat; a fost atlet, sănătate perfectă, bărbat de casă. E preocupat de revigorarea sectorului tehnologic al industriei americane. Vorbeşte mereu de revenirea produselor economiei noastre la un înalt nivel competitiv, de recucerirea valorilor americane tradiţionale şi alte chestii de genul ăsta. Dar, după părerea mea, nu e chiar atât de curat pe cât se crede. Am auzit că are o amantă mult mai tânără decât el.

— Da' chiar o fi adevărat?

— Ştiu şi eu, zise ea ridicând din umeri. Adevărul e că sunt mulţi cei care vor să-l distrugă. N-avem de unde să ştim care e adevărul adevărat.

În acel moment, caseta se termină şi ieşi automat din recorder, iar în locul ei Jenny introduse alta.

— Asta-i ultima, domnilor.

Connor, care tocmai pusese receptorul la loc în furcă,

interveni:

— Nu mai este nevoie. Trebuie să plecăm, *kohai,* zise şi se ridică-de pe scaun.

— Dar de ce?

— Tocmai i-am sunat pe cei de la centrala telefonică în legătură cu convorbirile efectuate între opt şi zece astă seară de la telefonul din hol.

— Şi?

— Nu s-a efectuat nici o convorbire în acest interval de timp.

Eram sigur că John Connor crezuse că cineva părăsise biroul de pază şi securitate — poate Cole, poate unul dintre japonezi — şi telefonase la poliţie de acolo, din hol. Acum, speranţa că avea să dea de un fir se spulberase.

— Păcat, am spus.

— Păcat? făcu Connor surprins. De ce păcat? Ce-am aflat acum ne e de mare ajutor, *kohai,* ne lămureşte o grămadă de chestii. Domnişoară Gonzales, aveţi cumva înregistrată pe casetă plecarea invitaţilor de la recepţie?

— Plecarea invitaţilor? Nu. După ce-au sosit oaspeţii, cameramanii noştri au urcat să filmeze petrecerea. Apoi, înainte ca aceasta să ia sfârşit, s-au întors aici în studio cu înregistrările, ca să facem montajul pentru jurnalul de la ora 11.

— Bine. Nu-i nici o problemă. În cazul acesta, nu ne mai pierdem vremea pe aici. Vă suntem foarte recunoscători pentru bunăvoinţa de care aţi dat dovadă. Ştiţi o grămadă de lucruri. Nici nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ajutorul dumneavoastră. Hai să mergem, *kohai.*

Capitolul 15

Ne aflam din nou în maşină. De data asta, ne îndreptam spre Beverly Hills. Era unu şi jumătate dimineaţa şi mă simţeam obosit.

— De ce vă preocupă atât de mult telefonul acela din hol de la Nakamoto?

— Pentru că soluţia cazului e legată de el, mă lămuri Connor. Telefonul prin care s-a anunţat crima a fost sau nu dat de acolo? Dar altceva mă frământă pe mine acum — şi anume ce companie rivală din Japonia are interes să pună beţe-n roate concernului Nakamoto?

— Care companie din Japonia? mă mirai eu.

— Exact. E clar ca bună ziua că e vorba de o companie care ţine de alt *keiretsu.* În Japonia există şase organizaţii de genul acesta, nu mă refer la cele mai importante, care sunt nişte adevăraţi mastodonţi. De exemplu *keiretsu*-ul Mitsubishi e format din şapte sute de companii mai mici, total independente unele de altele, dar care conlucrează între ele, încheie contracte reciproc avantajoase şi se ajută financiar una pe alta. Asemenea suprastructuri nu există în America pentru că fenomenul ar veni în contradicţie cu constituţia americană care include o lege anti-trust. Dar în Japonia ele sunt ceva foarte normal. Tocmai pentru că în America aşa ceva nu este posibil, noi ne închipuim despre companiile japoneze care au filiale şi în ţara noastră, că sunt nişte companii de sine stătătoare. Ca să înţelegi mai bine, încearcă să-ţi imaginezi o reţea de genul acesta formată să zicem din IBM, City bank, Ford şi ... hai să zicem Exxon. Să presupunem că între ele ar exista un acord secret de cooperare şi de folosire în comun a resurselor financiare. Cam ăsta e modelul japonez. Ceea ce vreau să înţelegi e că o companie japoneză nu acţionează niciodată de una singură, ci se află în permanenţă în relaţii de parteneriat cu alte câteva sute de companii, găsindu-se în acelaşi timp în competiţie cu firmele care fac parte dintr-un alt *keiretsu.* Deci, atunci când vrei să afli cu ce se ocupă Nakamoto Corporation aici în America, trebuie de fapt să-ţi pui întrebarea cum stau lucrurile cu *keiretsu*-ul din care Nakamoto face parte şi, în acelaşi timp, cu companiile rivale care aparţin unui alt *keiretsu.* Vreau să spun că această crimă poate dăuna mult imaginii companiei Nakamoto şi de aceea există posibilitatea ca această omucidere să fi fost pusă la cale de un *keiretsu* rival, un fel de lovitură sub centură.

— Un fel de lovitură sub centură? am repetat eu cu mirare.

— Păi, gândeşte-te şi tu puţin. Nakamoto plănuieşte o inaugurare măreaţă, o seară ca-n poveşti şi invită o mulţime de staruri de la Hollywood. Japonezii pun la cale totul, până în cele mai mici amănunte. Vor ca totul să iasă perfect. Şi iată că, din nu ştiu ce motiv, în clădirea lor se petrece o crimă. În mod logic, mă întreb cine a dat telefonul acela?

— Vă referiţi la telefonul dat de poliţie?

— Exact. La urma urmei, se aflau în clădirea lor, iar în joc era reuşita recepţiei de inaugurare. Nu aveau decât să aştepte până la ora 11, când urma să se termine petrecerea şi toţi

invitaţii ar fi părăsit clădirea. Apoi puteau bine-mersi să telefoneze la poliţie. Eu dacă aş fi fost în locul lor, aşa aş fi făcut. În nici un caz n-aş fi telefonat la poliţie riscând astfel izbucnirea unui scandal public îndreptat împotriva companiei.

— Aha, acum înţeleg.

— Dar, contrar logicii, nu s-a întâmplat aşa, continuă Connor. Dimpotrivă, cineva a telefonat la poliţie la opt şi treizeci şi două de minute, chiar în toiul petrecerii, cu intenţia vădită de a o întrerupe. Deci întrebarea e: cine a telefonat?

— Dar dumneavoastră i-aţi cerut lui Ishigura să găsească această persoană, am spus. Şi totuşi n-a făcut-o încă.

— Exact. Pentru că nu poate.

— Vreţi să spuneţi că n-a aflat cine e?

— Chiar aşa.

— Asta înseamnă că la telefon era un rival de-al lor?

— Mai mult ca sigur.

— Păi, şi-atunci cum o să reuşim noi să-l găsim pe cel care-a telefonat? am întrebat nedumerit.

Connor începu să râdă şi-mi spuse:

— Păi tocmai de-asta am şi verificat telefonul din hol, *kohai.* E un amănunt extrem de important în toată afacerea asta.

— De ce?

— Ia fii atent. Hai să zicem că tu lucrezi pentru o companie rivală, şi vrei să afli tot ce se petrece la Nakamoto, dar n-ai cum. Asta pentru că nu poţi racola pe nimeni din consiliul executiv; nici un membru nu s-ar lăsa mituit. Cei ce fac parte din conducerea unei corporaţii japoneze sunt angajaţi pe viaţă. Se simt făcând parte dintr-o familie. Şi trebuie să ştii că japonezii nu trădează niciodată familia. Aşa că Nakamoto Corporation e înconjurată de un zid de apărare impenetrabil prin care nu se scurge nici cea mai mică informaţie, cum ar fi de pildă cine din consiliul executiv a mai venit la Los Angeles, cine cu cine se întâlneşte, cine vine, cine pleacă şi aşa mai departe. Singura posibilitate prin care-ai putea totuşi obţine astfel de informaţii ar fi să faci o breşă în acest zid, mituind pe cineva de la biroul de pază şi securitate, adică pe cineva care stă toată ziua bună ziua în faţa monitoarelor şi vede tot ce se întâmplă. Ţi-ar fi chiar şi mai uşor dacă ai racola un tip de culoare, care să fi suferit într-un fel sau altul de pe urma urii rasiale, pe care, cum se ştie, japonezii o au faţă de negri.

— Continuaţi, am spus

— Se întâmplă des ca japonezii să mituiască pe cineva din serviciul de pază şi securitate al unei companii rivale. Prin definiţie, japonezii sunt un popor de oameni cinstiţi, dar, cu toate astea, tradiţia nu le interzice astfel de practici. Toată filozofia lor în ceea ce priveşte viaţa se rezumă la iubire şi război, iar pentru ei afacerile înseamnă război. Aşa că dacă mituirea unei anumite persoane serveşte scopului lor, li se pare normal să recurgă la aşa ceva. Înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Bun. Deci putem fi siguri că în minutele imediat următoare comiterii crimei, erau numai două persoane care ştiau de asta. Una dintre ele este criminalul însuşi. Cealaltă este tipul de serviciu cu paza clădirii, adică Ted Cole, care a văzut pe ecran tot ce s-a întâmplat.

— Staţi puţin. Cum adică, Ted Cole a urmărit crima pe monitoare? Vreţi să spuneţi că el ştie cine e criminalul?

— Evident.

— Dar a spus că a părăsit clădirea la opt şi un sfert.

— A minţit.

— Păi şi dacă ştiaţi asta, atunci de ce nu...?

— Nu va recunoaşte niciodată, zise Connor. Tot aşa cum n-o va face nici Phillips. De-asta nu l-am arestat pe Cole. N-avea nici un rost să mai pierdem vremea cu interogatoriul. Până la urmă s-ar fi dovedit pierdere de timp, iar noi avem nevoie ca de aer de fiecare minuţel. Ştiam din start că nu va recunoaşte nimic. Întrebarea care se pune este însă: a spus cuiva despre crimă?

Începusem să mă prind unde voia s-ajungă.

— Vreţi să spuneţi că a părăsit biroul de securitate şi s-a dus la telefonul din hol de unde a anunţat pe cineva că se petrecuse o crimă la Nakamoto?

— Exact. Pentru că nu putea folosi telefonul din birou, s-a dus la cel din ho! de unde a telefonat cuiva dintr-o companie rivală şi l-a informat despre ceea ce se întâmplase. Cuiva anume.

— Dar ştim bine acum că nu a fost înregistrată nici o convorbire de la telefonul din hol de către cei din centrală, am făcut eu nedumerit.

— Corect, mă aprobă Connor.

— Păi atunci tot raţionamentul dumneavoastră cade.

— Nicidecum. Chestia asta ar putea veni chiar în ajutorul nostru. În cazul în care Cole n-a fost martor la crimă, atunci cine

a telefonat la poliţie? E clar că n-o putea face decât criminalul însuşi.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Adică a ucis-o şi pe urmă a sunat cu sânge rece la poliţie? Şi asta doar pentru a face rău unei companii rivale?

— Cam aşa ceva, spuse Connor.

— Atunci de unde a sunat, dacă din hol n-a făcut-o?

— Asta n-aş putea să-ţi spun încă. În orice caz, presupun că de undeva din interiorul clădirii. Şi mai sunt câteva neclarităţi pe care ar trebui să le luăm în consideraţie.

— Cum ar fi?

În momentul acela, sună telefonul. Răspunse Connor.

— Pe tine te caută, îmi spuse întinzându-mi receptorul.

— Nu, nu. Staţi liniştit, zise doamna Ascenio. Fetiţa este bine. Am fost la ea în cameră acum câteva minute. Doarme liniştită. Pentru altceva v-am sunat, domnule locotenent. A telefonat doamna Davis.

Voia să spună că telefonase fosta mea soţie.

— Când a sunat?

— Să tot fie vreo zece minute.

— A lăsat un număr unde o pot găsi?

— Nu. A spus că în noaptea asta va lipsi de-acasă. Voia doar să vă comunice că a intervenit ceva şi că e posibil ca la sfârşitul săptămânii să plece din oraş. A mai spus că în cazul acesta nu mai poate veni să ia fetiţa în weekend.

— Bine, am zis oftând.

— Mi-a spus că vă sună mâine şi vă spune sigur.

— În ordine.

Nu eram deloc surprins, căci o cunoşteam bine pe Lauren. Aşa era ea — acum spunea ceva, ca peste zece minute să se răzgândească şi să spună altceva. Nu puteai niciodată să te bizui pe ea. Faptul că nu avea s-o mai ia pe Michelle la ea în weekend însemna că, probabil, se-ncurcase cu cineva cu care voia să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în afara oraşului. Urma să se hotărască ferm de-abia mâine.

La început am crezut că schimbările astea peste noapte ale Laurenei aveau s-o afecteze emoţional pe Michelle, căci fosta mea soţie proceda destul de des aşa: îmi telefona spunându-mi că vine s-o ia pe fetiţă, ca mai apoi să se răzgândească şi să mă anunţe că nu mai vine.. Mă gândeam că toanele astea i-ar putea crea copilului un sentiment de nesiguranţă. Dar mă înşelam

amarnic; mi-am dat seama cât de practici sunt copiii. Michelle părea să înţeleagă foarte bine faptul că aşa era mama ei şi nu se mai sinchisea deloc. Cel care îşi făcea probleme eram eu.

— Nu veniţi acasă, domnule locotenent? mă întrebă doamna Ascenio.

— Nu. Se pare că o să lipsesc toată noaptea. De ce? Nu mai puteţi rămâne?

— Ba da. Dar mâine dimineaţă la ora nouă trebuie să plec. Pot să întind canapeaua?

Aveam o canapea extensibilă în camera de zi, iar doamna Ascenio o folosea ori de câte ori rămânea cu Michelle peste noapte.

— Bineînţeles. Chiar vă rog.

— Bine Atunci la revedere, domnule locotenent.

— La revedere, doamnă Ascenio, am mai zis şi am pus receptorul la loc în furcă.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă Connor.

M-a surprins neliniştea din vocea lui.

— Nu. Ca de obicei, fosta mea soţie a telefonat să mă anunţe că nu va veni să o ia pe fetiţă în weekend. De ce întrebaţi?

— A, nu, nimic. Întrebam şi eu aşa, spuse Connor ridicând din umeri.

Din tonul vocii mi-am dat seama că-mi ascundea ceva.

— De ce spuneaţi mai devreme că lucrurile pot lua o întorsătură urâtă?

— Poate că n-o să se întâmple aşa, răspunse el. Ideal ar fi să încercăm să rezolvăm cazul în următoarele câteva ore. Şi cred c-o putem face. Uite. Se vede restaurantul, acolo în stânga.

Am zărit într-adevăr o reclamă luminoasă pe care scria "Bora Bora".

— Acesta este restaurantul lui Sakamura? am întrebat.

— Da. De fapt Sakamura este unul din proprietarii lui. Nu-i da maşina băiatului de la intrare. Parchează tu într-un loc mai retras. S-ar putea să ne cam grăbim la plecare

"Bora Bora" se afla în topul restaurantelor din Los Angeles din săptămâna aceea. Pe pereţi erau aşezate asimetric măşti decorative şi scuturi polineziene. Crenguţe verzi de lămâi se înălţau undeva în spatele barului. Păreau nişte dinţi uriaşi. Sus, pe perete, pe un ecran înalt de vreo cinci metri, Prince făcea pe

fantoma într-un videoclip.

Zgomotul ce domnea acolo era asurzitor. Marea majoritate a clientelei părea să fie formată din persoane, care într-un fel sau altul, aveau numele legat de industria cinematografică: stele de cinema, regizori şi aşa mai departe. Toată lumea era în ţinută de seară.

— Arată ca după un bombardament, ce zici? spuse Connor zâmbind. Şi nu te mai zgâi aşa. Se vede că nu prea frecventezi localurile de noapte.

— Nu, nu prea, am recunoscut.

Connor se întoarse cu spatele la mine şi se adresă unei chelneriţe asiatice. Mi-am îndreptat privirea spre bar. Două tipe se sărutau cu înfocare pe gură; puţin mai încolo, un rocker japonez într-o jachetă neagră de piele îşi ţinea braţul după talia unei blonde uriaşe. Amândoi ascultau cu gura căscată la un tip cu părul rar, care în timp ce vorbea, făcea mişcări violente cu braţele ca şi cum s-ar fi bătut cu cineva. L-am recunoscut imediat. Era regizorul...

— Hai, *kohai,* l-am auzit pe Connor. Hai să mergem.

— De ce?

— Eddie nu este aici.

— Da' unde e?

— La o petrecere. Hai să mergem.

Capitolul 16

Vila unde avea loc petrecerea se afla pe o alee şerpuită dincolo de Sunset Boulevard, în cartierul rezidenţial de pe dealuri. De acolo de sus am fi putut avea o vedere de ansamblu magnifică asupra întregului oraş, dacă n-ar fi fost ceaţă. Pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de vilă, se înmulţea numărul maşinilor de lux parcate de o parte şi de alta a străzii; majoritatea erau limuzine Lexus, dar printre ele se aflau şi câteva Mercedesuri decapotabile şi câteva Bentleys. Tipii de la parcare au rămas cu gura căscată când ne-au văzut coborând din Chevy-ul meu rablagit. Ne îndreptarăm spre intrare.

Asemeni altor vile de pe stradă, şi aceasta era înconjurată de un zid înalt de vreo trei metri, iar poarta era din oţel masiv, dotată cu un sistem de siguranţă extrem de sofisticat. Deasupra ei era montată o cameră video, iar spre aleea care ducea la

intrarea în casă am mai observat şi altele. Un paznic aflat în prag ne-a controlat legitimaţiile.

— Cine-i proprietarul? l-am întrebat pe Connor.

Cu zece ani în urmă, cei care aveau sisteme de securitate atât de sofisticate erau fie mafioţi, fie staruri precum Stallone, ale cărui roluri de dur atrăgeau la rândul lor violenţa. Dar în ultimul timp, se părea că toţi cei care locuiau în cartierele selecte apelau la astfel de sisteme. Părea să fie o modă. Urcarăm câteva trepte străjuite de-o parte şi de alta de cactuşi şi ajunserăm în faţa unei construcţii moderne din beton, cu înfăţişare de fortăreaţă. Dinăuntru se auzea muzică.

— Casa aparţine patronului de la "Maxim Noir", îmi explică Connor.

"Maxim Noir" nu-mi spunea nimic, iar Connor trebuie să-şi fi dat seama de asta din privirea mea, căci continuă:

— "Maxim Noir" este un celebru magazin cu îmbrăcăminte de lux care îşi are clienţii lui constanţi. De acolo îşi cumpăra haine Jack Nicholson şi Cher.

— Jack Nicholson şi Cher, am repetat dând din cap ca prostul. De unde ştiţi?

— În prezent "Maxim Noir" are foarte mulţi clienţi japonezi. La fel ca în cazul majorităţii magazinelor de lux americane, o mare parte din profitul obţinut din vânzare provine din buzunarele clientelei din Tokyo. Cu alte cuvinte, fără japonezi ar da faliment.

În timp ce ne îndreptam spre uşă, în faţa noastră apăru un tip într-o jachetă sport. Avea în mână o listă cu nume.

— Regret, dar se intră numai pe bază de invitaţie, domnilor.

Connor îi flutură legitimaţia pe sub nas.

— Am vrea să stăm puţin de vorbă cu unul din invitaţi, îi explică el.

— Care invitat, domnule?

— E vorba de domnul Sakamura.

— Aşteptaţi aici, vă rog, zise tipul nu prea încântat.

De acolo de unde ne aflam, puteam vedea sufrageria care era înţesată de musafiri. N-am avut nevoie de prea mult timp ca să-mi dau seama că majoritatea celor aflaţi acolo fuseseră şi la recepţia de la Nakamoto. La fel ca şi la Bora Bora, aproape toţi erau îmbrăcaţi în negru. Dar mai mult decât de persoanele de-acolo, atenţia mi-a fost atrasă de aspectul încăperii: era complet albă şi nu avea nici un fel de ornament — nici un tablou

pe pereţi, nici o piesă de mobilier; nimic, doar pereţi goi, albi şi covoare. Invitaţii erau vizibil încurcaţi, căutând cu privirea un loc unde să pună paharele şi şerveţelele pe care le ţineau în mână.

Un cuplu trecu pe lângă noi, îndreptându-se spre sufragerie.

Femeia spuse:

— Rod are întotdeauna nişte idei grozave.

— Aşa e, aprobă el. Totul este atât de elegant şi totuşi atât de simplu. Nu-mi dau seama cine i-a vopsit pereţii. Totul este perfect. Nici o pată, nici o urmă de pensulă. O suprafaţă impecabilă. Pură.

— Aşa şi trebuia să fie, adăugă ea. Totul e făcut după planurile lui.

— E teribil de îndrăzneţ. Un inovator, spuse bărbatul.

— Inovator? m-am mirat eu cu voce tare. Ce tot trăncănesc ăştia? E o cameră goală şi-atâta tot.

Connor zâmbi amuzat.

— Eu aş zice că-i mai degrabă vorba de *faux zen.* Stil lipsit de substanţă.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre cei aflaţi înăuntru.

— E şi senatorul Morton aici, l-am anunţat pe Connor.

Morton stătea într-un colţ al camerei, demn, fără să privească nici în stânga nici în dreapta. Arăta, într-adevăr, precum un candidat la preşedinţie.

— Da, este, făcu Connor.

Găliganul care ne oprise la uşă nu se întorsese încă, aşa că am făcut câţiva paşi înăuntru. Pe când ne apropiam de senatorul Morton, l-am auzit spunând:

— Da, bineînţeles că pot să-ţi explic; nu-i nici un secret. Mă deranjează faptul că japonezii cumpără din ce în ce mai multe obiective industriale americane. De ce? Pentru că, dacă ne pierdem până şi capacitatea de a produce noi înşine, atunci pierdem şi controlul asupra destinului nostru ca naţiune în lume. E foarte simplu. În 1987 de exemplu, toată lumea a aflat că Toshiba vânduse ruşilor tehnologie de vârf care permitea submarinelor ruseşti o deplasare silenţioasă. Acum, submarinele ruşilor, dotate cu armament nuclear, se află chiar în apele noastre teritoriale şi suntem incapabili să le detectăm din cauza tehnologiei japoneze super-avansate de care dispun. În Congres au fost discuţii aprinse atunci, iar americanul de rând, omul simplu de pe stradă a fost şi el scandalizat de toată povestea. Şi

pe bună dreptate. Era revoltător. Congresul a luat hotărârea ca Toshiba să fie supusă unor restricţii economice, dar ne-au sărit în cap acţionarii companiilor americane şi au pledat în favoarea japonezilor, căci majoritatea concernurilor americane cum ar fi de pildă Hewlett-Packard sau Compaq depind în totalitate de Toshiba care le furnizează piese componente pentru computere. Nu puteau fi de acord cu boicotarea companiei Toshiba, căci aceasta este unicul lor furnizor. Până la urmă, am ajuns la concluzia că nu ne putem permite nici o sancţiune, fiindcă s-ar răzbuna şi ar vinde tehnologie de vârf duşmanilor noştri. În concluzie, am fost pur şi simplu legaţi de mâini şi de picioare. Cam asta e. În momentul de faţă, am ajuns să depindem foarte mult de Japonia, iar după părerea mea, America n-ar trebui să depindă de nici o ţară din lumea asta.

Cineva îi puse o întrebare, iar Morton dădu din cap şi zise:

— Da, e adevărat că industria noastră nu merge prea bine. Salariile se află la nivelul celor din 1962. Puterea de cumpărare a muncitorului american e cea de acum treizeci de ani. Iar lucrul acesta îi afectează şi pe cei bine situaţi din punct de vedere material, ca de pildă cei care se află acum în jurul nostru, oameni din industria cinematografică. Şi ştiţi de ce? Pentru că americanul nu mai are bani să meargă la un film, să cumpere maşini, haine şi aşa mai departe. Adevărul este că naţiunea noastră se duce de râpă.

O tipă îi puse o altă întrebare, pe care însă n-am putut s-o aud. Morton spuse:

— Da, am spus nivelul anului 1962. Ştiu că nu vă vine să credeţi, dar ia hai să ne întoarcem în anii '50. Muncitorul american avea propria lui casă, întreţinea întreaga familie şi îşi putea permite să-şi trimită copiii la colegiu — şi toate astea dintr-un singur salariu. În prezent, într-o familie de muncitori lucrează ambii părinţi şi totuşi, în marea lor majoritate, nu-şi pot permite o casă. Puterea de cumpărare a dolarului a scăzut şi toate produsele s-au scumpit. Oamenii se luptă din greu să păstreze măcar ceea ce-au agonisit, căci de prosperat nici nu mai poate fi vorba.

M-am trezit dând aprobator din cap. Cu o lună în urmă, căutasem o casă care să aibă eventual şi o curte pentru ca Michelle să se poată juca. Dar în Los Angeles preţurile erau pur şi simplu prohibitive. N-aveam să-mi pot permite niciodată o casă, dacă n-aveam să mă căsătoresc, astfel încât să crească

bugetul familiei. Şi poate că nici atunci, ţinând cont de faptul că...

În acel moment, am simţit o durere ascuţită în coaste. Cineva mă îmbrâncise. M-am întors şi l-am văzut pe tipul care ne oprise mai devreme la uşă.

— Afară, băieţi, spuse arătând categoric cu capul în direcţia uşii.

Clocoteam de furie. Mi-am întors privirea spre Connor, dar acesta se îndrepta deja liniştit spre uşă.

După ce trecurăm amândoi pragul, tipul zise:

— Am verificat. Nu e nici un domn Sakamura aici.

— Domnul Sakamura, începu Connor liniştit, este domnul din partea cealaltă a camerei, cel din dreapta. Uite-l, stă de vorbă cu roşcata aceea.

Gorila dădu însă cu vehemenţă din cap.

— Îmi pare rău băieţi, dar din moment ce nu aveţi mandat, mă văd nevoit să vă cer să plecaţi.

— Dar nici nu se pune problema mandatului, îl asigură Connor. Domnul Sakamura mi-este prieten. Sunt sigur că vrea să vorbească cu mine.

— Îmi pare rău. Aveţi mandat de percheziţie?

— Nu, zise Connor.

— Atunci comiteţi un abuz şi vă cer să plecaţi.

Connor nici măcar nu se clinti din loc. Atunci, tipul se dădu câţiva paşi înapoi şi-şi depărtă larg picioarele.

— Cred că n-ar strica să ştii că am centură neagră, se împăună zdrahonul.

— Zău? făcu Connor.

— Şi Jeff la fel, continuă individul, în timp ce un al doilea body-guard se apropia de noi.

— Jeff, i se adresă Connor noului sosit, ai venit ca să aibă cine să-l ducă pe prietenul tău la spital?

Jeff râse batjocoritor.

— Hei, da' ştii că-mi plac glumeţii? Eşti nostim. Da' acum gata cu circul. Ai greşit adresa. Ţi s-a mai spus o dată, da' eşti cam greu de cap. Cară-te în clipa asta, mai zise el şi-l împinse pe Connor punându-i o mână în piept.

— Ceea ce-ai făcut acum, Jeff, se numeşte atac, spuse Connor liniştit.

— Du-te dracu', amice, n-auzi? se înfurie Jeff. Ţi-am mai spus o dată că ai greşit adresa...

Connor făcu un gest foarte rapid şi, deodată, l-am văzut pe Jeff la pământ, urlând de durere. S-a rostogolit pe podea, poticnindu-se într-o pereche de picioare îmbrăcate în pantaloni negri. Mi-am ridicat privirea de la Jeff, şi am văzut că proprietarul pantalonilor era îmbrăcat de sus până jos în negru: cămaşă neagră şi gesturi afectate.

— Mă numesc Rod Dwyer. Sunt gazda acestei serate, domnilor. Mi-aţi putea spune ce s-a întâmplat, vă rog?

Connor se prezentă politicos, mă prezentă şi pe mine şi-i arătă legitimaţia.

— Ne aflăm aici în misiune oficială. Am dori să stăm puţin de vorbă cu unul din oaspeţii dumneavoastră. E vorba de domnul Sakamura, domnul acela din colţ.

— Dar cu el ce s-a întâmplat? întrebă Dwyer arătând cu degetul la Jeff, care încă mai zăcea la podea, gâfâind şi tuşind întruna.

— M-a atacat, spuse Connor calm.

— L-am atacat pe dracu'! zise. acesta ridicându-se într-un cot şi continuând să tuşească.

— Te-ai atins de domnul?! făcu Dwyer.

Jeff se înroşi tot şi nu răspunse nimic. Dwyer se întoarse din nou către noi.

— Regret nespus ce s-a întâmplat, domnilor. Sunt angajaţi de curând aici. Nu-mi dau seama ce-a fost în mintea lor. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Vă mulţumim, sunteţi foarte amabil, dar ne aflăm în timpul serviciului, refuză Connor politicos.

— Scuzaţi-mă atunci că vă părăsesc. Mă duc să-l anunţ pe domnul Sakamura că doriţi să staţi de vorbă cu dânsul. Cum spuneaţi că vă numiţi?

— Connor.

Dwyer se îndepărtă. Celălalt tip îl ajută pe Jeff să se ridice. Acesta se îndepărtă şchiopătând şi mârâind printre dinţi.

— Javre împuţite.

L-am întrebat atunci pe Connor:

— Vă mai aduceţi aminte de vremea când poliţiştii mai erau încă respectaţi în America?

Connor îşi scutură capul privind în podea.

— Îmi e ruşine, zise el încet.

— De ce? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

— Hei, John! John Connor! *Hisashiburi dane!* Nu te-am mai

văzut de-un car de ani, bătrâne. Cum o mai duci? îl întrebă Sakamura pe Connor, bătându-l prieteneşte pe umăr.

Văzut de-aproape, Eddie Sakamura nu mai arăta atât de bine. Avea tenul cenuşiu, cu urme de vărsat. Mirosea a scotch vechi. Făcea gesturi extrem de rapide, fără să stea o clipă locului şi vorbea întruna. Eddie Rapidu' n-avea, într-adevăr, astâmpăr.

— Destul de bine, Eddie, apucă Connor să răspundă. Dar tu? Ce mai faci?

— Păi, nu prea am de ce să mă plâng, căpitane. Mă mai prind din când în când colegii dumitale băut la volan şi-mi dau câte-o amendă, trece şi asta şi tot aşa. Hei, viaţa merge înainte, căpitane. Da' ce faceţi aici? Drăguţ loc, nu-i aşa? Pustiu, da' drăguţ. Ultima modă — nu se mai poartă camerele mobilate. Gata cu mobila! Rod cu ideile lui grozave lansează un nou stil. Grozav! Nu mai ai pe ce să te aşezi. Ha, ha, ha Grozav. Ultima modă.

Vorbea fără noimă, de parcă era nebun sau drogat. Privirea mi-a fost atrasă de cicatricea de pe braţul lui stâng; era o cicatrice lungă de vreo trei-patru centimetri, de un roşu închis. Părea să fie o arsură mai veche.

Connor coborî vocea şi spuse:

— Ca să-ţi spun drept, Eddie, ne aflăm aici în legătură cu *zakkaigoto* care s-a petrecut în seara asta la Nakamoto Tower.

— A, da, zise Eddie coborând şi el vocea. Nici nu-i de mirare că tipa a mierlit-o. Era o *hirekureta onna.*

— Se dădea la perversiuni sexuale? De unde ştii?

— N-aţi vrea mai bine să ieşim puţin afară? ne întrebă Eddie. Aş avea chef să fumez o ţigară, iar Rod nu ne dă voie să fumăm în casă.

— O.K., Eddie.

Am ieşit toţi trei afară şi ne-am oprit la marginea grădinii de cactuşi. Eddie îşi aprinse o ţigară Mild Seven Menthol.

— Nu ştiu ce-ai aflat până acum, căpitane, dar fata asta... se culca cu câţiva din tipii de-aici. S-a culcat şi cu Rod. Şi cu mulţi alţii. Asta e. Nu vreţi să rămânem aici? Nu ne deranjează nimeni, putem discuta nestingheriţi.

— În ordine.

— O cunoşteam bine pe tipă. Foarte bine. Doar ştii că sunt *hippandako.* Toate sar pe mine. Aşa sunt eu. Şi tipa nu s-a mai dezlipit de mine. Eram aproape tot timpul împreună.

— Ştiam asta, Eddie. Dar ziceai că avea probleme.

— Probleme mari, amigo. Grande problemos. Cum să-ţi spun... tipa era o stricată, îi plăceau la nebunie perversiunile. Îi plăcea s-o doară, să sufere în timp ce făcea sex.

— Lumea e plină de-aşa ceva, Eddie.

— Nu, nu. Nu m-ai înţeles. Altceva vreau să spun. Tipa era într-adevăr mazochistă. Abia atunci când îi provocai durere, începea să se excite cu adevărat. Şi voia tot mai mult şi mai mult. Şi-n timpul ăsta trebuia s-o strângi cât mai tare.

— De gât? întrebă Connor.

— Da, de gât. Trebuia s-o strângi tare de gât. Înţelegi? Iar câteodată voia şi chestia cu punga de plastic. Ştii, o simplă pungă transparentă de plastic. Îi plăcea să-i pui punga pe cap, să-i înfăşori marginile în jurul gâtului şi să le strângi cât mai tare în timp ce-i făceai treaba. În timpul ăsta, ea sugea plasticul şi se-nverzea toată la faţă. Gâfâia şi-ţi înfigea unghiile-n spate. Doamne Dumnezeule. Ca să fiu sincer, mie nu prea-mi plac chestiile astea, dar trebuie să recunosc că tipa era meseriaşă. Făcea cu o patimă sălbatică, violentă. Te gândeai încă mult timp după aia la ea, credeţi-mă. Dar, cum vă spuneam, pe mine mă depăşeau chestiile astea. Mereu îmi promiteam c-o fac pentru ultima oară. Simţeam riscul, înţelegeţi? Simţeam că mă aflu pe marginea unei prăpăstii. E ultima oară, îmi ziceam de fiecare dată. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Aruncă mucul de ţigară între cactuşi, după care continuă:

— Aş minţi dacă v-aş spune că nu era mişto, că nu mă excitam. Era ca şi cum ai fi jucat la ruleta rusească. Dar la un moment dat n-am mai putut să suport, căpitane. Sincer îţi spun — n-am mai putut să suport. Şi doar mă ştii că nu sunt nici pe departe uşă de biserică.

Eram îngrozit de cele ce auzisem. Încercasem să iau notiţe, dar vorbea atât de repede şi de incoerent, că nu puteam să ţin pasul cu el. Cu mâini tremurânde îşi aprinse altă ţigară. Începu din nou să vorbească, tot atât de repede ca şi până atunci, gesticulând întruna.

— Credeţi-mă. Tipa asta o luase razna! Fată drăguţă, nimic de zis. Dar câteodată arăta atât de rău că nici nu putea să iasă din casă. Trebuia să-şi dea cu multă pudră, căci pielea de pe gât e foarte sensibilă, băieţi. Era plină de vânătăi. Aproape întotdeauna avea o dungă vânătă de jur împrejurul gâtului, ca un fel de guler. Da' probabil c-aţi observat asta. Ai văzut cada-

vrul, căpitane, nu-i aşa?

— Da, l-am văzut.

— Atunci... ezită Eddie.

Părea să cântărească ceva în minte. Scutură scrumul şi continuă:

— A fost strangulată, nu-i aşa?

— Da, Eddie. A fost strangulată.

Sakamura trase aer adânc în piept.

— Îmi închipuiam.

— Ai văzut-o, Eddie?

— Eu? Nu. Ce tot spui? Cum puteam s-o văd, căpitane?

Expiră cu putere fumul de ţigară.

— Eddie. Uită-te la mine.

Acesta se întoarse cu faţa spre Connor.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi: ai văzut cadavrul?

— Nu. Ce naiba, căpitane? Las-o baltă!

Eddie începu să râdă nervos şi îşi aţinti privirea în gol. Aruncă ţigara care se rostogoli de câteva ori în aer, lăsând în urmă o dâră de scântei.

— Ce-i asta, căpitane? continuă el. Întâlnire de gradul trei? Bineînţeles că n-am văzut cadavrul.

— Eddie...

— Jur, căpitane.

— Eddie. Ce amestec ai în toată treaba asta?

— Eu? Pe naiba. N-am nici un amestec. E-adevărat c-o cunoşteam pe tipă, nu neg asta. Mă întâlneam cu ea din când în când. Bineînţeles că mă şi culcam cu ea. Ce naiba. Era ea cam ciudată, dar era simpatică. Da, da, haioasă... Şi ştia meserie, nu glumă. Dar asta-i tot, băieţi. Asta-i tot.

Aruncă o privire în jur, îşi aprinse altă ţigară şi spuse:

— E drăguţă grădina asta de cactuşi, nu? Cică se cheamă Xeriscape. E ultima modă. Los Angeles-ul se-ntoarce-n deşert. Chestia e *hayat-terunosa:* tare şic.

— Eddie, făcu din nou Connor.

— La naiba, căpitane. De ce nu vrei să mă crezi când îţi spun. Doar ne cunoaştem de-atâta timp.

— Asta aşa este, Eddie. Dar, vezi tu, am nişte nelămuriri. Ce poţi să-mi spui despre casetele din camera de securitate?

Pe faţa lui Sakamura nu tresări nici un muşchi.

— Casetele? întrebă el cu nevinovăţie.

— Da. Am aflat că un bărbat cu o cicatrice pe braţ şi cravată

ca a ta a fost astă-seară devreme în biroul de supraveghere al clădirii Nakamoto şi a umflat nişte casete.

— La naiba. Ce birou? Ce tot spui acolo, căpitane?

— Eddie...

— Cine ţi-a spus aşa ceva? Nu e adevărat, bătrâne. Zice c-am luat eu casetele alea? Da' asta-i nebunie curată. N-am făcut aşa ceva. Îşi răsuci cravata, privi eticheta de pe dos şi spuse: E o cravată "Polo", căpitane. Marca Ralph Lauren. Ţi-e clar că mai sunt cu duiumu' cravate de-astea.

— Eddie. Dar despre Imperial Arms ce poţi să-mi zici?

— Ce să zic?

— Ai fost acolo în seara asta?

— Nu.

— N-ai scotocit tu în apartamentul lui Cheryl?

— Ce?! exclamă Eddie vizibil şocat. Ce?! Să-i scotocesc în apartament? De unde ai mai scos-o şi pe-asta, căpitane?

— Fata care locuieşte în apartamentul de alături... Julia Young, zise Connor. Ea ne-a spus că te-a văzut acolo astă-seară, că erai în apartamentul lui Cheryl cu încă un tip.

Eddie îşi înălţă braţele cu disperare în sus.

— Doamne Dumnezeule! Ascultă-mă bine, căpitane. Tipa aia n-avea de unde să ştie dacă m-a văzut în seara asta sau luna trecută. Nu e decât o toxicomană nenorocită. Dacă o cauţi de droguri, ai să-i găseşti până şi între degetele de la picioare sau sub limbă. Cred că are droguri şi-n fund. E dusă rău, căpitane. Habar n-are pe ce lume trăieşte. Iar dumneata te uiţi în gura ei şi vii să-mi torni toate bazaconiile astea. Nu-mi place, căpitane. Zău că nu-mi place deloc. Chiar nu-ţi dai seama ce se petrece?

— Nu, răspunse Connor. Spune-mi tu, Eddie. Ce se petrece?

— Totu-i o aiureală, bătrâne. O îmbrobodeală, zise Sakamura trăgând fum după fum din ţigară. Şi ştii ce se ascunde aici? Nu e vorba de o simplă târfă, bătrâne, ci de întâlnirile de sâmbătă. *Nichibei kai,* Connor-san: întâlnirile secrete, despre asta-i vorba.

Connor pocni din degete.

— *Sonna bakana,* zise el.

— Nu *bakana,* Connor-san. Nici pe departe.

— Da' ce poate să ştie o fetişcană din Texas despre *nichibei kai?*

— Ştia ea ceva. *Honto nanda.* Tipei îi cam plăcea să bage lumea-n rahat şi să facă tărăboi.

— Eddie, cred c-ar fi mai bine să ne urmezi.

— Bine, cum vrei. Da' să ştii că le faci jocul fără să-ţi dai seama. Mă refer la *kuromaku,* zise privindu-l pe Connor drept în ochi. Ce naiba, căpitane. Dă-ţi seama, pentru numele lui Dumnezeu. Ştii doar ce înseamnă asta. Tipa asta a fost ucisă la Nakamoto. Îmi cunoşti doar familia şi ştii că tatăl meu e Daimashi. Cum crezi că va fi, când va citi în ziarele din Osaka că la Nakamoto s-a petrecut o crimă, iar fiul lui a fost arestat ca suspect. Tocmai eu, fiul lui.

— Nu arestat, ci reţinut, îl corectă Connor.

— Mă rog, reţinut. Tot aia e. Ştii ce o să urmeze. *Taihennakotoni naru yo.* Tata va demisiona, iar compania lui va trebui să-şi ceară scuze faţă de Nakamoto, sau chiar să le plătească despăgubiri. *Osawagi ni naruzo.* Asta se va întâmpla dacă ai să mă arestezi, spuse Sakamura şi aruncă ţigara cu o mişcare bruscă. Auzi, dacă îţi închipui că eu sunt criminalul, arestează-mă, nici o problemă. Atât doar că dumneata încerci să te speli pe mâini de cazul ăsta, iar pe mine mă nenoroceşti. Ştii bine asta, Connor-san.

O vreme, Connor nu zise nimic. Se lăsase o tăcere apăsătoare. Amândoi se plimbau în cerc în jurul grădinii. În cele din urmă, Eddie, spuse cu o voce care implora parcă mila

— Connor-san. *Matte kure yo...*

Auzindu-l, Connor oftă.

— Ai paşaportul la tine, Eddie?

— Desigur. Întotdeauna îl am la mine.

— Dă-mi-l.

— Îndată, căpitane. Poftim.

Connor răsfoi paşaportul şi apoi mi-l dădu mie. L-am luat şi l-am băgat în buzunarul de la haină.

— Bine, Eddie. Treacă de la mine. Dar fii atent, nu care cumva să... ştii tu... *murina koto.* În cazul acesta, vei fi declarat persoană non grata, Eddie. Şi-ţi dau cuvântul că eu personal te iau de mână şi te urc în primul avion de Osaka. *Wakattaka?*

— Mulţumesc, căpitane, onoarea familiei mele este salvată, zise Eddie înclinându-se, cu amândouă braţele lipite de corp.

Connor se înclină la rândul lui, în timp ce eu mă holbam, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Connor avea într-adevăr de gând să-i dea drumul?! Îl lăsa pur şi simplu să plece? Era o nebunie curată.

I-am întins lui Eddie cartea mea de vizită şi i-am explicat, aşa cum o făceam de fiecare dată în astfel de situaţii, că mă

putea căuta, dacă avea să-şi aducă aminte de ceva folositor anchetei. Eddie ridică din umeri şi dădu drumul cărţii mele de vizită în buzunarul de la cămaşă, în timp ce-şi aprinse altă ţigară, fără să se sinchisească prea mult de mine. Cât timp discutase cu Connor, nici nu mă băgase în seamă. Eddie porni înapoi spre vilă. La un moment dat, se opri şi spuse:

— Acum trebuie să plec. În seara asta m-am cuplat cu o roşcată mişto. Când plec de-aici, mă duc la vila mea de pe deal, aşa că dacă aveţi nevoie de mine ştiţi unde să mă găsiţi. Noapte bună, căpitane. Noapte bună, locotenente.

— Noapte bună, Eddie.

Coborârăm scările, îndreptându-ne spre poartă.

— Sper că ştiţi bine ce faceţi, am spus.

— Şi eu sper, îmi răspunse Connor.

— Dacă vreţi părerea mea, bag mâna-n foc că e vinovat.

— Se poate, spuse Connor.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să mă întorc să-l arestez? După părerea mea, ar fi mai bine să-l arestăm. Şi mai sigur.

— Se poate.

— Vreţi să mă duc după el?

— Nu, răspunse Connor dând din cap. *Dai rokkan*-ul meu îmi spune că este nevinovat.

Ştiam ce înseamnă *dai rokkan* — al şaselea simţ. Japonezii sunt maeştri în materie de fler.

— Bine, am spus. Sper să aveţi dreptate.

Continuarăm să coborâm scările, învăluiţi de beznă.

— Oricum, zise Connor, îi sunt dator.

— Pentru ce?

— A fost o vreme, acum vreo câţiva ani, când aveam nevoie de anumite informaţii. Îţi aminteşti de cazul acela cu otrava *fugu?* Nu? Ei bine, nici un japonez nu vroia să mă lămurească. Îşi puseseră cu toţii lacăt la gură, iar eu trebuia cu orice preţ să aflu ce era la mijloc. Era... era foarte important. Eddie a fost cel care mi-a spus. L-a început i-a fost frică; se temea că va afla cineva, dar până la urmă a făcut-o. Îi datorez probabil viaţa.

Ajunserăm la capătul scărilor.

— Şi v-a adus aminte de asta?

— Nu. N-ar face-o niciodată. Eu sunt cel care nu trebuie să uite.

— Înţeleg, domnule căpitan, am spus. Toată chestia asta cu obligaţiile morale sună frumos, nu zic nu, iar eu sunt pentru armonie şi bună înţelegere între toate rasele pământului. Dar nu uitaţi că e posibil ca el să fie criminalul şi tot el să fi furat casetele şi să-i fi scotocit tipei prin apartament. Eddie mi s-a părut suspect. Îşi pierduse controlul. Parcă era o frunză purtată de vânt. Iar noi plecăm şi-l lăsăm şi pe el să plece.

— Aşa e...

Ne îndreptam spre maşină fără să zicem nici unul nimic. Mă gândeam la cele întâmplate şi mă cuprindea îngrijorarea.

— Ştiţi, domnule căpitan, oficial eu sunt anchetatorul, am spus la un moment dat.

— Ba nu, oficial, Graham este anchetatorul.

— Mă rog. Tocmai de-aia noi doi o să cădem prost, dacă se dovedeşte până la urmă că Eddie este criminalul.

Connor oftă. Părea că-şi pierduse răbdarea.

— Bine, *kohai.* Ia hai să-ncercăm noi să vedem care ar fi raţionamentul tău. Deci, Eddie a ucis-o pe fată, aşa-i?

— Exact.

— Bun. Să mergem atunci mai departe. Deoarece Eddie nu are ocazia să fie prea des împreună cu tipa, se hotărăşte să facă amor cu ea pe masa sălii consiliului de administraţie şi o ucide. Corect? Mai departe — coboară până la etajul unde se afla biroul corpului de pază şi securitate şi se dă drept cineva din conducerea companiei, deşi, dacă te uiţi la Eddie Sakamura, e ultimul lucru cu care ar putea să semene. Dar hai să fie ca tine şi să admitem că i-a păcălit. Apoi a făcut ce-a făcut şi l-a trimis la plimbare pe tipul de serviciu. A luat casetele şi, când tocmai se pregătea să plece, a venit Phillips. Mă rog, după aceea s-a dus la Cheryl acasă unde a făcut "curăţenie"; dar nu se ştie de ce a pus o poză de-a sa la oglinda din baie. Următorul pas a fost să se ducă la "Bora Bora" şi să le spună celor de-acolo că era invitat la o petrecere la Hollywood, unde de altfel l-am şi găsit, într-o cameră nemobilată, stând liniştit la taclale cu o roşcată pe care tocmai o agăţase. Aşa vezi tu filmul serii?

N-am mai spus nimic. Puse toate cap la cap, secvenţele păreau să nu mai aibă mei o noimă. Pe de altă parte însă...

— Sper să n-o fi făcut el, am spus.

— Şi eu la fel.

Ajunserăm în cele din urmă pe stradă. Băiatul de la parcare fugi să ne aducă maşina.

— Ştiţi, am început eu, toate ciudăţeniile alea despre care ne-a povestit Eddie, chestia cu punga de pildă, sunt înfiorătoare. Mi se făcuse pielea găinii.

— O, asta încă nu-i nimic. Japonezii vorbesc întotdeauna fără pic de jenă despre sex. Ei nu sunt de acord nici cu ideile creştine şi nici cu cele ale lui Freud în ceea ce priveşte intimitatea vieţii sexuale. Sunt complet lipsiţi de prejudecăţi şi consideră sexul ca fiind un lucru extrem de firesc. Unora le place să facă sex într-un anume fel, altora altfel. E normal, ce naiba: sunt oameni şi oameni. Ei nu pricep cum de învăluim noi în mister o funcţie fiziologică atât de firească. Cum îţi spuneam, japonezii cred că fiecare e liber să-şi aleagă modul de a face amor, ca de altfel şi sexul partenerului. La ei nu-i nici o ruşine să fii homosexual, lesbiană sau să faci cine ştie ce trăsnăi erotice. Sunt foarte libertini, iar pe noi ne cred, şi pe bună dreptate, cam încuiaţi, conchise Connor şi îşi privi ceasul.

O maşină a corpului de pază al domeniului opri lângă noi şi un tip în uniformă scoase capul pe geam.

— Hei! strigă individul. E vreo problemă?

— Ce fel de problemă?

— Păi am auzit că s-au încăierat nişte tipi. E adevărat? Ne-a telefonat cineva şi ne-a spus că e o cafteală acolo sus.

— Habar n-am, răspunse Connor Mai bine duceţi-vă şi verificaţi.

Atunci tipul cobora din maşină, luă o figură de dur şi începu să urce treptele care duceau spre vilă. Connor întoarse şi el privirea într-acolo şi se uită îndelung la zidurile înalte.

— Ştii că în momentul de faţă numărul celor care lucrează ca gardă personală îl depăşeşte pe cel al poliţiştilor? Toată lumea se înconjoară astăzi de ziduri şi gărzi personale. Spre deosebire de Japonia, unde poţi să te plimbi liniştit într-un parc la miezul nopţii şi să te aşezi pe o bancă fără să ţi se întâmple absolut nimic. Acolo te simţi în siguranţă zi şi noapte. Poţi să umbli pe unde vrei fără teamă că vei fi jefuit, bătut sau ucis. Nu-i nevoie să priveşti tot timpul îngrijorat în urmă ca să vezi dacă te urmăreşte cineva. N-ai nevoie să te înconjori de ziduri înalte ori de gărzi de corp. Siguranţa ta este dată de sentimentul de siguranţă al întregii societăţi. Eşti liber ca pasărea cerului şi, crede-mă, e un sentiment minunat. Aici, la noi, trebuie să te încui în casă, să-ţi încui maşina. Suntem un popor de oameni care-şi petrec întreaga lor viaţă într-o adevărată închisoare. E

pur şi simplu o nebunie; asta îţi ucide sufletul, personalitatea. Iar chestia asta durează de atâta amar de vreme, încât americanii au şi uitat cum e să fii liber cu adevărat. În sfârşit, asta e situaţia, n-avem ce face. Uite şi maşina noastră. Hai să ne întoarcem la sediu.

Tocmai pornisem maşina, când sună telefonul. Era dispecera de serviciu.

— Domnule locotenent Smith, începu ea, sunteţi solicitat într-o intervenţie.

— Sunt ocupat acum, am spus. Nu se poate să preia altcineva cazul?

Tipa mi-a explicat că la mijloc era un înalt demnitar aflat în vizită în oraşul nostru.

— Înţeleg, i-am zis la rândul meu, numai că eu sunt deja implicat într-un caz în seara asta. Anunţă pe altcineva care e disponibil.

— Dar e chiar pe Sunset Plaza Drive. Nu sunteţi în zonă?

— Ba da, am răspuns. Înţelesesem de ce a insistat. Mă aflam doar la câteva blocuri distanţă de locul respectiv. În ordine, am zis, care-i problema?

— E vorba de un demnitar de nivel G+1. Numele de familie este Rowe.

— Bine. Mă duc imediat acolo.

Am pus receptorul în furcă şi am întors maşina înapoi în direcţia din care venisem.

— Interesant, făcu Connor. Nivelul G+1 nu corespunde oamenilor politici?

— Ba da, am răspuns.

— E vorba de senatorul Rowe?

— Aşa se pare., am spus. E reţinut pentru conducere influenţa alcoolului.

Capitolul 17

Limuzina neagră Lincoln părăsise carosabilul şi se afla acum pe gazonul uneia din casele ce mărginesc şoseaua Sunset Plaza Drive, pe porţiunea mai înclinată a acesteia. O maşină de poliţie era oprită la curbă şi în lumina roşie a girofarului am zărit doi poliţişti. Pe gazon se aflau vreo şase persoane strânse în jurul limuzinei: un tip în halat de baie cu braţele încrucişate pe piept

într-o atitudine belicoasă, două tipe în rochii sclipitoare de seară, un tip blond, chipeş, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în smoking, şi un bărbat mai tânăr într-un costum bleumarin. Pe acesta din urmă l-am recunoscut. Era tânărul pe care-l întâlnisem mai devreme în lift, cel care-l însoţea pe senatorul Rowe.

Băieţii de la patrulă aprinseseră un reflector, iar fascicolul puternic de lumină cădea din plin pe senatorul Rowe. Acesta stătea proptit pe botul maşinii, cu braţele ridicate în aer, încercând să se apere de lumina puternică care-i bătea drept în ochi. În timp ce eu şi Connor ne apropiam, l-am auzit pe Rowe înjurând de mama focului.

Bărbatul în halat de baie ne ieşi în întâmpinare zicând:

— Mie să-mi spuneţi cine o să-mi plătească stricăciunile.

— O clipă, domnule, vă rog, am zis fără să mă opresc din mers.

— Da' cum e posibil, domne', să-mi distrugă gazonul în halul ăsta. Nu scapă de mine până nu-mi plăteşte stricăciunile.

— Aveţi puţină răbdare, domnule.

— Ce răbdare să mai am, domne'? A speriat-o şi pe nevastă-mea care, săraca, are cancer, domne'.

— Domnule, am spus atunci, vă rog să aveţi puţină răbdare, iar după aceea vă stau la dispoziţie cât doriţi.

— Domne' dumneata nu înţelegi că are cancer? Cancer la ureche, declară el cu emfază.

— Desigur, domnule. Am înţeles.

Continuai să mă îndrept spre limuzină; fascicolul de lumină devenea tot mai puternic. Când am trecut pe lângă asistentul senatorului, tânărul făcu un pas spre mine şi zise:

— Vă explic eu totul, domnule ofiţer.

Avea în jur de treizeci de ani şi rostea cuvintele cu politeţea unuia obişnuit să aibă de-a face cu persoane importante.

— Sunt sigur că totul se va aranja, adăugă el.

— O clipă vă rog, i-am spus. Lăsaţi-mă întâi să stau de vorbă cu domnul senator.

— Mă tem că domnul senator nu se simte prea bine, insistă tânărul asistent. Este foarte obosit, adăugă el făcând un pas în faţa mea şi încercând să mă oprească.

L-am ocolit, dar el se luă din nou după mine continuând:

— Ştiţi, l-a doborât diferenţa de fus orar.

— Trebuie să stau de vorbă cu dânsul, am spus eu cu

încăpăţânare, continuând să mă îndrept spre senator, care tot mai încerca să se apere de lumina puternică a reflectorului cu braţele ridicate în sus.

— Domnule senator Rowe? am zis.

— Luaţi căcatu' ăsta de pe mine. Ce mama dracu'! aproape că urlă acesta.

Era criţă; abia mai reuşea să vorbească.

— Domnule senator, am spus din nou. Mă tem că va trebui să-mi răspundeţi la câteva...

— Să te ia dracu' şi pe tine şi pe namila asta cu care ai venit.

— Domnule senator, am mai încercat eu.

— Şi stingeţi dracu odată reflectorul ăsta!

M-am întors spre unul din poliţişti şi l-am rugat să stingă reflectorul. Vrând-nevrând, acesta se conformă şi brusc ne treziră în beznă.

— În sfârşit! Sfinte Sisoe! exclamă şi mă privi cu ochi înceţoşaţi de băutură. Vrei să-mi spui şi mie ce mama dracu' se petrece aici?

După ce m-am prezentat, Rowe zise:

— Atunci dacă zici că eşti copoi, de ce nu iei lighioanele astea căcăcioase de pe capul meu? Vreau să mă duc la hotelul ăla blestemat!

— Vă înţeleg perfect, domnule senator.

— Oi înţelege tu ... da' io nu ştiu... nu înţeleg... ce dracu' se petrece aici, reuşi el în cele din urmă să rostească, făcând gesturi largi şi dezordonate cu braţele prin aer.

— Dumneavoastră vă aflaţi la volanul acestei maşini, domnule senator?

— Ia mai lasă-mă-n pace şi du-te dracu'! Conducea ... Jerry? strigă întorcându-se spre asistentul lui. Jerry, pentru numele lui Dumnezeu. Explică-le, Jerry.

Asistentul fu într-o clipă lângă mine.

— Îmi cer scuze pentru tot, începu el extrem de politicos. Domnul senator nu se simte prea bine. Tocmai ne-am întors de la Tokyo ieri seară şi diferenţa de fus l-a dat peste cap

— Cine se afla, la volanul maşinii? l-am întrebat.

— Eu, răspunse asistentul. Să nu aveţi nici cea mai mică îndoială.

Am auzit-o pe una dintre tipe chicotind.

— Minte! Nu conducea el, strigă bărbatul în halat de baie, aflat de partea cealaltă a maşinii. Ăsta conducea! Când a

coborât din maşină, a căzut pe jos de beat ce era.

— 'R-aţi ai dracu! mormăi senatorul ştergându-şi fruntea.

— Domnule ofiţer, aceste două doamne pot depune mărturie că la volanul maşinii mă aflam eu, zise asistentul arătând spre cele două tipe în rochii de seară. Le-am privit o clipă.

— Minte cu neruşinare, strigă bărbatul cu halat de baie.

— Ba nu, nu minte, acesta este adevărul, interveni pentru prima oară chipeşul îmbrăcat în smoking.

Era foarte frumos bronzat şi avea un aer degajat. După cum vorbea, mi-am dat seama că era obişnuit să dea ordine. Era probabil vreun barosan din Wall Street, dar asta era doar o simplă presupunere, căci tipul n-a catadixit să se prezinte.

— Eu mă aflam la volanul maşinii, repetă asistentul.

— Gata bă, mormăi Rowe, vreau să merg la hotel.

— A fost cineva rănit? am întrebat.

— Nu, îmi răspunse asistentul. Nu a păţit nimeni nimic.

— Ai vreo chitanţă tip 1 —10 s-o completez, l-am întrebat pe poliţistul din spatele meu.

Chitanţele tip 1-10 se foloseau pentru procesele verbale ce consemnau stricăciunile provocate unei proprietăţi în urma unui accident de maşină.

— Nu e cazul, îmi explică poliţistul. La mijloc este o singură maşină, iar pagubele sunt minore.

Avea dreptate. Asemenea chitanţe se foloseau numai atunci când daunele depăşeau două sute de dolari.

— Avem la noi numai chitanţe tip 5-0-1. Dacă doriţi, puteţi folosi una din acestea.

Am refuzat. Unul din lucrurile pe care le învăţasem în cadrul Serviciilor Speciale era să răspund adecvat fiecărei situaţii. Asta însemna în primul rând că atunci când aveai de a face cu un om politic sau cu o celebritate, era mai bine să-i dai drumul până să te trezeşti cu presa pe cap. Astfel că, în cazuri minore, aşa cum era cel de faţă, nu se operau arestări.

— Vă rog să notaţi numele şi adresa proprietarului, ca să-i puteţi plăti ulterior daunele provocate, i-am cerut asistentului.

— Le are deja, zise atunci bărbatul în halat de baie. Dar asta nu mă încălzeşte cu nimic.

— I-am explicat că-i vom plăti toate stricăciunile. I-am dat toate asigurările, dar pare să fie...

— Ia mai scuteşte-mă domne' cu cuvântu' de onoare! Uitaţi-vă, toate răsadurile de flori sunt distruse. Iar soţia mea

are cancer la ureche, domne', la ureche.

— Vă rog să aveţi puţină răbdare, domnule. Cine va conduce acum maşina? am întrebat, întorcându-mă spre asistent.

— Eu, răspunse acesta.

— El, el, se grăbi să mă asigure senatorul Rowe. Tu ai să conduci, Jerry, auzi?

— În acest caz, m-am adresat eu asistentului, vă rog să luaţi fiola...

— Cu plăcere, răspunse Jerry fără să mă lase să termin.

— Şi aş dori să-mi arătaţi permisul de conducere.

— Desigur, domnule.

Asistentul suflă în fiolă, după care îmi întinse carnetul de conducere. Îi fusese eliberat în Texas... Tânărul din faţa mea se numea Gerrold D. Hardin, avea treizeci şi patru de ani şi locuia la Austin, statul Texas. Mi-am notat numele şi adresa şi i-am dat permisul înapoi.

— E-n regulă, domnule Hardin. Acum îl las pe domnul senator în grija dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule locotenent. Vă rămân îndatorat.

Atunci, bărbatul în halat de baie spuse:

— Cum adică, îl laşi să plece?

— O clipă vă rog, domnule, am zis şi m-am adresat din nou lui Hardin:

— Vă rog să-i daţi domnului cartea dumneavoastră de vizită şi să ţineţi legătura cu dânsul. Sper că îl veţi despăgubi cum se cuvine.

— Desigur, domnule locotenent. Fiţi fără grijă, mă asigură Hardin şi băgă mâna în buzunar după o carte de vizită, dar când scoase mâna afară avea în ea ceva alb, ca o batistă.

Băgă mâna la loc în buzunar cu mare grabă şi apoi se îndreptă spre tipul în halat de baie, înmânându-i cartea sa de vizită.

— Va trebui să-mi plătiţi toate straturile de begonii.

— Prea bine, domnule, zise Hardin.

— Toate!

— Desigur, domnule.

Senatorul Rowe se ridică de pe capota maşinii, abia ţinându-se pe picioare.

— Fac ceva pe begoniile lui, bălmăji senatorul. Ce noapte-mpuţită!! Eşti însurat?

— Nu, am răspuns.

— Eu da, zise Rowe. Să le ia dracu' de begonii.

— Pe aici, domnule senator, îl îndrumă Hardin, ajutându-l să se aşeze pe locul de lângă şofer.

Fetele se urcară şi ele în spate, de-o parte şi de alta a frumuşelului din Wall Street. Hardin se urcă la volan şi îi ceru cheile lui Rowe. În capătul străzii, maşina de poliţie lua deja curba. Hardin coborî geamul maşinii şi-mi zise privindu-mă în ochi:

— Vă mulţumesc pentru tot.

— Aveţi grijă cum conduceţi, domnule Hardin, l-am sfătuit.

Scoase maşina cu spatele de pe gazon, trecând peste alte răsaduri de flori.

— Nu se poate! Şi irişii! exclamă păgubitul, în timp ce maşina tocmai părăsea gazonul. De ce nu vreţi să mă credeţi când vă spun că ăla beat conducea maşina? mă întrebă ţintuindu-mă cu privirea.

— Iată, aici aveţi cartea mea de vizită. Dacă aveţi vreo nemulţumire, vă rog să mă căutaţi.

Privi cartea de vizită, dădu din cap şi o porni tăcut spre casă. Eu şi Connor ne-am întors în maşină şi am demarat.

— Şi tu tot la asistent te gândeşti? mă întrebă Connor în timp ce coboram dealul.

— Da, am răspuns.

— Ce crezi că era chestia aia pe care-a scos-o din buzunar?

— Aş zice că erau nişte chiloţi de damă.

— Şi eu la fel, spuse Connor.

Amândoi ne dădusem seama că erau nişte chiloţi, dar în acelaşi timp ştiam că nu putem face nimic. Dacă ar fi fost după mine, l-aş fi pus pe nenorocitul acela cu labele pe maşină şi l-aş fi percheziţionat pe loc. Realizam însă că nu aveam nici un motiv temeinic să-l percheziţionez, sau să-l arestez pe Hardin; eram pur şi simplu legat de mâini şi de picioare. Din moment ce Hardin călătorea cu două tinere în maşină, chiloţii puteau fi ai oricăreia dintre ele. În plus, în maşină se mai afla şi un ditamai senator al Statelor Unite, fie el şi beat. Singurul lucru rezonabil pe care l-aş fi putut face era să-i dau drumul. Ce mai, o seară cu ghinion! Îi lăsasem pe toţi suspecţii în plata Domnului.

În momentul acela sună telefonul. Am apăsat pe buton fără să ridic receptorul şi am spus:

— Locotenentul Smith.

— Salut, bătrâne, se auzi în maşină vocea lui Graham. Sunt

la morgă şi ce să vezi?! Un japonez s-a lipit de mine ca o ploşniţă şi mă tot bate la cap că vrea musai să asiste la autopsie. Vrea să stea cu fundul pe scaun şi să se zgâiască. A mai pomenit aşa ceva? E foc şi pară că am început autopsia fără el. Dar autopsia şi celelalte teste de laborator se apropie de sfârşit. Aşa că, vii odată sau ce faci?

I-am aruncat o privire lui Connor. Acesta dădu aprobator din cap.

— Venim chiar acum, i-am spus lui Graham.

Pentru a ajunge cât mai repede la morgă, am luat-o prin sala de urgenţe a spitalului County General. Pe unul din paturile metalice, un tip de culoare plin de sânge, aşezat în capul oaselor, striga din toate puterile, cu furia specifică toxicomanilor:

— Omorâţi-l pe papă! Puneţi mâna pe el! Să-l ia naiba!

Şase infirmieri se străduiau din răsputeri să-l liniştească şi să-l întindă pe pat. Tipul era împuşcat în umăr şi în braţ. Podeaua şi pereţii erau împroşcaţi cu sânge, iar un om de serviciu venise să şteargă pe jos. De-o parte şi de alta, înşiraţi lângă pereţi, se aflau negri şi sud-americani, unii dintre ei cu copii în braţe. Când omul de serviciu trecu printre ei cu cârpa murdară de sânge, îşi mutară toţi privirile în altă parte. Din capătul celălalt al sălii se auzeau alte urlete.

Am intrat în lift. În sfârşit, aici era linişte.

— La fiecare şapte minute se întâmplă un viol, continuă el, iar o dată la patru ore este ucis un copil. Nici o altă ţară din lumea asta nu tolerează asemenea manifestări de violenţă.

Uşile liftului se deschiseră. Spre deosebire de sala de urgenţe, holul care ducea spre morgă era foarte liniştit. În aer se simţea un miros puternic de formol. Ne îndreptarăm spre biroul unde medicul de gardă, Harry Landon, un tip slab cu faţă osoasă, studia nişte hârtii şi mânca dintr-un sandvici.

— Salut, băieţi, zise el fără să-şi ridice nasul din hârtii.

— Salut Harry.

— Ce vă aduce pe-aici? Cheryl Austin?

— Da.

— Au început să-i facă autopsia cam acum jumătate de or şi nici nu vă puteţi da seama ce zor era pe ei.

— Ce vrei să spui?

— Şeful l-a scos pe doctorul Tim din pat şi i-a cerut să termine repede cu tipa. Ceea ce nu-i de ici de colo... Ştiţi cum e doctorul Tim... zise Harry Landon zâmbind. I-a băgat în priză şi pe cei de la laborator. Cine a mai pomenit o autopsie făcută aşa, în grabă, tocmai în toiul nopţii? Vă daţi seama cât o să coste toate orele astea suplimentare?

— Pe Graham l-ai văzut? l-am întrebat eu.

— Da, era pe-aici mai devreme, cu un japonez care se ţinea scai de el. Trebuie s-apară amândoi. Japonezul răsare aici din jumătate în jumătate de oră, dă un telefon, vorbeşte niţel în japoneză şi-apoi se-ntoarce să-l călărească pe Graham. Nu-l slăbeşte nici o clipă. Poate n-o să vă vină să credeţi, da' ţinea morţiş să asiste şi el la autopsie. Ne-a făcut capul calendar cu chestia asta. Dar acum zece minute, când a vorbit ultima oară la telefon, s-a întâmplat ceva cu el. Eram chiar aici la birou şi-i puteam vedea faţa. Făcuse o mutră de parcă nu-i venea să creadă ce auzea şi repeta întruna *"mojo mojo'.* După ce-a închis, a ieşit ca vijelia de-aici.

— Unde se face autopsia?

— La sala 2.

— Mulţumesc, Harry, am spus.

— Închide uşa!

— Bună, Tim, am spus, în timp ce intram în sala de autopsie.

Tim Haller, căruia toată lumea îi spunea "doctor Tim", era aplecat deasupra unei mese de oţel. Deşi era două fără douăzeci dimineaţa, Tim arăta ca de obicei — proaspăt, pus la punct din cap până-n picioare. Avea părul pieptănat cu grijă, iar nodul de la cravată era perfect. În buzunarul de la piept al halatului său impecabil apretat erau aliniate câteva pensete.

— N-ai auzit ce-am spus?

— Am închis-o, Tim.

Uşa era dotată cu un sistem de închidere pneumatică, dar se părea că pentru doctorul Tim nu era suficient de rapid —voia s-o închid cu mâna mea.

— Ţi-am spus s-o închizi, pentru că nu vreau ca japonezu' ăla să-şi bage nasul aici.

— A plecat, Tim.

— Adevărat? Numai de nu s-ar întoarce. E incredibil de sâcâitor şi enervant. Da' ăsta cine mai e? întrebă aruncând o

privire peste umăr. N-o fi chiar John Connor în persoană? Nu te-am mai văzut de-un secol, John.

— Salut, Tim.

Ne apropiarăm amândoi de masă. Mi-am putut da seama că autopsia începuse de mult — tăietura în formă de Y fusese făcută, iar organele fuseseră scoase şi aşezate cu grijă pe tava de oţel.

— Poate-mi zice şi mie acuma careva ce-i cu toată tevatura asta, zise Tim. Graham e cu fundu-n sus şi nu poţi să scoţi o vorbă de la el. S-a dus deja la laborator ca să afle primele rezultate. Dar aş vrea să ştiu de ce-am fost scos din pat în toiul nopţii. De fapt, de serviciu era Mark, dar au spus că nu-i destul de bun pentru treaba asta. Şi bine-nţeles că M.E. e plecat din oraş ca de obicei, la o conferinţă în San Francisco. Fie vorba între noi, de când o are pe gagica aia nouă, pleacă tot timpul din oraş. Aşa că m-au chemat pe mine. Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai fost trezit în miez de noapte.

— Chiar nu-ţi mai aduci aminte? l-am întrebat mirat, căci doctorul Tim era vestit pentru memoria sa.

— Ba da. Ultima oară a fost acum trei ani, în ianuarie. Dar atunci era cu adevărat nevoie de mine. Majoritatea doctorilor erau acasă în pat, bolnavi de gripă şi nu mai avea cine să lucreze aici. Până la urmă, într-o noapte am descuiat sertarele frigorifice şi am scos afară toate cadavrele. Erau grămezi; ca bagajele în gară. Trebuia făcut ceva, căci miroseau îngrozitor. Dar nu-mi amintesc să fi fost chemat doar pentru că nu ştiu ce caz ascundea implicaţii politice, ca acum.

— Nu suntem prea siguri că e vorba de implicaţii politice, zise Connor.

— Aţi face mai bine să aflaţi totuşi ce se ascunde în spatele acestui caz, căci s-au făcut o mulţime de presiuni asupra mea. M.E. m-a sunat de la San Francisco şi m-a bătut la cap: "Dă-i bătaie, Tim, şi fă autopsia în noaptea asta. Dă-i zor, nu mai sta" "O.K., Bill", l-am asigurat, iar el a mai spus: "Ascultă, Tim. Procedează aşa cum scrie la carte. Fă fotografii şi aşterne toate concluziile pe hârtie. Ai grijă, foloseşte două aparate de fotografiat. Presimt că toată lumea care are de-a face cu cazul asta poate să intre într-un mare rahat." Aşa că e normal să-mi fac probleme şi să vă întreb ce-i cu toată chestia asta.

— La ce oră te-au sunat acasă? îl întrebă Connor.

— Pe la zece şi jumătate, unsprezece.

— Dar pe el, pe M.E., cine l-a sunat? Ţi-a spus?

— Nu. Dar nu poate fi vorba decât de două persoane: şeful Departamentului de Poliţie ori primarul.

Tim cercetă cu atenţie ficatul, despărţi lobii şi îi puse cu grijă pe tava metalică, alături de celelalte organe. Asistentul fotografia fiecare organ şi apoi îl punea deoparte.

— Ce-ai descoperit până acum?

— Sincer să fiu, prea mare lucru nu rezultă în urma autopsiei. Mi-a atras în schimb atenţia faptul că era puternic fardată pe gât. Sub fard am descoperit câteva contuzii puternice — nişte vânătăi de fapt. Unele dintre ele păreau să fie mai vechi, dar erau şi câteva mai recente. N-am intrat încă în posesia curbei spectroscopice a hemoglobinei din cheaguri, dar sunt a-proape sigur că aceste contuzii au fost provocate la momente diferite în timp, cea mai veche datând probabil de vreo două săptămâni sau poate chiar mai mult. Contuziile au fost toate provocate în acelaşi mod; şi au antrenat traume cervicale. Din punctul meu de vedere, nu există nici un fel de îndoială că ne aflăm în faţa unui caz de asfixiere în timpul actului sexual.

— Deci s-a sufocat?

— Exact.

Şi Kelly spusese acelaşi lucru. În sfârşit, a avut şi el dreptate o dată.

— Chestia asta e mai obişnuită la bărbaţi, dar se întâlneşte şi la femei. Indivizii care practică aşa ceva se simt satisfăcuţi sexual numai în momentul producerii fenomenului de hipoxie, adică atunci când sunt aproape strangulaţi. Astfel de specimene cer partenerilor sexuali să-i strângă de gât sau să le înfăşoare capul într-o pungă de plastic. Când sunt singuri, îşi leagă o sfoară în jurul gâtului şi trag de ea în timp ce se masturbează. Deoarece ajung în starea de extaz dorită doar în momentul apropiat strangulării totale, e foarte posibil să-i ia apa, să facă o greşeală şi să o mierlească. De cele mai multe ori aşa se şi întâmplă.

— Dar în cazul de faţă?

Tim ridică din umeri şi spuse:

— Păi, e clar că avem de-a face cu un caz de asfixiere în timpul actului sexual. Am descoperit secreţii în vagin iar labiile externe sunt uşor rănite, ceea ce mă face să cred că a întreţinut un raport sexual forţat chiar în seara asta.

— Eşti sigur că rănile de pe labii au fost produse înainte de

moarte?

— Foarte sigur. Sunt nişte contuzii antemortem. Nu încape nici o îndoială că a întreţinut un raport sexual forţat înainte de a muri.

— Vrei să zici că a fost violată?

— Nu, n-aş merge chiar atât de departe. După cum vedeţi, contuziile nu sunt foarte pronunţate şi nu există nici o urmă de violenţă în altă parte a corpului. De fapt nu există nici o urmă de luptă fizică. După părerea mea, contuziile se datoresc unei penetrări premature, neurmată de o lubrificare a labiilor externe.

— Adică nu se umezise? l-am întrebat.

— Poţi să-i zici şi-aşa dacă vrei, spuse Tim strâmbând din nas.

— Ai idee cu cât timp înainte de a muri a avut loc toată treaba asta?

— Se poate să fie vorba de cel mult o oră sau două. În orice caz, actul sexual nu s-a petrecut chiar înainte de moarte. Îmi pot da seama de asta după faptul că inflamaţia nu e prea puternică. Dacă moartea ar fi survenit imediat după producerea contuziilor, din cauza opririi circulaţiei sângelui, inflamaţia ar fi fost minoră sau chiar inexistentă. Dar, după cum vedeţi şi voi, inflamaţia este destul de pronunţată.

— Şi sperma?

— Am trimis o mostră la laborator şi, împreună cu ea, câte una din toate celelalte lichide. N-avem decât să aşteptăm rezultatele, zise Tim ridicând din umeri. Bun... Acum mă puneţi şi pe mine în temă? Tipa asta oricum ar fi dat de belea, mai devreme sau mai târziu... Arată bine, dar nu-i decât o târfă... Deci nu pricep de unde toată tevatura asta. De ce m-au sculat în toiul nopţii ca să fac o autopsie minuţioasă unei pipiţe oarecare?

— Să ne baţi şi nu ştim despre ce-i vorba.

— Hai, băieţi, nu fiţi răi. Serviciu contra serviciu, zise Tim. Eu v-am spus tot ce ştiam, acum spuneţi-mi şi voi.

— Dar înţelege odată, Tim... spuse Connor.

— Să vă ia naiba, izbucni Tim. Îmi datoraţi asta.

— Mă tem că Peter a vorbit serios, îi spuse Connor. Ceea ce ştim e doar că această crimă a avut loc în timpul unei mari recepţii dată de japonezi şi că aceştia sunt nerăbdători ca totul să se clarifice cât mai repede cu putinţă.

— Acum se mai leagă, zise Tim. Vă aduceţi aminte de cazul

Takashima? Răpirea aceea... Dacă nu, atunci să vă amintesc eu — ziarele n-au scris nici măcar un rânduleţ atunci. Japonezii au învăluit totul în tăcere. Deci: un tip din corpul de pază a fost ucis în împrejurări foarte ciudate şi două zile s-au făcut presiuni asupra noastră. Am fost pur şi simplu uimit de puterea şi relaţiile pe care le au japonezii. Senatorul Rowe, în persoană, ne-a sunat şi ne-a dat lecţii ce şi cum să facem. Închipuiţi-vă! Până şi Guvernatorul ne-a sunat! Ce mai încolo şi încoace, zbârnâiau telefoanele ca la Casa Albă. Ai fi zis că era vorba de odrasla preşedintelui, nu de un simplu body-guard. Ascultaţi la mine, băieţi, japonezii sunt nişte tipi tare influenţi.

— Ba bine că nu. Doar aruncă găleţi de bani pentru asta, se auzi vocea lui Graham, care tocmai intra.

— Închide uşa! exclamă Tim.

— De data asta nici Dumnezeu din ceruri nu-i mai poate salva, continuă Graham. Îi avem la mână! Vin de la laborator. Testele spun limpede că ucigaşul este un japonez!

Capitolul 18

Laboratorul se afla chiar alături de sala unde se făcea autopsia. Era o încăpere mare, luminată de nişte şiruri de tuburi fluorescente. Pe mese, erau rânduite cu grijă câteva microscoape. Orele fiind înaintate, în vasta încăpere a laboratorului nu se mai aflau decât doi tehnicieni pe care Graham îi sorbea din ochi, nu altceva.

— Ia uitaţi-vă, băieţi; aici pe lamelă avem nişte păr pubian, uşor ondulat, care, în urma testelor, s-a dovedit a proveni de la un bărbat asiatic. După prima analiză a lichidului seminal, a reieşit că are grupa de sânge AB, grupă destul de rară la noi, albii, dar foarte des întâlnită la asiatici. În urma studierii proteinelor din lichidul seminal s-a înregistrat absenţa... cum îi zice?

— Etanol dehidrogenetic, răspunse unul dintre laboranţi.

— Aşa, aşa... deci absenţa etanolului dehidrogenetic. Asta-i o enzimă pe care japonezii nu o au şi care lipseşte şi din proba de lichid seminal. Iar aici avem aşa numita componentă Diego, proteina care este specifică acestei grupe de sânge. Asta e tot până acum. Mai aştept şi rezultatele celorlalte teste, dar pentru mine e clar că fata asta a fost silită să facă sex cu un japonez

care, imediat după aceea, a omorât-o.

— Ce-i de netăgăduit e că toate chestiile astea s-au găsit în vaginul ei. Numai asta e clar deocamdată, repetă Connor.

— Măiculiţă mamă — da' tare încăpăţânat mai eşti! izbucni Graham. Spermatozoizi japonezi, păr pubian japonez, caracteristicile sângelui japonez. Dar e clar ca bună ziua că e vorba de un japonez.

Scoase din buzunar câteva fotografii făcute la locul crimei: o înfăţişau pe Cheryl întinsă pe masa sălii din clădirea Nakamoto; le răsfiră pe masă şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo neluându-şi ochii de la ele.

— Voi credeţi că eu nu ştiu pe unde-aţi hoinărit şi cum aţi pierdut vremea, drăgălaşilor? făcu Graham la noi. V-aţi dus după casete, dar nu mai erau acolo, aşa-i? Apoi v-aţi dus acasă la tipă, dar făcuse altcineva "curăţenie" înaintea voastră, am dreptate? Nici nu vă puteaţi aştepta la altceva, din moment ce la mijloc e-un japonez. A aranjat totul cum nu se poate mai bine. Uite-o şi pe tipa noastră, zise el arătând spre fotografii. Cheryl Austin din Texas. Fată atrăgătoare, tânără, frumoasă. Arată ca o actriţă. Lucrează ca model pentru diferite firme publicitare. Poate chiar şi pentru Nissan. Cunoaşte diverşi oameni, îşi face anumite relaţii. Mă urmăriţi?

— Desigur, i-am răspuns eu.

Connor privea cu atenţie fotografiile.

— Aşa... Face ce face Cheryl a noastră şi uite-o că apare, îmbrăcată într-o luxoasă rochie de seară Yamamoto, la recepţia de inaugurare a clădirii Nakamoto, însoţită de un tip — poate un prieten, poate coaforul ei. Poate cunoaşte şi alte persoane de la petrecere, poate nu. Dar în timpul serii, un barosan îi propune să tragă o fugă cu el până sus. Tipa acceptă. De ce nu? O tentează aventura, adoră pericolul şi nu s-ar da în lături de la o bumbăceală. Aşa că urcă la etajul de deasupra, poate singură, poate o dată cu tipul, nu ştiu. În orice caz, e sigur că s-au întâlnit sus şi-au început să caute un loc unde s-o facă. Un loc care să-i excite; şi hotărăsc — el probabil vine cu ideea — s-o facă chiar pe masa sălii consiliului de administraţie. Aşa că se pun pe treabă, dar, la un moment dat, situaţia le scapă de sub control. Tipul nu-şi mai dă seama ce face, Ori poate e ţicnit şi... o strânge puţin cam prea tare de gât. Tipa dă ortul popii. Mă urmăriţi?

— Da, da.

— Aşaaa. Iubăreţul nostru a dat de bucluc, A urcat aici ca să se simtă bine cu tipesa, dar spre ghinionul lui a omorât-o. Ce-i de făcut? Coboară, se distrează în continuare la zaiafet. Şi din moment ce este cel mai tare samurai din parcare, îşi cheamă oamenii şi le spune că are o mică problemă, că, din păcate, a luat viaţa unei târfe autohtone. Chestie sâcâitoare şi care nu rimează deloc cu programul lui şi aşa foarte încărcat. Prin urmare, slugile dau fuga să-l scoată pe şef din încurcătură; tipii fac să dispară toate probele incriminatorii de la locul faptei, înlocuiesc casetele din biroul de pază şi securitate şi aleargă acasă la tipă să facă "curăţenie". Totul merge şnur, numai că ia ceva timp. Cineva trebuie să-i reţină deci pe cei de la poliţie. Şi aşa intră în scenă pişăciosu' ăla de Ishigura, care ne ţine pe loc mai mult de o oră şi jumătate. Asta e. Cum vi se pare?

După ce termină de vorbit, pentru câteva momente se lăsă liniştea. Aşteptam să vorbească Connor.

— Ei bine, începu acesta într-un târziu, jos pălăria, Tom. Scenariul se leagă destul de bine.

— Cred şi eu că se leagă, pufni Graham, mândru de el. Normal că am dreptate.

Telefonul sună şi unul dintre laboranţi strigă la noi:

— E pentru căpitanul Connor...

Căpitanul se îndreptă spre telefon.

— Ascultă la mine, Petey-san, îmi spuse Graham, tipa asta a fost ucisă de un japonez împuţit şi nu mă las până nu-l prind şi-l jupoi de viu. Auzi? Îl jupoi de viu.

— În fond şi la urma urmei ce-ai cu el? l-am întrebat.

Graham îmi aruncă o privire de gheaţă şi spuse:

— Ce vrei să zici?

— Te întrebam de ce îi urăşti atâta pe japonezi?

— Hei, ia ascultă, făcu Graham. Hai să lămurim odată chestia asta, Petey-san. Eu nu urăsc pe nimeni. Asta-i meseria mea. Negri, albi, galbeni — pentru mine toţi oamenii sunt la fel.

— Bine, Tom. Cum zici tu, am încercat să-l liniştesc, căci eram obosit şi nu prea aveam chef de ceartă.

— Nici un bine. Nu-mi astupa gura. Ştiu ce gândeşti despre mine — că sunt un tip cu prejudecăţi, aşa-i?

— Hai s-o lăsăm haltă, Tom.

— Nu, nici gând. N-o lăsăm baltă. Nu acum, după ce-ai deschis discuţia. Dă-mi voie să-ţi zic ceva, Petey-san. Tu singur ai făcut cererea pentru postul ăsta de ofiţer de legătură, nu-i

aşa?

— Aşa e, Tom.

— De ce-ai făcut-o? Din prea mare dragoste pentru poporul şi civilizaţia japoneză?

— Păi, vezi tu, lucram ca purtător de cuvânt şi...

— Scuteşte-mă, te rog, zise Connor. Ştii bine că nu-i adevărat. Ţi-ai dorit slujba asta pentru că se plăteşte mai bine, adevărat? Două, trei mii în plus pe an — un aşa zis "salariu educaţional". Excedentul e băgat în buzunarul departamentului de către *"Fundaţia de Prietenie Japonezo-Americană".* Iar departamentul acceptă aceşti bani care rotunjesc salariile celor care lucrează cu japonezii, pentru ca angajaţii să-şi poată permite să continue studiile de limbă şi cultură japoneză. Asta e. Cum merge studiul, Petey- san?

— Merge.

— Cât de des mergi la cursuri?

— O seară pe săptămână.

— Aha, o dată pe săptămână. Şi dacă lipseşti, ţi se taie din salariu?

— Nu.

— Cred şi eu că nu. În fond, îi doare-n cot dacă te duci la cursuri sau nu. Chestia e, amice, că eşti mituit. Cei trei mii de dolari care intră în buzunarul tău vin direct din Ţara soarelui răsare. Desigur, nu-i cine ştie ce. Nimeni nu te poate cumpăra cu trei miare. Siiigur că da...

— Ascultă, Tom...

— Da, ai dreptate. Nu te-au cumpărat, încearcă doar să te influenţeze; încearcă doar să te facă să gândeşti de două ori; să te facă să-i priveşti, dacă se poate, cu bunăvoinţă. Şi de ce n-ar face-o? Doar oameni suntem, nu? Ei îţi oferă o viaţă mai bună, contribuie la bunăstarea ta, a familiei tale, a fetiţei tale. Ei îţi fac un serviciu, aşa că de ce nu le-ai face şi tu lor unul? Nu-i aşa, Petey-san?

— Nu, nu-i aşa, am zis eu mânios.

— Ba da, aşa e, continuă Graham. Aşa funcţionează sistemul de influenţare, nu poţi să negi. Iţi zici ţie însuţi că nu-i aşa, dar te amăgeşti. Ca să rămâi curat, trebuie să fii curat, bătrâne. Dacă n-ai avea nici o miză în joc, dacă n-ai avea nici un avantaj de la ei, atunci da! ai putea vorbi. Dar aşa, bătrâne, ei te plătesc şi eşti al lor, te au.

— Ia stai puţin...

— Aşa că nu-mi spune tu mie că-i urăsc, bătrâne. Ţara asta se află în război; unii înţeleg lucrul ăsta, dar alţii nu, trec de partea inamicului. Se întîmplă exact ca în timpul celui de-al doilea război mondial, când unii erau plătiţi de nemţi ca să facă propagandă nazistă. Anumite ziare din New York publicau articole care parcă ieşiseră pe gura lui Adolf Hitler. Câteodată nici nu-şi dădeau seama ce fac. Aşa e la război, amice. Iar matale eşti un colaboraţionist împuţit!

Noroc cu Connor, care tocmai se întorcea de la telefon Altfel i-aş fi zis vreo două lui Graham, să-l usture.

— Spune-mi, te rog, Tom, începu Connor calm, conform scenariului tău, ce crezi că s-a întâmplat cu casetele?

— Oh, să le ia naiba de casete. Pur şi simplu au dispărut, spuse Graham. N-o să le mai vedem niciodată.

— Interesant. Tocmai am vorbit cu cei de la departament. Se pare că Ishigura este la ei... cu casete cu tot.

Connor se urcă în maşina mea, iar Graham în a lui.

— De ce mi-aţi spus că japonezii nu se vor atinge niciodată de Graham? l-am întrebat pe Connor.

— Din cauza unchiului său, care a fost prizonier în Japonia în timpul celui de-ai doilea război mondial. A fost dus la Tokyo, dar de acolo i s-a pierdut urma, a dispărut pur şi simplu. Tatăl lui Graham s-a dus acolo după terminarea războiului ca să afle ce s-a întâmplat. Se pare că întrebările lui i-au cam pus în încurcătură pe japonezi Ştii probabil că prizonierii americani au fost folosiţi drept cobai în experimentele efectuate de medicii japonezi. Se mai spune că după ce prizonierii mureau, ofiţerii japonezi puneau să li se servească soldaţilor lor ficatul americanilor, aşa, doar ca să se distreze. Aşa că, vezi...

— N-am ştiut toate astea, am spus.

— Eu cred c-ar fi mai bine să uităm cu toţii acele vremuri, continuă Connor, şi să privim înainte. Aşa cred eu că e bine. Japonezii sunt cu totul şi cu totul alţi oameni acum. S-au schimbat radical. Da' ce-ai discutat cu Graham?

— Despre salariul meu de ofiţer de legătură

— Mirai spus că ai cincizeci de dolari în plus pe săptămână, zise Connor.

— E vorba de ceva mai mult.

— Cât?

— Cam o sută pe săptămână. Cinci mii cinci sute pe an. Dar asta ca să-mi pot plăti cursurile, cărţile, femeia care stă cu Michelle cât sunt plecat, totul.

— Ai deci cinci miare pe an, zise Connor. Şi ce-i cu asta?

— Graham spunea că asta mă poate influenţa, că japonezii m-au cumpărat.

— Păi, nu încape nici o îndoială că asta urmăresc, şi o fac extrem de subtil.

— Au încercat şi cu dumneavoastră?

— Bineînţeles, răspunse Connor.

După un moment de pauză, continuă:

— Adesea, am acceptat. Să oferi daruri, favoruri ca să fii sigur că te poţi baza pe bunăvoinţa oamenilor, e ceva ce japonezii fac din instinct. Cam aşa facem şi noi. De pildă atunci când ne invităm şeful la cină. Intenţia e bună! Nu-l invităm la noi atunci când dorim o promovare, ci o facem cu mult timp înainte, când nici vorbă nu poate fi de aşa ceva. Deci gândurile ne sunt, pasă-mi-te, curate. La fel procedează şi japonezii. Ei spun că darurile trebuiesc oferite din timp, ca să nu pară mită. Să pară pur şi simplu un cadou, un mijloc prin care pot crea o relaţie cu tine înainte să aibă nevoie de ajutorul tău.

— Şi dumneavoastră credeţi că e normal?

— Eu nu cred decât că aşa e făcută lumea.

— Da' nu sunteţi de părere că asta s-ar putea numi corupere a celui ce acceptă aceste favoruri?

— Dar tu? mă întrebă Connor privindu-mă drept în ochi.

Am cumpănit îndelung înainte să răspund.

— Da. Poate că da.

— Ha, ha, izbucni Connor în râs. Mi-ai luat o piatră de pe inimă, *kohai.* Altfel, japonezii şi-ar fi irosit banii cu tine.

— Da' nu înţeleg ce-i de râs.

— Confuzia ta, *kohai.*

— Graham zice că suntem în război.

— Da, asta-i adevărat, spuse Connor. Nu mai încape nici o îndoială că între noi şi japonezi se duce un război, în momentul de faţă. Dar hai mai bine să-i dăm bătaie şi să vedem ce surpriză ne-a mai pregătit domnul Ishigura de când nu ne-am văzut.

Capitolul 19

Cu toate că era deja două dimineaţa, antecamera aflată la etajul al cincilea al Departamentului de Poliţie din Los Angeles era plină. Poliţiştii forfoteau grăbiţi printre grupurile de prostituate şi traficanţi de droguri. Într-un colţ, un bărbat într-o bluză de trening urla cât îl ţinea gura la o femeie ofiţer:

— Ţi-am mai spus să mă laşi dracu' în pace!

În toată harababura de-acolo, Kasaguro Ishigura îţi sărea în ochi de la o poştă. Şedea retras într-un colţ, într-un costum cu dungi înguste, cu capul plecat şi cu genunchii strâns lipiţi, pe care legăna o cutie de carton.

De cum ne văzu, sări imediat în picioare. Făcu o plecăciune adâncă, cu mâinile lipite de corp, în semn de mare respect. Stătu aşa, cu capul plecat preţ de câteva clipe, după care îşi îndreptă corpul, dar se înclină din nou şi de data asta rămase neclintit cu ochii aţintiţi în podea, până când Connor îi zise ceva în japoneză; nu ştiu ce, că n-am înţeles. Ishigura îi răspunse tot în japoneză pe un ton calm şi respectuos, fără să-şi ridice însă privirea.

Tom Graham mă trase într-o parte lângă frigiderul unde se ţineau răcoritoarele.

— Dumnezeule, zise. Se pare că vom asista la o mărturisire.

— Da, se poate, am spus eu fără prea multă convingere, căci îl mai văzusem o dată pe Ishigura schimbându-şi radical atitudinea.

Îi priveam pe cei doi în timp ce stăteau de vorbă. Japonezul continuă să privească podeaua, cu un aer vinovat.

— Nu mi-aş fi putut închipui în vecii vecilor că el e criminalul, zise Graham. Era ultima persoană la care m-aş fi aşteptat.

— Ce vrei să zici?

— Cum adică? Faci mişto de mine? Individul are nervi de oţel nu glumă. Ce, crezi că-i uşor să ucizi pe cineva şi apoi să te ţii ţeapăn chiar la locul crimei, aşa cum a făcut el? Ia uită-te, acum mai are puţin şi plânge, Dumnezeule.

Era adevărat — ochii lui Ishigura înotau în lacrimi. După ce luă cutia de carton din mâinile lui Ishigura, Connor se întoarse şi se îndreptă spre noi. Îmi întinse cutia zicându-mi:

— Ţine asta puţin. Mă duc să iau o declaraţie de la Ishigura.

— Deci, începu Graham, a mărturisit, nu-i aşa?

— Ce să mărturisească?

— Că el e ucigaşul.

— Doamne, ce-ţi trece prin cap? se miră Connor. Bineînţeles că nu. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Păi, făcea temenele, părea încurcat…

— E doar *sumimasen,* explică Connor. Sincer să fiu, eu nu prea l-aş lua în serios.

— Dar plângea de-a dreptul! exclamă Connor.

— A, asta făcea parte din scenariu. S-a gândit că-l ajută, că-i uşurează situaţia.

— Şi zici că n-a mărturisit?

— Nicidecum. Dar până la urmă a ajuns şi el la concluzia că benzile au fost înlocuite. După ce că nu verificase acest lucru, ne-a mai şi contrazis şi-a făcut pe grozavul cu noi, mai ales în faţa primarului. Ar putea fi acuzat de tăinuire de probe şi adus în faţa instanţei. În cazul acesta, compania lui ar cădea în dizgraţie. Ishigura se află într-o mare încurcătură şi el ştie asta.

— De-asta se umileşte în asemenea hal ăsta? am întrebat.

— Da. În Japonia, dacă ţi se-ntâmplă să calci strâmb, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut e să dai fuga la autorităţi şi să le oferi un show pe cinste, încercând să-i convingi cât de rău îţi pare, cât de mizerabil te simţi şi să promiţi că te faci băiat cuminte. Toată chestia asta-i doar de formă, dar poliţia rămâne impresionată de cât de bine ţi-ai învăţat lecţia. Asta se numeşte în japoneză *sitmimasen* — să-ţi ceri iertare la nesfârşit. Este, dacă vreţi, versiunea japoneză a modului în care americanii cer clemenţă juraţilor. E considerată cea mai sigură cale de a obţine indulgenţă. Asta explică comportamentul lui Ishigura.

— Deci nu-i decât o comedie? întrebă Graham cu o privire plină de ură.

— Şi da şi nu, răspunse Connor. E greu de explicat. Priviţi. Ne-a adus benzile şi un adaptor de imagine, căci benzile nu au dimensiuni standard şi s-a temut că nu le vom putea viziona. Acum e-n ordine?

Am deschis cutia. Înăuntru se aflau douăzeci de casete mici, de opt milimetri, asemănătoare cu cele audio şi o cutiuţă de mărimea unui Walkman — adaptorul, probabil. Avea şi un cablu pentru a putea fi conectat la televizor.

— E-n ordine, am zis. Hai să vedem ce-i pe ele.

Prima casetă cu imagini din holul etajului patruzeci şi şase fusese înregistrată cu o cameră video amplasată foarte sus.

Imaginile, în alb-negru, înfăţişau o zi obişnuită de muncă. Am derulat pe viteză mare această secvenţă. Deodată, am observat că razele soarelui deveneau din ce în ce mai slabe, ca nişte umbre. Pătrundeau pe geam şi, după ce se reflectau o vreme pe podea, dispăreau cu totul. Lămpile de pe birouri se aprindeau una după alta. În timp ce funcţionarii începeau să plece, am observat ceva ciudat. Camera de luat vederi se mişca la întâmplare, fixându-se pe câte o persoană, în timp ce aceasta trecea prin dreptul ei. Până atunci însă, camera video nu se mişcase. Ne-am dat astfel seama că aparatul era dotat cu un sistem automat de focalizare şi urmărire a imaginii; dacă persoanele din încăpere se mişcau în direcţii diferite, atunci camera de luat vederi rămânea fixată într-un punct anume. Dacă însă cadrul era aproape gol, atunci se focaliza pe o anumită persoană, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Simpatic sistem, zise Graham.

— E şi normal, din moment ce camerele video veghează la securitatea clădirii, am spus eu. Îi interesează mai degrabă persoanele aflate singure pe etaj, decât grupurile.

În timp ce priveam, pe ecran începuseră să apară semnele iluminatului nocturn. Toţi funcţionarii plecaseră. Deodată imaginea începu să pâlpâie rapid, ca un stroboscop.

— E ceva în neregulă cu caseta? Or fi umblat la ea? întrebă Graham cu suspiciune.

— Habar n-am. Nu, stai aşa. Nu e vorba de asta. Uită-te la ceasul de pe ecran.

Pe peretele cel mai îndepărtat din imagine se zărea un ceas.

Limba care indica minutele se mişca uşor de la şapte şi jumătate spre opt.

— Avem şi certitudinea orei acum, am spus.

— Da' ce se-ntâmplă? Parcă face poze intermitent?! întrebă contrariat Graham.

— Probabil că atunci când nu detectează nici o persoană preţ de câteva vreme, preia imagini fixe la intervale de zece sau douăzeci de secunde.

— Hei, asta ce mai e?

Pâlpâitul încetase. Camera de luat vederi începuse să se mişte spre dreapta, către capătul opus al etajului, care acum era pustiu. Apărură în imagine câteva birouri goale; ici şi colo, licărirea câte o lampă.

— Poate că are un senzor special care detectează prezenţa

unei persoane aflată în afara cadrului şi pe care, deci, noi nu o putem vedea, am zis. Sau poate că mişcarea aparatului e comandată de la pupitrul din biroul de pază.

Acum, în cadru, undeva în dreapta, apărură uşile liftului, cufundate în întuneric. Tavanul era mai scund pe porţiunea aceea, astfel că vederea ne era obturată.

— Măiculiţă, ce beznă e, făcu Graham. O fi cineva acolo?

— Greu de spus. Nu se vede nimic, am zis.

Imaginea începu deodată să se mişte când la stânga când la dreapta, când în sus când în jos.

— Acum ce-o mai fi? întrebă Graham.

— Se pare că sistemul de focalizare automată are necazuri. Poate că nu s-a hotărât pe ce anume să se fixeze. Poate că tavanul ăsta dublu îl deranjează. Atunci când nu-i clar ceea ce filmează, sistemul de focalizare o ia razna.

— Aşa se întâmplă şi acum? Nu mai văd nimic — doar o pată neagră, continuă Graham.

— Ba nu. Ia uitaţi-vă. E cineva acolo. Uite, se zăresc nişte picioare. Foarte vag, dar se zăresc.

— Isuse! exclamă Graham. E tipa noastră. Stă lângă lift. Nu, nu, uite-o că vine.

O clipă mai târziu, Cheryl Austin păşea dincolo de tavanul-obstacol. Pentru întâia oară o vedeam limpede.

Era o femeie frumoasă şi foarte sigură de sine. Păşi în încăpere cu paşi hotărâţi, mişcându-se provocator, fără să dea dovadă de stângăcia şi lipsa de siguranţă specifice în general tinerelor de vârsta ei.

— Doamne, ce bine arată, făcu Graham.

Cheryl Austin era înaltă şi suplă. Părul blond, tuns scurt, o făcea să pară şi mai înaltă. Avea o ţinută mândră. Se întoarse încet într-o parte şi aruncă o privire de jur-împrejur, de parcă ar fi fost la ea acasă.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor, zise Graham.

Înţelegeam foarte bine ce voia să spună. Fata pe care tocmai o priveam fusese ucisă doar cu câteva ore în urmă, iar noi eram acum martorii ultimelor ei clipe de viaţă.

Pe ecran, Cheryl luă în mână un presse-papier, îl întoarse pe toate părţile, după care îl puse la loc pe birou. Îşi deschise apoi poşeta, dar o închise la loc fără să scoată nimic din ea. Se uită la

ceas.

— Începe să-şi piardă răbdarea, am spus.

— Nu prea-i place să aştepte, zise şi Graham. Pun pariu că nu i s-a întâmplat niciodată ca un bărbat să întârzie la întâlnire. E normal pentru o tipă ca ea.

Cheryl începu să bată o măsură cu degetele în birou, mişcându-şi capul în acelaşi ritm.

— Ce face? Vorbeşte? Zice ceva? mă întreabă Graham, zgâindu-se la ecran.

— Aşa se pare, am zis.

Cheryl continuă să mişte uşor din buze şi brusc mi-am dat seama; am corelat ritmul degetelor cu mişcările buzelor şi în capul meu se făcu lumină: *"M-ai răvăşit cu totul, nici nu mai pot să dorm, prea multă dragoste face din om neom".*

— Isuse! exclamă Graham. Ai dreptate. Cum de nu mi-am dat seama?

"Oh, iubito, m-ai scos din minţi".

Brusc, Cheryl se opri din cântat şi se întoarse cu faţa spre lift.

— Oho, acum i-acum, făcu Graham.

Cheryl se îndreptă spre lift. Se opri chiar lângă tavanul buclucaş şi îşi încolăci braţele în jurul unui bărbat, care tocmai sosise. Se îmbrăţişau şi se sărutau pătimaş, dar bărbatul continua să rămână ascuns de tavan. Îi puteam vedea doar braţele încolăcite în jurul lui Cheryl, nu şi faţa.

— La naiba! exclamă Graham.

— Linişteşte-te, i-am spus. Îl vom vedea îndată. Dacă nu pe caseta asta, atunci pe alta. După părerea mea, nu pare să fie o cunoştinţă recentă; trebuie să fie un prieten mai vechi.

— Nu ne putem da seama până nu devine *cu adevărat prietenoasă* cu el. Maică măiculiţă. Ia uitaţi-vă. Tipul nu-şi pierde vremea.

Mâinile bărbatului alunecau în jos pe rochia neagră. O ridicară şi se opriră pe fesele tipei. Cheryl se lipi strâns de el, într-o încleştare pasională. Se afundarăm interiorul camerei, rotindu-se cu lentoare. Acum, bărbatul stătea cu spatele la noi. Rochia tipei era mototolită toată în jurul taliei; mâna ei începu să alunece tandru pe trupul lui, iar atunci când ajunse în dreptul sexului se opri şi începu să-l mângâie încetişor. Continuară să meargă aşa înlănţuiţi până când se împiedicară de un birou. Atunci bărbatul încercă s-o întindă pe spate, dar fata începu

brusc să se împotrivească, şi să-l împingă.

— Ooo! făcu Graham. Aşa de repede? Are şi fata pretenţiile ei.

Mă întrebam de ce se purta aşa. În fond, ea fusese cea care îl aţâţase, iar acum se răzgândise. Remarcasem cât de neaşteptată fusese schimbarea şi mă întrebam dacă până acum nu jucase cumva teatru, dacă nu îşi simulase aţâţarea.

Bărbatul nu părea prea surprins de schimbarea ei. Se dădu jos de pe ea, dar rămase tot cu spatele la noi. Imediat ce el începu să bată în retragere, Cheryl se răzgândi din nou, îi zâmbi şi începu să se alinte ca o pisică. Se dădu jos de pe birou cu mişcări lente şi începu să-şi aranjeze rochia, privind în jur şi unduindu-şi provocator trupul. Acum, bărbatul era întors puţin într-o parte şi îi puteam vedea urechea şi foarte puţin din profil, suficient de mult însă pentru a observa că i se mişca maxilarul. Probabil, îi spunea ceva lui Cheryl. Ea îi zâmbi provocator şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Începură din nou să se sărute şi să se mângâie cu înfrigurare, îndreptându-se spre sala consiliului de administraţie.

— Aşa, deci. Să nu fi vrut ea decât acolo? întrebă Graham.

— Greu de spus.

— La naiba. Tot nu-i putem vedea faţa.

Se aflau deja în mijlocul camerei. Nu zăream decât creştetul bărbatului, căci se aflau chiar sub camera de luat vederi.

— După tine pare să fie japonez? l-am întrebat pe Graham.

— Să-l ia dracu'! Cine poate şti? Câte camere de luat vederi or mai fi în cameră?

— Încă patru în afară de asta.

— Asta-i bine. Una din ele tot trebuie să-i fi surprins faţa. Nu mai are cum să ne scape.

— Ştii, Tom, i-am spus, mie tipul mi se pare destul de înalt, chiar mai înalt decât ea. Iar Cheryl era o fată foarte înaltă...

— Din unghiul ăsta n-ai cum să-ţi dai seama. Eu nu sunt sigur decât de faptul că tipul poartă un costum, atât. Da' fii atent acolo la porumbeii noştri.

Când tocmai să treacă pragul sălii de consiliu, Cheryl începu să se zbată în braţele lui.

— Hopaaa! făcu Graham. Iar a apucat-o. Cam năbădăioasă mititica, nu credeţi?

De data asta, bărbatul o înhăţă strâns. Ea se răsuci, încercând să se elibereze din strânsoare, dar el o ridică de

subsuori şi începu să o târască spre interiorul sălii. Într-o ultimă zbatere, fata se agăţă de uşă, apărându-se cu străşnicie.

— Oare aici şi-o fi pierdut poşeta?

— Se poate. Nu-mi dau seama.

Sala consiliului era amplasată chiar vis-à-vis de locul unde era montată camera de luat vederi, astfel că aveam o privire de ansamblu asupra întregii încăperi. Dar înăuntru era întuneric beznă, aşa că siluetele celor doi abia se conturau în lumina palidă venită de la zgârie-norii dimprejur. Bărbatul o ridică pe Cheryl în braţe şi apoi o întinse pe masă. Ca prin farmec, fata se transformă într-o adevărată mieluşică. El îi ridică fusta până mai sus de coapse, iar tipa nu se împotrivi. Îl trase spre ea şi, deodată, ceva zbură prin aer.

— Ia uite cum zboară chiloţeii, zise Graham.

Căzuseră undeva pe jos, dar nu eram foarte sigur unde. Dacă erau într-adevăr chiloţii, atunci erau negri sau în orice caz închişi la culoare. "Norocul dumitale, domnule senator Rowe", mi-am spus în gând.

— Chiloţii dispăruseră când am ajuns noi acolo, zise Graham privând ţintă pe ecran. Pur şi simplu dispăruseră toate probele, continuă frecându-şi mâinile una de alta. Dacă ştiţi ceva ce eu nu ştiu, daţi-i drumul, băieţi. Dacă nu rezolvăm cazul până mâine la prânz, putem să ne luăm adio de la el.

Pe ecran, Cheryl trăgea, febrilă, de fermoarul de la pantalonii tipului, când, deodată, făcu o mişcare bruscă, încercând să se ridice şi-l plezni cu putere pe obraz.

— Începe iar show-ul, zise Graham. E mai picant aşa.

Bărbatul îi înşfăcă strâns mâinile şi încercă să o sărute, dar ea se împotrivi, întorcându-şi capul.

Atunci o împinse din nou pe spate şi se lăsă cu toată greutatea peste ea. Picioarele fetei se smuceau, încercând să-l lovească.

Cele două siluete ba se apropiau, ba se îndepărtau una de alta şi era foarte greu să-ţi dai seama ce se întâmplă de fapt. Se părea totuşi că Cheryl încă mai încerca să se ridice în capul oaselor, dar de fiecare dată bărbatul o împingea la loc. Reuşi s-o proptească de masă, punându-i mâna în piept; dar Cheryl continua să se zvârcolească şi să-l izbească cu picioarele. Cu toate că stăteau întinşi pe masă, scena părea mai degrabă încordată, decât aţâţătoare. Mă uitam şi nu înţelegeam nimic — era oare un viol în toată regula, sau tipa juca teatru?

Cheryl continua să dea din picioare şi să se zbată, fără să izbutească să-l înlăture. Cu toate că tipul părea să fie mai puternic decât ea, impresia mea era că dacă ar fi vrut cu adevărat, fata s-ar fi putut elibera de sub el. Ba aveam impresia că mâinile ei cuprindeau cu tandreţe gâtul bărbatului, ba mi se părea că vrea să-l împingă. Era foarte dificil să-ţi dai seama ce se petrecea de fapt.

— Aha. A dat de belea.

Bărbatul îşi încetă brusc mişcările ritmice. Sub el, Cheryl avu un spasm, mâinile îi alunecară de pe umerii lui şi-i căzură inerte pe masă, iar picioarele i se descleştară dimprejurul lui.

— Asta a fost? întrebă Graham. Acum s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur.

Bărbatul o bătu uşor cu palma pe obraz, după care începu să o scuture din ce în ce mai violent. Părea că-i vorbeşte. Rămase nemişcat un timp, poate vreo treizeci de secunde; apoi se dădu jos de pe ea, dar Cheryl rămase nemişcată. Atunci el începu să dea ocol mesei cu paşi înceţi privind-o şi nevenindu-i parcă să creadă.

Tresări brusc şi privi la stânga — auzise probabil un zgomot. Ieşi din starea de inerţie care-l cuprinsese şi începu să cerceteze camera cu atenţie. Se aplecă şi luă ceva de jos.

— Chiloţii.

— Deci el îi luase, zise Graham. La naiba.

Tipul începu să dea din nou ocol mesei. Se opri în capătul cel mai îndepărtat şi se aplecă deasupra fetei.

— Ce face?

— Nu ştiu. Nu pot să văd.

— La naiba.

Bărbatul străbătu camera cu paşi grăbiţi şi ieşi în hol. Acum, silueta i se distingea clar. Aveam în sfârşit posibilitatea să-l identificăm. Din păcate, continua să privească înapoi. Înapoi spre moartă.

— Hei, amice, strigă Graham la el. Uită-te la mine!

În timp ce străbătea holul, bărbatul continua însă să privească înapoi la fată. Apoi mări pasul, şi o cârmi spre stânga.

— Parcă nu se duce spre lift, am spus cu voce tare.

— Aşa e. Şi tot nu pot să-i *văd faţa.* La naiba.

— Unde s-o duce oare?

— E o scară la capătul coridorului, îmi explică Graham; ieşirea în caz de incendiu.

— Dar de ce n-o lua liftul?

— Cine ştie? Eu vreau să-i văd faţa. Măcar o dată.

Dar acum bărbatul se afla deja la marginea cadrului, undeva în stânga de tot şi cu toate că se întorsese cu faţa, nu-i mai puteam vedea decât urechea şi o mică parte din obrazul stâng. În curând, avea să iasă cu totul din cadru, căci se îndrepta spre porţiunea aceea din hol unde tavanul era mai scund.

— La naiba! făcu Graham exasperat. Unghiul ăsta nu e bun. Hai să punem altă casetă.

— Stai puţin, am zis.

Omul nostru se îndrepta acum spre locul mai întunecat al holului, acolo unde se afla scara de serviciu. În timp ce se îndepărtă, trecu pe lângă o oglindă cu ramă aurită, agăţată pe perete — chiar atunci când mai avea doar câţiva paşi de făcut şi l-ar fi înghiţit întunericul.

— Opreşte! Opreşte! am strigat.

— Ce te-a apucat? De ce naiba să oprim taman acum?!

Am început să apăs la întâmplare pe butoanele de pe pupitru până când, în cele din urmă, imaginea dispăru de pe ecran. Am derulat înapoi şi din nou înainte. Imaginea reapăru. L-am urmărit încă o dată pe tip străbătând holul cu paşi mari şi grăbiţi. Trecu pe lângă oglindă şi, pentru o clipă, pentru o fracţiune de secundă doar, i-am putut vedea faţa reflectată acolo; o vedeam cum nu se poate mai clar. În momentul acela am apăsat pe un buton, imaginea a îngheţat pe ecran şi...

— Evrika! am exclamat.

— Un nenorocit de japonez, zise Graham. Ce vă spuneam eu?

Pe ecran, faţa criminalului se vedea clar. Nu mi-a fost deloc greu să recunosc figura încordată a lui Eddie Sakamura.

Capitolul 20

— Al meu e, băieţi, strigă Graham sărind în sus. E cazul meu. Mă duc să-l înhaţ pe ticălos.

— Normal, zise Connor.

— Vreau să zic că e mai bine să mă duc singur.

— Desigur, spuse din nou Connor. Doar e cazul tău, Tom. Fă ceea ce crezi că e mai bine, adăugă şi îi notă pe o bucată de hârtie adresa lui Eddie Sakamura.

— Nu care cumva să credeţi că nu vă sunt recunoscător,

băieţi, încercă Graham s-o scalde, dar e mai bine să mă duc singur. Mă descurc. Şi dacă stăm şi ne gândim, voi aţi vorbit în seara asta cu el şi nu l-aţi arestat, aşa-i?

— Aşa e, Tom.

— Mă rog. Dar fiţi fără grijă, n-am să menţionez asta în raport. N-o să aveţi nici o problemă, vă promit.

Graham nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că avea să-l aresteze pe Sakamura.

— Am reuşit schema A, continuă el aruncând o privire la ceas. N-au trecut nici şase ore de când ne-a fost comunicată crima şi l-am prins deja pe făptaş. Nu e rău deloc.

— Încă nu l-am prins, îi tăie Connor elanul. În locul tău n-aş mai pierde nici o clipă şi m-aş duce după el.

— Gata, am plecat, mai zise Graham îndreptându-se spre uşă.

— A, Tom, strigă Connor după el, ai grijă. Eddie Sakamura e un tip ciudat, dar nu violent. Mă îndoiesc c-ar fi înarmat. Probabil că nu are deloc armă. A plecat de la petrecere cu o roşcată şi cred că acum trebuie să fie cu ea în pat. Părerea mea e c-ar fi de preferat să-l prinzi viu.

— Hei, băieţi, se înfurie Graham. Ce v-a apucat?

— Nimic. N-am făcut altceva decât să-ţi dau un sfat, îl linişti Connor.

— Voi chiar credeţi că am de gând să-mi prăpădesc gloanţele pe nemernicul ăsta?

— Ai să te duci însoţit de un echipaj, nu-i aşa? îl întrebă Connor. Poliţiştii îşi pierd cumpătul câteodată. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Ha, ha. Mulţumesc pentru sfat, spuse Graham îndreptându-se spre uşă.

Era atât de gras, că a trebuit să se întoarcă într-o parte ca să poată ieşi.

— De ce l-aţi lăsat să se ducă fără noi?, l-am întrebat pe Connor.

— E cazul lui, răspunse acesta ridicând din umeri.

— Dar aţi depus atâta efort! De ce vă opriţi tocmai acum?

— Lasă-l pe Graham să culeagă laurii, zise Connor. În fond, ce nevoie avem noi de cazul ăsta? Eu sunt un poliţist pe picior de pensionare, iar tu nu eşti altceva decât un ofiţer de legătură corupt. Vrei să derulezi caseta, înainte să mă conduci acasă? mă întrebă arătând spre video.

— Desigur, am spus şi am pornit aparatul.

— Cred că nu ne-ar strica şi o ceaşcă de cafea, mai spuse Connor. Lângă laboratorul SID se vinde o cafea grozavă. Cel puţin aşa era pe vremuri.

— Vreţi să mă duc să iau câte-o cafea în timp ce vă mai uitaţi dumneavoastră o dată la casetă? l-am întrebat.

— Ar fi drăguţ din partea ta, *kohai.*

— Cu plăcere, am spus şi am dat drumul la casetă.

— *Kohai,* strigă el după mine. Dacă tot cobori, întreabă-l pe ofiţerul de serviciu ce metode de duplicare avem pentru probele video. Trebuie să facem nişte copii după casetele astea. S-ar putea să avem nevoie de prim- planuri, mai ales dacă încep japonezii să facă scandal în legătură cu arestarea lui Sakamura. Avem nevoie de nişte imagini clare cu care să le astupăm gura.

Avea dreptate.

— În ordine, am spus. O să întreb.

— Prefer cafeaua neagră cu o singură linguriţă de zahăr, mai spuse şi se întoarse cu spatele începând să privească pe ecran.

Divizia de investigaţii ştiinţifice sau SID, cum i se mai spune, se afla la subsolul Parker Center-ului. Când am ajuns acolo, majoritatea laboratoarelor erau închise, căci era trecut de două dimineaţa. SID-ul îşi desfăşoară activitatea de la nouă dimineaţa la cinci după-amiază. Desigur că o mulţime de probe erau strânse de către poliţie în timpul nopţii, dar rămâneau încuiate în nişte dulăpioare, fie la sediu, fie la vreo circă din oraş, până a doua zi dimineaţă.

M-am îndreptat spre automatul din micuţa cafenea de lângă laboratorul unde erau analizate şi comparate amprentele digitale. Peste tot pe pereţi erau afişe pe care scria:

V-AŢI SPĂLAT PE MÂINI? DA, DA, LA DUMNEAVOASTRĂ MĂ REFER. NU-I EXPUNEŢI RISCULUI PE COLEGII DIN ALTE DEPARTAMENTE. SPĂLAŢI-VĂ PE MÂINI.

Motivul acestor inscripţii era următorul: cei de la SID, în special cei de la criminalistică, foloseau diverse substanţe otrăvitoare, cum ar fi de pildă mercurul, arsenicul şi praful de crom. Se întâmplase mai demult ca unor ofiţeri să le fie rău după ce băuseră din ceştile folosite mai înainte de cei de la SID.

Dar în ultimul timp nu se mai întâmplase aşa ceva, fiindcă tipii de la laboratoare începuseră să fie mai atenţi.

După ce am luat două ceşti de cafea, m-am îndreptat spre biroul ofiţerului de gardă. În noaptea aceea era de serviciu Jackie Levine. Era o tipă solidă care purta întotdeauna o perucă portocalie şi pantaloni de toreador. Lăsând deoparte înfăţişarea ei ciudată, era considerată de toată lumea ca fiind cea mai bună expertă în materie de amprente. Avea picioarele cocoţate pe birou şi răsfoia un număr din "Modern Bride".

— Ai de gând să-ţi pui din nou pirostriile pe cap, Jackie?

— Doamne fereşte, zise ea. Se căsătoreşte fiică-mea.

— Cu cine?

— Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute. Mi-ai adus cafea? Ce drăguţ eşti.

— Îmi pare rău, dar nu e pentru tine. Am venit să te întreb ceva. Cine se ocupă de probele video?

— Probele video?

— Da. E vorba de o casetă video înregistrată în biroul de pază şi securitate al unei clădiri. Aş vrea s-o analizez să fac copii... ştii şi tu — tot tacâmul.

— Păi, nu ştiu ce să-ţi spun. Nu prea suntem solicitaţi pentru aşa ceva. Înainte, se ocupau cei de la laboratorul de electronică de chestia asta, dar cred c-au renunţat. În prezent, casetele video sunt trimise la Valley sau la Medlar Hall, zise ea lăsându-se pe spate şi începând să răsfoiască o carte de telefon. Dacă vrei, poţi lua legătura cu Bill Harrelson de la Medlar. Dar dacă e vorba de ceva mai important, ar fi bine să apelezi la cei de la JPL ori de la Advance Imaging Lab-USC. Vrei să-ţi dau numerele lor de telefon sau te duci la Harrelson?

Tonul cu care a spus-o mi-a dat de înţeles cam ce trebuie să fac.

— Dă-mi numerele alea de telefon, te rog.

— La fel aş proceda şi eu...

Mi-am notat numerele de telefon şi am pornit-o spre scări. Când am ajuns sus, Connor terminase de vizionat caseta şi o derula înapoi dorind să revadă cadrul în care faţa lui Eddie Sakamura se reflecta în oglindă.

— Ei? am spus.

— Nu încape nici o îndoială — este Eddie, spuse Connor calm, aproape indiferent. De necrezut, mai zise, luând ceaşca de cafea şi începând să soarbă uşor.

— Da, ştiu.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva din partea lui.

Puse ceaşca la loc pe masă, stinse monitorul şi începu să se întindă.

— Ei bine, continuă el, cred c-am făcut o treabă bună. Ce-ai zice să tragem şi noi un pui de somn? Mâine dimineaţă mă duc la o partidă de golf în Sunset Hills.

— E-n ordine, am spus.

Am băgat casetele la loc în cutia de carton, iar deasupra am pus cu grijă adaptorul de imagine.

— Ce-ai de gând să faci cu casetele astea? mă întrebă Connor.

— Le pun în dulăpiorul de probe.

— Dar astea sunt originalele şi nu avem copii după ele.

— Ştiu, dar trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă.

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu. De ce nu le iei cu tine?

— Să le iau acasă?

Există un regulament foarte strict în privinţa probelor şi ar fi însemnat să-l încalc dacă le luam acasă.

— Eu nu le-aş lăsa aşa la voia întâmplării. Ia-le mai bine cu tine şi mâine te poţi ocupa chiar tu de copii.

Am băgat cutia sub braţ şi am spus:

— Nu credeţi că cineva de la departament ar...?

— Desigur că nu, zise Connor. Gândeşte-te că este o probă extrem de importantă. Doar nu vrei să se strecoare cineva aici şi să demagnetizeze banda în timp ce noi dormim liniştiţi, nu?

Aşa că, până la urmă, am luat casetele cu mine. Când am trecut pe hol, l-am găsit pe Ishigura în acelaşi loc în care îl lăsasem. Connor i-a turuit ceva în japoneză, iar Ishigura a sărit în picioare, a făcut o plecăciune adâncă şi a părăsit rapid încăperea.

— E chiar aşa de înspăimântat?

— Da, răspunse Connor.

În faţa noastră, Ishigura cobora în fugă scările cu capul plecat. Era speriat ca un şoricel care simte pisica în spatele lui.

— Dar de ce? l-am întrebat pe Connor. Doar a trăit destul de mult timp în SUA ca să-şi dea seama că nu-i putem aduce acuzaţii prea serioase în legătură cu tăinuirea probelor. Şi cu atât mai puţin am putea acuza compania Nakamoto.

— Nu aici e buba, zise Connor. Nu-i e teamă de un eventual proces, se teme de un scandal public. Dacă ar fi fost în Japonia

mai mult ca sigur că ar fi izbucnit un scandal monstru.

Dădurăm colţul şi-l văzurăm pe Ishigura aşteptând liftul. Ne oprirăm lângă el. După câteva clipe de aşteptare penibilă, uşile liftului se deschiseră şi Ishigura ne invită extrem de amabil să coborâm noi primii. Păşirăm înăuntru şi, înainte ca uşile să se închidă la loc, Ishigura ne mai făcu o plecăciune. Liftul începu să coboare.

— În Japonia, începu Connor să-mi explice, o chestie ca asta l-ar fi distrus şi pe el şi compania.

— De ce?

— Pentru că, în Japonia, un scandal public e calea cea mai bună de a-ţi plăti poliţele. Ocazia ideală ca să scapi de un rival puternic. Acolo e ceva banal.. Odată ajuns obiectul unui scandal, devii vulnerabil şi în mod automat eşti distrus. Atunci când încep investigaţiile autorităţilor şi presa începe şi ea să scormonească, scandalul este inevitabil şi, cum îţi spuneam, distrugerea persoanei şi a organizaţiei respective este iminentă. În felul ăsta a fost doborât şi primul ministru Takeshita, atunci când a izbucnit scandalul Recruit. La fel s-a întâmplat şi cu primul ministru Tanaka, al cărui nume a fost implicat în marele scandal financiar din anii 70. Un alt exemplu pe care ţi l-aş putea da este cazul General Electric, o poveste de acum câţiva ani.

— General Electric?

— Da. Atunci când a izbucnit scandalul Yokogawa. N-ai auzit de el? Păi, cazul ăsta reprezintă exemplul perfect al modului în care se trag sforile în Japonia. În urmă cu câţiva ani, compania General Electric a produs cel mai evoluat sistem de scanning medical din lume. GE a creat o companie mai mică — Yokogawa Medical care să furnizeze spitalelor din Japonia acest tip de echipament. Stilul în care a demarat afacerea era cel adoptat în genere de japonezi: preţuri mult sub nivelul pieţei, calitate deosebită, crearea unei clientele permanente. Suportau până şi cheltuielile de călătorie ale virtualilor cumpărători. La noi asta s-ar chema mită, dar în Japonia aşa se fac de regulă afacerile. Într-un timp record, Yokogawa a devenit leader-ul pieţei de echipament medical, lăsând în urmă până şi o companie ca Toshiba. Companiilor japoneze de acelaşi profil nu prea le-a picat bine treaba asta şi s-au plâns de lipsă de fair-play din partea companiei General Electric. Până la urmă, într-o bună zi, agenţii guvernamentali au făcut un raid prin birourile de la

Yokogawa şi au descoperit nişte probe din care reieşea că dăduseră mită. Au operat câteva arestări şi asta numele companiei a ieşit cam terfelit. Toată treaba asta n-a afectat nicidecum afacerile făcute de companiile japoneze cu General Electric. Nu era nici prima, nici ultima companie japoneză care oferea mită. Nu, motivul anchetei nu a fost ăsta. Din motive obscure, s-a urmărit să se lovească în companiile străine care făceau afaceri cu GE. E de necrezut, dar aşa s-a întâmplat.

— Chiar aşa fac? l-am întrebat.

— Japonezii pot fi extrem de duri atunci când vor. Ei au o vorbă: *"Afacerile înseamnă război"* şi nu exagerează cu nimic când spun asta. Ştii şi tu cum se laudă-n gura mare că piaţa lor e deschisă oricăror produse de fabricaţie străină. Ei bine, pe vremuri, dacă un japonez cumpăra o maşină de provenienţă americană, era verificat de o comisie guvernamentală, aşa că-i pierea omului cheful să mai cumpere aşa ceva. Oficialităţile au ridicat din umeri a neputinţă: *"Ce putem face noi dacă oamenii nu vor să cumpere maşini americane? Piaţa japoneză este deschisă oricărui tip de produse.*" Şi obstrucţionarea asta continuă şi-n zilele noastre. Fiecare maşină importată trebuie să fie testată individual pentru a exista certitudinea că se află la nivelul standardelor japoneze. Medicamentele străine, înainte de a fi puse în vânzare, sunt testate în laboratoarele lor. Odată a fost interzisă chiar importarea de schiuri, pe motiv că zăpada japoneză ar fi mai moale decât zăpada europeană şi americană. Ăsta e stilul în care tratează ei celelalte ţări, aşa că nu-i de mirare că se tem să fie trataţi de alţii în acelaşi mod.

— Înseamnă că Ishigura se aşteaptă la un scandal? Aşa cum s-ar fi întâmplat în Japonia?

— Exact. Se teme că Nakamoto ar putea fi distrusă dintr-o singură lovitură. Dar mă îndoiesc că se va întâmpla aşa ceva. Mâine, viaţa oraşului Los Angeles va merge înainte nestingherită.

L-am condus pe Connor acasă.

— Mi-a făcut plăcere să vă conduc, domnule căpitan, i-am spus pe când se pregătea să coboare din maşină. Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă însoţiţi.

— Şi mie mi-a făcut plăcere, spuse el. Sună-mă ori de câte ori ai nevoie de mine.

— Sper că nu trebuie să vă treziţi prea devreme pentru partida de golf.

— Păi, trebuie să fiu pe teren la şapte, dar la vârsta mea nu ai nevoie de prea mult somn. Voi juca la Sunset Hills.

— Terenul de la Sunset Hills nu e acum al japonezilor? l-am întrebat.

Modul în care japonezii puseseră mâna pe "Sunset Hills Country Club" fusese absolut revoltător. Terenul de golf, aflat în partea de vest a Los Angeles-ului, fusese vândut pentru o sumă fabuloasă — două sute de milioane de dolari —1990, bani gheaţă. Atunci când au cumpărat terenul, japonezii spuseseră că nu aveau să opereze nici un fel de modificări. Dar, încet-încet, numărul membrilor americani ai clubului fusese redus printr-un procedeu destul de simplu: ori de câte ori un american se retrăgea, locul lui era oferit unui japonez. Calitatea de membru al clubului Sunset Hills se vindea la Tokyo pentru suma de un milion de dolari, iar admiterea era considerată a fi o adevărată afacere. Lista de cereri era nesfârşită.

— Ba da, răspunse Connor. Fac o partidă cu nişte japonezi.

— Vă duceţi des?

— După cum ştii, japonezii sunt nebuni după golf, iar eu încerc să ajung acolo de câte două ori pe săptămână. E un loc ideal de informare — mai auzi una, mai auzi alta... Noapte bună, *kohai.*

— Noapte bună, domnule căpitan, am spus şi-am pornit-o spre casă.

Mă aflam pe autostrada Santa Monica atunci când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul. Era dispecerul de serviciu.

— Au sunat cei de la Serviciile Speciale, domnule locotenent. Ofiţerii de pe teren solicită un ofiţer de legătură.

— E-n ordine, am zis eu oftând.

După ce tipa îmi dădu numărul echipajului, i-am sunat.

— Salut, bătrâne.

Era Graham.

— Salut, Tom, i-am răspuns.

— Ai rămas singur?

— Da. Mă duc acasă. De ce?

— Mă gândeam, începu Graham, că ar trebui să am lângă mine un translator de japoneză când îl arestez pe nemernicul ăla.

— Credeam că vrei s-o faci singur.

— Mda, dar acum cred c-ar fi mai bine să-mi dai şi tu o mână de ajutor. În felul acesta, totul va fi făcut aşa cum scrie în regulament.

— Încerci în felul ăsta să-ţi asiguri spatele?

— Ia ascultă, mă ajuţi sau nu?

— Desigur, Tom. Am pornit.

— Te aşteptăm, atunci.

Capitolul 21

Eddie Sakamura locuia pe una din străduţele întortocheate de pe dealurile Hollywood-ului, într-o vilă mică, cochetă, din apropierea autostradei 101. Era trei fără un sfert dimineaţa, când am dat colţul şi am intrat pe aleea lui Eddie. Lângă bordură, erau parcate două maşini de poliţie, cu farurile stinse, iar lângă ele limuzina lui Graham. Acesta, cu o ţigară în colţul gurii, stătea de vorbă cu poliţiştii. Am dat înapoi vreo zece metri până am găsit un loc unde să parchez. Am coborât apoi din maşină şi m-am îndreptat spre ei.

Am privit în sus spre casa lui Eddie, construită deasupra garajului aflat la nivelul străzii. Era una din vilele acelea cu două dormitoare, îmbrăcată în stucatură albă, care se construiseră prin anii '40. Luminile erau aprinse în toată casa şi vocea lui Frank Sinatra răzbătea până la noi.

— Nu cred că e singur, spuse Graham. Şi-a adus probabil nişte târfe.

— Cum vrei să acţionezi? l-am întrebat.

— Pe băieţi îi lăsăm aici, zise el. Stai liniştit. Le-am spus să nu facă uz de armă. Noi doi mergem sus şi-l umflăm.

O scară cam abruptă pornea din garaj şi ducea la intrarea principală.

— În ordine. Rămâi tu aici şi eu o iau prin spate?

— La naiba, nu, se răsti Graham. Vreau să stai lângă mine, bătrâne. Doar n-o să facă figuri, nu? Parcă aşa spunea Connor.

La una dintre ferestre se zări silueta unei femei. Nu părea să fie îmbrăcată.

— Da, aşa spunea, am răspuns.

— O.K. Atunci, hai să-i dăm bătaie.

Am luat-o în sus pe scări, unul în spatele celuilalt. Continua să se audă vocea lui Frank Sinatra, care acum cânta "My Way".

Se auziră râsete de femei.

— I-auzi. Norocul nostru dacă-i găsim niţel drogaţi.

M-am gândit şi eu că, într-adevăr, n-ar fi fost rău deloc. Ne îndreptam spre capătul scării şi ne furişam ghemuiţi, ca să nu fim văzuţi prin ferestre.

Am ajuns în cele din urmă la uşă. Aceasta era greoaie, din lemn masiv, aşa cum au de regulă casele spaniole. Graham a rămas pe loc, în timp ce eu am făcut câţiva paşi în spatele casei, unde apa verzuie a piscinei licărea în lumina lunii. Mi-am dat seama că mai trebuia să existe o ieşire în spate şi am încercat s-o descopăr.

Atunci am simţit o mână pe umărul meu; era Graham. Ne întoarserăm la intrarea principală. Graham răsuci uşor clanţa şi uşa de deschise. Îşi scoase revolverul şi mă privi. L-am scos şi eu pe-al meu. Graham rămase nemişcat cu trei degete ridicate în sus. Numără până la trei după care izbi uşa cu piciorul şi dădu buzna în casă strigând:

— Poliţia! Mâinile sus! Rămâneţi pe loc!

Înainte să apucăm să intrăm în living, femeile au început să urle ca din gură de şarpe.

În camera de zi erau două femei, goale puşcă. Alergau de colo până colo ca apucatele şi zbierau cât le ţinea gura:

— Eddie, Eddie!

Dar Eddie nu era acolo.

— Unde e? strigă Graham la ele. Unde este Eddie Sakamura?

Roşcovana înhăţă o pernă de pe canapea şi-şi acoperi goliciunea urlând:

— Cară-te de-aici, împuţitule! şi aruncă cu perna în Graham.

Cealaltă ţipă, o blondă, o zbughi ţipând în dormitor. Ne-am luat după ea, iar roşcovana aruncă o altă pernă după noi.

Blondina se împiedică şi căzu urlând de durere, în dormitor. Graham se aplecă cu arma aţintită asupra ei.

— Nu trage! strigă ea. N-am făcut nimic!

Graham o înhăţă de o gleznă şi tipa începu să se zvârcolească, cuprinsă de un acces de isterie.

— Unde-i Eddie? o întrebă Graham. Unde e?

— La o întâlnire! strigă tipa printre sughiţuri.

— Unde?!

— La o întâlnire! urlă ea şi, rostogolindu-se puţin într-o parte, îl lovi pe Graham în boaşe cu piciorul rămas liber.

— Auu! Isuse! strigă Graham dându-i drumul şi trântindu-se pe jos de durere.

M-am întors în sufragerie. Roşcovana îşi încălţase pantofii cu tocuri înalte, dar în rest nu pusese nimic altceva pe ea.

— Unde e? am întrebat-o.

— Jigodie! urlă ea la mine. Jigodie împuţită ce eşti!

Am lăsat-o în pace şi m-am îndreptat spre uşa din celălalt capăt al camerei. Era încuiată. În momentul acela, roşcovana se repezi la mine şi începu să mă lovească cu pumnii în spate.

— Lasă-l în pace! Lasă-l în pace!

Am încercat să forţez uşa, în timp ce tipa continua să-mi care pumni cu nemiluita, trăgându-mă de păr şi urlându-mi obscenităţi la ureche. La un moment dat, mi s-a părut că aud voci de cealaltă parte a uşii. În următoarea secundă, matahala de Graham îmi veni în ajutor şi izbi cu toată puterea în uşă, fisurând-o. Pătrunserăm în bucătăria luminată doar de scânteierile verzui ale apei din bazin. Nu era nimeni acolo, dar uşa din dos era deschisă.

— La naiba.

Deodată, roşcovana îmi sări în spate şi-şi încolăci picioarele în jurul meu, trăgându-mă ca o apucată de păr. Am început să mă rotesc, încercând s-o arunc de pe mine. Era unul din momentele acelea ciudate când, în iureşul evenimentelor, mai aveam totuşi puterea să gândesc şi să-mi spun: "Fii atent să n-o răneşti", căci nu i-ar fi stat deloc bine unei fete drăguţe ca ea să iasă din încăierare cu o mână ruptă sau cu coastele sfărâmate. Asta ar fi dat apă la moara celor care acuzau poliţia că face uz de violenţă. M-am abţinut deci s-o vatăm cu toate că îmi smulgea părul din cap. M-a lovit peste ureche de-am văzut stele verzi şi atunci n-am mai putut suporta. M-am izbit cu spatele de perete şi-am auzit-o horcăind de parcă-şi dădea sufletul. În cele din urmă îmi dădu drumul.

Prin geamul ferestrei, am zărit o siluetă coborând scările în grabă. O observă şi Graham.

— La naiba! exclamă el şi o luă la fugă.

Am luat-o după el, dar tipa trebuie să-mi fi pus piedici, pentru că m-am trezit pe jos. Pe când încercam să mă ridic, am auzit sirenele maşinilor de poliţie şi zgomotul motoarelor pornite.

Am reuşit să ies afară şi m-am năpustit pe scări. Eram la vreo zece metri în spatele lui Graham, când văzurăm amândoi maşina Ferrari a lui Eddie ieşind cu spatele din garaj şi demarând apoi cu toată viteza.

Cele două maşini de poliţie porniră în trombă după el. Graham alergă spre limuzină. Pornise deja motorul, şi eu tot nu ajunsesem în maşină, fiindcă o parcasem mai departe. Limuzina lui Graham trecu ca o vijelie pe lângă mine, şi, preţ de o clipă, i-am putut zări faţa contorsionată de furie.

Am urcat şi eu în maşina mea şi l-am urmat.

Era foarte greu să iau legătura telefonică cu Graham; mergeam cu viteză mare, iar drumul era prea abrupt. Aşa că nici măcar n-am încercat. Distanţa dintre mine şi Graham era de vreo jumătate de kilometru, iar el se afla undeva în spatele maşinilor de poliţie. Când am ajuns la poalele dealului, acolo pe unde trece autostrada 101, am zărit girofarurile şi mi-am dat seama că o luaseră pe autostradă. Am dat puţin înapoi, am întors maşina şi am luat-o după ei.

După ce traficul de pe şosea a început să se rărească, mi-am instalat şi eu girofarul şi am apăsat pe acceleraţie.

Am ajuns în dreptul zidului de beton de pe marginea şoselei, cam la vreo treizeci de secunde după ce maşina lui Eddie se izbise de el cu o viteză de o sută şaizeci de kilometri pe oră. Probabil că rezervorul maşinii explodase chiar în momentul impactului cu zidul, căci flăcările se înălţau acum cam la cincisprezece metri în sus. Aerul era îngrozitor de fierbinte. Aveam senzaţia că toată vegetaţia de pe deal luase foc. Mi-a fost imposibil să mă apropii de rămăşiţele maşinii.

Începură să-şi facă apariţia primele maşini de pompieri urmate de alte câteva maşini de poliţie. Era plin de girofaruri aprinse şi de sirene urlând.

Am dat maşina înapoi, ca să poată trece pompierii; am coborât şi m-am dus spre Graham. Acesta trăgea nervos dintr-o ţigară, uitându-se la pompierii care împrăştiau spuma albă pe rămăşiţele fumegând.

— Doamne, murmură. Uită-te ce-a mai rămas din el.

— De ce nu l-au oprit poliţiştii când încă se mai afla în garaj? l-am întrebat.

— Pentru că le-am spus să nu tragă în el. Noi nu eram prin

preajmă ca să ne întrebe ce să facă, aşa că până să se hotărască ei, individul o şi întinsese. Chestia asta o să sune ca naiba în raport, mai zise el dând cu amărăciune din cap.

— Totuşi, am încercat eu să-l liniştesc, va fi apreciat faptul că n-ai tras nici un foc asupra lui.

— Aşa o fi, mormăi el aruncând ţigara.

Pompierii stinseseră deja focul. Din Ferrari nu mai rămăsese decât o epavă fumegândă, strivită de zidul de beton. Mirosul de carne arsă îţi înţepa nările.

— Păi, nu mai are nici un rost să stăm aici, zise Graham la un moment dat. Eu mă întorc la vilă să văd dacă mai sunt tipele alea acolo.

— Te mai pot ajuta cu ceva? l-am întrebat.

— Nu. Mai bine du-te acasă. Mai e şi mâine o zi. La naiba, până să apucăm noi să facem raportul, or să urle toate ziarele.

Apoi se uită la mine şi mă întrebă şovăitor:

— Eşti de partea mea?

— La naiba. Evident.

— Doar ai văzut şi tu că nu puteam proceda altfel, mai zise el.

— Aşa e, am spus eu. Aşa a fost să fie.

— O.K., bătrâne. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Tom.

Ne-am despărţit şi am urcat fiecare în maşina lui. Am pornit motorul şi am luat-o spre casă.

Capitolul 22

Am intrat în apartament. Doamna Ascenio sforăia pe canapeaua din sufragerie. Era patru fără un sfert. Am străbătut sufrageria în vârful picioarelor şi am intrat în camera lui Michelle să văd ce face. Fetiţa mea dormea cu faţa în sus şi cu mâinile pe pernă, deasupra capului. Se dezvelise şi păturica zăcea boţită într-o parte. Picioarele îi ieşiseră printre barele de lemn ale pătuţului. Am învelit-o şi m-am dus în camera mea.

Televizorul era încă aprins. L-am închis şi mi-am scos cravata. M-am aşezat pentru o clipă pe pat, ca să-mi scot pantofii şi în momentul acela am realizat cât de obosit eram. Mi-am scos pantalonii şi haina şi le-am aruncat pe televizor. Ar fi trebuit să-mi dau jos şi cămaşa, căci o simţeam lipită de corp din

cauza transpiraţiei. Mi-am cufundat însă capul în pernă şi am închis ochii. Simţeam nişte înţepături în pleoape, şi globii oculari îmi zvâcneau. Auzeam un ciripit în urechi şi o clipă am avut groaznicul sentiment că mii de păsări îmi ciugulesc ochii.

Ca prin vis, am auzit o voce spunând:

— Deschide ochii, tati. Deschide ochii.

Era Michelle care încerca să-mi ridice pleoapele cu degeţelele ei.

— Mmm, am făcut eu somnoros.

Lumina zilei m-a izbit în ochi ca un fulger. M-am întors pe partea cealaltă şi mi-am cufundat faţa în pernă.

— Tati? Deschide ochii. Deschide ochii, tati.

— Tati s-a culcat târziu, i-am explicat. Tati este obosit.

Nu s-a sinchisit de ce-i spusesem.

— Tati, deschide ochii. Deschide ochii. Tati? Deschide ochii, tati.

Ştiam că avea să continue aşa la nesfârşit. Ca să nu-mi pierd minţile, am deschis ochii; m-am întors cu faţa la ea şi am căscat. I-am închis la loc.

— Tati este obosit, Shelly. De ce nu te duci să vezi ce face doamna Ascenio?

— Tati, deschide ochii.

— Nu vrei să-l laşi pe tăticu' să mai doarmă puţin? În dimineaţa asta tati vrea să doarmă niţel mai mult ca de obicei.

— S-a făcut dimineaţă, tati. Deschide ochii, deschide ochii.

Am deschis ochii. Avea dreptate — era deja dimineaţă. Fir-ar să fie!

A doua zi

Capitolul 23

— Mănâncă-ţi clătitele.

— Nu mai pot.

— Încă puţin, Shelly.

Razele soarelui pătrundeau pe fereastra bucătăriei. Am

căscat somnoros. Era doar şapte dimineaţa.

— Vine mami azi?

— Nu schimba subiectul. Hai, Shelly, încă puţin, te rog.

Ne aflam amândoi la măsuţa ei mică, de copil, din colţul bucătăriei. Îi plăcea mult măsuţa asta şi datorită ei, câteodată, reuşeam s-o fac să mănânce tot din farfurie. Dar ziua aceea nu părea să fie tocmai ziua mea norocoasă. Michelle nu voia în ruptul capului să mai mănânce.

— Vine mami? mă întrebă ea, privindu-mă fix.

— Aşa cred. Nu sunt sigur, am spus nedorind s-o dezamăgesc. O să vedem.

— Mami pleacă din nou din olaş?

— Poate, am zis întrebându-mă în sinea mea ce-o fi oare în mintea unui copil de doi ani atunci când întreabă: "Mami pleacă din nou din olaş?"

— Pleacă cu unchiu' Lick?

"Cine-o mai fi şi unchiu' Rick ăsta?" m-am întrebat. Rămăsesem cu furculiţa în aer.

— Nu ştiu, Shel. Hai, guriţa mare. Încă o bucăţică şi gata.

— Unchiu' Lick ale o maşină nouă, zise Michelle dând din cap cu solemnitate, aşa cum făcea de fiecare dată când considera că-mi spune ceva foarte important.

— Nu, zău?

— Îhâm. Una neaglă.

— Ahaa. Şi ce fel de maşină e?

— Des.

— Aaa, Des.

— Nu! Des!

— Mercedes?

— Îhâm. Un Des neglu.

— Drăguţ, am zis.

— Când vine mami?

— Hai, încă o bucăţică, Shel.

Deschise guriţa şi când tocmai eram pe cale să-i mai dau un dumicat, întoarse capul într-o parte şi strânse buzele.

— Nuuu, tati.

— Bine, am spus. Mă dau bătut.

— Ţe vrei tati, dacă nu mi-e foame?

— Observ.

Doamna Ascenio făcea curat prin bucătărie, după care urma să plece. Mai era un sfert de oră până să vină Elaine, menajera,

care avea grijă şi de Michelle, iar eu n-o îmbrăcasem încă pe fetiţă. Tocmai aruncam clătitele rămase la gunoi, când sună telefonul. Era Ellen Farley, purtătoarea de cuvânt a primarului.

— Nu te uiţi?

— La ce?

— La televizor. Se transmit ştirile pe canalul şapte. Chiar acum arată imagini de la locul accidentului.

— Zău?

— Da. Sună-mă după ce se termină.

M-am dus în dormitor şi-am deschis televizorul. O voce comenta pe fondul imaginilor: "... o urmărire spectaculoasă pe şoseaua de legătură din sudul Hoolywood-ului care a avut un final tragic — maşina sport a suspectului s-a izbit de zidul de beton de pe marginea autostrăzii, în apropiere de Hollywood Bowl. Martorii afirmă că, în momentul impactului, maşina avea o viteză mai mare de o sută cincizeci de kilometri pe oră, şi a izbucnit pe loc în flăcări. Când pompierii au sosit la faţa locului, era deja prea târziu. Trupul suspectului arsese complet, topindu-i-se până şi ochelarii. Ofiţerul însărcinat cu urmărirea — detectivul Tom Graham — afirmă că şoferul maşinii, domnul Edward Sakamura, săvârşise o crimă, undeva în centrul ora-şului, victima fiind de sex feminin. Dar astăzi, câţiva prieteni ai domnului Sakamura şi-au exprimat indignarea în legătură cu această acuzaţie şi au afirmat că poliţia a recurs la o tactică de forţă care l-a determinat pe suspect să intre în panică, iar acest fapt i-a provocat moartea Există voci care afirmă că incidentul ar fi avut de fapt o motivaţie rasială. Nu se ştie cu certitudine dacă poliţia avea probe împotriva domnului Sakamura. Pe de altă parte, martori oculari afirmă că aceasta este a treia urmărire în mare viteză care a avut loc pe autostrada 101 în ultimele două săptămâni. Primul semnal de alarmă, cu privire la aceste urmăriri ca-n filme, a fost tras cu câtva timp în urmă, când o femeie a decedat în timpul unei astfel de acţiuni. Nu am avut până acum ocazia de a-i intervieva nici pe detectivul Graham şi nici pe locotenentul Peter Smith. Aşteptăm în continuare ştiri, de la Departamentul de Poliţie privind o eventuală sancţionare sau chiar suspendare a ofiţerilor în cauză. "

"Dumnezeule!"

— Tatii...

— O clipă, Shel.

Urmăream pe ecran cum scheletul turtit, fumegând al maşinii era ridicat cu ajutorul unei macarale şi încărcat în remorca unui camion, pentru a fi eliberată şoseaua. Rămăsese o pată neagră pe cimentul zidului, acolo unde se izbise maşina.

Legătura reveni în studio. Crainica îşi continua informarea:

"Am mai aflat că domnul Sakamura a fost interogat ieri seară în legătură cu crima menţionată de către doi ofiţeri de poliţie, care însă nu l-au arestat. E posibil ca amândoi ofiţerii — căpitanul John Connor şi locotenentul Smith — să fie supuşi unei anchete disciplinare ca urmare a încălcării procedurii de anchetare. Dar avem şi o veste bună pentru dumneavoastră — pe autostrada 101 circulaţia a reintrat în normal. Ai legătura, Bob."

Priveam înmărmurit pe ecran.

"Anchetă disciplinară?!"

Sună telefonul. Era tot Ellen Farley.

— Ai auzit?

— Da, am auzit. Nu-mi vine să cred Ce se întâmplă, Ellen?

— Să ştii că primarul nu are absolut nici un amestec, dacă asta vrei să spui. Se pare că membrii comunităţii japoneze de aici au mai avut probleme cu Graham. Spun că e rasist. Acum se pare că le-a picat în mână şi nu-i mai dau drumul.

— Dar eram acolo, Ellen. Graham a procedat absolut corect.

— Da, ştiu că erai acolo, Pete. Sinceră să fiu, mai bine nu erai. Nu vreau să te văd băgat în aceeaşi oală cu Graham.

— Dar Graham a procedat corect, am repetat eu cu încăpăţânare.

— Mă asculţi, Pete?

— Ce-i cu toate chestiile astea cu "suspendarea'' şi cu "ancheta disciplinară"? am întrebat-o

— Habar n-am; acum am auzit şi eu prima dată, răspunse Ellen. S-ar putea să vină chiar din interiorul departamentului tău. Că veni vorba, chiar l-aţi întâlnit pe Sakamura aseară?

— Da.

— Şi nu l-aţi arestat?

— Nu. Atunci când am dat de el întâia oară nu aveam nici o probă. Abia mai târziu am făcut rost de ea.

— Eşti sigur că el a comis crima? mă întrebă Ellen.

— Da, sunt sigur. Crima a fost filmată.

— Crima a fost filmată? Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Totul a fost filmat de una din camerele de

luat. vederi care asigură securitatea clădirii Nakamoto.

Pe fir nu se mai auzi nimic preţ de câteva secunde.

— Ellen?

— Bine, dar rămâne între noi.

— Fii fără grijă.

— Nu înţeleg deloc ce se petrece, Pete. E peste puterile mele.

— De ce nu mi-ai spus aseară cine era fata? am întrebat-o.

— Îmi cer scuze, dar aveam o grămadă de treburi pe cap.

— Ellen...

Urmară din nou câteva clipe de tăcere.

— Ascultă, Pete, spuse Ellen în cele din urmă, tipa asta cunoştea o mulţime de persoane importante.

— Îl cunoştea şi pe primar?

Linişte.

— Cât de bine îl cunoştea?

— Ascultă, zise Ellen. Hai să zicem doar că era o fată drăguţă şi-i cunoştea pe mulţi din oraşul ăsta. Părerea mea e că tipa era cam zănatică, dar arăta al naibii de bine şi atrăgea bărbaţii ca un magnet. Trebuia s-o fi văzut în viaţă ca să-ţi dai seama. Acum însă se fac tot soiul de presupuneri. Ai citit "Times"-ul de astăzi?

— Nu.

— Atunci, aruncă o privire prin el. Dacă vrei un sfat prietenesc, ascultă la mine — încearcă să nu faci nici o greşeală în următoarele câteva zile. Încearcă să nu te mai abaţi de la regulament. Ai grijă de tine, da?

— Aşa o să fac, Ellen. Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi şi uită că te-am sunat. Ai grijă de tine, spuse încă o dată, cu tandreţe în glas şi închise.

— Tatii...

— Aşteaptă puţin. Shel.

— Pot să mă uit la desene animate?

— Desigur, scumpo.

I-am găsit un post pe care se transmiteau desene animate şi m-am întors în sufragerie. Am deschis uşa de la intrare şi am ridicat ziarul lăsat de poştaş.

Mi-a luat ceva timp să găsesc articolul despre care vorbea Ellen. Era tocmai pe ultima pagină.

POLIŢIA ACUZATĂ DE RASISM

RECEPŢIA INAUGURALĂ A CLĂDIRII NAKAMOTO UMBRITĂ DE COMPORTAMENTUL GROSOLAN AL POLIŢIŞTILOR

Am citit în fugă primul paragraf. Conducerea companiei Nakamoto se plângea de comportamentul *"inuman şi lipsit de cel mai elementar bun simţ"* al poliţiştilor care, spuneau ei, a prejudiciat imaginea inaugurării festive a noului lor zgârâie-nori de pe Figueroa la care au fost invitate atâtea şi atâtea staruri. În final, unul din oficialii japonezi şi-au exprimat părerea că acţiunea poliţiei avusese *"motivaţii rasiale",* iar purtătorul de cuvânt al companiei afirma: *"Credem că poliţia nu ar fi acţionat în această manieră, dacă la mijloc n-ar fi fost o companie japoneză. E clar acum că acţiunile poliţiei reflectă în general comportamentul pe care îl adoptă oamenii politici americani vis-à-vis de conaţionalii noştri".* Domnul Hiroshi Ogura, preşedintele consiliului administrativ al concernului Nakamoto, fusese şi el prezent la recepţie, întreţinându-se cordial cu Madonna, Tom Cruise şi alte staruri ale ecranului american, dar nu putuse fi contactat de reporterii ziarului pentru a i se cere părerea cu privire la acest incident. Purtătorul de cuvânt declarase:

"*Domnul Ogura este profund dezamăgit din cauza faptului că eşecul recepţiei s-a datorat tocmai unui for oficial. Domnia sa regretă foarte mult nefericitul eveniment.*"

Potrivit celor afirmate de martori, primarul Thomas îşi trimisese un reprezentant care să trateze cu ofiţerii prezenţi, dar fără succes. Echipa de poliţie a continuat să se comporte în acelaşi mod, în ciuda faptului că, de faţă era şi un ofiţer de legătură, locotenentul Peter Smith, a cărui sarcină era tocmai aceea de a dezamorsa o situaţie conflictuală generată de probleme rasiale... Şi aşa mai departe.

Trebuia să parcurgi vreo patru paragrafe ca să-ţi dai seama că, de fapt, acolo se comisese o crimă. Acest amănunt părea să fie aproape lipsit de importanţă. M-am uitat sub titlu. Articolul nu era semnat.

Îmi ieşisem din fire, aşa că m-am hotărât să-l sun pe Kenny Shubik, vechea mea cunoştinţă de la "Times", care era şeful secţiei de reportaj. Lucra de multă vreme la ziar şi era la curent cu tot ce se întâmpla. Cum nu trecuse de opt, l-am sunat acasă.

— Alo, Ken? La telefon Pete Smith.

— Oh, salut, zise el. Mă bucur că mi-ai găsit mesajul.

Am auzit o voce — care părea să fie a unei adolescente — zicând: *"Hai tăticule, te rog! De ce nu pot să mă duc?"*

Se auzi apoi vocea lui Ken.

— Jennifer, lasă-mă te rog să vorbesc la telefon.

— Ce mesaj? l-am întrebat.

— Te-am sunat aseară pe la unsprezece şi jumătate, îmi răspunse el, pentru că am crezut că trebuia să afli chiar atunci. E clar că e vorba de un atac necurat. Dar ai idee cine se află în spatele afacerii?

— Ce afacere? am întrebat din nou.

Habar n-aveam despre ce tot vorbea, aşa că i-am mărturisit.

— Îmi pare rău, Ken. N-am primit mesajul tău.

— Zău? se miră el. Te-am căutat aseară pe la unsprezece jumate. Dispecera de la DHD mi-a spus că te ocupi de un caz, dar că poţi fi sunat la telefonul din maşină. I-am spus că este important şi am rugat-o să-ţi comunice să mă cauţi acasă.

Se auzi din nou vocea adolescentei:

"Hai, tată, trebuie să mă hotărăsc ce pun pe mine".

— La naiba, Jennifer. Mai taci odată. Şi tu ai o fată, nu-i aşa? mi se adresă.

— Da. Dar are numai doi ani.

— Aşteaptă să crească şi-ai să vezi tu, zise Ken. Ascultă, Pete. Chiar nu ţi s-a transmis mesajul meu?

— Nu. Te-am sunat pentru altceva. E vorba de povestea din numărul de dimineaţă al ziarului.

— Ce poveste?

— Articolul despre Nakamoto, de pe pagina a opta. Cel care începe cu *"Comportamentul brutal şi lipsit de cel mai elementar bun simţ al poliţiei".*

— Isuse! Ştiu că Jodie a fost prezentă la recepţie, dar articolul urma să apară abia mâine. Ştii, la petrecerile japonezilor vin o mulţime de celebrităţi. Dar nu ştiam că a apărut un articol despre Nakamoto. Ieri, Jeff nu avea nimic programat pentru pagina mondenă.

Jeff era responsabilul paginii în care era descrisă viaţa mondenă a oraşului.

— Bine, dar în ziarul de azi dimineaţă a apărut articolul despre crimă.

— Ce crimă? mă întrebă el cu o voce ciudată.

— S-a petrecut o crimă la Nakamoto aseară pe la opt şi

jumătate. Una dintre invitate a fost ucisă.

La celălalt capăt al firului nu se mai auzi nimic. Ken îşi punea probabil gândurile în ordine. În cele din urmă spuse:

— Eşti implicat?

— Cei de la criminalistică m-au chemat în calitate de ofiţer de legătură cu japonezii.

— Hmmm, făcu Ken. Ascultă, ai puţină răbdare să mă duc la birou şi să văd ce pot afla. Mai vorbim peste o oră. Şi dă-mi numărul tău ca să te pot suna direct.

— S-a făcut.

Îşi drese vocea şi spuse:

— Ascultă, Pete. Rămâne între noi: ai cumva probleme?

— Ca de pildă?

— Probleme de moralitate, să zicem. Sau poate că e ceva legat de contul tău din bancă, vreo discrepanţă între suma comunicată la depunere şi... Ce Dumnezeu, îţi sunt prieten! E ceva ce nu ştiu eu?

— Nu, am răspuns.

— Nu-i nevoie să-mi dai amănunte. Dar dacă e vreo problemă...

— Niciuna, Ken.

— Ştii de ce te-ntreb? Pentru că dacă va trebui să-ţi iau apărarea şi să mă bat pentru tine, nu vreau să descopăr că m-am băgat în rahat.

— Dar ce se întâmplă, Ken?

— Nu vreau să intru în detalii, acum. Pe scurt, află că cineva încearcă să ţi-o tragă pe la spate.

"Tati, cum poţi să vorbeşti aşa!" se auzi glasul fetei.

— Cine te pune să asculţi? Pete?

— Da. Sunt la telefon.

— Sună-mă peste o oră, zise Ken.

— Mulţumesc. Eşti un adevărat prieten, am spus. Îţi rămân dator.

— Bineînţeles că-mi rămâi dator, zise Ken şi închise.

Am privit în jurul meu prin apartament, totul arăta la fel ca înainte de a vorbi la telefon — razele soarelui de dimineaţă pătrundeau prin ferestre, Michelle stătea în fotoliul ei preferat uitându-se la desene animate cu degetul mare în gură. Dar, în acelaşi timp, totul era diferit. Mă trecură fiorii. Era ca şi cum întreaga lume s-ar fi prăbuşit.

Aveam multe de făcut şi era deja târziu. Trebuia s-o îmbrac

pe Michelle înainte să vină Elaine. Am luat-o cu binişorul, dar ea s-a pornit pe plâns. Am închis televizorul în timp ce Michelle se tăvălea pe jos, dând din picioare şi strigând:

— Nu, tati! Vleau deseneee! Desene, tati!

Am ridicat-o de pe jos şi, ţinând-o strâns la subraţ, am pornit spre dormitor ca s-o schimb. Ţipa ca din gură de şarpe. Sună din nou telefonul. De data asta era dispecera de la divizie.

— Bună dimineaţa, domnule locotenent. Am câteva mesaje pentru dumneavoastră.

— Numai puţin să iau un pix, am spus, punând-o pe Michelle jos.

Începu să ţipe şi mai tare.

— Nu te duci să-şi alegi pantofiorii pentru azi?

— Ţipă de parcă-ar omorî-o cineva, glumi dispecera.

— Nu vrea să se îmbrace pentru grădiniţă.

— Nu, tati, ţipă Michelle trăgându-mă de picior. Nu vleau la glădiniţă, tati.

— Ba trebuie să mergi la grădiniţă, am spus cu fermitate, la care Michelle se puse iar pe urlat.

— Te ascult, i-am spus dispecerei.

— Deci. Azi-noapte la unsprezece patruzeci şi unu v-a căutat Ken Subotik sau Subotnik de la "Los Angeles Times". V-a rugat să-l sunaţi. Mesajul pe care vi l-a lăsat este următorul:" *Te verifică Weasel."* A spus că ştiţi dumneavoastră ce înseamnă. Puteţi să-l sunaţi acasă. Aveţi numărul?

— Da.

— E-n regulă. La unu patruzeci şi doi, v-a căutat domnul Eddie Saka... parcă Sakamura Spunea că este urgent şi că vă roagă să-l sunaţi acasă — 555.8434. Spunea că e vorba de casetele dispărute.

"La naiba!" — mi-am zis.

— La ce oră a sunat?

— La unu patruzeci şi doi. L-am pus să sune la sediu, dar cred că nu v-au localizat. Probabil că eraţi la morgă.

— Da.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, dar atunci când sunteţi în maşină trebuie să apelăm la intermediari.

— Bun. Altceva?

— Azi dimineaţă la şase patruzeci şi trei, căpitanul Connor a lăsat un număr unde să-l sunaţi. Spunea că se duce să joace golf în dimineaţa asta.

— Bine.

— Iar la şapte şi zece am primit un telefon de la Robert Woodson. Spunea că lucrează pentru senatorul Morton. Acesta doreşte să vă întâlnească pe dumneavoastră şi pe căpitanul Connor astăzi la ora unu la Los Angeles Country Club. Woodson v-a rugat să sunaţi şi să-i comunicaţi dacă puteţi sau nu să vă duceţi la întâlnirea cu senatorul. Am încercat la dumneavoastră, dar suna ocupat. Îl sunaţi pe senator?

I-am spus că aveam să-l sun. I-am mai zis să-l caute pe Connor din partea mea la terenul de golf şi să-l roage să mă sune la telefonul din maşină. În momentul acela, am auzit deschizându-se uşa din faţă. În cameră apăru Elaine.

— Bună dimineaţa, zise ea.

— Mă tem că Shelly nu e îmbrăcată încă.

— Nu-i nimic, spuse ea. O îmbrac eu. La ce oră vine doamna Davis s-o ia?

— Ne dă întâi telefon.

Elaine auzise chestia asta de multe ori până atunci.

— Hai, Michelle. Hai să alegem hăinuţele cu care să ne îmbrăcăm astăzi. E timpul să ne pregătim pentru grădiniţă.

Mi-am privit ceasul de la mână; tocmai mă duceam să-mi mai pun o ceaşcă de cafea, când sună din nou telefonul.

— Cu locotenentul Peter Smith, vă rog.

Era adjunctul şefului, Jim Olson.

— Bună, Jim.

— 'Neaţa, Pete, zise el prietenos, dar ştiam că Jim Olson nu suna niciodată pe nimeni înainte de zece dimineaţa fără un motiv întemeiat. Se pare că ne-am cam băgat în gura lupului. Ai citit ziarele de dimineaţă?

— Da.

— Ai văzut cumva şi jurnalul la televizor?

— Foarte puţin.

— Şeful m-a sunat de-acasă şi mi-a ordonat să aflu ce s-a întâmplat. Înainte să vorbesc din nou cu el, voiam să iau legătura şi cu tine.

— În ordine.

— Tocmai am vorbit cu Tom Graham; a recunoscut că azi-noapte aţi cam dat-o-n bară. Nu prea s-a acoperit nimeni de glorie.

— Asta cam aşa e.

— E adevărat că două târfe goale-puşcă au reuşit să

împiedice doi poliţişti zdraveni ca voi să-l aresteze pe suspect? Aşa e?

Suna al naibii de ridicol.

— Trebuia să fi fost acolo, Jim, şi pe urmă să vorbeşti.

— Mi-ai zis-o. Oricum, continuă el, e şi ceva bun în toată povestea asta. Am verificat dacă a fost urmată procedura legală de urmărire şi se pare că da. A fost înregistrată pe computere şi s-a ţinut şi legătura prin radio S-a procedat aşa cum scrie la carte, slavă Domnului. Nu are nimeni ce să spună în privinţa asta. Dacă situaţia ia o întorsătură urâtă, prezentăm aceste înregistrări în toată mass-media. Aşa că, în privinţă asta, suntem acoperiţi. Dar ghinionul e că a murit Sakamura.

— Da.

— Graham s-a întors să le pună câteva întrebări fetelor, dar a găsit casa pustie; tipele plecaseră.

— Înţeleg.

— Nu s-a gândit nimeni să le identifice?

— Mă tem că nu.

— Asta înseamnă că nu avem martori pentru evenimentele petrecute în casă. În punctul ăsta suntem vulnerabili.

— Îhâm.

— Azi-dimineaţă au scos cadavrul lui Sakamura din şasiul maşinii şi-au dus la morgă ce-a mai rămas din el. Graham mi-a spus că, în ceea ce-l priveşte, cazul e încheiat. Cică există nişte înregistrări video în care se vede clar că Eddie Sakamura este ucigaşul fetei. A mai zis că e gata să tragă concluziile finale pentru raport. Tu ce părere ai? Cazul e încheiat?

— Eu aşa zic, şefule. Desigur.

— Atunci, ieşim noi din rahatul ăsta. Comunitatea japoneză a găsit că ancheta de la Nakamoto s-a desfăşurat făţiş împotriva lor, şi asta i-a deranjat. Vor s-o încheiem cât mai repede posibil. Dacă reuşim să facem asta chiar azi, e nemaipomenit.

— Îmi convine, am spus. E-n ordine.

— Atunci aşa rămâne, Pete, zise el. O să vorbesc şi cu şeful, să vedem dacă putem să renunţăm la măsurile disciplinare.

— Mulţumesc, Jim.

— Încearcă să te linişteşti. Părerea mea e că nu se vor lua nici un fel de măsuri disciplinare Totul e în ordine, din moment ce avem casetele video care demonstrează că Sakamura este criminalul.

— Da, le avem.

— Apropo de casete, zise el. Am pus-o pe Mary astăzi să se uite în dulapul de probe şi nu le-a găsit.

Am tras adânc aer în piept şi-am zis:

— Casetele sunt la mine.

— Vrei să spui că nu le-ai lăsat aseară în seiful de probe?!

— Am vrut să fac mai întâi copii după ele, am zis eu.

— Pete, începu el dregându-şi glasul. Ar fi fost mai bine dacă ai fi urmat procedura legală.

— Am vrut să fac copii, am repetat.

— Fii atent, zise el. Fă copiile şi la ora zece să fii cu originalele la mine în birou. O.K.?

— S-a făcut.

— Câteodată îţi ia destul timp să cauţi probele. Ştii şi tu cum e.

Voia să zică că avea să mă acopere.

— Mulţumesc, Jim.

— N-am făcut nimic special, n-ai de ce să-mi mulţumeşti. Din câte ştiu eu, au fost urmate toate procedurile legale.

— Corect.

— Dar chestia asta rămâne între noi Dă fuga şi fă ce ţi-am spus. Pot să te acopăr doar câteva ore. Şi să-ţi mai spun ceva: simt că se petrece ceva aici. Nu ştiu ce şi nu ştiu exact de unde vine toată treaba. Aşa că dă-i bătaie O.K.?

— S-a făcut, Jim. Plec chiar acum.

Am închis telefonul şi am plecat să fac copiile.

Capitolul 24

Pasadena arăta ca un oraş în miniatură, aflat pe fundul unui pahar de lapte bătut. Jet Propulsion Laboratory era cuibărit la poalele dealurilor din împrejurimile oraşului, aproape de Rose Bowl. Deşi era opt şi jumătate dimineaţa, munţii nu se zăreau încă, din cauza unei perdele de ceaţă alb-gălbuie.

M-am dat jos din maşină şi m-am îndreptat spre intrare, având la subraţ cutia cu casete. Am arătat legitimaţia, am semnat în registrul portarului şi am jurat că sunt cetăţean american. Portarul m-a îndrumat spre clădirea principală, care se afla în partea cealaltă a curţii interioare.

De zece ani, Jet Propulsion Laboratory servea drept centru de comandă al activităţii americane de cercetări spaţiale.

Fotografiile făcute de sateliţi planetei Jupiter şi inelelor lui Saturn, erau transmise pe pământ sub formă de imagini video. Aici fusese inventat sistemul modern de procesare a imaginii video.

Dacă exista vreun loc unde puteam face copii cu adevărat bune după casete, atunci cu siguranţă că acesta era J.P.L.

Mary Jane Kelleher, secretara însărcinată cu relaţiile cu presa, m-a condus la etajul al treilea, unde am trecut printr-un coridor zugrăvit în verde, am intrat pe mai multe uşi şi am străbătut câteva birouri goale Am iscodit-o pe Mary în legătură cu acest fapt.

— Da, zise ea dând din cap, am pierdut oameni de valoare, Pete.

— Unde lucrează acum? am întrebat.

— Majoritatea în industrie Şi tot continuă să plece — unii la IBM, alţii la Bell Loss în New Jersey. Dar nici laboratoarele acestea nu mai sunt cele mai bune în materie de echipament şi nici fonduri nu mai au. Acum, în vârful piramidei sunt laboratoarele de cercetare ale japonezilor, cum ar fi Hitachi în Long Beach, Sanyo în Torrance, ori Canon în Inglewood. În prezent la ei se angajează majoritatea cercetătorilor americani.

— Şi vă îngrijorează asta?

— Bineînţeles, răspunse ea. E la mintea cocoşului că, angajându-ne cercetătorii, japonezii pun mâna şi pe tehnologia noastră. Dar ce putem face? zise ea ridicând din umeri, după care continuă:

— Cercetătorii vor să-şi facă cu adevărat meseria. Iar guvernul american nu mai pare a fi atât de interesat de domeniul cercetării şi, ca o consecinţă firească, au scăzut şi fondurile alocate. Aşa că e mai bine să lucrezi pentru japonezi. Eşti plătit bine, iar atunci când ai nevoie de ceva pentru laborator, obţii imediat. Japonezii au un adevărat cult pentru cercetare. Aşa mi-au spus prietenii mei care lucrează acum la companiile lor. Am ajuns.

Mă introduse într-un laborator plin de aparatură video. Pe mesele şi rafturile metalice se aflau înşirate cutii negre, iar pe podea şerpuiau cabluri electrice. De jur împrejurul camerei se aflau ecrane şi monitoare de comandă. Iar în mijlocul acestei harababuri, stătea un bărbat cam la vreo treizeci şi cinci de ani, cu barbă, pe care Mary mi l-a prezentat ca fiind Kevin Howzer. Pe ecranul din faţa lui se vedea imaginea unui mecanism în

mişcare, a cărui culoare se schimba trecând prin toată gama de nuanţe a curcubeului. Biroul îi era plin de cutii goale de Coke şi învelitoare de bomboane. Mi-am dat seama că muncise toată noaptea.

— Kevin, ţi-l prezint pe locotenentul Smith de la Departamentul de poliţie din L. A. Are nişte casete mai speciale şi vrea să le copieze.

— Doar atât? întrebă Howzer dezamăgit. Nu vreţi să "umblu" pe ele?

— Nu, Kevin, zise Mary. Nu doreşte

— În regulă.

I-am arătat lui Howzer una dintre casete. O întoarse pe-o parte şi pe alta şi ridică din umeri.

— Se pare că are bandă de opt milimetri. Cine foloseşte aşa ceva?

— Provine dintr-un sistem TV japonez.

— Vreţi să spuneţi că are semnal HD?

— Da, aşa cred.

— Atunci nu e nici o problemă. Aveţi un adaptor de imagine?

— Da. Am scos aparatul din cutie şi i l-am întins.

— Isuse, ce lucruri drăguţe fac japonezii ăştia, nu-i aşa? E un aparat grozav, zise Kevin examinându-i butoanele de pe partea superioară. Da, e grozav. Ştiu să-l folosesc.

Îl întoarse pe cealaltă parte şi se uită cu atenţie la ştecăr, apoi se încruntă. Aprinse lampa de birou şi desfăcu clapa de plastic a casetei privind banda cu atenţie; avea o uşoară nuanţă argintie.

— Hm. E ceva important pe casetele astea, ceva care poate ajuta la aplicarea legii?

— Da, exact.

— Îmi pare rău, spuse dându-mi caseta înapoi. Nu pot să fac copie după ea.

— De ce?

— Vedeţi această uşoară nuanţă argintie? Provine de la praful de metal evaporat la fabricaţie. Asta înseamnă o densitate deosebit de ridicată, iar noi, cu aparatura noastră nu putem reda semnalul original, deci nu vă pot garanta fidelitatea copiilor. Să nu credeţi că mi-e greu să copiez casetele, dar vă repet că nu vor reda cu fidelitate originalul. Iar dacă la mijloc e ceva atât de serios, mai bine mergeţi în altă parte.

— Unde anume?

— Cred că banda are la bază o structură chimică nouă: D-4. Dacă e aşa, singurul loc unde poţi face copii după ele este Hamaguri.

— Hamaguri?

— Laboratorul de cercetare din Glendale, patronat de Kaikatsu Industries. Ei posedă aparatură de ultimă oră în domeniu.

— Credeţi că mă vor ajuta? am întrebat eu.

— Pentru nişte simple copii? Desigur. Îl cunosc pe unul dintre directorii laboratorului, Jim Donaldson. Pot să-i dau un telefon, dacă doriţi.

— Ar fi grozav.

— Cu plăcere, atunci.

Capitolul 25

Hamaguri Research Institute era o clădire cu ziduri de sticlă, impersonală, amplasată într-o zonă industrială, la nord de Glendale. Am intrat în hol. În spatele biroului de recepţie se zărea holul central al clădirii, iar de jur împrejurul lui se găseau laboratoare cu pereţi de sticlă fumurie.

Am spus că îl caut pe doctorul Jim Donaldson şi am luat loc în hol. În timp ce aşteptam, intrară doi bărbaţi în costum, o salutară pe secretară dând din cap, cu familiaritate, apoi se aşezară lângă mine pe canapea. Fără să mă bage în seamă, scoaseră pe măsuţă câteva broşuri lucioase.

— Priveşte, zise unul dintre ei, despre asta-ţi spuneam. Asta o să fie imaginea finală. Cu asta o să încheiem.

Mi-am aruncat privirea spre fotografia din mâna lui, în care se zăreau vârfuri înzăpezite de munţi şi flori sălbatice. Bărbatul îşi trecu uşor degetele pe suprafaţa pozei şi continuă:

— Parcela asta de pământ se află în Munţii Stâncoşi, amice. Înţelegi? Pământ din belşug, chiar în inima bătrânei Americi.

— Cât de mare spuneau că este suprafaţa?

— O sută treizeci de mii de acri. Cea mai mare suprafaţă din cele care mai sunt de vânzare. Se află cam la zece, douăzeci de kilometri de prima fermă. Ce mai, e mare cât un parc naţional şi în plus are o privelişte minunată. Calitatea întâi! Cel mai potrivit loc pentru un consorţiu japonez.

— Ţi-au spus preţul?

— Nu încă. Dar ştii că fermierii trec printr-o perioadă dificilă în prezent. S-a dat o lege prin care ni se permite acum să exportăm carne de vacă la Tokyo. În Japonia, carnea de vacă costă cam douăzeci, douăzeci şi doi de dolari kilogramul. Dar nimeni în Japonia nu va cumpăra carne de vacă americană. Dacă această carne va fi exportată direct de americani, va putrezi în docuri. Treaba se schimbă însă dacă ferma e vândută unor japonezi. Atunci carnea poate fi exportată, pentru că cei din Japonia vor cumpăra carne provenită de la o fermă aflată în proprietatea unor japonezi. Japonezii vor fi dispuşi să facă afaceri cu compatrioţii lor. Fermele de peste tot din Montana şi Wyoming au fost vândute, iar fermierii care au rămas îi vor vedea pe cowboy-ii japonezi străbătând călare ferma de la un capăt la altul, vor vedea îmbunătăţirile făcute, hambarele reconstruite, aparatura modernă care va fi adusă, şi aşa mai departe. Pentru că bani vor fi; carnea vândută de fermierii japonezi putând atinge preţuri înalte în Japonia. Şi cum fermierii americani nu sunt proşti, vor înţelege situaţia şi-şi vor da seama că nu pot face faţă competiţiei, iar în final vor începe să vândă cu toţii.

— Şi după aia, ce-o să facă?

— Vor rămâne în continuare la fermele respective şi vor lucra pentru japonezi. Asta nu-i o problemă. Japonezii au nevoie de oameni care să-i înveţe cum merg treburile la o fermă. Vor creşte vite în continuare şi nu se vor simţi daţi la o parte. Japonezii sunt oameni sensibili şi vor continua să-i păstreze în slujba lor.

— Ştiu, dar sincer să fiu nu-mi prea place, zise cel de-al doilea bărbat. Nu-mi place deloc.

— Asta e, Ted. Ce vrei să faci? Să scrii scrisori pline de indignare vreunui deputat american? Oricum, sunt cu toţii oamenii japonezilor. La naiba, Ted. Nu înţelegi că japonezii au acordul tacit al guvernului să cumpere fermele astea? zise bărbatul jucându-se cu brăţara de aur de la mână. Ascultă, Ted, zise el aplecându-se spre prietenul său. Hai să lăsăm la o parte resentimentele şi să nu mai despicăm firu-n patru ca să aflăm dacă e moral sau nu. Nu pot să sufăr treaba asta şi nici tu nu poţi, cred. Aici e vorba de un profit de 4% provenit din vânzare. Hai să încercăm să uităm asta, da? Numai profitul tău va fi de două milioane patru sute de mii în primul an. Plus suma care-ţi revine o dată la fiecare cinci ani. Corect?

— Ştiu, dar nu mă simt prea bine făcând asta.

— Fii om de înţeles, Ted. Când ai să te vezi cu banii în buzunar, nu cred c-o să-ţi mai faci atâtea procese de conştiinţă. Dar mai sunt câteva amănunte pe care trebuie să la punem la punct...

În momentul acela îşi dădură seama că-i ascultam. Se ridicară şi se duseră puţin mai încolo. Îl auzeam pe primul bărbat spunând ceva de genul: "asigurări că guvernatorul statului Montana va facilita..." în timp ce al doilea bărbat aproba uşor cu capul. Celălalt îl bătu uşor pe umăr încercând să-l înveselească.

— Domnul locotenent Smith?

Am întors capul şi am văzut o femeie stând lângă fotoliul meu.

— Da?

— Sunt Kristen, asistenta doctorului Donaldson. Kevin de la JPL ne-a sunat să ne spună că veniţi. Zicea ceva de nişte casete.

— Da. Trebuie să fac nişte copii după ele.

— Îmi pare rău că nu eram aici, să fi discutat eu cu Kevin. A vorbit una din secretare şi ea nu prea a înţeles despre ce este vorba, ca să nu vă mai fi deranjat până aici de pomană.

— Nu înţeleg.

— Din păcate, doctorul Donaldson nu este aici. Participă la o conferinţă în dimineaţa aceasta.

— Înţeleg.

— Iar fără dânsul nu prea ne descurcăm.

— Dar e vorba numai de nişte copii. Poate că mă va ajuta altcineva din laborator, am spus.

— În oricare altă zi, da, dar mă tem că astăzi este imposibil.

Refuz în stil japonez. Foarte politicos formulat, dar tot refuz. M-am lămurit. Fusese o nebunie din partea mea să-mi închipui că un institut japonez avea să mă ajute. Până şi într-o treabă atât de nevinovată cum era copierea unor casete.

— Înţeleg.

— Nu e absolut nimeni în laborator în această dimineaţă. Au lucrat cu toţii azi-noapte la un proiect important şi presupun că vor veni mai târziu. Secretara nu a înţeles prea bine ce doreaţi. Asta e. Nu ştiu ce să vă spun.

Am mai făcut o ultimă încercare.

— După cum ştiţi, superiorul meu direct este şeful Departamentului Poliţiei. Acesta este deja al doilea institut la

care m-am adresat în dimineaţa aceasta, iar şeful mi-a spus să nu mă întorc până nu fac copii după aceste casete.

— Vă înţeleg şi regret nespus că nu vă pot ajuta. Sunt sigură că dacă ar fi aici, doctorul Donaldson v-ar sta la dispoziţie. Am mai colaborat şi altă dată cu poliţia şi sunt sigură că vă putem copia casetele. Poate mai târziu. Sau dacă doriţi să le lăsaţi la noi...

Mă tem că nu pot face asta.

— Desigur. Înţeleg. Îmi pare rău domnule locotenent, zise ea ridicând din umeri. Poate veniţi totuşi mai târziu?

— Nu cred, am răspuns. Ghinionul meu e că toată lumea a lucrat târziu azi-noapte.

— Da. E o situaţie mai specială.

— S-a întâmplat ceva? Probleme de cercetare?

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Avem o dotare video de excepţie, aşa că se întâmplă des să se apeleze la noi în situaţii mai deosebite — atunci când o reclamă TV are nevoie de nişte efecte speciale, de pildă. În momentul de faţă, lucrăm la clipul publicitar al firmei Sony în care apare Michael Jackson. Sunt situaţii în care ni se cere să refacem imaginea de pe o casetă care a fost aproape distrusă; ştiţi, să-i refacem semnalul. Dar nu ştiu despre ce a fost vorba azi noapte. Ştiu doar că au muncit foarte mult. Au avut de lucru la vreo douăzeci de casete. Şi totul a fost făcut în grabă. Am auzit că au terminat abia după miezul nopţii.

"Nu se poate!" mi-am zis în sinea mea.

Arh încercat să-mi dau seama ce-ar fi făcut Connor dac-ar fi fost în locul meu, cum s-ar fi descurcat. Am hotărât că merită să dau un ultim atac.

— În cazul acesta, sunt sigur că cei de la Nakamoto vă sunt recunoscători pentru munca depusă, am spus.

— Da, aşa e. Le-am făcut o treabă foarte bună. Erau extrem de mulţumiţi.

— Spuneaţi că domnul Donaldson ţine o cuvântare...

— Da.

— Unde?

— Are loc un seminar la Bonaventura Hotel, cu tema "Managementul în domeniul cercetării ştiinţifice". E obosit fără îndoială, dar, fiind un bun vorbitor, o să se descurce.

— Mulţumesc, i-am spus şi dacă doriţi să-mi comunicaţi ceva, căutaţi-mă, vă rog.

— Perfect, zise ea privindu-mi cu atenţie cartea de vizită. Vă mulţumesc.

M-am întors şi m-am îndreptat spre ieşire. Un american de vreo douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă de ani, într-un costum Armani, mândru de înfăţişarea lui, genul de tip care stă tot timpul cu nasul în revistele de modă, se îndreptă spre cei doi bărbaţi şi le spuse:

— Domnilor? Domnul Nakagawa vă pofteşte la dânsul.

Cei doi săriră din fotolii, înşfăcară fotografiile şi broşurile lucioase şi îl urmară pe asistent, care se îndreptă cu paşi mari şi siguri spre lift.

Am ieşit afară. Ceaţa încă mai persista.

Capitolul 26

În hol se afla un afiş pe care scria:

COMUNICAREA A DOUĂ STILURI MANAGERIALE:
JAPONEZ ŞI AMERICAN

Am aruncat o privire în sala de conferinţe. Înăuntru se desfăşura unul din acele seminarii obscure cu bărbaţi şi femei stând laolaltă în jurul unor mese cenuşii şi luând notiţe în timp ce de la tribună se aude zumzăitul unui vorbitor.

În timp ce stăteam şi priveam, în faţa unei mese pe care se găseau invitaţiile celor care întârziaseră, o femeie cu ochelari se apropie de mine şi mi se adresă:

— Aţi semnat în registru?

M-am întors uşor spre ea şi i-am arătat legitimaţia.

— Aş dori să stau de vorbă cu domnul Donaldson, am spus.

— Îmi pare rău, dar urmează la microfon peste vreo şapte, opt minute. Nu vă poate ajuta altcineva?

— Nu-l reţin decât un minut.

Femeia ezită.

— Dar mai are puţin şi...

— Atunci ar fi mai bine să-l chemaţi chiar acum..

Se uită la mine de parcă i-aş fi tras o palmă. Nu ştiu ce naiba voia. Eram totuşi un ofiţer de poliţie şi îi ceream să cheme pe cineva cu care doream să vorbesc. Ce-şi închipuia? Că am timp să duc tratative?

Am simţit că-mi ies din pepeni amintindu-mi de bărbatul elegant în costum Armani. Cum mergea cu paşi siguri, de persoană importantă, în timp ce-i conducea pe negustorii ăia de pământ. Oare ce-l făcea pe mucosul ăla să se creadă atât de important? Era doar uşierul şefului lui japonez, atâta tot.

Acum o priveam pe tipa cu ochelari cum ocoleşte sala de conferinţe şi se îndreaptă spre podiumul unde patru vorbitori aşteptau să le vină rândul. Auditorii continuau să ia notiţe, iar bărbatul cu părul de culoarea nisipului spunea de pe podium:

— Există posturi libere în companiile japoneze şi pentru străini. Nu posturi de conducere, desigur, poate nici posturi care implică o anumită responsabilitate. Dar cu siguranţă există *posturi.* Trebuie să fiţi conştienţi de faptul că locul pe care dumneavoastră ca străin îl deţineţi într-o companie japoneză are importanţa lui, că sunteţi respectaţi, iar lucrul care contează cel mai mult e că aveţi o slujbă. Ca străini, vă veţi lovi de câteva obstacole la început, dar puteţi trece peste ele. Puteţi reuşi, dacă veţi şti să vă vedeţi lungul nasului.

Am privit la cei din sală, îmbrăcaţi în costumele lor de oameni de afaceri, luând notiţe cu capetele plecate. Mă întrebam ce-or fi scriind? Despre cum să-şi vadă lungul nasului?

Vorbitorul continuă:

— De multe ori i-aţi auzit pe manageri zicând: "În cutare companie japoneză nu aveam posibilitatea să ocupăm un post de conducere, aşa că am plecat de la ei". Sau îi veţi auzi pe alţii spunând: "Nici măcar nu-mi ascultau părerile, aşa că nu aveam nici o şansă să-mi văd aplicate ideile, nici o şansă să avansez". Aceşti oameni nu înţeleg însă care este rolul unui străin într-o companie japoneză. Ei nu sunt în stare să se integreze, aşa că sunt nevoiţi să plece, să renunţe. Dar aceasta este problema lor. Japonezii sunt gata să primească americani şi alţi străini în companiile lor. Mai mult, sunt chiar dornici să-i angajeze. Şi, cu toate că expresia folosită de mine nu e tocmai academică, vă repet: veţi fi acceptaţi de ei, atâta timp cât vă veţi vedea lungul nasului.

O femeie ridică mâna şi întrebă:

— Ce părere aveţi despre modul în care sunt nedreptăţite femeile în cadrul unei corporaţii japoneze?

— Nu există aşa ceva, spuse vorbitorul.

— Am auzit că femeile nu pot avansa.

— Pur şi simplu nu este adevărat.

— Atunci de ce au loc atâtea procese? Sumito Bank tocmai a fost implicată într-un proces de genul acesta, fiind acuzată de discriminare. Am citit că o treime din companiile japoneze sunt date în judecată de angajaţii lor americani. Ce părere aveţi despre asta?

— E perfect explicabil, spuse vorbitorul. Ori de câte ori o companie străină îşi începe activitatea într-o ţară nouă, e posibil să facă greşeli. Ei sunt totuşi obişnuiţi cu modul de lucru specific ţării de baştină. Când companiile americane şi-au extins activitatea în Europa, prin anii '50, '60, s-au văzut confruntaţi cu aceleaşi dificultăţi în ţările respective şi au avut de asemenea loc procese. Aşa că nu-i de mirare că şi corporaţiile japoneze au avut nevoie de o perioadă de acomodare aici, în America. Trebuie să avem răbdare.

Un bărbat spuse în glumă:

— Există oare vreun moment sau vreo situaţie în care să nu trebuiască să fii răbdător cu japonezii? şi în glasul lui se întrezărea mai degrabă tristeţe.

Ceilalţi continuau să ia notiţe.

— Domnule ofiţer? Sunt Jim Donaldson. Despre ce este vorba?

M-am întors. Doctorul Donaldson era un bărbat înalt, slab, cu ochelari; afişa un aer de siguranţă, chiar de superioritate. Era îmbrăcat ca un profesor universitar, într-o jachetă sport de tweed, iar la gât avea o cravată roşie. În buzunarul de la cămaşă, se zăreau mai multe stilouri.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu casetele de la Nakamoto.

— Casetele de la Nakamoto?

— Cele la care aţi lucrat în laborator azi noapte.

— În laborator? Domnule...

— Smith. Locotenentul Smith, i-am spus înmânându-i cartea de vizită.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, dar nu înţeleg despre ce vorbiţi. Spuneţi că am lucrat la nişte casete azi noapte în laborator?

— Secretara dumneavoastră, Kristen, mi-a spus că toată lumea din laborator a avut treabă cu nişte casete până târziu în noapte.

— Da. Este adevărat că majoritatea personalului a lucrat târziu azi- noapte.

— La casetele de la Nakamoto.

— De la Nakamoto?! zise dând negativ din cap. Cine v-a spus asta?

— Chiar secretara dumneavoastră.

— Vă asigur, domnule locotenent, că benzile nu proveneau de la Nakamoto.

— Am înţeles că erau în număr de douăzeci.

— Da, în jur de douăzeci. Nu sunt sigur. Dar proveneau de la McCann- Erickson. Erau clipuri publicitare pentru berea Asahi şi a trebuit să le transformăm pe toate, acum că berea Asahi este numărul unu în America.

— Dar problema cu Nakamoto...

— Domnule locotenent, zise el nerăbdător, cu privirea spre tribună. Daţi-mi voie să vă explic un lucru. Eu lucrez la laboratoarele de cercetare Hamaguri care sunt patronate de Kaikatsu Industries, rivala companiei Nakamoto. Competiţia între corporaţiile japoneze este foarte dură. Cruntă. Credeţi-mă pe cuvânt: în laboratorul meu nu s-a lucrat nimic azi-noapte pentru Nakamoto. Nu s-ar putea niciodată întâmpla un asemenea lucru, sub nici un motiv. Secretara mea s-a înşelat. Aşa ceva este absolut imposibil. Acum trebuie să iau cuvântul. Mai doriţi să-mi spuneţi ceva?

— Nu. Mulţumesc.

Izbucni un ropot de aplauze, căci vorbitorul de la tribună îşi încheiase prelegerea. M-am întors şi am părăsit încăperea.

Tocmai pornisem maşina, când sună Connor; era pe terenul de golf şi, după voce, părea nervos.

— Am primit mesajul de la tine. Ar fi bine să nu-mi dai vreo ştire proastă, căci mi-am întrerupt jocul ca să te sun.

I-am spus de întâlnirea de la ora unu cu senatorul Morton.

— În ordine, spuse el. Vino să mă iei de aici la zece şi jumătate. Altceva?

I-am povestit despre vizita mea la Hamaguri şi despre conversaţia cu Donaldson.

Connor oftă.

— A fost o pierdere de timp.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că Hamaguri este fondată de Kaikatsu, concern aflat în competiţie cu Nakamoto. Sub nici un chip n-ar ridica nici

măcar un deget ca să-i ajute pe cei de la Nakamoto.

— Aşa mi-a spus şi Donaldson.

— Unde te duci acum?

— La laboratoarele video USC. Mai încerc să fac copii după casete.

Connor făcu o pauză, după care zise:

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu.

— În ordine. Ne vedem atunci la zece şi jumătate.

— De ce aşa devreme?

— La zece şi jumătate, zise el şi închise telefonul.

De îndată ce-am pus receptorul în furcă, telefonul sună din nou.

— Parcă rămăsese vorba să mă suni.

Era Ken Shubik de la Times; părea întors pe dos.

— Îmi cer scuze, dar n-am avut timp nici să răsuflu. Putem sta de vorbă acum?

— Desigur.

— Ai informaţii pentru mine?

— Ascultă, zise el după care făcu o pauză. Eşti pe undeva prin apropiere?

— Da. Cam la cinci blocuri de tine.

— Atunci vino să bem o ceaşcă de cafea.

— Nu vrei să vorbim la telefon?

— Păi...

— Hai, Ken. Ştiu cât de mult îţi place să trăncăneşti la telefon.

Shubik era la fel ca toţi ceilalţi reporteri de la Times; stătea la birou în faţa computerului şi vorbea la telefon cât era ziua de lungă. Era modul său preferat de a-şi rezolva problemele. În timp ce vorbea la telefon, avea toate materialele în faţă şi introducea date pe computer. Pe vremea când lucram ca purtător de cuvânt, aveam biroul la sediul poliţiei în Parker Center, la numai două blocuri distanţă de clădirea unde îşi avea sediul ziarul "Times". Chiar şi atunci, Ken prefera să vorbim la telefon decât să ne vedem personal.

— Hai, Pete, vino.

Era destul de clar. Ken nu voia să vorbească.

— În ordine, am spus. Sunt la tine în zece minute.

Capitolul 27

"Los Angeles Times" este cel mai vândut ziar din America. Sectorul de prelucrare şi clasare a ştirilor ocupă un întreg etaj al clădirii Times. Locul a fost divizat cu pricepere, astfel că n-ai cum să-ţi dai seama de adevărata lui dimensiune, egală cu perimetrul unui bloc, sau câte sute de oameni lucrează acolo; chiar şi aşa, tot ţi se pare că au trecut veacuri de când mergi printre echipele de reporteri îngrămădiţi unul în altul în faţa ecranelor luminoase ale computerelor şi a telefoanelor zbârnâind în continuu.

Biroul lui Ken se afla în aripa de est a clădirii şi când am pătruns acolo, l-am găsit măsurând cu paşi nervoşi camera. Mă aştepta.

— Hai să mergem să bem o cafea, mi-a spus, apucându-mă de cot.

— Ce-i cu tine?! l-am întrebat. Nu vrei să fim văzuţi împreună?

— Vorbeşti prostii. Vreau doar să nu ne vadă Weasel. Uite-l acolo cum o asaltează pe fata cea nouă de la ştiri externe, care nu prea a avut timp să afle ce-i poate pielea.

Prin peretele de sticlă, am zărit figura familiară a lui Willy Wilhelm, cunoscut de toată lumea sub numele de Weasel Wilhelm.

Chipul prelungă de dihor a lui Willy era tot numai zâmbet şi solicitudine la adresa unei fete blonde aflate în faţa unui computer.

— E drăguţă.

— Are fundul cam mare, zise Ken. E olandeză şi a venit de o săptămână. Nu i-a ajuns încă la urechi ce se spune despre el.

În toate colectivele există câte o persoană ca Weasel: un individ cu ambiţii mari şi total lipsit de scrupule, unul care găseşte întotdeauna o cale să se facă folositor celor ce au puterea, şi în acelaşi timp să se facă urât de toată lumea din jurul lui.

Ca majoritatea oamenilor necinstiţi, Weasel credea tot ce-i mai rău despre toată lumea. Atunci când relata ceva în ziar, puteai fi sigur că afli de la el doar partea neplăcută a întâmplării; pentru el, restul nu conta. Mirosea de la o poştă

slăbiciunea omenească şi avea o puternică înclinaţie spre melodramă. Nu încerca să afle niciodată adevărul, indiferent de situaţie şi nici nu-i păsa de el, considerând ca semn de slăbiciune încercarea de a te situa undeva la mijloc, între cele două extreme. După părerea lui Weasel, adevărul era de partea celor tari. Pe asta se baza toată filozofia lui, motiv pentru care toţi ceilalţi reporteri de la "Times" îl dispreţuiau.

Împreună cu Ken m-am îndreptat spre holul central al clădirii; Ken nu s-a oprit însă lângă automatul de cafea, ci a continuat să meargă, conducându-mă spre bibliotecă. Amplasată chiar la mijlocul etajului, biblioteca ziarului "Times" era mult mai mare şi mai bine dotată decât bibliotecile multor universităţi.

— Ce e cu Wilhelm, deci? l-am întrebat pe Ken.

— A fost aici aseară târziu, îmi răspunse acesta. Am trecut pe la birou, după ce-am ieşit de la teatru, ca să-mi iau câteva însemnări de care aveam nevoie a doua zi pentru un interviu luat de acasă prin telefon. Ei bine, l-am văzut pe Wilhelm în bibliotecă. Să fi fost vreo unsprezece seara. Ştii cât de ambiţios e viermele ăsta. Îi puteam vedea chipul de acolo de unde stăteam. Avea o expresie de animal de pradă care adulmecă mirosul de sânge. Cred că eşti curios să afli ce făcea.

— Bineînţeles, am spus.

Weasel era un maestru în a lovi pe la spate. Cu un an în urmă, făcuse ce făcuse şi reuşise să-l înlăture de la "Sunday Calendar" pe directorul de atunci. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar chiar în ultimul moment a ratat şansa de a pune mâna pe postul acela.

Ken continuă.

— Aşa că am întrebat-o în şoaptă pe Lilly, bibliotecara de serviciu: "Ce s-a întâmplat? Ce caută Weasel?" Iar ea mi-a răspuns: "Caută dosarul unui poliţist". În primul moment am răsuflat uşurat, dar apoi am început să-mi pun întrebări. Mă refer la faptul că încă mai sunt cel mai vechi reporter de pe aici. Încă mai scriu câteva articole pe lună despre Park Center. Ştie el ceva despre care eu să nu ştiu nimic? Având în vedere datele pe care le am, dacă era cu adevărat vorba de un caz, atunci trebuia să fie al meu. Aşa că am întrebat-o pe Lilly numele poliţistului.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis eu, lămurit.

— Bine, spuse Ken. Peter J. Smith.

— Ce oră zici că era?
— Vreo unsprezece.
— Grozav, am zis.
— M-am gândit că e bine să afli.
— Mulţumesc.
— Aşa că, pe urmă am întrebat-o pe Lily: "Ce fel de informaţii caută?" Lilly mi-a răspuns că tipul n-avea preferinţe. Răvăşise totul: de la constatări vechi făcute la morgă, până la molestarea unui copil. Se pare că are o sursă la voi de unde îi vin informaţii strict secrete din dosarele poliţiştilor. Îl interesa deci zvonul ăsta despre molestarea unui copil — o acuzaţie mai veche, de acum câţiva ani se pare.
— La naiba, am spus.
— E adevărat? mă întrebă Ken.
— A fost o simplă acuzaţie, lipsită de fundament. Dar a făcut ceva vâlvă.
— Hai povesteşte-mi, zise Ken, privindu-mă cu atenţie.
— S-a întâmplat acum trei ani, am început eu. Lucram ca detectiv. M-am deplasat împreună cu colegul meu în Ladera Height în urma unui telefon care ne anunţase un scandal între soţi. Când am ajuns acolo i-am găsit beţi turtă, bătându-se zdravăn. Erau de origine spaniolă. Femeia mi-a cerut să-l arestez pe bărbat şi când am refuzat să fac asta mi-a spus că acesta abuzase sexual de copil. M-am dus să-i arunc o privire copilului, dar nu părea să i se fi întâmplat nimic. Am refuzat deci în continuare să-l arestez pe bărbat. Femeia s-a răzbunat venind a doua zi la poliţie şi acuzându-mă pe mine de data asta că aş fi abuzat sexual de copil. Aceasta a fost acuzaţia, dar a căzut ca neîntemeiată.
— În ordine, zise Ken. Acum să te întreb altceva. Ai făcut vreo călătorie mai costisitoare?
M-am încruntat profund contrariat.
— Călătorie?
— Weasel încerca azi-noapte să găsească ceva de genul ăsta: călătorii cu avionul, petreceri deochiate, cheltuieli pe care nu ţi le-ai fi putut permite...
— Poate să caute mult şi bine, am zis eu clătinând din cap.
— Da, mi-am închipuit eu că se înşeală în privinţa asta. Îţi creşti copilul singur, n-ai tu timp de petreceri.
— Exact.
— Atunci e-n în ordine.

Pătrunserăm mai adânc în bibliotecă. Ajunserăm într-un colţ de unde puteam vedea întreaga secţie unde se preluau ştirile de pe faxuri. Weasel continua s-o ţină de vorbă pe fata cea nouă.

— Ceea ce nu înţeleg, Ken, este: de ce tocmai eu? Vreau să spun că sunt curat ca lacrima. Nu există nimic controversat în cariera mea. Nu mai lucrez ca detectiv de trei ani. Nici măcar purtător de cuvânt nu mai sunt. Acum lucrez ca ofiţer de legătură, deci am de-a face în special cu oamenii politici. Aşa că de ce-ar vrea să mă pună la zid un reporter de la "Times"?

— Nu pricepi că asta se întâmpla tocmai azi-noapte la unsprezece? făcu Ken holbându-se la mine ca la un idiot.

— Crezi că în spatele lui se află japonezii? mi-a picat în cele din urmă fisa.

— Cred că Weasel e tipul potrivit pentru astfel de servicii. Îi lasă gura apă după aşa ceva. E omul unor studiouri de înregistrare şi al unor agenţii de vânzare-cumpărare şi mai ştiu eu cui. Face pe consilierul. Ştii, acum are un Mercedes 500 SL.

— Într-adevăr?

— O maşină cam scumpă pentru salariul unui reporter, nu crezi?

— Da, aşa e.

— Să revenim deci. Ai călcat pe cineva pe bătătură aseară?

— Se poate.

— Te întreb, pentru că e clar că cineva l-a pus pe Weasel să găsească ceva în legătură cu trecutul tău.

— Nu pot să cred aşa ceva, am zis.

— Ba să crezi, spuse atunci Ken. Singurul lucru care mă înspăimântă este că Weasel are o sursă de informaţii în Parker Center. Cineva de la Departament îi dă date din dosarele voastre. Te-ai certat vreodată cu vreun coleg?

— Nu, din câte îmi aduc aminte.

— Asta e bine, căci Weasel ar fi în stare să exploateze şi o chestie ca asta, e una din şmecheriile lui. Azi dimineaţă am stat de vorbă cu Roger Bascomb.

— Şi?

— Ghici cine l-a deranjat azi-noapte la telefon! Weasel. Şi vrei să ştii ce l-a întrebat?

N-am zis nimic.

— L-a întrebat: e normal ca un civil oarecare să fie jignit în public de un ofiţer de poliţie? În acest caz; nu cumva ofiţerul poate fi dat în judecată?

— Isuse! Am făcut eu.

— Exact.

— Şi răspunsul care a fost?

— Ce mai contează răspunsul? Doar ştii cum e treaba asta. E suficient ca Weasel să sune câteva persoane şi să le spună: "Bună. La telefon Bill Wilhem de la «Los Angeles Times». În ziarul nostru de mâine o să apară un articol despre agresarea unui copil de către un ofiţer de poliţie — locotenentul Peter Smith. Care este părea dumneavoastră?". Doar câteva telefoane la cine trebuie şi nici nu mai e nevoie ca articolul să apară. Editorii pot să-l şi omoare, tot degeaba: răul a fost deja făcut, iar bulgărele va începe să se rostogolească la vale.

N-am mai zis nimic. Ştiam că era perfect adevărat ceea ce spunea Ken. Nu o dată fusesem martorul unor astfel de înscenări.

— Ce e de făcut? l-am întrebat pe Ken.

Acesta începu să râdă.

— Îi stâlceşti mutra, ca să aibă măcar un motiv real cei care acuză poliţia de violenţă.

— N-ai nici un haz, Ken, să ştii.

— Îţi promit că nimeni de la ziar n-o să-i ia apărarea. Poţi să bagi şi cuţitu-n el dacă vrei. Poţi să chemi şi televiziunea când o s-o faci. Cunosc oameni care ar plăti să vadă aşa ceva la televizor.

— Ken...

Acesta oftă.

— Of, de ce nu mă laşi şi pe mine să visez puţin? Bine, bine. Ascultă. E o chestie care merită atenţie. Anul trecut, după ce Wilhelm a fost implicat în schimbarea conducerii ziarului "Sunday Calendar", am primit prin poştă un pachet de la un anonim. La fel şi ceilalţi colegi. Dar n-am făcut nici unul nimic atunci. E o poveste destul de murdară. Te interesează?

— Da.

Atunci Ken scoase din buzunarul interior al jachetei sale sport un plic din hârtie aspră, maronie. Era legat cu o sforicică. Înăuntru erau câteva fotografii identice: Willy Wilhelm gol-goluţ, într-o poziţie intimă cu un tip brunet. Willy al nostru avea capul undeva prin zona sexului celuilalt.

— Faţa lui Weasel nu se vede prea bine din toate unghiurile, dar nu încape nici o îndoială că el e! continuă Ken. Săracul reporter cum se mai speteşte să-şi mulţumească ciripitorul: ce

mai, dă în brânci.
— Cine-i tipul?
— Ne-a luat ceva timp să aflăm. Se numeşte Barry Barman. Este şeful departamentului vânzări pentru zona de sud a Californiei, al firmei Kaisei Electronics.
— Şi ce-aş putea face cu fotografiile? am întrebat.
— Îmi dai cartea ta de vizită, spuse Ken, iar eu am s-o lipesc frumuşel pe plic şi am s-o trimit lui Weasel.
Am scuturat cu putere din cap.
— Nu-mi place treaba asta.
— Dacă ai să procedezi aşa, ai să-l faci să se gândească de două ori înainte să-ţi facă vreun rău.
— Nu, nu, am spus. Nu e genul meu.
— Cum vrei, zise Ken ridicând din umeri. Oricum, s-ar fi putut să nu ne folosească la nimic. Chiar dacă l-am fi oprit pe Wilhelm, japonezii ar fi găsit altă cale să te atace. Încă n-am reuşit să aflu cum s-a petrecut toată treaba aseară la Nakamoto. Tot ceea ce mi s-a spus a fost: "Ordin de sus, ordin de sus". Ce-o vrea să însemne asta, habar n-am. Poate să însemne orice.
— Dar tot trebuie să fi scris vreun ziar despre povestea asta.
— Dacă-ţi spun că nu s-a aflat nimic. Ştii bine că japonezii au o mare influenţă asupra ziarelor. Nu e vorba doar de faptul că au acaparat reclamele, nici doar de neobosita lor maşină de propagandă ce se aude de la Washington, sau de lobby-urile locale, sau de donaţiile lor pentru campaniile unor figuri şi organizaţii politice. E vorba de toate astea şi de ceva în plus. Infiltrarea lor e teribil de perfidă. Uite, de pildă: stai la o şedinţă cu toată redacţia despre cutare articol pe care ai vrea să-l publici şi deodată, îţi dai seama că nimeni nu vrea să-i jignească. Nu se pune problema dacă subiectul e bun sau nu, dacă e de actualitate sau nu. Aici nu e o simplă ecuaţie de tipul *"Nu spune asta, pentru că renunţă la serviciile noastre".* E ceva mult mai subtil. Mă uit câteodată la şefii mei şi văd că ocolesc anumite subiecte din teamă. Teamă de cine? Nici ei n-ar putea spune.
— Şi se mai bate atâta toba despre libertatea presei.
— Stai aşa, zise Ken. Nu e cazul să vorbeşti ca un licean cu coşuri pe faţă. Ştii foarte bine cum merg treburile. Presa americană consemnează opiniile care prevalează în societate, iar opiniile care prevalează aparţin celor de la putere. În momentul de faţă, japonezii deţin puterea. Nu le face nimeni

nici o favoare, aceasta e mecanismul după care funcţionează presa. Nu trebuie să te surprindă nimic. Şi, te rog, ai grijă de tine.

— O să am.

— Şi nu te sfii să mă suni, dacă te răzgândeşti în privinţa plicului compromiţător...

Simţeam nevoia să vorbesc cu Connor. Acum începusem să înţeleg de ce îşi făcuse atâtea griji şi de ce ţinuse atât de mult să încheiem ancheta cât mai repede: pentru că o campanie de denigrare e un lucru înspăimântător. Un tip care se pricepe la aşa ceva — iar Weasel era meşter — poate aranja în aşa fel încât povestea să apară în paginile ziarelor în fiecare zi, chiar dacă nu e nimic adevărat. Ţi se rezervă titluri precum: COMISIA SUPREMĂ DE ANCHETĂ E NEHOTĂRÂTĂ ÎN CEEA CE PRIVEŞTE VINOVĂŢIA POLIŢISTULUI, când de fapt comisia nici nu s-a întrunit. Dar lumea, citind astfel de titluri zi de zi, intră la idei.

Adevărul e că tipii ştiu întotdeauna şi cum s-o întoarcă. Dacă la sfârşitul campaniei de denigrare, respectivul e declarat nevinovat de forurile competente, în ziare apar în continuare articole sub titluri de tipul: COMISIA SUPREMĂ DE ANCHETĂ EŞUEAZĂ ÎN TENTATIVA DE A DOVEDI VINOVĂŢIA POLIŢISTULUI sau JUDECĂTORUL FEDERAL REFUZĂ SĂ-L TRIMITĂ ÎN JUDECATĂ PE POLIŢISTUL VINOVAT. Asemenea titluri sunt tot atât de dăunătoare ca o sentinţă de condamnare.

Şi nu există nici o cale de a şterge amintirea unei asemenea campanii de presă, desfăşurată săptămâni de-a rândul împotriva ta. Nimeni nu uită şi nimeni nu iartă. Aşa e firea omului. O dată ce eşti acuzat, e greu să mai schimbi părerea oamenilor.

Gândindu-mă la toate astea, am simţit cum mă ia cu furnicături. Aveam o presimţire.

Tocmai încercam să parchez maşina lângă Departamentul de Fizică al U.S.C, când sună din nou telefonul. Era Olson, adjunctul şefului.

— Peter!

— Da, şefule.

— E aproape ora zece. Parcă trebuia să fii la mine în birou cu casetele. Aşa mi-ai promis.

— Am avut greutăţi la copiere.

— Eşti sigur că numai de asta te-ai ocupat?

— Bineînţeles. De ce?

— Pentru că, din telefoanele pe care le-am primit, am înţeles că tot mai continui ancheta, spuse Jim Olson. Acum o oră ai fost la un institut de cercetare japonez, unde ai pus întrebări... Apoi ai interogat un om de ştiinţă care lucrează la acel Institut, ducându-te la sala unde se ţinea un seminar. Fii sincer, Peter. S-a încheiat ancheta sau nu?

— S-a încheiat, am răspuns. Încerc doar să fac copii după casete.

— Sper, spuse el.

— Desigur, Jim.

— Pentru binele întregului departament şi al fiecăruia dintre noi în parte, aş vrea ca ancheta de aseară să fie un capitol încheiat.

— În ordine, Jim.

— Nu vreau să scăpăm situaţia de sub control.

— Înţeleg.

— Sper că într-adevăr înţelegi, spuse el. Fă copiile alea odată şi mişcă-ţi mai repede fundul aici, mai zise el şi închise.

Am parcat maşina şi m-am îndreptat spre clădirea Institutului de Fizică.

Capitolul 28

Şedeam în ultimul rând al amfiteatrului, aşteptând ca Sanders să-şi termine cursul. Acesta stătea în picioare, în faţa unei table negre, plină de formule complicate. Erau vreo douăzeci de studenţi în sală, majoritatea aşezaţi în primele rânduri, astfel că, de acolo de unde stăteam, le vedeam doar spatele.

Doctorul Sanders avea vreo patruzeci de ani şi era un tip plin de energie. Străbătea fără încetare, de la un capăt la altul, podiumul din faţa tablei, nota rapid cu creta ecuaţii pe tablă, folosind expresii de genul *"semnalul covariant al mediei determinante"* sau *"factorul delta al frecvenţei sunetului".* Nu numai că nu înţelegeam nimic, dar nici măcar nu-mi puteam da seama care era subiectul cursului. Să fi fost vorba de inginerie electrică?

Când a sunat de pauză, studenţii s-au ridicat şi au început să-şi strângă lucrurile. Am tresărit: aproape toţi, băieţi sau fete,

erau asiatici. Cei care nu erau din Extremul Orient erau fie indieni, fie pakistanezi. Din cei peste treizeci de studenţi, numai trei erau albi.

— Asta e, îmi spuse Sanders mai târau, în timp ce străbăteam amândoi coridorul care ducea la laboratorul său. Un astfel de curs de fizică nu atrage studenţii americani. Aşa e de ani de zile. Şi nici în industrie n-ai să prea găseşti fizicieni americani. Am fi în aer, dacă n-am avea studenţi ex-trem-orientali şi indieni care să vină aici să-şi dea doctoratul în matematică sau inginerie şi apoi să rămână să lucreze pentru companiile americane.

Am coborâi câteva trepte, după care am luat-o la stânga pe un coridor aflat la subsol. Sanders mergea foarte repede.

— Dar necazul e că şi situaţia aceasta începe să se schimbe, continuă el. Studenţii mei asiatici au început să plece acasă. Coreenii se întorc în Coreea. La fel şi taiwanezii. Până şi indienii se duc acasă. Nivelul de trai din ţările lor e în continuă creştere şi au mai multe şanse acum Câteva din aceste ţări străine dispun de un mare număr de specialişti foarte bine pregătiţi, zise el în timp ce cobora în fugă treptele. Ştii care e oraşul cu cei mai mulţi specialişti fizicieni pe cap de locuitor?

— Boston?

— Seul, Coreea. Şi gândeşte-te că secolul douăzeci şi unu bate la uşă.

Am ajuns pe alt condor, după care am dat de lumină străbătând o pasarelă acoperită, iar apoi am pătruns într-o altă clădire. Sanders continuă să privească la mine peste umăr, ca şi cum îi era teamă că mă pierde, dar nu se oprea o clipă din vorbit.

— Şi pentru că studenţii străini se întorc acum acasă, nu avem suficienţi ingineri care să lucreze în cercetare, care să creeze tehnologie americană nouă. Acesta este bilanţul în clipa de faţă. Ne lipsesc specialiştii. Până şi companii cum ar fi IBM încep să aibă necazuri. Pur şi simplu nu există specialişti. Fii atent la uşă!

Uşa era cât pe ce să mă izbească. Am trecut pragul şi am spus:

— Dar dacă toate posturile acestea oferă atâtea posibilităţi, de ce nu sunt atraşi studenţii de ele?

— Pentru că nu se compară totuşi cu posibilităţile oferite de domeniul bancar sau juridic. America duce lipsă de ingineri şi

oameni de ştiinţă, dar suntem cap de serie în lume în ceea ce priveşte "producţia" de avocaţi, zise Sanders râzând. America deţine jumătate din numărul de avocaţi existenţi în întreaga lume. Gândeşte-te la asta, adăugă dând din cap. Deţinem patru procente din populaţia mondială şi optsprezece din economia planetei. Dar cincizeci la sută din numărul total de avocaţi din lume se află în America. Şi în fiecare an alţi treizeci şi cinci de mii ies de pe băncile universităţilor. În direcţia aceasta ne îndreptăm. Asta e meseria pe care şi-o doresc majoritatea americanilor. Jumătate din emisiunile de televiziune sunt despre avocaţi. America a devenit "Ţara Avocaţilor". Toată lumea se judecă, toată lumea are ceva de împărţit. Tribunalele sunt pline. La urma urmei, trei sferturi de milion de avocaţi americani trebuie să aibă şi ei ceva de făcut. Trebuie să-şi producă cele trei sute de mii de dolari pe an. Şi de-asta celelalte ţări ne cred nebuni.

Descuie o uşă pe care scria cu vopsea: LABORATOR DE TEHNOLOGIE VIDEO AVANSATĂ, iar alături se afla o săgeată. După ce intrarăm. Sanders mă conduse pe un condor lung.

— Până şi cei mai străluciţi elevi şi studenţi americani sunt slab pregătiţi. Cei mai buni copii ai noştri se află pe locul 12 în lume după ţările puternic industrializate ale Asiei şi Europei. Şi reţine că ei reprezintă "crema" studenţilor americani. De ceilalţi, ce să mai vorbim! O treime din absolvenţii de gimnaziu nu sunt în stare să citească orarul autobuzelor din staţii, cu alte cuvinte sunt analfabeţi.

Ajunserăm în capătul condorului şi-o luarăm la dreapta.

— Copiii din ziua de azi sunt leneşi, nu le place munca. Eu sunt profesor de fizică şi mi-au trebuit ani şi ani ca să ajung la situaţia pe care o am acum. Dar copiii de azi vor să se îmbrace ca Charlie Sheen şi să facă milionul înainte să împlinească douăzeci şi opt de ani. Iar singurele domenii în care poţi câştiga mult şi repede sunt cel juridic sau cel al investiţiilor bancare. Aici banii se câştigă cât ai bate din palme. N-ai ce să le faci, asta le place puştilor din ziua de azi.

— Poate că numai în Los Angeles se întâmplă asta.

— Crede-mă, ştiu ce spun. Situaţia este valabilă peste tot în America. Doar toţi se uită la televizor.

Deschise o altă uşă şi pătrunserăm pe un alt coridor. Aici mirosea puternic a igrasie.

— Ştiu, ştiu, ai să spui probabil că sunt demodat, zise

Sanders. Mai am încă naivitatea să cred că fiecare ființă umană trebuie să aibă un ideal, să reprezinte o entitate distinctă. Tu ai rolul tău în societate, în lumea asta, eu îl am pe-al meu. Fiecare om reprezintă ceva. Şi în colţul ăsta de lume, laboratorul ăsta are menirea lui — analizăm ştirile din reţeaua de televiziune, studiem reclamele TV şi le descoperim chichiţele...

Sanders se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? am spus.

— Unde e? întrebă el. Nu mai era cineva cu tine?

— Nu. Am venit singur.

— Aha, bine, şi continuă să meargă cu capul întors spre mine. Întotdeauna mă tem să nu se rătăcească cineva pe aici. Iată, am ajuns. Ăsta-i laboratorul. Bun... Uşa e la locul ei — zise Sanders şi o împinse cu o mişcare bruscă.

Cred că mi-a observat uimirea din priviri, căci spuse.

— Ştiu că nu ţi se pare cine ştie ce, după cum arată.

"Chiar că nu pare cine ştie ce", mi-am spus în sinea mea.

Din tavan, fel de fel de fire electrice atârnau la întâmplare, iar ţevile din cameră erau ruginite. Linoleumul verde de pe podea se umflase în câteva locuri scoţând la iveală cimentul de dedesubt. De jur împrejurul încăperii se aflau mese de lemn, pe fiecare era îngrămădită tot felul de aparatură, de-o parte şi de alta a meselor atârnând firele electrice ale aparatelor. La fiecare masă se afla câte un student întors cu faţa spre monitorul său. Ici, colo, erau aşezate găleţi în care cădeau picături de apă din tavan.

Sanders spuse:

— Singurul spaţiu pe care l-am putut obţine a fost aici, la subsol. N-avem bani, aşa că nici măcar tavanul nu-l putem repara. Dar pe noi nu ne deranjează prea mult, bine c-avem unde să ne facem lucrările. Fii atent să nu te loveşti la cap.

Trecu pragul uşii fără nici o dificultate, dar eu, cu cei un metru optzeci ai mei, a trebuit să aplec capul ca să pot intra. De undeva din tavan, se auzea un zgomot strident şi continuu.

— Patinele, îmi explică Sanders.

— Poftim?

— Ne aflăm dedesubtul unui patinoar. Ai să te obişnuieşti imediat cu zgomotul. De fapt, acum nici nu e aşa de pronunţat ca altădată. Să vezi după-amiază, când sunt antrenamentele de hochei.

Continuam să străbatem încăperea: aveam senzaţia că mă

aflu într-un submarin. I-am privit cu atenţie pe studenţi; erau atât de cufundaţi în studiu că nici măcar nu au ridicat ochii de pe monitoare când am trecut printre ei.

— Ce fel de casete ai? mă întrebă Sanders.

— E o casetă japoneză cu bandă de opt milimetri; o am din biroul de pază şi securitate al unei clădiri japoneze. S-ar putea să aveţi probleme la copierea ei.

— Să avem probleme?! Mă cam îndoiesc, făcu Sanders. Ştii, în tinereţea mea am scris mult despre algoritmii de mărire a imaginii video. Toată lumea începuse să folosească algoritmii Sanders, zise el cu mândrie. Abia terminasem facultatea şi îmi făceam specializarea la Cal Tech. În timpul liber lucram la JPL. Nu, nu, fii fără grijă. Ai să vezi că o să reuşim să facem copiile.

I-am întins caseta. O luă şi, după ce o cercetă cu atenţie, spuse:

— Deşteaptă chestie!

— Dar ce s-a întâmplat cu algoritmii dumneavoastră? l-am întrebat.

— Nu li s-a găsit nici o folosinţă comercială, îmi explică Sanders. Prin anii '80, companii americane cum ar fi RCA sau GE au început să se retragă complet din comerţul electronic. Programul meu nu prea a prins în America. Asta e, spuse şi ridică din umeri. Aşa că am încercat să-l vând în Japonia companiei Sony.

— Şi?

— Japonezii aveau deja patentul produselor.

— Vreţi să spuneţi că aveau deja studiul dumneavoastră algoritmic?

— Nu, doar patentul. În Japonia obţinerea unui patent reprezintă o luptă pe viaţă şi pe moarte, ce mai, un război în toată regula! Japonezii patentează într-o veselie şi au un sistem tare ciudat de-a o face. Pentru a obţine un patent în Japonia îţi trebuiesc opt ani, dar cererea îţi este făcută publică după un an şi jumătate, iar după asta drepturile de autor încep să fie disputate. Iar Japonia nu are un acord în ceea ce priveşte licenţele cu America. E un mod de a ne ţine departe de ei, de a-şi menţine supremaţia.

Ce mai încolo şi-ncoace, când am ajuns în Japonia, am avut surpriza să descopăr că Sony şi Hitachi aveau deja nişte patente înrudite cu al meu, şi că realizaseră deci o "inflaţie de patente". Asta înseamnă că invenţia era ca şi a lor, cu toate că nu aveau

dreptul să folosească algoritmii mei. Dar am aflat cu stupoare că nici eu nu aveam acest drept, căci ei aveau patentul asupra aplicaţiei practice a invenţiei mele, zise el ridicând din umeri. E cam greu de explicat. Oricum, e o poveste veche. De atunci, japonezii au progresat mult în tehnica software, ne-au lăsat cu mult în urmă. Sunt cu ani şi ani înaintea noastră, în momentul de faţă. Dar şi noi ne zbatem aici, în laboratorul ăsta. A, uite-l pe Dan. Tocmai persoana de care avem nevoie. Eşti ocupat?

O tânără îşi ridică privirea de pe consola computerului. Avea ochii mari, părul negru şi purta ochelari. Faţa îi era parţial ascunsă de ţevile care coborau din tavan.

— Am crezut că e Dan, făcu Sanders surprins. Unde e Dan, Theresa?

— Susţine un colocviu. Au ajuns cu materia la jumătate, îi explică Theresa. Mă ocup eu de progresia timpului real până vine. Trebuie s-apară.

N-aş fi putut spune de ce, dar mi-a făcut impresia că era mai mare decât ceilalţi studenţi. Cu siguranţă nu după haine mi-am dat seama de asta — avea o bentiţă colorată în jurul capului, purta un tricou cu U 2 şi o jachetă de jeans. Altceva era. Avea un aer deosebit de calm. Asta o făcea să pară ceva mai în vârstă decât colegii ei.

— Nu vrei să laşi asta şi să te ocupi de altceva? o întrebă Sanders, dând ocol mesei cu ochii pe monitor. Avem o treabă de făcut, ceva ce nu suferă amânare. Trebuie să ajutăm poliţia.

Am luat-o după Sanders pe după ţevile ruginite.

— Cu plăcere, spuse fata şi începu să facă ordine pe masă.

Se întoarse spre mine şi, în sfârşit, i-am putut vedea faţa. Avea tenul măsliniu, trăsături exotice. Era frumoasă, chiar deosebit de frumoasă. Semăna cu manechinele euro-asiatice, acelea cu pomeţi proeminenţi, care apar de obicei prin reviste. Pentru o clipă, am rămas uimit, căci fata era prea frumoasă ca să lucreze într-un laborator de electronică aflat în subsolul acela nenorocit. Nu înţelegeam deloc de ce făcea asta.

— Salut-o pe Theresa Asakuma, spuse Sanders. Singura studentă japoneză care vrea să rămână să lucreze aici după terminarea facultăţii.

— Bună, am spus înroşindu-mă.

Mă simţeam groaznic de penibil. Faptul că era japoneză mă şocase. Parcă mă lovise cineva în moalele capului. Gândindu-mă la tot ce mi se întâmplase până atunci, mi-era nu ştiu cum să las

caseta pe mâna unei japoneze. Dar prenumele nu-i era japonez şi nu arăta deloc ca o japoneză, poate că doar unul din părinţi era japonez. Arăta totuşi atât de exotic, poate că era chiar...

— Bună dimineaţa, domnule locotenent.

M-am mirat când mi-a întins mâna stângă. Probabil că era rănită la dreapta.

— Bună dimineaţa, domnişoară Asakuma, i-am spus, strângându-i mâna.

— Spuneţi-mi, vă rog, Theresa.

— S-a făcut.

— Nu-i aşa că e frumoasă? mă întrebă Sanders cu un ton ce nu putea fi contrazis. Foarte frumoasă.

— Aşa e, am spus. Sincer să fiu, mă mir că nu eşti manechin ori fotomodel.

Urmă un moment penibil. Nu ştiu de ce, dar cuvintele mele îi puseră pe amândoi în încurcătură. Theresa spuse în cele din urmă, întorcând repede capul:

— Nu m-a interesat niciodată aşa ceva.

Sanders îi sări îndată în ajutor şi zise:

— Theresa, domnul locotenent Smith are nevoie de nişte copii după câteva casete. Iată-le, mai spuse şi scoase una din cutie, întinzându-i-o.

Theresa luă caseta, tot cu mâna stângă şi o ridică în lumină. Ţinea mâna dreaptă îndoită din cot, strâns lipită de corp. În momentul acela am văzut ieşind din mâneca jachetei un ciot, de fapt o mână insuficient dezvoltată. Era infirmă.

— Interesant, făcu ea privind cu atenţie caseta. Are bandă de opt milimetri, densitate deosebit de mare. Cred că e formatul acela digital despre care am auzit vorbindu-se atâta. Cel cu imagine în timp real.

— Îmi pare rău, dar nu mă pricep, am spus.

Mă simţeam groaznic pentru că o întrebasem de ce lucra aici şi nu era model. Am băgat mâna în cutie şi am scos adaptorul de imagine.

Theresa luă o şurubelniţă şi îl desfăcu. Se aplecă deasupra lui cercetându-l cu atenţie. M-am aplecat şi eu şi am văzut nişte circuite pe o plăcuţă verde, un motor negru şi trei cilindri mici de cristal.

— Da, e formatul de care vă spuneam. Extrem de mic. Ia priviţi, domnule profesor, au folosit doar trei cilindri. Plăcuţa trebuie să fie generatoare de componente RGB căci ia uitaţi aici

— vedeţi? Nu credeţi că este circuit de comprimare?

— Probabil că e un sistem digital analog convertizorului, spuse Sanders.

Se întoarse către mine şi-mi spuse arătând înspre cutia cu casete şi cu adaptorul:

— Ştii de ce japonezii reuşesc să facă asemenea minunăţii şi noi nu? Ei le fac *kaizen* — adică le supun unui proces continuu de îmbunătăţire până la ce! mai mic amănunt. Fac totul cu multă răbdare. Produsele lor se îmbunătăţesc pe an ce trece — le fac mereu mai bune, mereu mai mici şi tot mai ieftine. Americanii nu gândesc în modul acesta, n-au răbdare pentru aşa ceva. Americanii vor să producă cât mai mult şi acordă mai multă atenţie cantităţii decât calităţii. În plus, americanul nu stă un minut la serviciu peste program — se aruncă în maşină şi porneşte în trombă spre casă, în timp ce japonezul munceşte de dimineaţă până noaptea. Când te uiţi la minunăţia asta atât de mică, poţi chiar să le înţelegi filosofia după care se conduc în viaţă. Te ajută mai mult decât orice studiu sofisticat.

Mai dădu din gură o vreme, învârtind cilindrii şi pe-o parte şi pe alta, nemaicontenind să-i admire. În cele din urmă o întrebă pe Theresa:

— Crezi că poţi face copii după casete?

— Desigur, răspunse aceasta. Putem scoate din convertizor semnalul de înregistrare şi-l putem aplica oricărei frecvenţe vrem Doriţi în sistem 3/4, în sistem optic ori VHS?

— VHS, am răspuns.

— O nimica toată, zise fata.

— Dar copiile vor fi fidele originalului? Cei de la JPL mi-au spus că nu-mi pot garanta acurateţea.

— O, la naiba cu JPL, zise Sanders. Ţi-au spus aşa pentru că lucrează pentru guvern. Noi aici facem treabă serioasă! Nu-i aşa, Theresa?

Dar Theresa nu ne mai asculta. O priveam cum conecta fel de fel de fire şi cabluri, făcând totul extrem de rapid, doar cu mâna sănătoasă. De ciot se ajuta ţinându-l aşezat pe adaptor, în timp ce cu stânga introducea firele. Ca majoritatea infirmilor, avea mişcări iuţi şi sigure. Abia de-ţi puteai da seama că nu avea mâna dreaptă. Nu trecu mult, şi adaptorul era deja conectat la un recorder şi la câteva din monitoarele aflate în faţa noastră.

— Ce-i cu toate astea? am întrebat-o.

— Verific semnalul.

— Pentru playback?
— Nu. Pe monitorul mare va apărea imaginea, iar celelalte îmi vor furniza caracteristicile semnalului, adică tipul de sistem în care au fost înregistrate casetele.
— Şi chiar e nevoie să faci asta? am întrebat-o.
— Nu. Vreau doar să-mi bag puţin nasul. Sunt curioasă cum de-au realizat formatul acesta cu o densitate atât de mare.
— De unde ai de fapt casetele? mă întrebă Sanders.
— V-am mai spus. Provin dintr-un sistem de pază şi securitate — mai multe camere de luat vederi împrăştiate prin clădire.
— Şi sunt înregistrările originale?
— Aşa cred. De ce?
— Păi, în cazul în care sunt originalele, trebuie să fim foarte atenţi cu ele, îmi explică Sanders.
Se întoarse apoi spre Theresa şi începu să-i dea instrucţiuni:
— Fii atentă să nu facă banda vreo buclă când derulezi ori să slăbeşti semnalul din cilindri, că s-a dus totul.
— Nu vă faceţi griji, îl linişti fata. Mă descurc, doar ştiu să umblu cu aşa ceva, mai spuse, arătând spre monitor. Vedeţi butonul ăsta? Mă avertizează dacă ceva nu-i în ordine. În plus, am la dispoziţie şi procesorul central.
— În ordine, zise Sanders zâmbindu-i prieteneşte, ca un tată mândru de fata lui.
— Cât o să dureze? am întrebat.
— Nu prea mult. Scoatem semnalul folosind derularea rapidă. De obicei, viteza de derulare e limitată de calitatea benzii. Copiile le facem tot pe derulare rapidă. O să ne ia cam trei minute la fiecare casetă.
M-am uitat la ceas.
— Am o întâlnire la zece şi jumătate la care nu pot întârzia, dar n-aş vrea să las casetele...
— Ai nevoie de copii după toate casetele?
— De fapt, numai cinci sunt importante.
— În regulă. Atunci hai să le facem pe-astea pentru început.
Am urmărit rând pe rând fiecare casetă, preţ de câteva secunde, căutându-le pe cele cinci ale căror imagini fuseseră filmate de camerele de luat vederi de la etajul patruzeci şi şase. Imaginile apăreau pe monitorul central de pe masa Theresei, iar pe celelalte monitoare mai mici semnalul tremura sărind când în sus când în jos. Am întrebat de ce se întâmpla aşa.

— Aşa şi trebuie să se întâmple, îmi explică Theresa. Depinde de intensitatea semnalului pe parcursul înregistrării.

Scoase caseta, introduse alta şi dădu drumul la aparat.

— Hopaa! Spuneaţi că sunt casetele originale? Vă înşelaţi, sunt doar nişte copii.

— De unde ştii?

— Pentru că semnalul se află prea sus pe monitor, spuse aplecându-se asupra consolei şi privind cu atenţie semnalul, în timp ce încerca să-l regleze învârtind diferite butoane.

— Da, cred că are dreptate, spuse şi Sanders întorcându-se spre mine. Vezi tu, doar după imaginea de pe ecran e foarte greu să deosebeşti o copie de original. Vechea aparatură video degradează treptat imaginea, atunci când faci copii succesive. Când e vorba însă de o înregistrare în sistem digital, e practic imposibil să-ţi dai seama. Copia este perfect identică cu originalul.

— Atunci dumneavoastră de unde ştiţi că sunt doar nişte copii?

— Când ţi-a spus asta, Theresa nu s-a luat după calitatea imaginii. A urmărit semnalul pe monitor. Chiar dacă nu avem încă aparatura necesară pentru a deosebi o copie de original, câteodată ne dăm seama că imaginea pe care o avem în faţa noastră nu provine direct de la o cameră de luat vederi, ci a fost înregistrată de pe un alt video.

— Cum vă daţi seama de asta? am întrebat.

— Ne luăm după calitatea semnalului în primele treizeci zecimi de secundă ale înregistrării. Dată aparatul de înregistrare e pornit înaintea celui de redare, apare o uşoară fluctuaţie în semnalul de ieşire, atunci când se porneşte motorul player-ului. E o consecinţă a sistemului mecanic —motorul aparatului de redare nu ajunge instantaneu la viteza normală. E adevărat că un circuit electronic din aparat asigură reducerea efectului, dar există întotdeauna un interval infim care marchează intrarea în viteză.

— Deci asta aţi observat acum?

Theresa dădu aprobator din cap.

— Exact. Asta se cheamă "semnătură indescifrabilă".

— Şi lucrul acesta nu se întâmplă niciodată dacă imaginea provine direct de la o cameră de luat vederi, îmi explică Sanders, căci aceasta are o viteză de înregistrare constantă.

— Deci casetele astea sunt nişte copii, am spus

încruntându-mă.
— E chiar aşa de grav? mă întrebă Sanders.
— Nu ştiu nici eu. Dacă sunt copii, asta înseamnă că s-au putut aduce anumite schimbări înregistrării, corect?
— Teoretic, da, zise Sanders. Practic, nu putem fi siguri până nu cercetăm casetele cu grijă. Şi nici atunci... Casetele sunt ale unei companii japoneze?
— Da.
— Nakamoto?
Am dat din cap.
— Da.
— Sincer să fiu nu mă surprinde că nu ţi-au dat originalele, spuse Sanders. Japonezii sunt extrem de precauţi şi nu prea se încred în străini. Companiile japoneze se comportă în America aşa cum am face-o noi în Nigeria — se cred în mijlocul unor sălbatici.
— Hei, spuse Theresa.
— Scuză-mă, zise Sanders, dar ştii bine ce vreau să zic. Japonezii cred că nu prea are rost să ne trateze ca pe nişte egali. În ochii lor nu suntem decât nişte mototoli stupizi şi incapabili. Asta îi determină să-şi ia măsuri de precauţie. Aşa că, dacă aceste casete prezintă o importanţă deosebită şi ar putea servi drept probe în faţa unui tribunal, ultimul lucru pe care japonezii l-ar fi făcut ar fi fost să le dea pe mâna unui poliţist barbar ca tine. Nu, nu, nici să nu te gândeşti că ţi-au dat originalele. Le-au păstrat pentru ei, în caz că vor trebui să se apere, pe deplin încrezători că tu cu video-tehnologia ta americană atât de rămasă în urmă, n-ai să fi niciodată în stare să afli că ţi-au dat nişte simple copii.
— Cât timp credeţi că a durat copierea casetelor? am întrebat încruntat.
— Nu prea mult, îmi răspunse Sanders, dând din cap. Cred că japonezii o pot face mult mai repede decât noi. Dacă Theresei îi ia cinci minute de casetă, să zicem că ei reuşesc în două minute.
— În cazul ăsta, au avut timp berechet să le copieze.
În timp ce noi doi discutam, Theresa continua să verifice casetele, privind cu atenţie primele imagini de pe fiecare. Când imaginile apăreau pe monitor, ridica întrebător privirea spre mine, iar eu făceam semn să treacă mai departe. Erau imagini provenite de la alte etaje ale clădirii Nakamoto, în cele din

urmă, apăru imaginea familiară a etajului patruzeci şi şase.
— Asta e.
— În regulă. Pornim. Înregistrăm în sistem VHS.
Theresa începu să înregistreze prima casetă. Lăsă caseta să meargă pe viteză rapidă, imaginile derulându-se cu repeziciune una după alta. Pe monitoarele mai mici, dintr-o parte, semnalul oscila-n sus şi-n jos cu iuţeală.
— Casetele astea au vreo legătură cu crima petrecută azi-noapte? mă întrebă Theresa.
— Da. De unde ştii de crimă?
— Am aflat de la buletinul de ştiri că ucigaşul a murit într-un accident de maşină, răspunse ea ridicând din umeri. Aşa e?
— Aşa e, am zis.
Se întoarse din nou cu faţa la monitoare. Frumuseţea deosebită a profilului ei era înnobilată de linia pronunţată a pometţilor. Mi-a venit atunci în minte Eddie Sakamura, playboy-ul. Am întrebat-o:
— Îl cunoşteai pe criminal?
— Nu, răspunse ea şi după o clipă adăugă: Era japonez.
Se lăsă din nou o tăcere penibilă între noi trei. Se părea că Theresa şi Sanders îmi ascundeau ceva, dar nu ştiam cum să-i întreb despre ce era vorba, aşa că mi-am îndreptat privirile spre ecran.
Pentru a doua oară, am urmărit asfinţitul de soare care îşi trimitea ultimele raze pe mocheta de la etajul patruzeci şi şase. Apoi luminile de pe birouri începură să se stingă una câte una, pe măsură ce angajaţii plecau. Acum, întregul etaj era gol. Dar deodată, cu viteză mare, apăru Cheryl Austin, urmată la puţin timp de bărbatul acela. Începură să se sărute pasional.
— Aha, făcu Sanders. Aici e punctul interesant?
— Da.
În timp ce privea ce se întâmpla pe ecran, începu să se încrunte din ce în ce mai tare.
— Vrei să zici că a fost filmată? Crima a fost filmată?
— Da, am răspuns. De mai multe camere de luat vederi.
— Glumeşti.
Sanders tăcu brusc şi continuă să privească pe ecran. Din cauza vitezei cu care se derulau imaginile, era greu să percepi toate amănuntele. Cei doi se îndreptară spre sala consiliului de administraţie, urmă apoi lupta, el o împinse pe masă, o forţă, se ridică brusc de pe ea şi părăsi în grabă camera.

Priveam toţi trei pe ecran fără să scoatem o vorbă. M-am uitat la Theresa. Faţa ei era golită de orice expresie. Am observat că imaginile desfăşurate pe ecran se oglindeau în lentilele ochelarilor ei.

Pe ecran, Eddie trecu pe lângă oglinda din hol şi apoi dispăru în beznă. Caseta mai merse câteva secunde şi apoi ieşi automat din recorder.

— Una la mână. Spuneai că au fost mai multe camere de luat vederi. Câte sunt în total?

— Cinci, cred, am răspuns.

Theresa făcu un semn cu creionul pe eticheta primei casete. Introduse alta în recorder şi începu s-o copieze, tot cu viteză mărită.

— Copiile sunt perfect fidele?

— Desigur.

— Asta înseamnă că sunt legale, nu?

Sanders se încruntă.

— În ce sens legale? mă întrebă.

— Păi, ca probe pentru tribunal...

— A, nu, spuse Sanders. Nu te vei putea prezenta în faţa nici unui judecător cu aşa ceva.

— Bine, spuneaţi că sunt copii fidele ale...

— N-are nici o legătură cu asta. Nu ştiai că nici probele fotografice şi nici cele video nu mai sunt admise la tribunal?

— Nu, n-am ştiut, am spus.

— Nu s-a dat încă nici o lege în sensul ăsta, îmi explică Sanders. Legislaţia juridică americană e cam încurcată în momentul de faţă, dar se discută despre asta. În zilele noastre, genul ăsta de probe nu mai prezintă siguranţă, căci s-a ajuns la concluzia că pot fi falsificate perfect tocmai cu ajutorul acestui tip de sistem digital, în care au fost înregistrate şi casetele pe care ţi le-au dat japonezii. Perfect. Îţi aduci aminte cum obişnuiau ruşii, cu ani în urmă, să falsifice fotografiile în care apăreau conducătorii lor politici, vrând să dovedească că, vezi Doamne, se aflau între oamenii din popor? Erau nişte spaţii goale între umerii lor şi ai celor din jur şi puteai să-ţi dai uşor seama că era un fals grosolan. Existau şi nişte porţiuni decolorate sau nişte urme rămase după retuş. Oricum, era foarte uşor să-ţi dai seama că era un fals. Nu reuşeau decât să se facă de râs în faţa Occidentului.

— Da, îmi aduc aminte, am spus.

— Tocmai de asta, pentru că fotografiile nu puteau fi trucate fără greş, erau admise ca probe în faţa unui tribunal. Dar de câţiva ani încoace a început să devină posibilă falsificarea perfectă a fotografiilor — cu ajutorul computerului. Acum vreo doi sau trei ani, în "National Geographic" a apărut o fotografie a Piramidei lui Keops, chiar pe copertă. Numai că editorilor nu le-a plăcut locul unde era amplasată piramida şi s-au gândit că ar da mai bine în pagină, dacă ar muta-o niţel. Aşa că au mutat-o, dar puteai să juri că era în noul amplasament încă de pe vremea când fusese construită. Nimeni nu şi-a dat seama de fals. Dar dacă te duci în Egipt şi vrei să fotografiezi piramida, n-ai s-o găseşti în locul din poză. Cum îţi spuneam, în ziua de azi nu mai poţi fi sigur că fotografia reprezintă realitatea. Şi ăsta nu-i decât un exemplu minor.

— Şi cu casetele video s-ar putea întâmpla acelaşi lucru?

— Da, teoretic orice imagine video poate fi falsificată.

Pe ecran, crima se petrecu într-o singură secundă. Imaginea fusese luată de una din camerele de luat vederi aflată în capătul celălalt al încăperii. În timpul cât s-a petrecut crima, ucigaşul nu se vedea prea bine. După aceea, în momentul în care Sakamura s-a îndreptat spre camera de luat vederi, figura i-a apărut clar.

— Dar cum de poate fi falsificată o imagine? am întrebat.

Sanders râse.

— Spune-mi ce nu e posibil în ziua de azi?

— S-ar fi putut schimba chiar identitatea criminalului?

— Din punct de vedere tehnic, da! zise Sanders. Poate fi ştearsă faţa unei persoane şi schimbată cu alta. Dar în situaţia noastră numai un ticălos putea face aşa ceva.

Am tăcut. Oricum, situaţia nu s-ar fi schimbat cu nimic. Sakamura, suspectul numărul unu, era mort. Iar şeful voia să încheiem odată cazul; la fel şi eu.

— Desigur că japonezii deţin tot felul de algoritmi video pentru analiza suprafeţelor şi pentru transformările tridimensionale. Ăştia sunt în stare să facă lucruri care nici nu-ţi trec prin minte, zise el bătând cu degetele în masă. Care e povestea acestor casete? mă întrebă.

— Crima s-a petrecut aseară pe la opt şi jumătate, aşa cum ne arată şi ceasul din imagine. Pe la nouă fără un sfert, am aflat că din camera de securitate a clădirii au fost sustrase, mai bine spus schimbate, aceste casete. Am încercat să aflăm ce s-a întâmplat cu ele, dar... linişte totală.

— Ca de obicei când e vorba de japonezi, spuse Sanders. Şi până la urmă cum aţi intrat în posesia lor?

— Ni le-a adus un japonez la departament, cam pe la unu şi jumătate azi-noapte.

— Aha, făcu Sanders. Asta înseamnă că de la nouă fără un sfert şi până la unu şi jumătate casetele au fost la ei.

— Exact. Ceva mai puţin de cinci ore.

Sanders se încruntă.

— Adică să fi falsificat cinci casete filmate din cinci unghiuri diferite în mai puţin de cinci ore? Imposibil, zise el dând din cap cu neîncredere. Nu se poate aşa ceva, locotenente.

— Da, spuse şi Theresa. E imposibil. Chiar şi pentru ei. Ar lua mult mai mult timp.

— Pari foarte sigură de asta, am spus.

— Păi, începu Theresa, o asemenea treabă, într-un timp atât de scurt, nu poate fi făcută decât cu un program automat, dar până şi cele mai sofisticate programe necesită o finisare cu mâna a detaliilor. O singură umbră greşită şi se duce totul de râpă.

— Umbră greşită? am făcut cu mirare.

Mi-am dat seama că-mi făcea plăcere să-i pun întrebări. Că-mi plăcea să-i privesc chipul.

— E vorba de umbra unui corp în mişcare, interveni Sanders. Viteza benzii video este de 30 de cadre pe secundă. Poţi să-ţi imaginezi că fiecare cadru video este o fotografie făcută cu o deschidere a diafragmei de o treizecime de secundă. Dacă pozezi un alergător, folosind această viteză de obturare, o să observi în fotografie că picioarele lui sunt ca nişte străfulgerări. Nişte umbre care se estompează. Dacă încerci să faci o modificare printr-un procedeu mecanic, cadrul începe să arate nefiresc. Imaginea pare prea aspră, prea stridentă. Contururile îşi pierd fluiditatea. Aminteşte-ţi exemplul cu ruşii: schimbarea îţi sare în ochi. Pentru ca mişcarea să pară naturală, distribuirea umbrei trebuie făcută cu mare fineţe.

— Înţeleg.

— Mai e vorba şi de variaţia de nuanţă, de degradeul cromatic, adăugă Theresa.

— Exact, spuse Sanders. Chiar în interiorul umbrei de care vorbeam, există o anumită variaţie de nuanţă. Ca să înţelegi mai bine, uită-te acolo pe monitor, la bărbatul în costum închis. Uite cum se mişcă haina când se luptă cu fata prin cameră. Acum,

dacă apăsăm pe stop-cadru şi descompunem imaginea până la pixeli, vom observa că haina este neagră, dar pata lăsată de ea în mişcare este de un gri mai deschis şi se decolorează încet-încet spre margine; ajunge să fie aproape transparentă, astfel că numai dintr-un singur stop-cadru nu poţi să-ţi dai seama unde se termină de fapt haina şi unde începe fundalul.

Nu înţelegeam prea bine.

— Aha... am spus cu jumătate de gură.

— Dacă marginea sacoului s-ar termina brusc fără să aibă acea umbră colorată de care-ţi spuneam, ţi-ai da seama imediat că e vorba de un fals. Ca să modifici câteva secunde de bandă, îţi trebuie ore în şir. Noi avem aici experienţa reclamelor. Aşa că dacă japonezii ar fi modificat banda în pripă ne-am fi dat seama cât ai zice peşte, spuse el pocnind din degete.

— Deci, chiar dacă au copiat casetele, n-au avut cum să le falsifice...

— Nu în cele cinci ore pe care le-au avut la dispoziţie, zise Sanders. Pur şi simplu n-au avut când.

— Deci, noi vedem acum pe ecran ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu încape nici un fel de îndoială, spuse Sanders. Oricum noi o să mai scormonim. Putem purica până mâine casetele astea. Le poţi lăsa aici. După câte-mi dau seama, Theresa abia aşteaptă să se mai joace niţel cu ele. Am s-o ajut şi eu. Caută-ne mai târziu să-ţi spunem dacă am găsit ceva ciudat. Dar repet, în principiu, aşa ceva nu putea fi făcut.

Capitolul 29

În timp ce garam maşina în parcarea circulară de lângă Sunset Hills Country Club, l-am zărit pe Connor stând în faţa clădirii albe a clubului. Se înclina în faţa a trei jucători de golf japonezi, iar aceştia îi răspundeau la plecăciune. Apoi dădu mâna cu fiecare dintre ei şi se îndreptă spre mine. Puse crosele pe bancheta din spate şi se urcă în maşină.

— Ai întârziat.

— Îmi cer scuze, dar n-am întârziat decât câteva minute. Am fost reţinut la U.S.C.

— Întârzierea ta ne-a pus în încurcătură pe toţi. Din politeţe, s-au simţit obligaţi să-mi ţină companie cât te-am aşteptat. Unor

astfel de oameni nu le place să-şi piardă vremea; sunt persoane importante, cu multe treburi pe cap. Dar s-au simţit obligaţi, cum îţi spuneam, să-mi ţină companie. Ne-ai pus într-o situaţie neplăcută. Şi purtarea ta necuviincioasă ar putea să se răsfrângă asupra întregului departament.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Altă dată să-ţi dai seama, *kohai.* Nu trăieşti singur pe lume, trebuie să ţii seamă şi de cei din jurul tău.

Am pornit motorul şi am demarat în viteză. I-am privit pe japonezi în oglinda retrovizoare. Făceau cu mâna în urma noastră şi nu păreau deloc enervaţi sau grăbiţi să plece.

— Cu cine aţi jucat?

— Aoki-san este directorul companiei Tokyo Marine din Vancouver. Harada-san este unul dintre vice-preşedinţii băncii Mitsui din Londra. Iar Kenichi Asaka conduce toate sucursalele companiei Toyota din sud-estul Asiei până la Singapore. Sediul lui se află la Bangkok.

— Şi ce fac aici?

— Sunt în vacanţă, răspunse Connor. Au venit în America într-o scurtă vacanţă, ca să joace golf. Preferă să se destindă pe meleagurile noastre, mai ales că voiajul până aici nu durează prea mult.

Am luat-o pe strada în serpentină care dădea în Sunset Boulevard, iar atunci când am oprit la semafor, l-am întrebat:

— Unde mergem?

— La Four Seasons Hotel.

Am luat-o la dreapta spre Beverly Hills.

— Şi de ce joacă tipii aceştia golf cu dumneavoastră?

— Oh, le-am făcut câteva servicii de-a lungul anilor, răspunse el. Nu că aş fi cine ştie ce persoană importantă, dar relaţiile trebuiesc menţinute. Aşa că îmi mai dau câte un telefon din când în când, îmi mai fac câte o mică atenţie, mai joacă golf cu mine. Nu ştii niciodată când ai nevoie de o relaţie. În concepţia japonezilor, relaţiile sunt o sursă de informaţii, o supapă de siguranţă, un sistem de alarmă foarte prompt.

— Cine v-a invitat să jucaţi?

— Harada-san. Iar eu i-am acceptat invitaţia. Ştii... sunt un jucător de golf destul de bun.

— De ce aţi acceptat invitaţia?

— Pentru că voiam să aflu mai multe despre întâlnirile de sâmbătă, răspunse Connor.

Mi-am adus atunci aminte de *"întâlnirile de sâmbătă".* În studioul de televiziune unde văzusem imaginile de la recepţia japonezilor, Sakamura o înşfăcase de braţ pe Cheryl Austin şi-i spusese: *"Nu înţelegi? Este vorba de întâlnirile de sâmbătă".*

— Şi aţi aflat ceva?

Connor dădu din cap.

— Se pare că au început să funcţioneze prin 1980. La început se desfăşurau în Century Plaza, apoi la Sheraton, ca până la urmă locul de întâlnire să se stabilească la Biltmore.

Connor privea ţintă pe geamul maşinii. Trecurăm peste o groapă şi maşina se zdruncină.

— Timp de câţiva ani, întâlnirile se ţineau cu regularitate. Personalităţile industriei japoneze care se nimereau să fie în oraş luau parte la aceste întâlniri, discutând ce-ar trebui făcut cu economia americană, cum ar trebui ea condusă.

— Ce?

— Ce-ai auzit.

— Dar e scandalos!

— De ce? întrebă Connor.

— De ce? Pentru că asta este ţara noastră. Nu se poate ca o mână de străini să se întâlnească în secret şi să decidă cum să fie condusă America!

— Dar japonezii nu văd lucrurile aşa, spuse Connor.

— Sigur că da... Au impresia că e dreptul lor.

Connor ridică din umeri.

— O să râzi, dar chiar aşa stau lucrurile. Japonezii cred că şi-au câştigat dreptul să hotărască...

— Isuse...

— ... pentru că au investit foarte mult în economia noastră. Ne-au împrumutat o mulţime de bani, Peter, o mulţime de bani — sute de miliarde de dolari. De mai bine de cincisprezece ani, Statele Unite au un deficit comercial în relaţia cu Japonia de un miliard de dolari. Cu acest miliard de dolari pe care-l câştigă săptămânal, japonezii trebuie să facă ceva. Ei n-au nevoie de atâţia bani, iar banii le vin gârlă. Ce-ar putea face cu atâtea miliarde şi miliarde de dolari? Aşa că au decis să ni le împrumute nouă înapoi. Bugetul nostru devenea an de an mai deficitar. Nu mai aveam bani să ne finanţăm propriile programe. Aşa că japonezii au început să ne cârpească bugetul. Au început să facă investiţii. Ne-au împrumutat bani pe baza unor garanţii guvernamentale. Washington-ul i-a asigurat pe japonezi că vom

pune lucrurile la punct, că vom încerca să micşorăm deficitul financiar, că vom îmbunătăţi sistemul educaţional, că vom reface infrastructura, că vom mări chiar impozitele, dacă este necesar. Pe scurt, că vom face *"curăţenie"* la toate nivelele, pentru că numai aşa mai merita să faci o investiţie în America.

— Aha!

— Dar n-am făcut nimic din toate astea. Am lăsat ca deficitul bugetar să sporească şi am devalorizat dolarul. Valoarea lui a scăzut la jumătate faţă de anul 1985. Ştii ce înseamnă asta pentru japonezi? Banii pe care i-au investit se întorc la ei înjumătăţiţi din cauza devalorizării.

Parcă îmi aminteam câte ceva despre asta.

— Credeam că s-a recurs la asemenea măsuri ca să reducem deficitul comercial şi să încurajăm exportul, am spus.

— Am făcut-o, dar n-a mers. Balanţa relaţiilor comerciale cu japonezii s-a înrăutăţit. În mod normal, dacă moneda naţională se devalorizează la jumătate, costul tuturor mărfurilor de import se dublează. Ca replică, japonezii au redus vertiginos preţul la mărfurile lor şi-au continuat să păstreze controlul asupra pieţei. Nu uita: afacerile înseamnă război. Tot ceea ce-am reuşit să realizăm a fost să oferim pe tavă pământul american şi companiile noastre japonezilor. Iată, yen-ul japonez este acum de două ori mai puternic decât era înainte. Am făcut din băncile japoneze cele mai puternice bănci din lume. Iar din America, o ţară săracă.

— Şi ce are asta de-a face cu întâlnirile de sâmbătă?

— Păi, zise Connor, să presupunem că ai un unchi beţiv care îţi promite că, dacă-i împrumuţi bani n-o să mai bea. Dar nu se lasă de băutură, iar tu vrei banii înapoi, vrei să salvezi cât mai e de salvat din neinspirata investiţie pe care ai făcut-o. Ştii, de asemenea, că unchiul tău, fiind beţiv, e în stare să rănească pe cineva cu pistolul pe care-l poartă la el. Unchiul tău e iresponsabil. Aşa că trebuie făcut ceva. Şi atunci se adună întreaga familie să hotărască ce-i de făcut în privinţa unchiului. La fel au procedat şi japonezii.

— Aha.

Connor trebuie să fi remarcat scepticismul din vocea mea căci adăugă:

— Ascultă. Scoate-ţi din cap ideea c-ar fi vorba de o conspiraţie. Tu ai dori să devii stăpânul Japoniei, să le conduci ţara? Bineînţeles că nu. Nici un popor cu scaun la cap nu vrea

să conducă un altul. Să facă afaceri, da. Să întreţină relaţii, da. Dar nu să-şi asume responsabilităţi. Nimeni nu-şi doreşte asta, nimeni nu-şi doreşte bătaie de cap. La fel ca în povestea cu unchiul beţiv — recurgi la aceste întâlniri atunci când eşti forţat de împrejurări, ca o ultimă soluţie.

— Deci aşa văd japonezii problema?

— Ei văd numai sutele lor de miliarde de dolari, *kohai;* nişte dolari investiţi într-o tară care se află la ananghie. Într-o tară cu oameni individualişti care nu ştiu să se unească la greu; care vorbesc întruna, care se ceartă fără răgaz. O ţară cu oameni nu prea bine pregătiţi, care nu ştiu prea multe despre lumea în care trăiesc, care îşi ciupesc informaţiile de la televizor; oameni care nu prea se dau în vând după muncă, care îngăduie violenţa şi drogurile, fără să le pese nici cât negru sub unghie. Japonezii au învestit miliarde de dolari în această ţară ciudată şi vor ca măcar o sumă decentă să le fie înapoiată. Şi chiar dacă economia americană se află pe o curbă descendentă — în curând se va afla pe locul trei în lume după Japonia şi Europa — pentru ei este important să încerce s-o redreseze. Asta este tot ce încearcă să facă.

— Chiar aşa? am întrebat. Fac totul numai din dragoste pentru America? Ca s-o salveze?

— Cineva trebuie să facă asta, răspunse Connor. Nu se mai poate aşa.

— O să ne descurcăm noi.

— Asta e replica englezului dintotdeauna, zise dând din cap Dar acum Anglia este o ţară săracă iar America îi merge pe urme.

— De ce? am întrebat ridicând vocea mai mult decât aş fi dorit.

— Japonezii spun că asta se va întâmpla pentru că America a devenit o societate neproductivă. Am lăsat ca producţia manufacturieră să se ducă de râpă. Nu mai producem nimic Atunci când ai o producţie de bunuri, sporeşti prin ea valoarea materiilor tale prime şi creezi un anumit nivel de prosperitate. Dar America a încetat demult să mai procedeze aşa. America scoate acum bani din speculaţii financiare iar japonezii sunt de părere că ne întindem singuri o cursă, căci un asemenea profit nu reflectă adevăratul grad de prosperitate. Ei cred că mirajul Wall-Street-ului ne-a luat minţile.

— Şi de-aia ar trebui să ne conducă ei economia?

— Ei cred că cineva tot trebuie s-o facă. Culmea e că ar prefera s-o facem noi înşine.

— Ce să-ţi spun...

Connor se înălţă în scaun şi continuă:

— Nu te-nfierbânta, *kohai.* După spusele lui Hanada-san, întâlnirile de sâmbătă au încetat în 1991.

— Da?

— Da. Atunci când japonezii au decis să nu le mai pese dacă America se va redresa sau nu. Şi-au dat seama că ei nu au decât de câştigat în ambele cazuri. America doarme. America se vinde pe mai nimic.

— Nu se mai ţin de întâlnirile de sâmbătă?

— Doar din când în când. Asta din cauza *nichibei*-ului, adică a modului în care decurg relaţiile nipono-americane. Economiile celor două ţări sunt strâns legate una de alta în momentul actual. Chiar dacă ar fi dorită, o ruptură n-ar fi posibilă. Aşa că întâlnirile nu mai sunt importante. S-au transformat în simple reuniuni. Deci ce i-a spus Sakamura lui Cheryl Austin nu contează. Iar moartea ei nu are nici o legătură cu întâlnirile de sâmbătă.

— Dar cu ce are legătură?

— Se pare că prietenii mei cred că e vorba de ceva personal, că această crimă e o *ninjozata,* adică o crimă pasională în care au fost implicaţi o femeie *kichigai* şi un bărbat gelos.

— Şi îi credeţi?

— Păi, toţi au fost de această părere; toţi aceşti trei oameni de afaceri. Desigur că japonezilor nu le prea convine să-şi exprime dezacordul unul faţă de celălalt, fie şi pe terenul de golf al unei ţări subdezvoltate, al unei ţări de cowboy. Dar am învăţat, cu timpul, că atunci când există unanimitate faţă de un *gaijin,* asta poate însemna că doresc să ascundă o grămadă de lucruri necurate.

— Credeţi că au minţit?

— Nu chiar, zise Connor scuturând din cap. Am avut impresia că tăcerea lor era grăitoare, că, nespunându-mi nimic, îmi spuneau de fapt ceva. Partida de dimineaţă a fost un joc de *hara no naka o misenai.* Prietenii mei n-au fost prea vorbăreţi.

Connor îmi descrise partida de golf. Jocul fusese însoţit de tăceri prelungi toată dimineaţa. Fiecare dintre ei s-a purtat politicos şi prevenitor, dar comentariile au fost rare şi rezervate. Mai tot timpul, jucătorii au străbătut terenul într-o tăcere

deplină.

— Şi doar vă duseseţi acolo ca să mai aflaţi câte ceva, am spus. Cum aţi suportat?

— Nici o grijă, am aflat câte ceva.

Aşa cum îmi explicase, a fost un dialog fără cuvinte. Prin firea şi educaţia lor, întemeiată pe secole de cultură, japonezii au darul de a înţelege şi de a comunica ceva fără a avea nevoie de cuvinte. Această însuşire poate fi comparată cu apropierea afectivă care există în America între un părinte şi copilul său: copilul înţelege adesea totul doar dintr-o privire a părintelui. Dar americanii nu se bazează pe comunicarea din priviri, nu o consideră o regulă fundamentală, aşa cum fac japonezii. Japonezii se comportă de parcă ar fi cu toţii membri ai aceleiaşi familii şi pot comunica doar din priviri, fără a rosti o vorbă. Pentru un japonez, tăcerile sunt pline de înţeles.

— N-are nimic de-a face cu misticul, nu e o minune, spuse Connor, aşa cum cred marea majoritate a străinilor. Asta pentru că japonezii sunt atât de încorsetaţi de reguli şi convenţii încât le este imposibil câteodată să vorbească despre un anume subiect. Din politeţe, pentru a salva aparenţele, cealaltă persoană este obligată să deducă mesajul din context; dacă nu din context, atunci din mişcările sau poziţiile pline de înţeles ale trupului sau din expresia feţei. Rostirea fiind inhibată, comunicarea se realizează în alte moduri.

— Aşa v-aţi petrecut dimineaţa? Tăcând? l-am întrebat.

Connor dădu afirmativ din cap.

Comunicase se pare destul de clar cu japonezii şi nu fusese deloc încurcat de lipsa cuvintelor.

— Pentru că le-am cerut să-mi vorbească despre alţi japonezi — membri ai marii lor familii — a trebuit să-mi formulez întrebările cu multă delicateţe. Ca şi cum te-aş fi întrebat dacă sora ta a fost la închisoare. Sau, mă rog, dacă te-aş fi descusut în legătură cu oricare alt subiect dureros ori incomod ce te priveşte. Aş fi fost atent la cât de mult timp îţi pregăteşti răspunsul, la pauzele dintre propoziţii, la tonul vocii. La toate acele nuanţe complementare vorbirii propriu-zise. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Asta înseamnă să intuieşti anumite gânduri şi sentimente.

— Şi dumneavoastră ce-aţi intuit astăzi?

— Japonezii mi-au spus: *"Suntem conştienţi de faptul că ne-aţi făcut anumite servicii în trecut şi de aceea dorim să vă*

ajutăm la rândul nostru. Dar această crimă este o problemă strict japoneză şi de aceea ne este imposibil să vă spunem tot ceea ce am dori să vă spunem. Din reticenţa noastră, puteţi trage concluzii folositoare despre acel amănunt pe care am pus accentul în discuţie". Asta mi-au spus.

— Şi care-i amănuntul cu pricina?

— Păi, au menţionat de câteva ori numele companiei MicroCon, spuse Connor.

— Compania aia care produce tehnologie de vârf?

— Da. E pe cale să fie vândută. La prima vedere, e vorba de o micuţă companie din Silicon Valley care produce computere pentru diferite ramuri de specialitate. Vânzarea ei ridică însă nişte probleme politice. Japonezii s-au referit la aceste probleme în mai multe rânduri.

— Deci crima are legătură cu MicroCon?

— Aşa cred, zise, înălţându-se în scaun. Apropo, ce-ai aflat la USC despre casete?

— În primul rând că nu sunt originalele.

— Îmi închipuiam, zise el dând din cap.

— Serios?

— Ishigura nu ne-ar fi dat niciodată originalele. Japonezii cred că cine nu e japonez, e în mod automat barbar. Chiar aşa, barbar în sensul literal al cuvântului: prost, vulgar, care pute a nespălat. Se poartă însă politicos cu străinii, căci îşi dau seama că aceştia, săracii, nu sunt vinovaţi că nu s-au născut în Japonia. Asta nu înseamnă că în sinea lor nu ne consideră totuşi nişte barbari.

Am dat din cap, în semn că înţeleg. Într-un fel sau altul, acelaşi lucru spusese şi Sanders.

— Pe de altă parte, continuă Connor, japonezii sunt oamenii care reuşesc, care cunosc succesul, dar asta nu face din ei nişte îndrăzneţi, nişte combativi. Acţionează încet şi pe ascuns. Aşa că n-or să ne dea originalele, pentru că nu vor să rişte. Bun. Acum spune-mi ce altceva ai mai aflat despre casete?

— Ce vă face să credeţi c-am mai aflat şi altceva? am întrebat.

— Când le-ai vizionat, spuse el, sunt sigur că ai remarcat un amănunt important care...

Fu întrerupt de telefonul care începuse să sune.

— Domnul căpitan Connor? se auzi o voce veselă. La telefon Jerry Orr, de la Sunset Hills Country Club. Vă amintiţi de mine?

Aţi uitat să luaţi hârtiile cu dumneavoastră când aţi plecat.
— Hârtiile?
— Da, cererea, spuse Orr. Trebuie să o completaţi, domnule căpitan. Vă asigur că nu veţi întâmpina nici un fel de problemă. Doar aveţi nişte susţinători pe cinste.
— Susţinători? se miră Connor.
— Da, domnule, spuse Orr. Şi daţi-mi voie să vă felicit. După cum probabil ştiţi, în prezent e aproape imposibil să fii admis ca membru la Sunset Club. Dar compania domnului Hanada cumpărase deja un loc de membru cu câtva timp în urmă şi s-au hotărât să-l treacă pe numele dumneavoastră. Trebuie să recunosc că e un gest foarte frumos din partea prietenilor dumneavoastră.
— Da, aşa este, spuse Connor încruntându-se.
Îl priveam cu atenţie.
— Dânşii ştiu cât de mult vă place să jucaţi aici, continuă Orr. Ştiţi procedura — Hanada va deţine locul de membru cinci ani pe numele dânsului, după care va fi trecut pe numele dumneavoastră. Deci atunci când vă veţi retrage, veţi fi liber să-l vindeţi. Veniţi dumneavoastră să luaţi formularele sau vi le trimit acasă?
— Domnule Orr, spuse Connor, vă rog să-i transmiteţi recunoştinţa mea sinceră domnului Hanada pentru marea sa generozitate. Nici nu ştiu ce să spun. Am să vă mai caut eu în legătură cu acest lucru.
— E perfect. Doar să ne informaţi unde să vă trimitem formularele.
— Vă mai sun eu, spuse Connor.
Apăsă butonul telefonului pentru a întrerupe convorbirea şi rămase cu privirea ţintă înainte, încruntat. Se lăsă o tăcere îndelungă.
— Cât costă un loc de membru la Club? am întrebat.
— Şapte sute cincizeci de mii. Poate chiar un milion.
— Drăguţ cadou din partea prietenilor dumneavoastră, am spus.
Îmi venise în minte Graham şi modul insistent în care îmi dăduse de înţeles că John Connor se afla în buzunarul japonezilor. Acum, până şi mie mi se risipiseră îndoielile.
— N-am să accept, zise Connor scuturând din cap.
— Ce să acceptaţi? l-am întrebat. Isuse! Domnule căpitan! Dar pentru mine e clar ca bună ziua.

— Nu, n-o să accept.
În momentul acela sună din nou telefonul. De data aceasta era pentru mine.
— Domnul locotenent Smith? La telefon Louise Cerber. Mă bucur atât de mult că am reuşit să vă găsesc.
Numele nu-mi spunea nimic.
— Vă ascult, am spus.
— Din moment ce mâine e sâmbătă, mă gândeam că poate aveţi puţin timp la dispoziţie să vedeţi casa.
Atunci mi-am adus aminte cine era. În urmă cu o lună, mersesem împreună cu funcţionarul unei agenţii imobiliare să văd o casă. Michelle creşte pe zi ce trece şi voiam să scap de apartamentul acela, să găsesc o locuinţă cu curte, dacă era posibil. Dar mă cam dezumflasem. Cu toate că preţurile scăzuseră, până şi cele mai mici case costau patru, cinci sute de mii, iar la salariul meu nu-mi puteam permite aşa ceva.
— Este o ofertă deosebită şi m-am gândit la dumneavoastră şi la fetiţă, spuse ea. E o casă mică în Palms, foarte mică, dar are un colţ de pământ; o curte încântătoare cu flori şi o pajişte drăguţă. Costă trei sute de mii. Dar cred că proprietarul e gata să mai lase ceva la preţ. M-am gândit că e o ocazie cu care nu te întâlneşti în fiecare zi. Doriţi să o vedeţi?
— Cine este proprietarul? am întrebat.
— Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu. E o situaţie specială. Proprietara casei este o doamnă în vârstă, care acum se află însă într-un azil, iar fiul ei care locuieşte la Topeka intenţionează să vândă casa. El preferă însă un venit regulat decât să primească toţi banii odată. Casa nu e scoasă la vânzare oficial, dar ştiu că proprietarul are această intenţie fermă. Dacă aţi putea veni mâine, cred că s-ar aranja totul. Şi credeţi-mă, curtea este încântătoare. Mi-o şi închipui pe fetiţa dumneavoastră jucându-se acolo.
Connor mă privea cu atenţie.
— Domnişoară Gerber, am spus, am nevoie de mai multe detalii. Cine este proprietarul şi tot tacâmul.
— Isuse, făcu ea surprinsă. Credeam că nici n-o să staţi pe gânduri. Nu te întâlneşti în fiecare zi cu aşa ceva. Nu vreţi măcar să mergem s-o vedem?
Connor îmi făcu semn să spun "da".
— Va trebui să mă mai gândesc şi-am să vă sun, am zis.
— Cum doriţi, domnule locotenent, rosti ea cu voce

şovăitoare. Vă rog; să mă anunţaţi ce-aţi hotărât.

— Aşa voi face, am spus şi am închis. Ce naiba se întâmplă? am făcut spre Connor. Între noi fie vorba, ce-i cu grămada asta de parale care ni se tot oferă? De ce?

— Habar n-am, zise Connor.

— O avea legătură cu MicroCon?

— Nu ştiu. Credeam că MicroCon e o companie prea mică. Nu prea se leagă.

Mă privi stingherit şi continuă;

— De fapt, ce naiba e MicroCon cu adevărat?

— Cred că ştiu de la cine putem afla, am spus.

Capitolul 30

— MicroCon? zise Ron Levine aprinzându-şi un trabuc imens. Desigur că ştiu ce-i cu MicroCon. E o poveste urâtă.

Ne aflam în studioul de ştiri prin cablu de la American Financial Network, aflat lângă aeroport. Prin fereastra biroului lui Ron vedeam antenele parabolice albe, amplasate pe acoperişul garajului de alături. Ron pufăia din trabuc şi rânjea la noi. Fusese reporter financiar la "Times", înainte de a se angaja aici. AFN era unul din puţinele posturi de televiziune din ţară unde crainicii nu citeau, ci vorbeau liber în faţa camerelor de luat vederi. Iar Ron era unul dintre cei mai buni.

— MicroCon, începu el, a luat naştere acum cinci ani, în urma fuzionării mai multor companii americane producătoare de computere. Compania intenţiona să producă şi să dezvolte o nouă generaţie de aparate de litografiat cu raze X pentru circuite integrate. La vremea când s-a înfiinţat MicroCon, nu exista absolut nici o companie americană care să producă aparatură de litografiat. Existaseră înainte, dar dăduseră faliment prin anii '80, din cauza competiţiei acerbe cu companiile japoneze. MicroCon a dezvoltat o tehnologie nouă şi a început să construiască aparatura pentru companiile americane. Înţelegeţi?

— Da, am răspuns eu.

— Acum doi ani, MicroCon a fost vândută companiei Darley-Higgins din Georgia, care la rândul ei s-a hotărât s-o vândă cu bani gheaţă. A găsit un cumpărător — firma Akai Ceramics din Osaka, o companie care deja producea aparatură

de litografiat în Japonia. Akai se scaldă în bani şi a fost de acord cu preţul fixat. Dar Congresul american s-a opus acestei vânzări.

— De ce?

— Declinul economiei americane a început, să-i deranjeze până şi pe senatori. Am pierdut întâietatea în prea multe ramuri industriale în favoarea Japoniei — industria oţelului şi de construcţii de vapoare în anii '60, industria electronică producătoare de computere şi aparatură de televiziune în anii '70 şi construcţia de maşini, prin 1980. Dar într-o bună zi, cineva se dezmeticeşte şi-şi dă seama că aceste ramuri industriale sunt vitale pentru apărarea Americii. Am pierdut capacitatea de a produce noi înşine componentele esenţiale pentru securitatea noastră naţională. Depindem în întregime de japonezi, importând toate astea de la ei. Aşa că Congresul a început să-şi facă griji. Dar am auzit că tranzacţia tot va avea loc. De ce vă interesează? Aveţi vreo legătură cu afacerea asta, băieţi?

— Într-un anume sens, da, spuse Connor.

— Norocoşilor, zise Ron pufăind din trabuc. Dacă sunteţi implicaţi într-o vânzare către japonezi, e ca şi cum aţi fi dat de petrol. Toată lumea se îmbogăţeşte de pe urma lor. Presupun că vă iese ceva baban la afacerea asta.

— Foarte baban, zise Connor dând din cap.

— Sunt sigur, spuse şi Ron. Or să aibă ei grijă de voi: vă cumpără o căsuţă sau o maşină, vă aranjează nişte înlesniri financiare, ceva de genul ăsta.

— De ce-ar face asta? am întrebat.

— De ce mănâncă *sushi?* spuse Ron râzând. Asta e stilul în care fac ei afaceri.

— Dar MicroCon nu e o afacere minoră? îl întrebă Connor. Mă refer la preţul de vânzare.

— Da, asta cam aşa e. Compania valorează o sută de milioane. Akai o cumpără cu o sută cincizeci. În plus, vor cheltui probabil alte douăzeci de milioane ca stimulente pentru funcţionarii corporaţiei, vreo zece milioane vor fi cheltuieli juridice, alte zece sub formă de onorarii pentru consultaţii la Washington, şi în sfârşit vreo zece milioane vor reprezenta diverse atenţii pentru cei ca voi. Aşa că una peste alta, suma se ridică la vreo două sute de milioane.

— Două sute de milioane pentru o companie care valorează o sută? am întrebat cu mirare. De ce plătesc mai mult decât face?

— Nu se pune aşa problema, zise Ron. Pentru ei afacerea e un chilipir.

— Cum asta?

— Pentru că dacă tu, să zicem, eşti proprietarul unor utilaje care produc integratele pentru computere, devii implicit şi proprietarul companiilor ale căror afaceri depind de ceea ce produci tu. MicroCon le va oferi japonezilor controlul asupra întregii producţii americane de computere. Şi, ca de obicei, închidem ochii. Exact cum s-a petrecut şi cu industria producătoare de aparatură de televiziune sau cea de utilaje industriale.

— Dar ce s-a întâmplat cu industria care produce aparatura de televiziune? am întrebat.

Se uită la ceas, după care începu să ne explice:

— După al doilea război mondial, America era producătorul de televizoare numărul unu în lume. Douăzeci şi şapte de companii americane cum ar fi Zenith, RCA sau Emerson erau net superioare, din punct de vedere tehnologic, companiilor din alte ţări. Aparatura americană avea succes peste tot în lume, cu excepţia Japoniei. Companiile noastre nu puteau penetra piaţa lor închisă. Li s-a spus însă că dacă vor să intre pe piaţa japoneză trebuie să vândă licenţele tehnologice firmelor nipone. Nu prea le-a convenit, dar au făcut-o sub presiunea guvernului american care dorea să aibă Japonia aliată împotriva Rusiei. Aţi înţeles?

— Perfect.

Vânzarea de licenţă a fost o idee proastă. Asta înseamnă că s-au folosit de tehnologia noastră şi că noi i-am pierdut ca piaţă de desfacere. N-a trecut mult, şi japonezii au început să producă televizoare alb-negru mai ieftine ca ale noastre şi să le exporte în America. Ceea ce noi n-am mai putut face în Japonia. Înţelegeţi? În 1972, şaizeci la sută din televizoarele existente în America erau importate, iar în 1976 importul a ajuns să reprezinte sută la sută. Ne-am pierdut piaţa de desfacere până şi în propria noastră ţară şi, o dată cu asta, muncitorii americani au rămas fără lucru. Am zis că nu contează, iar companiile noastre au început să producă televizoare color. Dar şi japonezii s-au pus pe treabă şi guvernul lor a iniţiat un program de producere a televizoarelor color. Şi istoria se repetă — televizoarele color americane nu pot pătrunde pe piaţa japoneză, în timp ce televizoarele japoneze inundă piaţa

externă, inclusiv cea americană. Cum spuneam — istoria se repetă şi companiile americane sunt pur şi simplu măturate de japonezi. Prin anii '80 mai erau doar trei companii americane producătoare de televizoare color, iar din 1987 a rămas una singură — Zenith.

— Dar televizoarele japoneze sunt mai bune şi mai ieftine, am spus.

— Or fi ele mai bune, nu zic nu, spuse Ron, dar ieftine sunt doar pentru că se vând sub preţul de fabricaţie, cu scopul de a-i înlătura pe competitorii americani. Asta se cheamă dumping şi este ilegal, din punct de vedere al legilor americane şi internaţionale.

— Atunci de ce nu i-am împiedicat să continue?

— Bună întrebare. Cu atât mai mult cu cât dumpingul era doar una din multele tehnici ilegale de marketing la care recurgeau japonezii. Aveau obiceiul să fixeze preţurile, în urma discuţiilor purtate de Grupul celor Zece Zile. Managerii japonezi se întâlneau o dată la zece zile, într-un hotel din Tokyo ca să stabilească preţurile produselor lor pe piaţa americană. America a protestat, dar adunările au continuat bine-mersi. Se mai spune că produsele lor intrau pe piaţa noastră pe baza unor contracte dubioase. Cică au dat mită în valoare de milioane unor distribuitori cum ar fi Sears săvârşind fraude incalculabile. Pe scurt, au distrus industria americană care n-a putut ţine pasul cu ei.

Desigur că firmele noastre au protestat şi au pretins despăgubiri — vezi toate cazurile aflate în tribunalele federale. Japonezii erau acuzaţi de dumping şi fraudă. De obicei, cazurile în care e vorba de dumping sunt rezolvate în mai puţin de un an. Guvernul nu prea s-a sinchisit însă la momentul respectiv, iar japonezii, vulpi bătrâne, au ştiut cum să tragă de timp. Au plătit celor în stare să exercite trafic de influenţă milioane şi milioane de dolari ca să le susţină cauza. Astfel, procesele s-au lălăit vreme de doisprezece ani şi între timp bătălia pentru piaţa de desfacere se încheiase. Bineînţeles, companiile americane nu şi-au mai putut recâştiga poziţia pe piaţa japoneză. Toate uşile erau închise.

— Vrei să spui că japonezii au pus mâna pe industria de televizoare pe căi ilegale…

Ron ridică din umeri.

— Păi, cum să vă spun, fără ajutorul nostru, n-ar fi reuşit,

zise el. Guvernul nostru a ajutat Japonia în care vedeau o ţărişoară pe cale de afirmare. În acelaşi timp, credeau că industria americană nu are nevoie de sprijin guvernamental. Poate sună ciudat, dar gustul americanului pentru afaceri n-a fost niciodată prea accentuat, iar guvernul nostru se pare că n-a realizat lucrul ăsta. Atunci când Sony a creat mini-casetofonul Walkman, ar fi trebuit să spunem: "Ce drăguţ e. Acum trebuie să vindeţi licenţa către GE şi să distribuiţi casetofoane prin intermediul unei companii americane", dar n-am făcut-o. Iar atunci când au început distribuirea, ar fi trebuit să punem punctul pe "i" şi să zicem: "Ne pare rău, dar magazinele americane au încheiat deja contracte cu furnizorii americani. Vă veţi putea vinde produsele pe piaţa noastră, numai şi numai prin intermediul unei companii americane". Dar nici asta n-am făcut-o. Şi nici atunci când şi-au patentat produsul n-am procedat aşa cum s-ar fi cuvenit. După cum nu le-am spus nici că: "patentarea unui produs durează opt ani, timp în care respectivul produs trebuie testat pe piaţă, astfel încât companiile americane să fie sigure că intenţionaţi să permiteţi copierea scutită de taxe a patentului". Dacă am fi procedat aşa, companiile noastre ar fi avut timp să-şi realizeze produsele după o versiune proprie a tehnologiei lor.

Nu, n-am făcut nimic din toate astea, în vreme ce Japonia chiar aşa a acţionat. Şi-au închis piaţa, în timp ce a noastră a rămas deschisă oricărui tip de produse — ca o curte fără câini.

Până acum, în ţara asta n-am făcut decât să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Companiile americane le-au oferit japonezilor pe tavă mai întâi patentul televizoarelor alb-negru, iar apoi al celor color. Iar atunci când şi-au dat seama ce făcuseră, guvernul american a refuzat să le ajute să lupte împotriva practicilor ilegale ale comerţului japonez. Aşa s-a întâmplat şi când Ampex a inventat adaptorul de imagine — nici măcar n-au încercat să-l scoată pe piaţă. Au vândut licenţa japonezilor şi cu asta-basta. O să constaţi că majoritatea companiilor americane nici măcar nu mai face muncă de cercetare. Şi pe bună dreptate. La ce bun să mai dezvolţi o tehnologie proprie, atunci când propriul tău guvern se arată ostil eforturilor tale de a ieşi pe piaţă cu un produs sau altul?!

— Asta nu înseamnă că managerii americani sunt incompetenţi?

— Asta e placa lor preferată, răspunse Ron. Aşa spun

japonezii şi cei care le caută în coarne. Dar lumea nici nu-şi imaginează cât de josnici pot fi. Cunoaşteţi cazul Houdaille? Houdaille era o companie producătoare de maşini-unelte, care s-a plâns la un moment dat că patentele şi licenţele îi fuseseră violate de anumite companii din Japonia. Un judecător federal l-a trimis pe avocatul angajat de Houdaille să adune probe, dar japonezii au refuzat să-i dea viza.

— Glumeşti?

— Nu, nu glumesc. Şi credeţi că i-a păsat cuiva de treaba asta? Nu, nicidecum. Atunci când cazul Houdaille a fost supus atenţiei administraţiei Reagan, cei de la Casa Albă n-au mişcat nici măcar un deget. Aşa că Houdaille a rămas cu buza umflată, şi era bine să fi fost numai atât, dar a dat în cele din urmă faliment, căci n-a mai putut face faţă competiţiei; japonezii îşi vindeau produsele la preţuri mult mai reduse.

— Dar dacă vinzi sub preţul pieţei asta nu înseamnă că ieşi în pierdere?

— O bucată de vreme, da. Dar prin faptul că vinzi milioane şi milioane de produse, faci rost de bani cu care îţi modernizezi secţiile de producţie — produci astfel mai mult şi mai repede — şi implicit, preţul de producţie scade. În urmă cu câţiva ani, lucrul ăsta era foarte uşor de realizat. Astfel că japonezii au făcut-o, şi între timp şi-au eliminat competitorii şi au ajuns să controleze întreaga piaţă. Vedeţi voi, japonezii gândesc numai în viitor; planifică totul în mod strategic. Chiar dacă ştiu că o afacere va da roade abia peste cincizeci de ani, nu întârzie s-o pună la punct, pe când o companie americană se gândeşte la profitul pe care-l va obţine în trei luni de la iniţierea afacerii. Vedeţi, aici e diferenţa. Japonezilor nu le pasă de profiturile pe termen scurt. Ei se gândesc cum să acopere piaţa în timp. Afacerile aduc mai mult a război pentru ei. Pun la punct anumite strategii pentru a câştiga din ce în ce mai mult teren — aşa cum la război se fac cuceriri teritoriale. Vor să deţină controlul total asupra pieţii şi să înlăture competitorii. Asta fac de treizeci de ani încoace.

Japonezii ne-au lovit pe la spate şi au acaparat tot — industria metalurgică, electronică, de televizoare şi computere, precum şi cea producătoare de maşini unelte — şi nimeni n-a mişcat un deget ca să-i oprească. Companiile japoneze, ca de altfel şi guvernul japonez au ţintit doar anumite ramuri — cele mai importante de fapt — pe care încet, încet, au pus mâna.

Industrie după industrie, an după an, în timp ce noi ne ţineam de întruniri şi pălăvrăgeam despre piaţa liberă şi comerţul liber. Dar comerţul liber e doar o vorbă-n vânt, dacă nu se face pe căi şi cu mijloace cinstite. Iar în ceea ce-i priveşte, japonezii nu prea dau doi bani pe comerţul făcut cu spirit de fair-play. Ştiţi, japonezii au un motiv foarte serios să-l iubească pe Reagan. În timpul mandatului lui, s-au aranjat bine aici; în numele unui comerţ liber, profitând de acest slogan atât de iubit de administraţia lui Reagan, ne-au ruinat pur şi simplu economia.

— Şi americanii cum de n-au înţeles toate astea? am întrebat.

Connor râse.

— De ce mănâncă americanii hamburger? Aşa sunt americanii făcuţi, *kohai.*

Din studioul de actualităţi, a voce de femeie strigă:

— E un oarecare Connor pe-aici? Îl caută cineva de la Four Season Hotel.

Connor îşi privi ceasul şi se ridică de pe scaun.

— Scuzaţi-mă, vă rog.

Se îndreptă spre studioul de actualităţi. Îl puteam vedea prin peretele de sticlă cum lua notiţe în timp ce vorbea la telefon.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama, începu Ron, dar toată situaţia asta continuă. De ce costă un aparat de fotografiat japonez mai puţin la New York decât la Tokyo? Cum e posibil, când vaporul care îl transportă străbate aproape jumătate din globul pământesc, când se plătesc taxele de import şi se cheltuiesc o mulţime de bani cu distribuirea. Cum e posibil să fie mai ieftin după toate aceste cheltuieli? Cum e posibil? Până şi turiştii japonezi îşi cumpără propriile produse aici, în America, căci sunt mai ieftine ca la ei. Iar produsele americane care se desfac în Japonia costă cu şaptezeci la sută mai mult decât aici. De ce nu ia guvernul american nişte măsuri restrictive, dure chiar? Habar n-am. O parte din răspunsuri se află aici, spuse şi arătă spre monitor. Pe ecran se zărea un bărbat distins, vorbind în microfon. Nu putem auzi ce spune căci sonorul era oprit.

— Îl ştii pe individul ăsta? mă întrebă Ron. Este David Rawlings — profesor de economie la Stanford, specialist în economia ţărilor din zona Pacificului. Este exemplul tipic de… vrei să-l dai puţin mai tare? Poate vorbeşte despre MicroCon.

Am dat sonorul mai tare şi l-am auzit pe Rawlings spunând:

"—…. cred că atitudinea americanilor e pur şi simplu

iraţională. La urma urmei, companiile japoneze crează locuri de muncă pentru americani, în timp ce companiile noastre îşi extind activitatea mai mult în străinătate, lipsindu-i pe conaţionalii lor de atâtea şi-atâtea locuri de muncă. Tocmai de aceea japonezii nu pot înţelege de ce ne plângem".

— Ce le mai bulibăşeşte şi ăsta, spuse el.

Pe ecran profesorul Rawlings continuă:

"Scuzaţi-mă, dar părerea mea e că poporul american e lipsit de recu rnoştinţă faţă de ajutorul oferit de investitorii străini".

Ron râse.

— Rawlings face parte din grupul pe care noi aici îl numim "Pupători în fund" — experţi universitari care fac propagandă asiduă japonezilor. De fapt, nu prea au de ales, căci se duc destul de des la specializări în Japonia şi ar pierde şansa asta dacă ar începe să critice. Li s-ar trânti uşa în nas. Mai mult, japonezii ar şopti în anumite urechi că ofensatorul e o persoană nedemnă de încredere ori că părerile sale sunt cam "prăfuite". Ori şi mai rău de atât — că e rasist. N-ar dura mult şi aceşti mari specialişti ar începe să-şi piardă slujbele şi prestigiul în lumea universitară. Ei ştiu bine ce-au păţit colegii lor care au rupt tăcerea. Nu vor să facă aceeaşi greşeală şi să păţească şi ei la fel.

Connor se întoarse în biroul lui Ron şi-i spuse:

— Crezi că vânzarea MicroCon-ului e ilegală?

— Nici nu mai încape vorbă, zise Ron. Dar totul depinde acum ce vor hotărî cei de la Washington. Akai Ceramics deţine deja şaizeci la sută din piaţa americană. Dacă pune mâna pe MicroCon, va deţine un monopol a rproape absolut. Dacă Akai ar fi fost o companie americană, guvernul ar fi blocat vânzarea fără să mai stea pe gânduri, motivându-şi acţiunea prin le rgea anti-trust. Dar din moment ce Akai nu este o companie americană, vânzarea MicroCon-ului nu ridică atâtea probleme. Probabil că, în cele din urmă va fi permisă.

— Nu înţeleg. Vrei să spui că o companie japoneză poate deţine mono rpolul pe piaţa americană, iar o companie autohtonă, nu?

— Ce vrei, aşa stau lucrurile în zilele noastre, spuse Ron. Dar legislaţia americană a permis întotdeauna vânzarea companiilor noastre către străini. De aceea a fost posibil ca Matsushita să cumpere Universal Studios în urmă cu câţiva ani. La vremea respectivă, erau mai multe companii americane care

doreau să cumpere Universal Studios, dar nu s-a putut. Westinghouse a încercat asta în 1980, dar nu i s-a permis, căci a fost invocată legea anti-trust. A încercat şi RCA, dar n-a fost chip. S-ar fi încălcat, pasămite, legea cu privire la conflictul de interese. Dar atunci când a intrat şi Matsushita în scenă, nu mai era nici o lege care să se opună vânzării, dispăruseră ca prin minune toate, căci Matsushita nu era o companie americană. În ultimul timp însă legile s-au mai schimbat. În conformitate cu legislaţia actuală, RCA ar fi putut cumpăra Universal. La timpul cuvenit, n-a fost însă posibil. În momentul de faţă, afacerea MicroCon ilustrează perfect brambureala din legislaţia americană.

— Dar ce părere au companiile americane producătoare de computere în legătură cu afacerea MicroCon? l-am întrebat.

— Nu le prea convine treaba asta, îmi răspunse Ron. Dar nici ei nu pot face nimic.

— De ce?

— Motivul este următorul: companiile americane se simt supravegheate de guvern. Patruzeci la sută din exportul american se află sub control guvernamental. De exemplu, guvernul nu permite companiilor producătoare de computere să exporte în Europa de Est. E adevărat că Războiul Rece a luat sfârşit, dar restricţiile încă mai există. Între timp, Japonia şi Germania exportă acolo computere într-o veselie, aşa că americanii vor şi ei să scape de atâtea legi şi regulamente restrictive. Iar blocarea afacerii MicroCon ar fi privită ca un amestec grosolan al guvernului.

— Tot nu înţeleg, am spus.

— Nici nu-i de mirare, făcu Ron. În următorii câţiva ani, companiile americane vor fi pur şi simplu strivite. Căci dacă Japonia va deveni singura sursă producătoare de integrate pentru computere, japonezii sunt în stare să ne blocheze producţia.

— Ar fi în stare să facă aşa ceva?

— Să fii tu sănătos de când o fac, zise Ron. Aşa au procedat cu generatoarele de ioni şi cu multă aparatură. Marele păcat al companiilor americane e că nu sunt în stare să se unească la greu. Se mănâncă între ele, în timp ce japonezii tot cumpără companii producătoare de tehnologie super avansată — cam una la zece zile. Şi fac asta de şase ani încoace. Economia noastră e vlăguită, se dezmembrează pe zi ce trece. Iar guvernului nu-i

pasă, căci există un soi de organism numit CFIUS, adică un comitet naţional pentru investiţiile străine care dirijează vânzarea companiilor producătoare de tehnologie super-avansată. În afară de acest comitet, nimeni nu se bagă. Din ultimele cinci sute de vânzări, doar una a fost blocată. Companiile au fost revândute una după alta şi cei de la Washington n-au zis nici pâs. Dar uite că senatorul Morton a luat până la urmă atitudine şi-a zis: "Ia staţi aşa!" dar nu l-a luat nimeni în seamă.

— Asta înseamnă că afacerea MicroCon merge mai departe?

— Aşa am auzit chiar mai devreme. Maşina de propagandă japoneză s-a pus zdravăn pe treabă. Iar japonezii sunt tenaci, nu se lasă cu una cu două. Vor să fie mereu cei mai buni. În toate domeniile...

Se auzi un ciocănit, după care o blondină băgă capul pe uşă.

— Scuză-mă că te deranjez, Ron, spuse ea. Tocmai a sunat Keith, reprezentantul Televiziunii Naţionale Japoneze la Los Angeles. Vrea să ştie de ce crainicul nostru îi jigneşte pe japonezi.

Ron se încruntă.

— Îi jigneşte pe japonezi? Ce tot spui acolo?

— Zice că unui din crainici a spus în emisie: "Blestemaţii ăştia de japonezi pun laba pe ţara noastră".

— Hai, hai, făcu Ron. Nimeni n-ar fi zis aşa ceva în emisie. La cine se referă?

— La Lenny din New York, spuse femeia. Resturi de imagini parazit.

Ron se ridică de pe scaun.

— Of, fir-ar să fie, spuse el. A verificat casetele?

— Da, răspunse blondina. Băieţii din camera de control tocmai se ocupă de asta. Dar cred că-i adevărat.

— La naiba.

Atunci l-am întrebat:

— Resturi de imagini parazit?

— În fiecare zi, începu Ron, interceptăm prin satelit imagini de la televiziunile din New York şi Washington. Dar şi înainte şi după înregistrarea respectivă, există câteva momente când, să zicem, crainicul se piaptănă sau vorbeşte cu cineva. Bineînţeles că noi nu dăm asta pe post. Intrăm în emisie la momentul potrivit. Dar există posibilitatea ca ceea ce noi nu prezentăm pe post să fie interceptat de oricine cu o simplă antenă personală

care ne caută semnalul. Şi o fac mulţi. Îi atenţionăm adesea pe crainici să aibă grijă ce fac şi ce spun în faţa camerei de luat vederi. Chiar anul trecut, Louise şi-a deschis nasturii de la bluză în timp ce făcea proba de microfon. Au sunat oameni din toată ţara să ne atragă atenţia.

Telefonul de pe birou începu să piuie. Ron răspunse, ascultă tăcut câteva clipe, şi spuse:

— Bine. Înţeleg.

Apoi închise.

— Au verificat casetele, ne explică el. Lenny era la microfon înainte de a intra în emisie şi i-a spus lui Louise: "Împuţiţii ăştia de japonezi or să ne încalece definitiv, dacă nu ne deşteptăm odată". Nu era în direct, dar a spus-o. Dădu amărât. Nu i-ai explicat tipului de la telefon că n-am transmis asta? zise el dând amărât din cap.

— Ba da, răspunse blondina. Dar zice că oricine ar fi putut intercepta transmisia prin satelit şi că jignirea tot jignire rămâne.

— La naiba, spuse Ron. Ăştia ne controlează până şi transmisiile prin satelit. Şi ce vrea Keith să fac?

— Keith zice că s-a săturat să-şi bată gura de pomană cu cei de la New York. Vrea să te ocupi tu de treaba asta.

— Vrea să-i sun pe japonezi?

— Spune să faci cum crezi de cuviinţă, dar să ai în vedere că avem un contract cu televiziunea niponă şi că n-ar fi bine să riscăm. S-ar putea să nu ne mai preia spectacolul acela de jumătate de oră pe care îl transmit în fiecare zi. Spune că ar fi bine să-ţi ceri scuze.

Ron oftă.

— Deci trebuie să-mi cer scuze pentru ceva ce nici măcar n-a fost spus în emisie. Dar-ar Dumnezeu să ardă cu toţii în focul iadului! izbucni Ron, după care îşi îndreptă privirea înspre noi şi continuă: îmi pare rău, băieţi, dar trebuie să plec. Mai doriţi să aflaţi ceva?

— Nu, am spus. Îţi doresc noroc, Ron.

— Auzi? Cu toţii avem nevoie de noroc. Ştiţi bine că televiziunea japoneză a băgat un miliard de dolari în Global News Network. Acum sunt gata-gata să pună mâna pe CNN. Aşa că trebuie să nu uităm că istoria se repetă... Căci dacă uităm, putem să ne luăm adio de la o reţea de televiziune cu totul şi cu totul americană.

Pe când ne îndreptam spre uşă, l-am auzit pe Ron spunând, la telefon:

— Domnul Kasaka? La telefon Ron Levine de la American Financial Network. Da, domnule. Da, domnule Kasaka. Voiam să vă cer scuze, domnule, să-mi exprim profunda dezolare în legătură cu ceea ce a spus crainicul nostru în transmisia prin satelit...

Am deschis uşa şi am ieşit.

— Încotro mergi acum? l-am întrebat pe Connor.

Capitolul 31

Four Seasons este hotelul preferat al starurilor şi politicienilor. Are o intrare grandioasă, dar noi am parcat maşina după colţ, lângă intrarea personalului. Pe rampa de descărcat marfa se afla un ditamai camionul din care personalul de la bucătărie descărca sticle cu lapte. Am aşteptat vreo cinci minute. La un moment dat, Connor se uită la ceas.

— De ce stăm aici? l-am întrebat.

— Ne supunem exigenţelor Curţii Supreme de Justiţie, *kohai.*

Pe rampa de descărcare apăru o femeie într-un costum sobru, bleumarin, care privi în jurul ei şi ne făcu cu mâna. Connor îi răspunse, iar femeia dispăru. După aceea, Connor îşi scoase portofelul din buzunar şi luă din el câteva bancnote de douăzeci de dolari.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat cât am lucrat ca detectiv, spuse Connor, e că personalul hotelurilor poate fi extrem de folositor. Mai ales în zilele noastre, când poliţiei i se impun atâtea restricţii. Nu putem intra într-o cameră de hotel fără mandat. Dacă am face-o, orice descoperire relevantă n-ar fi acceptată ca fiind valabilă, înţelegi?

— Da.

— Dar personalul poate s-o facă. Mă refer la cei de la room-service şi la cameriste.

— Aha.

— Aşa că am învăţat să-mi păstrez relaţiile la toate marile hoteluri, spuse deschizând uşa maşinii. Lipsesc doar o clipă.

Se îndreptă către rampa de descărcare şi rămase acolo aşteptând. Stăteam cu mâinile pe volan, când, deodată, îmi reveni iar în minte cântecul acela: "M-ai răvăşit cu totul nici nu

mai pot să dorm, prea multă dragoste face din om neom".

Pe rampă, apăru o cameristă în uniformă şi vorbi câteva clipe cu Connor. În timp ce el îşi nota ceva în agendă, tipa învârtea un obiect auriu în palmă. Connor a privit obiectul cu atenţie, fără să-l atingă, şi a dat din cap. Femeia a băgat obiectul la loc în buzunar. Apoi Connor i-a dat banii şi ea a plecat.

"Să ştii că m-am răzgândit, iubirea noastră îmi convine. Doamne Dumnezeule, nici nu mai ştiu ce-i cu mine, prea multă dragoste face din om neom".

Un valet ieşi atunci pe rampă, ducând un costum albastru bărbătesc pe un umeraş. Connor i-a pus o întrebare, iar valetul, înainte să-i răspundă, s-a uitat la ceas. Apoi Connor s-a lăsat pe vine şi a început să cerceteze cu atenţie partea de jos a sacoului, după care i-a desfăcut nasturii şi a examinat şi pantalonii care erau agăţaţi pe umeraş.

Valetul a dispărut cu costumul şi după câteva clipe a apărut cu altul. Connor procedă la fel. Deodată, mi-am dat seama că a găsit ceva pe sacou, o pată, ceva, căci a început să răzuie cu grijă materialul, ţinând dedesubt o pungă de plastic cu gura deschisă. Apoi îi dădu şpagă valetului şi se întoarse în maşină.

— L-aţi verificat pe senatorul Rowe? l-am întrebat.

— Am verificat eu mai multe, dar şi pe senatorul Rowe într-adevăr, îmi răspunse el.

— Asistentul lui Rowe avea azi-noapte o pereche de chiloţi albi în buzunar, dar Cheryl Austin purta unii negri.

— Aşa e, spuse Connor. Dar, oricum, cred c-am început să facem progrese.

— Ce-aţi răzuit în pungă?

Scoase atunci punga din buzunar şi o ridică în lumină. Prin plasticul transparent am zărit câteva fire închise la culoare.

— Cred că sunt fibre dintr-un covor, închise la culoare ca şi carpeta din sala de consiliu de la Nakamoto. Trebuie însă să verificăm la laborator ca să fim siguri. Dar până atunci, trebuie să mai rezolvăm ceva. Porneşte maşina!

— Unde mergem?

— La Darley-Higgins. Compania care patronează MicroCon-ul.

Capitolul 32

În hol, pe peretele de deasupra recepţiei, un muncitor monta nişte litere mari, aurii: DARLEY-HIGGINS INC. Dedesubt scria: CEI MAI BUNI ÎN MANAGEMENT. Alţi câţiva muncitori aşezau o carpetă. Am arătat legitimaţiile şi am spus că vrem să vorbim cu Arthur Greiman, preşedintele companiei.

Secretara, o tipă cu nasul cârn, vorbea cu un accent sudic.

— Domnul Greiman este ocupat toată ziua. Vă aşteaptă?

— Am venit aici în legătură cu vânzarea MicroCon.

— Atunci puteţi discuta cu domnul Enders, vice-preşedintele, care conduce sectorul de publicitate. Dânsul dă relaţii în legătură cu MicroCon.

— În regulă, spuse Connor.

Ne aşezarăm pe o canapea de lângă birou. Pe canapeaua din cealaltă parte a încăperii şedea o tipă drăguţă, îmbrăcată într-o fustă scurtă. Ţinea la subsoară nişte planuri făcute sul. Muncitorul care fixa literele continua să bată cu ciocanul.

— Credeam că firma are necazuri financiare, am spus. De ce fac toate schimbările astea?

Connor ridică din umeri fără să zică nimic.

Secretara răspundea la telefon şi dădea legăturile.

— Darley-Higgins, o clipă, vă rog. Darley-Higgins... Oh, aşteptaţi vă rog o secundă, domnule senator... Darley-Higgins, da, vă mulţumesc.

Am luat o broşură de pe măsuţă. Era un raport anual al concernului Darley-Higgins Management Group şi din el am aflat că aveau birouri la Atlanta, Dallas, Seattle, San Francisco şi Los Angeles. Am găsit şi o fotografie a lui Arthur Greiman. Părea un tip fericit şi mulţumit de sine. Raportul includea un eseu semnat de el, cu titlul: "Pariul cu perfecţiunea".

— Domnul Enders vă va primi în câteva clipe, ni se adresă secretara.

— Vă mulţumim, spuse Connor.

Câteva minute mai târziu, doi bărbaţi în costum bleumarin intrară pe uşă. Tipa care stătea pe canapea se ridică în picioare şi spuse:

— Bună ziua, domnule Greiman.

— Bună, Beverly, îi răspunse bărbatul mai în vârstă. Stăm de vorbă imediat.

Connor se ridică la rândul lui, iar secretara spuse:

— Domnule Greiman, domnii aceştia...

— Doar o secundă, zise Greiman.

Se întoarse către bărbatul care îl însoţea, un tip mai tânăr decât el, până-n treizeci şi cinci de ani, şi-i spuse:

— Rezolvă treaba aia cu Roger.

Bărbatul mai tânăr dădu din cap, zicându-i:

— Nu cred c-o să-i placă.

— Ştiu că n-o să-i placă, dar te rog să-i spui că minimul de compensaţie pentru CEO este de 6,4 milioane.

— Dar, Arthur...

— Te rog să-i spui.

— Bine, Arthur, aşa o să fac, spuse acesta frământându-şi cravata în mâini. Apoi adăugă cu voce scăzută: Dar să ştii că e posibil ca tipii din consiliul de administraţie să se opună ridicării sumei la mai mult de şase milioane, din moment ce profitul companiei e atât de scăzut.

— Dar aici nu e vorba de profit, spuse Greiman. Aici e vorba de compensaţie. N-are nimic de-a face cu profitul. Consiliul trebuie să fie de acord. Iar dacă Roger nu reuşeşte să-i convingă, o să anulez şedinţa din martie şi am să propun câteva schimbări. Să nu uiţi să-i spui asta.

— Bine, o voi face, Arthur, dar...

— Vezi cum te descurci şi dă-mi un telefon diseară.

— Bine, Arthur.

Îşi strânseră mâinile, iar bărbatul mai tânăr plecă nu tocmai fericit. Secretara spuse din nou:

— Domnule Greiman, aceşti domni...

Atunci Greiman se întoarse spre noi:

— Domnule Greiman, am dori să stăm de vorbă câteva minute despre MicroCon, îi zise Connor şi îi arătă legitimaţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Greiman furios. Iarăşi?! Ce-i cu hăituiala asta?

— Hărţuială?

— Dar cum aţi vrea să-i spun? Întâi mi-au venit pe cap nişte senatori, pe urmă FBI-ul. Iar acum şi poliţia? Nu suntem criminali. Compania este a noastră şi e dreptul nostru s-o vindem. Unde este Louis? o întrebă el pe secretară.

— Domnul Enders vine imediat, răspunse aceasta.

— Domnule Greiman, interveni calm Connor, îmi pare rău că vă deranjez. Am dori să vă punem o singură întrebare. Nu durează decât un minut.

Lui Greiman parcă-i mai veni inima la loc.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Câte oferte aţi avut pentru MicroCon?

— Nu e treaba dumneavoastră, răspunse el. Oricum, în contractul pe care l-am semnat cu firma Akai se stipulează că nu pot fi făcute publice amănuntele vânzării, sub nici o formă.

— Au existat mai multe oferte? întrebă din nou Connor.

— Uitaţi ce este. Dacă aveţi întrebări, vă rog să discutaţi cu Enders. Eu sunt ocupat. Se întoarse către femeia cu planurile. Beverly? Ai ceva pentru mine?

— Am refăcut planurile pentru sala de consiliu şi v-am adus nişte mostre pentru faianţa de la baie. M-am gândit că v-ar place culoarea gri, domnule Greiman.

— Bine, bine, zise şi plecară împreună, întorcându-ne spatele.

Connor privi după ei şi apoi, brusc, se răsuci pe călcâie şi o luă spre lift.

— Hai, *kohai.* Hai să luăm puţin aer.

Capitolul 33

— Ce importanţă are dacă au mai fost şi alte oferte? l-am întrebat pe Connor în maşină.

— Putem afla, astfel, răspunsul la problema de bază, zise el. Cine vrea să-i pună beţe-n roate lui Nakamoto? Ştim că vânzarea companiei MicroCon are o importanţă strategică. De aceea sunt congressman-ii supăraţi. Dar asta mai înseamnă că şi alte părţi interesate sunt afectate.

— Vă referiţi la cele din Japonia?

— Exact.

— Şi unde mergem acum?

— La Akai.

Secretara japoneză chicoti când văzu legitimaţia lui Connor. Acesta spuse:

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Yoshida.

Yoshida era directorul companiei.

— Un moment, vă rog, zise secretara ridicându-se de pe scaun şi îndepărtându-se în fugă, aproape alergând.

Compania Akai Ceramics se afla la al cincilea etaj al unui bloc lipsit de personalitate, pe El Segundo. Interiorul era spaţios şi destul de sever. De lângă biroul secretarei, puteam vedea

întinzându-se în faţa noastră un spaţiu larg necompartimentat, în care erau răspândite o mulţime de birouri metalice. Aproape tot personalul de acolo vorbea la telefon. Se auzea bâzâitul vătuit al computerelor.

— Cam modest, am zis privind în jurul meu.

— Ce vrei, un simplu loc de muncă, spuse Connor. În Japonia, luxul e un moft. Dă de înţeles că nu eşti serios. Pe când bătrânul domn Matsushita era preşedintele celei de-a treia companii — ca mărime şi importanţă — din Japonia, folosea pentru deplasări de la sediul său din Osaka la cel din Tokyo, un simplu avion de pasageri. Conducea o companie valorând cincizeci de miliarde de dolari şi totuşi nu avea avion personal.

În timp ce aşteptam, priveam funcţionarii de la birouri. Numai câţiva erau japonezi. Marea majoritate erau albi. Toţi purtau costume bleumarin. Printre ei, aproape nici o femeie.

— Dacă în Japonia o companie nu merge bine, spuse Connor, prima măsură pe care o iau conducătorii e să-şi reducă propriile salarii. Se simt răspunzători de soarta companiei şi consideră că averea lor trebuie să crească sau să scadă în funcţie de succesele sau insuccesele firmei.

Secretara se întoarse şi se aşeză tăcută la birou. Aproape imediat, un japonez într-un costum bleumarin se îndreptă spre noi. Avea părul grizonat, purta ochelari cu rame metalice şi avea un aer solemn.

— Bună dimineaţa, spuse. Mă numesc Yoshida.

Connor făcu prezentările. Ne-am înclinat cu toţii şi am schimbat cărţile de vizită. Domnu Yoshida luă cărţile noastre de vizită cu ambele mâini, înclinându-se conform etichetei de fiecare dată. Am făcut şi noi la fel. Am remarcat că John Connor nu i s-a adresat tipului în japoneză.

Yoshida ne conduse în biroul său prin ferestrele căruia se vedea aeroportul. Încăperea era modest mobilată, chiar auster.

— Doriţi cafea sau ceai?

— Nu, nimic. Mulţumim frumos, spuse Connor. Ne aflăm aici în calitate oficială.

— Înţeleg, spuse şi ne pofti să luăm loc.

— Am dori să stăm puţin de vorbă despre vânzarea companiei MicroCon.

— Ah, da. O problemă cam încurcată. Dar nu-mi dau seama de ce ar fi de competenţa poliţiei.

— Poate că nici nu este, spuse Connor. Ne puteţi vorbi puţin

despre această vânzare sau este un subiect tabu?

— Tabu? întrebă Yoshida surprins. Nu, nicidecum. Afacerea a fost făcută publică chiar de la început. Am fost contactaţi de către domnul Kobayashi, reprezentantul companiei Darley-Higgins din Tokyo, anul trecut în septembrie. Atunci am aflat că firma este de vânzare. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, trebuie să vă spun că am fost surprinşi de ofertă. Am început negocierile la începutul lui octombrie. Reprezentanţii noştri au ajuns la o înţelegere abia la jumătatea lui noiembrie, după care am intrat în faza finală a negocierilor. Dar tocmai atunci, pe şaisprezece noiembrie, Congresul a început să ridice obiecţii.

— Aţi spus că aţi rămas surprins de ofertă? îl întrebă Connor.

— Da. Desigur.

— De ce?

Domnul Yoshida îşi puse mâinile pe birou şi începu să vorbească rar:

— Cunoaştem faptul că MicroCon este o companie controlată la nivel guvernamental, finanţată în parte din fondurile guvernului american. Dacă-mi aduc bine aminte, e vorba de treisprezece la sută din capitalul lor. În Japonia, o astfel de companie ar fi considerată ca fiind a guvernului şi, de aceea, în mod firesc, am fost cam sceptici cu privire la începerea negocierilor. Nu voiam ca, în vreun fel sau altul, să jignim pe cineva. Dar am primit asigurări din partea unor oficiali de la Washington că nu avea să se ridice nici o obiecţie.

— Înţeleg.

— Dar, aşa cum ne-am temut, au apărut greutăţile. Simt că am devenit o problemă. Anumite persoane de la Washington sunt supărate pe noi şi e ultimul lucru pe care-l dorim.

— Nu vă aşteptaţi ca Washington-ul să aibă obiecţii?

Domnul Yoshida ridică neîncrezător din umeri.

— Aparţinem unor ţări diferite. În Japonia ştii la ce să te aştepţi. Aici, în schimb, oricine care are o părere diferită, şi există întotdeauna cineva, şi-o exprimă. Iar Akay Ceramics nu doreşte o publicitate nefavorabilă. Întreaga situaţie a devenit penibilă în momentul de faţă.

Connor dădu din cap cu înţelegere.

— Mi se pare mie, sau vreţi să vă retrageţi din această afacere? întrebă el.

— Conducerea de acasă a companiei mă acuză că nu mi-am dat seama la timp de ce se va întâmpla. Le-am tot explicat că era imprevizibil. Washington-ul nu duce o politică stabilă; îşi schimbă părerile după cum bate vântul, după interesele care sunt în joc, zise el zâmbind şi apoi adăugă: Cel puţin aceasta este impresia noastră.

— Credeţi că vânzarea va merge înainte?

— Nu ştiu ce să zic, ţinând cont de faptul că se înteţesc certurile la Washington. După cum ştiţi, guvernul de la Tokyo doreşte prietenia americanilor. Se fac tot timpul presiuni, ca nu cumva să iniţiem afaceri care i-ar putea deranja pe americani. Faptul că am cumpărat Rockefeller Center şi Universal Studios ne-a atras o serie de critici. Ni se cere mereu să fim *yojinbukai.* Asta înseamnă...

— Discreţi, spuse Connor.

— Da... Grijulii, prudenţi, continuă el privindu-l cu atenţie pe Connor. Vorbiţi japoneza?

— Puţin.

Yoshida dădu din cap şi stătu puţin pe gânduri; am crezut c-o să vorbească în japoneză, dar n-a făcut-o.

— Noi dorim să fim prieteni cu toată lumea, spuse el. Toate criticile acestea ni se par profund nedrepte. Compania Darley-Higgins trece printr-o perioadă dificilă din punct de vedere financiar. Poate că n-au o conducere pricepută, poate că altele sunt motivele. Nu ştiu ce să zic. În nici un caz nu este însă vina noastră. Nu noi suntem responsabili. Şi nu noi am fost cei care ne-am dus la MicroCon. Ei au venit cu oferta. După ce că dorim să-i ajutăm, mai suntem şi criticaţi, spuse el şi oftă.

Geamurile începură să zăngăne. Afară, pe pistă, un avion imens decola.

— Dar ce-mi puteţi spune în legătură cu ceilalţi ofertanţi? îl întrebă Connor. Când au renunţat?

— Nu au existat alţi ofertanţi, spuse domnul Yoshida încruntându-se. Propunerea primită din partea companiei Darley-Higgins a fost secretă. Nu doreau să facă publice dificultăţile financiare prin care trec. Aşa că ne-am gândit să cooperăm. Dar acum... Presa a denaturat toată situaţia. Ne simţim... *kega o shita.* Răniţi se spune în engleză, nu?

— Da.

Ridică din umeri.

— Aşa ne simţim. Sper că înţelegeţi engleza mea nu tocmai

grozavă.

Făcu o pauză. De fapt, în următorul minut nici unul dintre noi nu mai scoase o vorbă. Şedeam lângă Connor care se afla faţă-n faţă cu Yoshida. Un alt avion îşi luă zborul şi geamurile începură din nou să vibreze. Continuam să tăcem toţi trei. Yoshida oftă profund. Connor dădu din cap, iar Yoshida se ridică puţin în scaun punându-şi mâinile pe burtă. Connor oftă şi el şi se încruntă. Oftă şi Yoshida. Amândoi păreau foarte concentraţi. Ceva se întâmpla, dar nu prea înţelegeam ce. Am ajuns până la urmă la concluzia că trebuie să fie vorba de comunicarea aceea fără cuvinte.

În cele din urmă, Yoshida spuse:

— N-aş dori să mă înţelegeţi greşit, domnule căpitan. Akai Ceramics este o companie respectabilă. Nu suntem cu nimic vinovaţi de... complicaţiile apărute. Poziţia noastră este dificilă. Dar vă voi ajuta atât cât îmi va sta în puteri.

— Vă sunt recunoscător, spuse Connor.

— Pentru puţin, zise Yoshida după care se ridică de pe scaun.

Ne-am ridicat şi noi. Am făcut toţi câte o plecăciune şi neam strâns mâinile.

— Dacă simţiţi că vă mai pot fi de folos, vă rog să mă contactaţi.

— Vă mulţumesc, zise Connor.

Yoshida ne-a condus spre ieşire. Am făcut din nou câte o plecăciune, iar el ne-a deschis uşa.

Afară, aştepta un american cu ten proaspăt, de vreo patruzeci de ani. L-am recunoscut imediat. Era tipul blond care se afla noaptea trecută în maşina senatorului Rowe. Cel care nu se prezentase.

— Ah, Richmond-san! exclamă Yoshida. Ce noroc că aţi venit aici. Domnii aceştia se interesează de *baishu* MicroCon, spuse întorcându-se către noi. Dacă doriţi, puteţi sta de vorbă cu domnul Richmond. Dânsul vorbeşte o engleză mult mai bună ca a mea. Vă poate da multe alte detalii utile.

— Sunt Bob Richmond de la Myers, Lowson and Richmond, zise strângându-mi mâna cu hotărâre.

Era bronzat; arăta de parcă juca tenis toată ziua.

— Ce mică e lumea, nu-i aşa? continuă el zâmbind vesel.

Connor se prezentă. Mi-am spus şi eu numele după care am adăugat:

— Domnul senator Rowe a ajuns cu bine azi-noapte?

— Oh, da, spuse Richmond. Vă mulţumesc pentru ajutor, adăugă zâmbind. Nici nu vreau să mă gândesc la cum se simte în dimineaţa asta. Dar presupun că nu e pentru prima dată.

Se lăsă puţin în spate sprijinindu-se pe călcâie, ca un jucător de tenis aşteptând serviciul adversarului. Părea puţin neliniştit.

— Trebuie să vă spun, continuă el, că sunteţi ultimele persoane din lume pe care mă aşteptam să le întâlnesc aici. Vă pot oferi vreo informaţie? Eu reprezint firma Akai la negocierile cu MicroCon.

— Nu, nu e vorba de aşa ceva, spuse Connor cu blândeţe. Ne interesează doar cadrul general.

— Are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat aseară la Nakamoto?

— Nu chiar, spuse Connor. Ne interesează doar câteva generalităţi.

— Dacă doriţi, putem discuta în sala de consiliu.

— Din păcate am întârziat deja la o întâlnire, zise Connor. Poate că o să izbutim să stăm de vorbă puţin mai târziu.

— Bineînţeles, spuse Richmond. Mi-ar face o deosebită plăcere. Mă întorc la birou cam peste o oră, mai zise el şi ne dădu cartea sa de vizită.

— E-n ordine, făcu Connor.

Richmond continua să mi se pară crispat. Ne conduse până la lift şi spuse:

— Domnul Yoshida e cam de modă veche. Sunt sigur că, din politeţe, a păstrat aparenţele. Dar la fel de sigur sunt că, de fapt, e foarte furios pentru chestia cu MicroCon. A luat multe şuturi în fund de la Tokyo. Şi nu-i drept... Cei de la Washington chiar l-au ameţit. La început, a primit asigurări că nu sunt probleme cu vânzarea, ca mai apoi Morton să-i tragă preşul de sub picioare.

— Chiar aşa? întrebă Connor.

— N-am nici cea mai mică îndoială, răspunse Richmond. Nu ştiu ce probleme are Johnny Morton, dar exagerează opunându-se cu atâta înverşunare acestei afaceri. Am făcut tot ce trebuia. Până şi CFIUS a fost de acord. Nu se pot încheia afaceri în stilul ăsta. Sper ca John să-şi dea seama, şi să lase treburile să intre pe făgaşul lor normal. Pentru că, uite, în momentul de faţă a ajuns să fie etichetat drept rasist.

— Rasist? Chiar aşa?

— Exact. Exact ca în cazul Fairchild. Vă aduceţi aminte? În 1986, Fijibu a încercat să cumpere Fairchild Semiconductor, dar Congresul a blocat vânzarea, motivând că este împotriva securităţii naţionale. Congresul nu a fost deci de acord ca Fairchild să fie vândut unei companii străine. Câţiva ani mai târziu, Fairchild este vândută unei companii franceze, iar Congresul nu zice nici pâs. Se pare deci că vânzarea către companii străine e O.K. — dar nu când e vorba de una japoneză. Aş zice că miroase a politică rasistă. Oricum, aştept să mă sunaţi, spuse el când ajunserăm lângă lift. O să-mi fac timp pentru dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, spuse Connor.

Păşirăm în lift iar uşile se închiseră.

— Lua-te-ar dracu, făcu acelaşi Connor.

Capitolul 34

Conduceam maşina către nordul oraşului spre Wilshire, la întâlnirea cu senatorul Morton.

— De ce să-l ia dracu'? l-am întrebat pe Connor.

— Până anul trecut, Bob Richmond a fost asistentul Amandei Marden în negocierile comerciale cu japonezii. Era prezent la toate întâlnirile, strategice ale guvernului american. Dar acum un an a făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade şi a început să lucreze pentru japonezi, care îl plătesc acum cu cinci sute de mii pe an şi care i-au promis o primă, dacă reuşeşte să încheie această afacere. Cinstit vorbind, merită toţi banii ăştia, căci ştie tot ce se poate şti — e dracul gol.

— E legală chestia?

— Bineînţeles. E procedura standard. Toţi fac aşa. Dacă, să zicem, Richmond ar lucra pentru Microsoft, ar trebui să semneze un angajament, care i-ar interzice să lucreze pentru o companie rivală timp de cinci ani. În felul acesta se elimină posibilitatea divulgării unor secrete către firme concurente. Dar guvernul nostru are legi mai blânde.

— Totuşi, de ce l-aţi înjurat?

— Îi tot dădea cu rasismul, mârâi Connor. Ştie el mai bine care e adevărul. Richmond cunoaşte până-n cele mai mici detalii ce s-a întâmplat cu vânzarea Fairchild şi mai ştie că n-a avut nici o legătură cu ura rasială.

— Nu?

— Şi mai ştie ceva, şi anume că japonezii sunt cel mai rasist popor de pe fata pământului.

— Chiar aşa?

— Fără nici o îndoială. De fapt, când diplomaţii japonezi...

Sună telefonul. Am apăsat pe buton şi am spus:

— Locotenentul Smith.

— Isuse, în sfârşit, se auzi o voce de bărbat. Unde naiba aţi fost, băieţi? Vreau să merg şi eu la culcare.

Am recunoscut imediat vocea. Era Fred Hoffmann, comandantul de serviciu din noaptea trecută.

— Îţi mulţumim că ne-ai sunat, Fred, spuse Connor.

— De ce? Ce vreţi?

— Păi, vreau să aflu câte ceva despre telefoanele pe care le-ai primit azi-noapte în legătură cu Nakamoto, zise Connor.

— Nu numai tu eşti curios. Toată lumea din oraşul ăsta vrea să ştie acelaşi lucru, spuse Hoffman. Jumătate din departament mă bate la cap cu chestia asta. Jim Olson s-a instalat pur şi simplu în biroul meu şi-mi cotrobăie prin hârţoage, de parcă ar fi la el acasă.

— Poate că, totuşi, ai să vrei să-mi treci în revistă toate...

— Desigur. Primul mesaj a fost de la criminalistică. Nu prea înţeleseseră cei de acolo despre ce era vorba, pentru că individul care-i sunase avea un puternic accent asiatic şi părea fâstâcit. O fi fost drogat. Îi dădea întruna cu "poziţia în care se află cadavrul". Băieţii nu prea au înţeles ce voia să spună. Oricum, am trimis o maşină cu un echipaj acolo pe la opt treizeci. Când aceştia mi-au confirmat că era vorba de o crimă, i-am însărcinat cu anchetarea cazului pe Tom Graham şi Roddy Merino, chestie pentru care am luat şuturi în fund mai târziu.

— Îhâm.

— Ce dracu' să fac?! Erau la rând pe lista de planificări. Doar ştii şi tu că trebuie să respectăm ordinea şi să-i solicităm pe detectivi prin rotaţie. Asta ca să nu se creadă că umblăm cu nepotisme. Aşa e regula. Eu n-am făcut decât s-o aplic.

— Îhâm.

— În sfârşit. Apoi, la nouă, m-a sunat Graham şi mi-a spus că se iviseră nişte probleme, şi că japonezii solicitau un ofiţer de legătură de la Serviciile Speciale. Am verificat încă o dată lista. De serviciu era Pete Smith; aşa că i-am dat lui Graham numărul lui. Şi presupun că acesta te-a sunat la rândul lui pe tine, Pete.

— Da, am zis eu, aşa a făcut.

— În ordine, spuse Connor. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cam la câteva minute după ce-a sunat Graham, poate pe la nouă şi cinci, a sunat cineva, cu un puternic accent străin. N-aş băga mâna-n foc, dar cred că era asiatic. Tipul mi-a zis că a fost însărcinat de compania Nakamoto să ceară numirea căpitanului John Connor la conducerea anchetei.

— Nu s-a prezentat?

— Desigur că s-a prezentat. Eu i-am cerut s-o facă. I-am şi notat numele, Koichi Nishi.

— Zicea că e de la Nakamoto?

— Da, aşa zicea, spuse Hoffmann. Eu nu aveam de unde naiba să ştiu dacă era adevărat sau nu. Chestia e că, azi dimineaţă, conducerea concernului Nakamoto a protestat în mod oficial în legătură cu încredinţarea cazului lui John Connor. Ziceau că nu lucrează nici un Koichi Nishi la ei. Pretindeau că totul e o înscenare. Dar, crede-mă, tipul chiar a sunat. Nu inventez..

— Sunt sigur de asta, spuse Connor. Spuneai că tipul de la telefon vorbea cu accent?

— Da. Ştii, vorbea destul de bine engleza, chiar foarte bine aş putea spune, dar avea un accent străin. Singurul lucru care mi s-a părut ciudat a fost că ştia o mulţime de lucruri despre tine.

— Da?

— Da. Mai întâi de toate, m-a întrebat dacă ştiu numărul tău. Dacă nu, se oferea să mi-l dea el. I-am răspuns că-l ştiam. Auzi chestie... Să primesc eu informaţii despre oamenii de la un japonez oarecare! Mi s-a părut culmea! Apoi mi-a spus: "Ştiţi, domnul căpitan Connor nu răspunde întotdeauna la telefon. Mai bine aţi trimite pe cineva să-l ia; e mai sigur aşa".

— Interesant, zise Connor.

— Aşa că l-am sunat pe Pete Smith şi i-am spus să treacă să te ia. Ţinând seamă de încurcăturile de la Nakamoto şi de faptul că Graham nu prea-i are la suflet pe japonezi, m-am gândit că era mai bine să te duci tu. M-am gândit că poate mai sunt şi alţii ca el printre oamenii noştri. În plus, toată lumea ştie că tu ai relaţii mai strânse cu ei, că-i cunoşti mai bine. Aşa că l-am rugat pe Pete să te ia şi pe tine. Iar acum toate se întorc împotriva mea. Toţi lovesc în mine.

— Adică...? întrebă Connor.

— Totul a început azi noapte, cam pe la unsprezece, când m-a sunat şefu' şi m-a întrebat de ce l-am însărcinat cu anchetarea cazului pe Graham. I-am explicat de ce, dar a continuat să mă bată la cap. Pe la cinci dimineaţa m-a luat în şuturi în legătură cu tine. De ce te-am convocat, cum de s-a putut întâmpla asta şi aşa mai departe. Am văzut că a apărut şi un articol în "Times" despre rasismul de care a dat dovadă poliţia. Nu ştiu ce întorsătură vor lua lucrurile. Tot încerc să la explic că am urmat procedura uzuală, că am procedat exact aşa cum scrie la carte şi nimeni nu vrea să mă creadă. Dar ăsta e adevărul! Crede-mă!

— Sunt sigur, spuse Connor. Încă un lucru aş vrea să ştiu, Fred. Ai ascultat înregistrarea primului apel telefonic?

— La naiba. Bineînţeles. Am ascultat-o chiar acum o oră. De ce?

— Nu seamănă vocea cu cea a domnului Nishi?

Hoffmann râse.

— Isuse. Cine ştie, căpitane. Poate. Mă întrebi dacă o voce cu accent asiatic seamănă cu altă voce cu accent asiatic pe care am auzit-o cu multe ore înainte. Cam greu să-mi dau seama. Sincer să fiu nu ştiu. Vocea celui care a telefonat prima dată părea precipitată şi confuză. Poate că individul era în stare de aşa şoc sau poate se drogase, nu-mi dau seama. Tot ce ştiau e că, oricine ar fi fost domnul Nishi ăsta, avea al naibii de multe informaţii despre tine.

— Ei bine, poate că amănuntul ăsta ne va fi de folos. Acum du-te să te culci, Fred, mai spuse Connor după care îi mulţumi şi închise.

Am ieşit de pe autostradă, îndreptându-ne spre Wilshire, unde urma să ne întâlnim cu senatorul Morton.

*C*apitolul 35

— Foarte bine, domnule senator, acum priviţi aici, vă rog... Încă puţin... asta e. Aveţi o privire dură; foarte masculină. Îmi place la nebunie. Vă mai reţin doar trei minute.

Regizorul, un bărbat nervos, agitat, îmbrăcat într-o jachetă de camuflaj, cu o şapcă de baseball pe cap, mişca aparatul de luat vederi în sus şi în j os, la stânga şi la dreapta, lătrând ordine către cei din echipa lui cu un puternic accent britanic.

— Jerry, pune un paravan acolo. E prea puternic soarele. Şi nu putem face nimic cu ochii? Vreau lumina mai puternică pe ochi. Ellen? Nu vezi strălucirea de pe umărul drept? Lumina mai mică, iubito. Iar gulerul e prea ţeapăn şi i se vede microfonul pe cravată. Vreau să-i scoatem mai mult în relief firele albe din păr. Umblă tu cu pieptănul. Aşa, iubito. Şi îndreptaţi covorul ăla, oameni buni, să nu se împiedice. Vă rog. Hai să-i dăm drumul că pierdem lumina asta minunată.

Eu şi Connor stăteam deoparte, lângă asistentul regizorului, un tip drăguţ, numit Debbie. Ţinea la piept o planşetă cu clamă.

— Regizorul este Edgar Lynn, spuse acesta cu subînţeles.

— Ar trebui să ne spună ceva numele lui? întrebă Connor.

— Este cel mai bine plătit şi cel mai căutat regizor de clipuri publicitare din lume. E un mare artist. Edgar a făcut reclama aceea fantastică "Apple 1984" şi ... oh, foarte multe alte reclame. A regizat şi filme renumite. Edgar este cel mai bun, spuse, iar după o pauză adăugă: Şi nu e chiar aşa de scrântit. Serios.

În faţa aparatului de filmat, senatorul Morton stătea calm, în timp ce patru persoane se agitau în jurul lui aranjându-i cravata, haina, părul, retuşându-i machiajul. Morton era îmbrăcat în costum. Stătea sub un copac, pe poteca care ducea la terenul de golf, având ca fundal zgârie-norii din Beverly Hills. Pe jos fusese întinsă o carpetă lungă şi îngustă pe care să păşească spre camera de luat vederi.

— Cum vi se pare domnul senator? l-am întrebat pe asistent.

— Destul de bun, dădu Debbie din cap. Cred că o să dea lovitura.

— Vă referiţi la postul de preşedinte? îl întrebă Connor.

— Da. Mai ales dacă o să-i iasă lui Edgar vrăjitoriile. Adevărul e, de ce să n-o spunem, că senatorul nu prea seamănă cu Mel Gibson, nu? Are nasul cam mare şi un început de chelie, iar pistruii de pe faţă sunt o problemă, căci ies prea tare în evidenţă şi îţi distrag atenţia de la ochi. Iar ochii sunt totul pentru un candidat la preşedinţie.

— Da, ochii, spuse Connor.

— Exact. Lumea alege în funcţie de ochi, zise el ridicând din umeri, de parcă ar fi rostit un adevăr ţinând de evidenţă. De vreme însă ce senatorul s-a dat pe mâna lui Edgar... Edgar e un mare artist. O să izbutească şi de data asta.

Edgar Lynn trecu pe lângă noi, dădăcindu-l întruna pe

cameraman.

— Isuse! Faceţi ceva cu pungile de sub ochi, spuse Lynn. Şi aveţi grijă de bărbie. Mai daţi-i cu puţină pudră ca să pară mai hotărâtă.

— O.K., spuse cameramanul docil.

Asistentul de platou îşi ceru scuze şi plecă, iar noi rămăsesem pe loc, privind. Morton se afla la oarecare distanţă de noi, înconjurat de câteva tipe care-l machiau şi-i aranjau ţinuta.

— Domnule Connor? Domnule Smith?

Ne-am întors.

În faţă se afla un bărbat înalt, într-un costum bleumarin cu dunguliţe. După înfăţişare, părea a fi funcţionar politic. Era îmbrăcat impecabil, manierat, politicos.

— Mă numesc Bob Woodson. Lucrez pentru domnul senator. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Plăcerea e de partea noastră, zise Connor.

— Domnul senator este nerăbdător să vă vorbească, începu Woodson, dar din păcate filmarea merge cam încet. Îmi pare rău. Trebuia să se termine până la unu. Cred însă că va mai dura, spuse, aruncând o privire spre ceas. Oricum, domnul senator vrea neapărat să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Ştiţi cumva pe ce temă? întrebă Connor.

— Gata, strigă cineva. Ieşiţi din cadru şi faceţi linişte.

Toţi cei din jurul lui Morton dispărură, iar Woodson îşi îndreptă atenţia spre camera de luat vederi, din spatele căreia Edgar Lynn striga:

— Tot nu i se vede îndeajuns părul cărunt. Ellen, dă-i cu ceva pe păr să-l mai albeşti. Trebuie să-i creăm o figură mai expresivă.

— Sper că n-o să-l faceţi să arate prea în vârstă, spuse Woodson.

Debbie, asistentul de platou începu să-i explice:

— Nu iese în evidenţă în cadru, de asta îi dă cu puţin gri pe la tâmple. Şi îl face să pară şi mai distins.

— Înţeleg, dar n-aş vrea să pară bătrân. Mai ales când e obosit, arată îmbătrânit.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti asistentul.

— E perfect acum, strigă Lynn, încercăm din nou, domnule senator?

— Unde rămăsesem? întrebă senatorul.

— La ce rând rămăsesem? întrebă şi regizorul

O fată care avea nişte hârtii în mână spuse:

— "Poate ca şi mine..."

— Asta înseamnă că am terminat deja prima parte? întrebă Morton.

— Mulţumesc, iubire, zise regizorul către fată, iar apoi i se adresă lui Morton: Când începem, vă întoarceţi spre cameră şi priviţi către noi. Vreau o căutătură foarte directă, foarte *masculină,* şi începeţi de ta "Poate ca şi mine.. " O.K.?

— O.K., spuse Morton.

— Nu uitaţi: Sunteţi *puternic,* sunteţi *masculin* şi aveţi situaţia sub control.

— Putem începe odată? întrebă Morton.

— Lynn a început să-l calce pe nervi, şopti Woodson spre noi.

Atunci se auzi glasul lui Edgar Lynn.

— În ordine. Pregătiţi-vă începem.

— Probabil că, la fel ca şi mine, începu senatorul Morton îndreptându-se spre camera de luat vederi, şi dumneavoastră sunteţi îngrijoraţi în legătură cu pierderea poziţiei de leader a Americii din ultimii ani. America este încă cea mai mare putere militară, dar securitatea noastră nu depinde numai de capacitatea de a ne apăra din punct de vedere militar, ci şi economic. Iar America tocmai din punct de vedere economic a decăzut. Cât de mult a decăzut? Ei bine, în timpul ultimelor două administraţii, America a ajuns din poziţia de cel mai mare creditor internaţional, cea mai datoare naţiune din câte au existat vreodată în lume. Industria noastră a rămas în urma restului lumii. Muncitorii noştri sunt mai puţin instruiţi decât muncitorii altor naţiuni. Investitorii noştri aleargă după câştiguri pe termen scurt, distrugând astfel posibilităţile de dezvoltare în viitor. Ca urmare a acestui fapt, nivelul nostru de trai se află într-o continuă degradare. Viitorul copiilor noştri este sumbru.

— Uite că are cineva curajul s-o zică, murmură Connor.

— Şi în aceste vremuri de criză naţională, continuă Morton, americanul de rând mai are şi alte griji. Deoarece puterea noastră economică slăbeşte, suntem expuşi unui nou tip de invazie. Mulţi americani se tem că vom deveni o colonie economică a Japoniei sau a Europei. Dar în special a Japoniei.

Sunt mulţi cei care au sentimentul că, încet-încet Japonia pune stăpânire pe industria noastră, pe locurile noastre de distracţie, chiar şi pe oraşele noastre.

Făcu un gest spre terenul de golf şi spre zgârie-norii care se zăreau în fundal, după care continuă:

— Şi din toate astea izvorăşte temerea că Japonia are acum puterea să plănuiască şi să influenţeze viitorul Americii.

Când ajunse sub copac, Morton făcu o pauză. Părea dus pe gânduri.

— Vă veţi întreba poate cât de întemeiată este această temere, până unde trebuie să meargă teama noastră. Sunt unii care vor încerca să vă liniştească spunându-vă că investitorii străini sunt o binecuvântare, că ei nu fac nimic altceva decât să ne ajute. Alţii se află la cealaltă extremă şi sunt de părere că ne vindem pur şi simplu drepturile pe care ni le conferă faptul că ne-am născut aici, că suntem americani. Cine are dreptate? Pe cine ... pe cine să... cine... La naiba. Ce urmează?

— Tăiaţi, tăiaţi, strigă Edgar Lynn. Toată lumea ia o pauză de cinci minute. Trebuie să pun la punct câteva lucruri. Continuăm pe urmă. Foarte bine, domnule senator. Mi-a plăcut.

Fata cu scenariul spuse:

— "Pe cine să credem?" urmează domnule senator.

— "Pe cine să credem..." repetă Morton, dând nemulţumit din cap. Nici nu-i de mirare că nu ţin minte chestia asta. Hai să modificăm puţin, Margie, vrei? Hai să schimbăm rândul ăsta. Bine, lasă, dă-mi scenariul, că mă ocup eu singur.

Liota de tipe tăbărî din nou pe el, pigulindu-i de sus până jos hainele şi pudrându-i faţa.

— Aşteptaţi aici, vă rog, ne spuse Woodson. Încerc să-l răpesc pentru câteva minute ca să puteţi sta de vorbă cu dânsul.

Ne aflam acum lângă o rulotă plină vârf cu aparate de tot felul, din care ieşeau cabluri electrice. Pe când Morton se apropia de noi, doi asistenţi veniră în fugă agitând câteva faxuri.

— Vrei să te uiţi puţin aici, zise primul.

— Vreau să te întreb ceva, spuse şi al doilea.

Morton întrebă:

— Ce-i asta?

— Ultimele estimări în ce-i priveşte pe Gallup şi Fielding, zise unul.

— Şi aici avem situaţia potenţialilor alegători pe grupe de vârstă, zise celălalt.

— Şi ce-i cu asta?

— Preşedintele nu stă rău deloc, făcu şi celălalt.

— Nu-mi spune mie asta. Eu candidez *împotriva* preşedintelui.

— Fii înţelegător — nu pronunţa cuvântul "economisire".

— Cum adică, nu pot să folosesc cuvântul "economisire"?

— Nu, nu poţi, spuse unul.

— Ar însemna să-ţi tai singur craca de sub picioare, zise şi celălalt.

— Cifrele astea ne arată c-ar fi pur şi simplu catastrofal...

— Vrei să nu ţinem cont de ele, John?

— Nu, răspunse Morton, după care privi înspre mine şi Connor şi ne spuse zâmbind: Vin imediat.

— Dar uită-te puţin aici, zise unul.

— E foarte clar, spuse şi celălalt. Economisire, înseamnă reducere a nivelului de trai. Americanii ştiu ce-nseamnă să strângi cureaua şi nu mai vor aşa ceva.

— Dar se înşeală, spuse Morton. Nu aşa stau lucrurile.

— Dar alegătorii aşa cred, John.

— Se înşeală.

— Dar nu poţi să te apuci acum şi să le faci educaţie alegătorilor.

— Ba da, vreau să-i educ. Cuvântul "economie" nu este neapărat sinonim cu o viaţă austeră. Economisirea înseamnă mai multă bogăţie, putere şi libertate. Nu poate fi vorba nici pe departe de strânsul curelei. Ideea e să facem tot ceea ce facem şi acum — să ne încălzim casele, să ne conducem maşinile, dar folosind mai puţin gaz sau mai puţină benzină. Hai să facem instalaţii de încălzire mai eficiente în casele noastre, maşini mai eficiente pe străzile noastre. Hai să depoluăm aerul, să fim sănătoşi. Putem face toate astea. Şi alte ţări au reuşit. Japonia, de pildă, a reuşit.

— Te rog, spuse primul.

— Nu începe iar cu Japonia, îl rugă al doilea.

— În ultimii douăzeci de ani, spuse Morton, Japonia a redus cu 60% energia necesară producerii bunurilor de larg consum. Aşa că, acum, japonezii scot pe piaţă bunuri mai ieftine decât ale noastre, pentru că au ştiut să investească în tehnologie slab consumatoare de energie. Economisirea ajută competivitatea. Iar noi nu suntem competitivi...

— Bine, dar dacă începi cu statistici şi cu "economisire" devii

de-a dreptul plictisitor.

— Nimănui nu-i pasă de aşa ceva, John.

— Ba le pasă. Americanilor le pasă de aşa ceva, zise Morton cu încăpăţânare.

— Înţelege odată: nu le pasă nici cât negru sub unghie.

— Şi n-or să te asculte. Uite ce e, John. Majoritatea alegătorilor e constituită de oameni în vârstă, oameni de peste cincizeci şi cinci de ani. Ei sunt baza Iar ei nu doresc să mai audă de aşa ceva. Nu doresc.

— Dar oamenii în vârstă au copii, au nepoţi. Nu se poate să nu le pese de viitorul acestora.

— Îi doare undeva pe oamenii în vârstă de viitor. Uite, scrie aici negru pe alb. Ei cred că nepoţilor şi copiilor lor nu le pasă de ei, şi au perfectă dreptate. Aşa că nici lor nu le pasă de copiii şi nepoţii lor. E foarte simplu.

— Dar, cu siguranţă, copiii...

— Copiii nu votează.

— Te rugăm să faci aşa cum îţi spunem noi.

— Fără "economie", John. "Competivitate", da. Grijă faţă de viitor, da. Felul în care vrei să înfrunţi tu problemele naţionale, şi asta merge, la fel ca şi noul spirit pe care vrei să-l insufli americanilor. Dar nu "economie". Uită-te la ce spun statisticile. Nu face asta.

— Te rugăm.

— O să mă mai gândesc, băieţi, spuse Morton.

Cei doi asistenţi începură în sfârşit să priceapă că asta era tot ce aveau să scoată de la el. Îşi închiseră zgomotos dosarele.

— Vrei s-o punem pe Margie să-ţi refacă discursul?

— Nu. Am spus că mă mai gândesc.

— Numai să taie câteva rânduri.

— Nu.

— Bine, bine.

— Ştiţi, le spuse Morton celor doi asistenţi aflaţi pe picior de plecare, într-o bună zi, un politician american va face ceva ce crede el că-i mai bine, nu ceea ce îi dictează alegătorii. Lumea îl va considera revoluţionar.

Cei doi asistenţi îşi întoarseră capetele.

— Hai, fii om de-nţeles. Probabil că eşti obosit, de-aia te încăpăţânezi, zise unul.

— A fost o călătorie lungă. Te înţelegem.

— Crede-ne, cifrele vorbesc, spuse şi celălalt. Ai, te rugăm,

încredere în noi. Toate statisticile astea reflectă modul de a simţi al oamenilor; marja de eroare e de numai cinci la sută.

— Ştiu eu mai bine ce simt oamenii. Se simt frustraţi. De ce? Pentru că America n-a mai avut de cincisprezece ani încoace o conducere adevărată.

— Hai să n-o luăm de la capăt. Trăim în secolul douăzeci. Conducătorii unei ţări trebuie să aibă o calitate fundamentală — să spună oamenilor ceea ce aceştia vor să audă.

Apoi se îndepărtară. Cum plecară ei, veni Woodson cu un telefon portabil în mână. Dădu să spună ceva, dar Morton ridică mâna şi-l opri.

— Nu acum, Bob.

— Domnule senator, credeam că doriţi să...

Woodson plecă.

— Sunteţi domnii Connor şi Smith? întrebă Morton privindu-şi ceasul.

— Da, răspunse Connor.

— Haideţi să facem câţiva paşi, răspunse Morton.

O pornirăm pe potecă, îndepărtându-ne de echipa de filmare. Vedeam în faţa noastră terenul de golf. Fiind vineri, nu se înghesuiau prea mulţi jucători. Ne-am oprit la vreo cincizeci de metri de echipa de filmare.

— V-am rugat să veniţi, începu Morton, căci înţeleg că dumneavoastră sunteţi ofiţerii însărcinaţi cu anchetarea cazului Nakamoto.

Eram gata-gata să-i spun că se înşeală, că ofiţerul însărcinat cu ancheta era Graham, când Connor spuse:

— Da aşa e, noi suntem.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu cazul acesta. Presupun că a fost deja rezolvat, nu?

— Aşa se pare.

— Ancheta s-a încheiat?

— În linii mari, da, răspunse Connor. Ancheta s-a încheiat.

Morton dădu din cap.

— Mi s-a spus, domnilor, că dumneavoastră cunoaşteţi foarte multe despre japonezi, aşa este? A trăit vreunul dintre dumneavoastră în Japonia?

Connor făcu o uşoară plecăciune.

— Nu sunteţi dumneavoastră cel care juca astăzi golf cu Hanada şi Asaka? întrebă Morton.

— Sunteţi bine informat.

— Am vorbit cu domnul Hanada azi-dimineaţă. Pe vremuri, obişnuiam să ţinem legătura. Întrebarea mea este următoarea, spuse el întorcându-se brusc, afacerea Nakamoto are vreo legătură cu MicroCon?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Connor.

— Problema vânzării MicroCon-ului către japonezi a fost avansată Comisiei Financiare a Senatului, comisie pe care o prezidez. Ni s-a cerut o recomandare din partea Comitetului pentru Ştiinţă şi Tehnologie care, de fapt, trebuie să autorizeze vânzarea. După cum cred c-aţi aflat deja, această afacere este foarte controversată. Din mai multe motive, eu m-am opus vânzării MicroCon-ului. Presupun că sunteţi la curent cu toate astea, nu?

— Da, am auzit câte ceva, spuse Connor.

— După cum vă spuneam, m-am opus vehement ca MicroCon-ul să fie vândut japonezilor, continuă Morton. MicroCon este o companie producătoare de tehnologie avansată, o companie a cărei dezvoltare s-a sprijinit, în mare parte, pe impozitele contribuabililor americani. Mi se pare scandalos ca o muncă de cercetare realizată pe banii cetăţenilor noştri să fie vândută japonezilor, care apoi, se vor sluji de ea ca să ne concureze propriile companii. Opunându-mă vânzării MicroCon-ului, mă gândesc că astfel pot proteja, cât de puţin, domeniul cercetării americane. Cred c-ar trebui să facem cu toţii asta, cred c-ar trebui să protejăm resursele intelectuale ale Americii. Ar trebui să limităm drepturile străinilor de a investi în companiile şi universităţile noastre. Dar se pare că sunt singur şi că mă lupt cu morile de vânt. Nu sunt susţinut de nici un alt coleg senator ori de vreo altă companie. Nici din partea Ministerului Comerţului nu mă pot aştepta la vreun ajutor, căci are alte "griji" pe cap. Îl preocupă preţul orezului. Auzi! — preţul orezului. Până şi pe cei de la Pentagon i-a deranjat atitudinea mea. Şi din moment ce Akai Ceramics este o filială a concernului Nakamoto, mă întreb dacă nu cumva evenimentele de azi-noapte au o legătură cu afacerea "MicroCon".

Tăcu. Ne privea cu atenţie, încercând să-şi dea seama cât de multe ştim.

— A intervenit cumva Nakamoto în afacerea MicroCon? A recurs cumva la metode mai puţin ortodoxe?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Din punct de vedere legal, ancheta dumneavoastră e

încheiată?

— Da.

— N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Vă pun toate întrebările astea căci vreau să ştiu ce mă aşteaptă. Nu vreau să mă trezesc singur în bârlogul lupului. Ar putea ieşi vorbe că am fost invitat la recepţia de aseară tocmai ca să fiu convins să renunţ. O schimbare de atitudine din partea mea ar putea părea ciudată. Dacă s-ar crea senzaţia că aş fi fost mituit, mi-aş putea pierde fotoliul senatorial.

— Să înţeleg că v-aţi răzgândit în legătură cu afacerea MicroCon? îl întrebă Connor.

Înaintând înspre noi, pe pajişte, unul dintre asistenţii lui Morton strigă:

— Toată lumea vă aşteaptă, domnule senator.

— Vin acum, răspunse Morton şi ridică neputincios din umeri. Cum vă spuneam, mă lupt singur cu morile de vânt. Nu mă susţine absolut nimeni. După părerea mea, situaţia de faţă seamănă cu cea a companiei Fairchild. Dar dacă tot lupt pentru o cauză pierdută, m-am gândit c-ar fi mai bine să renunţ. Oricum, ne aşteaptă multe asemenea bătălii de acum încolo, mai spuse şi-şi îndreptă ţinuta, netezindu-şi haina cu mâinile.

— Veniţi, domnule senator? strigă din nou asistentul. Trebuie să vă grăbiţi căci în curând soarele va intra în nori.

— Va intra în nori, repetă Morton dând din cap.

— Nu vrem să vă reţinem, domnule senator, îi zise Connor.

— Oricum, noi vrem să ştim şi părerea voastră, spuse Morton. Din câte înţeleg, evenimentele de azi-noapte nu au nici o legătură cu afacerea MicroCon. Sper că n-am să aflu din ziare luna viitoare că totul a fost o înscenare, o încercare de a grăbi sau bloca vânzarea companiei — nimic de genul ăsta, nu?

— Nu. Din câte am aflat până acum, nu reiese aşa ceva.

— Vă mulţumesc că v-aţi deranjat, domnilor, zise Morton.

Ne strânse mâna şi se îndepărtă.

Deodată se întoarse şi spuse:

— V-aş fi recunoscător dacă discuţia noastră ar rămâne strict confidenţială. Pentru că... vedeţi dumneavoastră, trebuie să fim extrem de precauţi — ne aflăm în stare de război cu japonezii. Ştiţi cum sunt ei — pe faţă numai miere iar pe la spate fiere, zise zâmbind amar.

— Exact, zise Connor. Ca la Pearl Harbor — atac neprevăzut.

— Da, chiar aşa au procedat blestemaţii, spuse Morton cu

voce scăzută de parcă ar fi fost muncit de amintiri. Ştiţi, continuă el, am colegi în Senat care spun că până la urmă va trebui să lansăm o nouă bombă atomică în Japonia, că, mai devreme ori mai târziu, tot la asta se va ajunge. Dar eu nu doresc asta. Nu întotdeauna, adăugă zâmbind.

O porni spre echipa de filmare, fără ca zâmbetul să-i dispară de pe buze. Pe când se îndrepta spre operator, cei ce-l aşteptau, i se alăturară unul câte unul — mai întâi fata cu scenariul, apoi un bărbat care-i aranja ţinuta din mers, un alt tip care-i fixa microfonul pe cravată şi bateria de cureaua pantalonilor, apoi fata cu trusa de machiaj. În cele din urmă, dispăru. Mai zăream doar un grup de oameni mişcându-se dezordonat pe pajişte.

Capitolul 36

— Îmi place tipul, am spus.

Ne aflam pe drumul de întoarcere spre Hollywood. Clădirile oraşului erau învăluite de ceaţă.

— Cum să nu-ţi placă? zise Connor. Doar e politician. Meseria lui e să te facă să-l placi.

— În cazul ăsta e un bun meseriaş.

— Foarte bun, cred.

Connor privea tăcut pe geam. Mi-am dat seama că-l frământă ceva.

— Nu v-a plăcut ce-a spus în faţa camerei de luat vederi? l-am întrebat. Părea un discurs rupt din cugetările dumneavoastră.

— Ba da. Mi-a plăcut.

— Atunci ce vă frământă?

— Nimic, zise Connor. De fapt mă gândeam la ce-a spus adineaori.

— A menţionat afacerea Fairchild.

— Exact, spuse Connor. Ştie totul despre ea în cele mai mici amănunte.

Nici n-am apucat să-i cer lămuriri, că se şi pornise să-mi explice.

— Ai auzit vreodată de Seymour Cray? Ani de zile a fost cel mai bun designer de super-computere. Cray Research producea cele mai bune computere din lume. Japonezii încercau să ţină pasul, dar pur şi simplu nu reuşeau. Ai noştri erau absolut

străluciţi. Dar pe la jumătatea anilor '80, din pricina dumping-ului aplicat la circuitele integrate, japonezii i-au înlăturat din afaceri pe toţi furnizorii lui Cray. Astfel, Cray s-a văzut obligat să se aprovizioneze de la companiile japoneze. Dar companiile furnizoare din Japonia îi onorau comenzile cu mare întârziere. Ciudat, nu-i aşa? La un moment dat, le-a luat un an ca să-i trimită anumite integrate pe care le comandase. Între timp, companiile din Japonia, rivale lui, au făcut mulţi paşi înainte. S-a crezut chiar că i-au furat tehnologia de fabricaţie. Cray era furios la culme. Şi-a dat seama că-l trăseseră pe sfoară. A hotărât atunci să se asocieze cu o companie americană producătoare de integrate. A ales compania Fairchild Semiconductor cu toate că nu stătea prea bine la capitolul finanţe şi era departe de a fi una dintre cele mai bune în domeniu. Dar Cray a făcut această alegere, căci nu se mai putea încrede în japonezi. Trebuia să se mulţumească cu Fairchild. Tocmai când era în fabricaţie noua generaţie de plăci integrate, Cray a aflat că Fairchild urma să fie vândută companiei Fujitsu, marea sa rivală. Implicaţiile, ţinând de siguranţa naţională, au determinat însă Congresul să blocheze vânzarea către Fujitsu.

— Şi apoi?

— Păi, vezi tu, blocarea vânzării companiei Fairchild nu i-a adus acesteia şi rezolvarea problemelor financiare. Compania se afla încă în impas, aşa că una din soluţiile de remediere era totuşi vânzarea. Dar a fost cumpărată de Bull, o companie franceză necompetitivă în materie de supercomputere. Şi uite-aşa Congresul a fost de acord cu vânzarea.

— Să înţeleg că afacerea MicroCon este identică cu cea Fairchild?

— Da, în sensul că MicroCon le-ar oferi japonezilor monopolul asupra aparatelor producătoare de integrate, adică asupra unui sector vital. Şi odată ce-ar deţine acest monopol, ar putea bloca producerea computerelor americane. Dar acum cred că

În momentul acela sună telefonul. Era Lauren, fosta mea soţie.

— Peter?

— Bună, Lauren, am spus.

— Peter, te-am sunat să te anunţ că vin s-o iau pe Michelle astăzi, îmi spuse; avea o voce nervoasă, oficială.

— Da? Credeam că nu mai vii deloc.

— N-am spus niciodată asta, Peter. Bineînţeles că vin s-o iau.

— Bine. E-n ordine, am spus. Apropo, cine e Rick?

Tăcu câteva clipe, după care zise:

— Nu e treaba ta, Peter.

— De ce? am întrebat. Sunt şi eu curios. Michelle mi-a vorbit de el azi dimineaţă. Mi-a spus că are un Mercedes negru. E noul tău prieten?

— Peter. Nu cred că e cazul să începem cu chestii de-astea!

— Ce vrei să zici?

— Hai să ne comportăm ca nişte oameni maturi, Peter, spuse ea. Nu face situaţia şi mai grea decât este. Te-am sunat să-ţi spun că trec s-o iau pe Michelle mai devreme decât de obicei, pentru că trebuie s-o duc la doctor.

— De ce? I-a trecut răceala.

— Vreau să-i fac un control, Peter.

— Ce să-i faci?

— Un control.

— Te-am auzit, am zis. Dar…

— Doctorul care o va examina este Robert Strauss. Mi s-a spus că e un mare specialist. Am verificat, şi e cel mai bun. Nu ştiu ce-o să iasă de-aici, Peter, dar vreau să afli că sunt foarte îngrijorată. Mai ales dacă stau să mă gândesc la toată povestea aia a ta.

— Despre ce tot vorbeşti, Lauren?

— Despre abuz sexual. Faţă de copii…

— Ce?

— Nu încape nici o îndoială. Ştii bine că ai fost acuzat de aşa ceva…

Am simţit că mă loveşte ceva în moalele capului. De fiecare dată când se strică relaţia dintre un bărbat şi o femeie, răbufnesc resentimentele, amărăciunea şi furia. În felul ăsta, ies la iveală o sumedenie de amănunte intime, pe care le poţi folosi împotriva fostului partener. Dacă într-adevăr vrei să faci aşa ceva. Lauren n-o făcuse niciodată.

— Lauren, doar ştii că acuzaţia asta s-a dovedit neîntemeiată. Ştii toate amănuntele — doar eram căsătoriţi pe vremea aceea.

— Ştiu doar ce mi-ai povestit tu.

Vorbea pe un ton distant, moralizator, uşor ironic. Era vocea ei de procuror.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lauren. Dar e ridicol! Ce se

întâmplă?

— Ba nu e ridicol deloc. Ca mamă, am anumite responsabilităţi.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu! Până acum, nu prea ţi-a păsat de responsabilităţile tale materne. Şi deodată...

— E adevărat că am o meserie care îmi răpeşte mult timp, spuse ea pe un ton de gheaţă, dar copilul s-a aflat întotdeauna pe primul plan. Acum îmi pare rău, nespus de rău, dacă purtarea mea din trecut a influenţat cumva starea asta de lucruri.

Aveam senzaţia că vorbeşte cu altcineva, nu cu mine, că face o repetiţie; că-şi alege cu grijă cuvintele ca să-şi dea seama cum ar suna în faţa unui judecător.

— Să fie clar, Peter, continuă ea, dacă ai abuzat în vreun fel de Michelle, ea nu mai poate locui cu tine. Nici măcar să te vadă nu va mai fi posibil.

Am simţit un junghi în capul pieptului.

— Ce tot spui acolo? Cine ţi-a băgat în cap că aş fi abuzat de Michelle?

— Peter, nu cred că mai e cazul să discutăm despre asta.

— Cine te-a sunat, Lauren? Wilhelm?

— Peter, n-are nici un sens să mai stăm la discuţii. Te anunţ oficial că la patru după-amiaza trec s-o iau pe Michelle. Vreau să fie pregătită.

— Lauren...

— Trebuie să-ţi spun că secretara mea, domnişoara Wilson, ne ascultă de la un alt telefon şi stenografiază conversaţia. Ţi-am anunţat deci în mod oficial intenţia de a-mi duce fiica la un control medical. Ai vreo obiecţie?

— Nu.

— Ne vedem la patru fix, atunci. Îţi mulţumesc pentru cooperare. Şi-acum vreau să-ţi spun ceva personal, Peter. Îmi pare rău că s-a ajuns la aşa ceva. Apoi îmi închise telefonul.

Pe când lucram ca detectiv, avusesem de rezolvat câteva cazuri de abuz sexual. Ştiam deci cum mergeau lucrurile. De obicei, nu se putea trage nici o concluzie în urma examenului medical care este cu totul şi cu totul nerelevant. Copilul este apoi dus la un psihiatru care-l bombardează cu întrebări. Până la urmă, ţâncul se lasă strunit şi, ca să scape, inventează răspunsurile dorite. Procedura legală cere ca psihiatrul să facă o înregistrare video a discuţiei cu copilul, pentru a dovedi că

răspunsurile nu au fost sugerate de el. Dar, de cele mai multe ori, atunci când se ajunge, în sfârşit, în faţa instanţei, probele administrate sunt încă ambigue. Aşa că judecătorul trebuie să ia o hotărâre preventivă, profilactică. Ceea ce înseamnă că părintelui acuzat i se interzice contactul cu propriul copil, chiar dacă şansele ca un abuz sexual să fi avut loc sunt simple prezumţii. În cel mai bun caz, nu i se permit întâlnirile cu copilul decât sub supravegherea unei alte persoane, nu i se permite să reţină copilul peste noapte, sau poate nici chiar...

— Destul, zise Connor de pe scaunul din dreapta mea. Vino-ţi în fire!

— Scuzaţi-mă, am spus eu. Sunt întors pe dos!

— Te înţeleg perfect Acum te rog să-mi spui dacă mi-ai ascuns ceva.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu acuzaţia de molestare care ţi s-a adus mai demult.

— Nimic. În privinţa asta nu mai e nimic de adăugat.

— *Kohai,* spuse el încet. Dacă nu-mi spui, n-am cum să te ajut.

— N-are nimic de-a face cu molestarea sexuală, am zis. A fost cu totul şi cu totul altceva. A fost vorba de nişte bani.

Connor nu spuse nimic. Mă privea în tăcere aşteptând să încep.

— La naiba, am zis.

Şi-am început să-i povestesc.

Ţi se întâmplă uneori în viaţă să crezi că ştii ce faci, dar de fapt te-nşeli. Mai târziu, când poţi privi înapoi, îţi dai seama că n-ai procedat deloc cum trebuia. Îţi dai seama că te-ai lăsat în voia soartei, că ai fost lipsit total de discernământ. Dar la vremea respectivă credeai că procedezi aşa cum trebuie.

Iată, mie mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc. Lauren era o fată cu maniere aristocratice, graţioasă, fragilă şi neînţeleasă. Se purta de parcă trăise până atunci într-o lume imaginară. Era mai tânără decât mine. Şi foarte frumoasă.

Întotdeauna am fost conştient că relaţia noastră nu avea să dureze, dar m-am străduit din răsputeri s-o salvez. Abia ne căsătorisem şi începusem să trăim împreună, când a şi început să fie nemulţumită. Nu-i plăcea apartamentul meu, nu-i plăcea

nici cartierul şi era nemulţumită de banii pe care îi câştigam. Era nemulţumită de tot. Îşi făcea fără încetare sânge rău. Îi sărea muştarul când ne aflam în maşină, când ne aflam în pat; oriunde ne aflam, îi răbufneau insatisfacţiile. Era atât de nefericită, încât încercam s-o mulţumesc cu lucruri mărunte. Îi aduceam mici cadouri, pregăteam masa, făceam treaba în casă. Nu era stilul meu, dar pe atunci eram îndrăgostit. Mă luase apa. Nu ştiam ce să mai fac ca s-o văd fericită; mă străduiam cum puteam mai bine, dar tensiunea creştea. Voia mereu mai mult. Mai mult din asta, mai mult din aia, mai mulţi bani, mai mult, tot mai mult.

Aveam şi o problemă mai deosebită. Banii pe concediul prenatal nu acopereau cheltuielile pe care le aveam. După ce ne căsătorisem, nu mai fusesem în stare să ne plătim cotizaţia lunară pentru asigurarea medicală, ca să putem sta liniştiţi atunci când avea să se nască copilul. Spitalizarea avea să coste opt mii de dolari şi trebuia să fac în vreun fel rost de ei. Nici unul dintre noi nu avea bani. Tatăl Laurenei câştiga bine, era doctor în Virginia, dar ea nu voia să-i ceară bani — în primul rând pentru că el nu fusese de acord cu căsătoria noastră. Iar familia mea nu e bogată. Aşa deci. Nu aveam nici un ban. Ea lucra la Tribunalul Districtual iar eu la departament. Ea îşi făcuse o groază de datorii în bancă şi mai avea de achitat banii pentru maşină. Trebuia să facem neapărat rost de opt mii de dolari. Devenise obsedant şi nu ştiam cum aveam să ne descurcăm. Ea nu putea face rost de bani, aşa că trebuia să rezolv eu problema.

Într-o noapte de august, am fost convocat în Ladera Heights, unde avusese loc un scandal într-o familie de sud-americani. Se îmbătaseră zdravăn şi se luaseră la bătaie — ea avea o buză spartă iar el un ochi învineţit. Copilul ţipa din camera de alături. I-am liniştit de îndată ce am ajuns şi am constatat că nimeni nu era grav rănit, aşa că ne-am pregătit să plecăm. În acel moment, soţia a început să se jelească că soţul îi molestase fiica, că abuzase fizic de ea. Când a auzit asta, soţul a părut atât de şocat, încât mi-am dat seama că totul nu era decât o aiureală, că nevastă-sa nu făcea altceva decât să se răzbune pe el. Dar tipa insista să arunc o privire asupra copilului, aşa că m-am îndreptat spre camera fetiţei. Era un bebeluş de vreo nouă luni, roşu la faţă de atâta plâns. Am dat păturica la o parte să văd dacă are vânătăi pe corp şi am descoperit un pachet alb de

vreun kilogram sub pătură.

Deci despre asta era vorba — tipul era traficant de droguri. Nu ştiam ce să fac. Mă aflam într-o situaţie delicată. Erau căsătoriţi, aşa că soţia ar fi trebuit să depună mărturie împotriva soţului. Cauză neplauzibilă, deci. Rezultatele investigaţiei puteau fi atinse de nulitate şi tot aşa. Dacă tipul găsea un avocat versat, putea să iasă basma curată. Aşa că am scos capul pe uşă şi l-am chemat pe individ înăuntru. Ştiam că nu prea aveam ce să fac. Mă gândeam însă la biata fetiţă care ar fi putut să înghită cocaina şi să moară pe loc. Am vrut să-l chem ca să-l pun puţin la zid. Măcar pentru asta.

Ne aflam deci împreună în camera copilului, în timp ce nevastă-sa rămăsese în sufragerie împreună cu colegul meu. Deodată, individul a scos din buzunar un plic gros de vreo doi centimetri. L-a deschis; înăuntru erau bancnote de o sută de dolari — un teanc verde de bancnote. Mi-l întinse, spunându-mi:

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule ofiţer.

Păreau să fie vreo 10 mii de dolari în plicul acela. Poate mai mult, nu-mi dădeam seama. Tipul ţinea plicul întins spre mine şi mă privea. Aştepta să îl iau.

Am bâiguit ceva despre cât de periculos este să ascunzi rahaturile alea de droguri în pătuţul unui copil. Chiar atunci individul luă pachetul cel alb, îl puse jos, şi-i făcu vânt cu piciorul sub pat. Apoi spuse, continuând să ţină plicul întins spre mine:

— Aveţi dreptate. Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Pentru nimic în lume n-aş vrea să i se întâmple ceva fetiţei mele.

Aşa deci.

Era o hărmălaie de nedescris. Din camera alăturată o auzeam pe femeie cum ţipă la colegul meu. Lângă mine ţipa copilul. Tipul, continua să stea cu plicul întins. Zâmbea cu subînţeles şi dădea din cap de parcă ar fi spus: "Hai, ce mai aştepţi. Ia-l. E al tău". Şi m-am gândit că... Nu ştiu ce am crezut.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că mă aflam din nou în sufragerie şi o asiguram pe tipă că fetiţa nu avea nimic, când, deodată, femeia răcni cu voce de om beat cum că eu abuzasem de copil — acum dădea vina pe mine, nu pe bărbatu-său. După care a zbierat că, de fapt, conspirasem cu el, şi că eram amândoi nişte nemernici care abuzasem de copilul ei. Colegul meu a zis că-i o beţivă isterică şi am plecat. Asta a fost. Colegul meu mi-a spus pe urmă:

— Da' ai cam stat ceva timp în camera copilului.

— A trebuit să mă asigur că nu i s-a întâmplat nimic, i-am explicat.

Şi totul s-a terminat. Dar a doua zi, tipa a venit la poliţie şi a înaintat o plângere cum că abuzasem de fetiţă.

Cu toate că tipa făcuse pârnaie, avea deci cazier, vina pe care mi-o imputase era prea gravă, astfel că s-au făcut cercetări, dar totul s-a dovedit a fi o minciună Aşa s-a întâmplat. Asta a fost tot.

Asta a fost.

— Şi banii? întrebă Connor. Cum ai justificat banii?

— Am mers în weekend la Las Vegas. Am spus că am jucat la Cazino şi am avut un noroc chior câştigând treişpe mii de dolari.

— A cui a fost ideea?

— A Laurenei. Ea m-a învăţat cum să mint.

— Ştie deci ce s-a întîmplat?

— Bineînţeles.

— Şi ancheta făcută de departament în legătură cu copilul? S-a făcut vreun raport?

— Nu cred c-au ajuns aşa departe Au abandonat-o înainte. Există probabil o observaţie la dosarul meu, dar nu cred să fie vorba de vreun raport

— E-n regulă, spuse Connor. Zi-mi mai departe

Aşa că am început să-i povestesc despre Ken Shubik de la "Times" şi despre Weasel. Connor mă asculta încruntat, fără să scoată o vorbă: În timp ce vorbeam, trăgea aer în piept printre dinţii încleştaţi, aşa cum fac japonezii când îşi exprimă nemulţumirea. Când am isprăvit, îmi spuse:

— *Kohai,* îmi faci viaţa grea. Acum o să par multora un tâmpit. Şi nu e cazul. De ce nu mi-ai spus despre asta mai devreme?

— Pentru că n-am văzut ce legătură poate avea cu ancheta.

— *Kohai,* zise dând cu gravitate din cap. *Kohai...*

Gândul îmi zbură din nou la fetiţa mea. Nici nu puteam concepe că s-ar putea să... să n-o mai văd.

— Ascultă la mine, spuse Connor. Ţi-am spus că lucrurile pot lua o întorsătură urâtă. Crede-mă pe cuvânt, nu te mint. Situaţia poate să devină şi mai neplăcută. Asta-i doar începutul. S-ar putea să se-ngroaşe gluma. Trebuie să. acţionăm fără întârziere şi să încercăm să descâlcim cât mai repede cazul ăsta.

— Da' eu credeam că l-am rezolvat.

Connor oftă şi dădu din cap.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise el. Trebuie să-i dăm bătaie şi să rezolvăm totul până la patru, când te întâlneşti cu soţia ta. Aşa că, la treabă, *kohai!*

Capitolul 37

— Isuse. Aş zice că nu prea mai e nimic de făcut pe-aici, spuse Graham.

Ne aflam în casa lui Sakamura, sus pe dealurile Hollywood-ului. Mai rămăseseră câţiva băieţi de la criminalistică care tocmai îşi împachetau probele, pregătindu-se de plecare.

— Habar n-am, continuă Graham, de ce se grăbeşte atâta şeful. Băieţii de la criminalistică şi-au făcut treaba chiar aici, au analizat probele pe loc, pentru că el ne-a zorit. Dar slavă Domnului — totul se leagă de minune. Sakamura e omul nostru. I-am scotocit patul după păr pubian, l-am găsit şi se potriveşte perfect cu cel găsit la fată. Am extras salivă din periuţa de dinţi. Grupa de sânge şi caracteristicile genetice sunt aceleaşi cu cele rezultate în urma analizei spermei din vaginul cadavrului. Marja de eroare este de numai trei la sută. I-am găsit sperma înăuntrul fetei, iar părul pubian pe trupul ei. Întâi a regulat-o şi pe urmă a ucis-o. Iar când ne-am dus să-l arestăm a intrat în panică, şi-a pierdut frâiele, după care, buf! cu capu-n zid şi a mierlit-o. Unde e Connor?

— Afară, am răspuns.

Pe fereastră se zărea Connor care stătea de vorbă lângă garaj cu câţiva poliţişti din patrulă. În timp ce vorbea, Connor arăta cu degetul în susul şi în josul străzii iar ei păreau să-i răspundă la nişte întrebări.

— Ce face acolo? întrebă Graham.

I-am răspuns că n-aveam de unde să ştiu.

— La naiba. Nu-l înţeleg deloc pe omul ăsta. Poţi să-i spui că răspunsul la întrebare este negativ.

— Ce întrebare?

— M-a sunat acum o oră şi m-a întrebat câte perechi de ochelari de vedere am găsit aici. Am verificat. Nu s-a găsit nici o pereche de ochelari de vedere. Doar ochelari de soare — o mulţime de perechi. Câteva din ele sunt de damă. Dar numai atât. Nu înţeleg de ce-l interesează chestia asta. Ciudat tip, nu-i

aşa? Da' ce naiba tot face acolo?

Pe fereastră îl văzurăm pe Connor învârtindu-se în jurul maşinii de poliţie, apoi arătând din nou cu degetul în susul şi josul străzii. Unul dintre poliţişti era în maşină; vorbea prin staţia de emisie-recepţie.

— Înţelegi ce spune? mă întrebă Graham.

— Nu, nu înţeleg.

— Încearcă probabil să dea de pipiţele alea, zise Graham. Isuse, ce n-aş da s-o fi identificat pe roşcovană. Mai ales că lucrurile au evoluat cum au evoluat. Probabil că şi ea s-a culcat cu Sakamura. Am fi putut recolta nişte spermă de la ea, ceea ce ne-ar fi ajutat o dată în plus să dovedim validitatea probelor pe care le avem. Iar eu, ca un dobitoc ce sunt, le-am lăsat să plece. Da' la naiba! De unde să ştiu ce-avea să se întâmple? Totul s-a petrecut atât de repede! Orice bărbat s-ar fi pierdut cu firea lângă gagicile alea goale-goluţe ţopăind în jurul lui ca apucatele. E normal, la urma urmei. Naiba să mă ia dacă nu erau bune gagicuţele, nu?

I-am dat dreptate.

— Iar din Sakamura n-a mai rămas nimic. Am vorbit cu băieţii de la PEO acum o oră. Încercau să scoată cadavrul din maşină, dar presupun că a ars într-un asemenea hal că nu mai coate fi identificat. Cei de la expertiza medico-legală vor face tot posibilul, dar cred că-i în zadar. Ceasul rău! exclamă Graham privind trist pe fereastră. Ştii ceva? Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Şi cred că ne-am descurcat destul de bine Am depistat criminalul şi am făcut-o repede, ce mai tura-vura. Dar acum japonezii au început să-şi pună relaţiile în funcţiune. Încearcă să dovedească că n-avem dreptate.

— Îhâm, am spus. Pur şi simplu nu le place să piardă.

— Şi, Dumnezeule! au un tupeu fantastic, continuă Graham. Iar presiunile asupra mea curg gârlă. M-a sunat şeful şi mi-a spus să închei cât mai repede cazul. Un reporter de la "Times", m-a luat la întrebări despre rahatul ăla petrecut în 1978, cu sud-americanii ăia, când am fost acuzat c-am folosit forţa. S-a dovedit neîntemeiată acuzaţia la vremea respectivă, dar reporterul ăsta băgăcios încercă să dovedească că toată viaţa mea nu am fost decât un rasist nenorocit. Şi ştii care-i concluzia individului? Cică accidentul de azi-noapte nu a fost întâmplător, cică a fost opera unui "rasist". Adică a mea. Aşa că am ajuns un exemplu tipic de rasist care şi-a scos ghearele din nou. Ascultă

la mine. Japonezii sunt maeştri în treburi de-astea murdare. E mâna lor aici. Vor să mă intimideze.

— Ştiu, am spus.

— Şi cu tine au încercat?

Am dat afirmativ din cap.

— Ce-au invocat?

— Molestarea sexuală a unui copil.

— Isuse! Dar tu ai o fetiţă, îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Da.

— Şi cum suporţi aşa ceva? Nemernicii ăştia umblă cu tot felul de insinuări, murdăresc totul cu noroi. Numai scorneli, Petey-san. Da' parcă poţi să-i spui aşa ceva unui reporter?!

— Cum se numea reporterul cu care ai vorbit? l-am întrebat.

— Era o femeie, Linda Jensen, cred c-a spus că o cheamă.

Am dat din cap. Linda Jensen era protejata lui Weasel. Cineva îmi spusese odată că Linda nu e genul de om care să ajungă în vârf, ci doar propteaua de care se folosesc alţii pentru a reuşi în carieră. Înainte să ajungă ziaristă la Los Angeles, semna o rubrică de scandal într-un ziar din Washington.

— Nu mai ştiu ce să zic, spuse Graham mişcându-şi trupul masiv. Părerea mea e că tara asta se duce de râpă. Încet-încet o să fie transformată într-o a doua Japonie. Oamenilor a început să le fie frică să vorbească împotriva lor, a japonezilor. Nu mai vor, pur şi simplu, să vorbească despre ce se întâmplă.

— Ar trebui ca guvernul să dea câteva legi în privinţa asta.

Graham râse

— Guvernul! Guvernul e al lor. Ştii cât cheltuiesc anual la Washington? Patru sute de milioane de dolari. Cu asta poate fi finanţată campania tuturor candidaţilor pentru Senat şi a celor pentru Camera Reprezentanţilor. O căruţă de bani! Zi şi tu... Crezi c-ar cheltui ei pogonul ăsta de bani, an de an, dacă n-ar fi siguri că vor primi ceva în schimb? Binenţeles că nu. La naiba. Ăsta-i sfârşitul Americii, bătrâne. Hei, se pare că te caută şeful.

M-am uitat pe fereastră Connor îmi făcea semn cu mâna.

— Mă duc, i-am spus

— Noroc, îmi ură Graham Ştii, cred că o să-mi iau vreo două săptămâni de concediu.

— Zău? De când?

— Poate chiar de azi, spuse Graham. Şeful mi-a propus. A spus că-i mai bine aşa, câtă vreme cei de la "Times" se ţin după fundul meu. Mă gândesc să plec o săptămână la Phoenix. Am

nişte rude acolo. Oricum, vreau să fii la curent.

— Bine, e-n regulă, am zis.

Connor continua să-mi facă semn cu mâna. Părea neliniştit. M-am îndreptat în grabă spre el şi, în timp ce coboram, am văzut un Mercedes negru oprind în faţa casei. O figură cunoscută se zări prin geam.

Era Weasel Wilhelm.

Capitolul 38

În timp ce coboram scara, Weasel se dădu jos din maşină cu carneţelul de însemnări într-o mână şi reportofonul în cealaltă. În colţul gurii îi atârna o ţigară.

— Domnule locotenent Smith, strigă spre mine. Aş dori să vă răpesc câteva minute.

— Mă grăbesc, am spus.

— Hai o dată, mă strigă Connor care deja se urcase în maşină. N-avem timp, adăugă el deschizându-mi portiera.

Am pornit spre maşină. Weasel se luă după mine vârându-mi în faţă un microfon negru, micuţ.

— Vă înregistrez, sper că nu vă deranjează. După cazul Malcom, a trebuit să fim mult mai atenţi. Sunteţi amabil să spuneţi câteva cuvinte despre ieşirile rasiste ale colegului dv, detectivul Graham, din cursul anchetei desfăşurată azi-noapte la Nakamoto?

— Nu, am răspuns fără să mă opresc din mers.

— Ni s-a spus că a folosit expresia: "blestemaţii ăştia de japonezi".

— Nu am nici un fel de comentarii de făcut, am spus.

— I-a mai numit şi "juma' de buletin". Credeţi că asemenea expresii se potrivesc unui ofiţer de poliţie în exerciţiul funcţiunii?

— Regret, dar nu comentez, Willy.

În timp ce mergeam, continua să-mi ţină microfonul în faţă. Era din cale afară de enervant. Aveam chef să-i bag microfonul pe gât, dar m-am abţinut.

— Domnule locotenent Smith, la ziarul nostru e în curs de apariţie un articol despre dumneavoastră şi aş dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu cazul Martinez. Vă mai amintiţi? S-a întâmplat în urmă cu câţiva ani.

Am continuat să merg.

— Mă grăbesc, Willy.

— Cazul Martinez a constat în acuzaţiile aduse de Sylvia Morelia, mama micuţei Maria Martinez, în legătură cu molestarea sexuală a fetiţei. Ancheta a fost făcută în cadrul Ministerului de Interne. V-aş ruga să comentaţi puţin.

— N-am nici un comentariu de făcut.

— Am stat deja de vorbă cu colegul dumneavoastră din vremea aceea, Ted Anderson. Aveţi ceva de spus?

— Regret, nu.

— Asta înseamnă că nu aveţi de gând să răspundeţi gravelor acuzaţii care vi se aduc?

— Singurul care-mi aduce aceste acuzaţii eşti dumneata, Willy.

— Nu-i chiar aşa, spuse el zâmbindu-mi. Am aflat că în cadrul Departamentului de Poliţie a început o anchetă în legătură cu cazul Martinez.

N-am zis nimic. Mă întrebam dacă era adevărat.

— Nu credeţi că, luând în considerare aceste circumstanţe, tribunalul a greşit încredinţându-vă fetiţa rezultată în urma căsătoriei dumneavoastră?

— Regret, dar nu comentez, Willy. Asta a fost tot ce-am putut spune. Am încercat să par cât mai sigur de mine, deşi mă treceau toate năduşelile.

— Hai odată, strigă Connor. Hai! N-avem vreme de pierdut.

Am urcat în maşină. Connor i se adresă lui Wilhelm.

— Îmi pare rău, fiule, dar ne grăbim. Trebuie s-o ştergem.

A trântit apoi portiera maşinii, iar eu am pornit motorul.

Will îşi vârî capul pe geamul maşinii.

— Nu credeţi că necuviinţele domnului căpitan Connor la adresa japonezilor ilustrează şi lipsa de judecată a personalului poliţienesc în cazurile ce ridică probleme rasiale?

— La revedere, Willy.

Am ridicat geamul şi am demarat.

— Ar fi bine să te grăbeşti, zise Connor în timp ce maşina cobora dealul.

— Desigur, am spus şi am apăsat pe acceleraţie.

În oglinda retrovizoare l-am zărit pe Weasel alergând la Mercedesul său. Am luat curba în viteză, pe asfalt se auziră cauciucurile scrâşnind.

— Cum de-a aflat viermele ăla unde să ne găsească? Ne-o fi

interceptat frecvenţa radio?

— N-am comunicat prin radio. Ştiţi că am hotărât asta de la început. Poate că au comunicat cei de la patrulă, după ce am ajuns noi la vilă. Sau poate că avem un microfon în maşină şi nu ştim. Poate că şi-a închipuit pur şi simplu că ne vom întoarce acasă la Sakamura. Are nas de copoi Weasel ăsta. Şi-n plus e pe felie cu japonezii. El e omul lor de la "Times". De asta e-n stare să facă orice i se cere. Nu-i aşa că are o maşină drăguţă?

— Am remarcat că nu e japoneză.

— Prea ar bate la ochi, spuse Connor. Ne urmăreşte?

— Nu. Cred c-am scăpat de el. Unde mergem acum?

— La U.S.C. Poate că Sanders o fi terminat treaba A avut timp din belşug.

Coboram spre strada 101.

— Apropo, am zis. Ce-a fost toată chestia aia cu ochelarii de vedere?

Am vrut doar să verific ceva. Dar n-a fost găsită nici o pereche, aşa-i?

— Corect. Au fost găsiţi doar ochelari de soare.

— Exact cum mi-am imaginat, spuse Connor.

— Graham spunea că pleacă din oraş astăzi. Se duce la Phoenix.

— Aha. Şi tu vrei să pleci din oraş? mă întrebă privindu-mă cu atenţie.

— Nu.

— E-n ordine.

Am luat-o spre sud pe autostrada 101. Pe vremuri, parcurgeam distanţa asta până la USC în zece minute. Acum dura mai mult de jumătate de ceas. Mai ales că ne aflam chiar la ora prânzului. Oricum, nici în restul zilei nu puteai goni, pentru că traficul era foarte dens. Fumul de la ţevile de eşapament acoperea tot timpul şoseaua. Treceam cu maşina printr-o perdea de pâclă.

— Credeţi că mă comport prosteşte? l-am întrebat pe Connor. Credeţi c-ar trebui să-mi iau copilul şi să fug şi eu?

— Există doar o singură cale de ieşire, spuse Connor oftând. Japonezii sunt maeştri în loviturile indirecte. Este felul lor instinctual de a proceda. Dacă în Japonia cineva are ceva cu tine, nu ţi-o spune niciodată în faţă. O va spune prietenului, colegului sau şefului tău. Procedează în aşa fel încât cuvintele lor să-ţi ajungă la urechi prin ricoşeu. Japonezii folosesc toate

căile de comunicare indirectă. De asta participă atât de mult la viaţa mondenă, de asta obişnuiesc să joace golf sau să bea un pahar în barurile *karaoke.* Au nevoie de aceste canale suplimentare de comunicare pentru că nu le stă în fire să-ţi spună în faţă ce gândesc. Dacă stai să te gândeşti bine, e groaznic de ineficient. Se face risipă de timp, de energie şi bani. Dar câtă vreme japonezii refuză confruntarea directă — căci o aseamănă cu moartea, care îi face să transpire şi să intre în panică —, n-au de ales. Japonia e ţara în care lucrurile se fac până la capăt. Ei nu se opresc niciodată în mijlocul drumului.

— Aşa o fi, dar...

— Americanilor un astfel de comportament li se poate părea laş şi lipsit de fair-play, dar ăsta e stilul în care japonezii abordează orice fel de situaţie, s-au obişnuit cu el; lor nu li se pare anormal. Acum, de pildă, vor să-ţi dea de înţeles că anumite persoane influente sunt nemulţumite de tine.

— Cum vor să-mi dea de înţeles? Ameninţându-mă că îmi voi pierde fetiţa printr-o hotărâre judecătorească? Că îmi vor distruge relaţia cu propriul meu copil? Că însăşi reputaţia mea ar putea fi ruinată?

— Cam aşa ceva. Pentru ei astea sunt lovituri permise. Ameninţarea cu distrugerea ta ca persoană socială este modul obişnuit prin care ţi se dă de înţeles că deranjezi pe cineva.

— Muream prost dacă n-o aflam şi pe asta. Cred că acuma m-am prins de figură. Javrele!

— N-au nimic personal cu tine, spuse Connor. Ăsta e stilul lor de a acţiona.

— Păi da. Desigur. Ăsta-i stilul lor, să împrăştie minciuni.

— Poţi s-o iei şi aşa.

— Nu că pot s-o iau şi aşa. Aşa e!

Connor oftă.

— A trecut ceva timp până am înţeles toate astea, spuse el. Până am înţeles că la baza comportamentului japonezilor se află o mentalitate de tip rural. Noi am tot auzit de samurai şi de feudalitate, dar japonezii, în străfundurile lor, sunt ţărani. Pe vremuri, dacă trăiai într-o gospodărie ţărănească şi îţi supărai consătenii, erai alungat. Asta însemna că erai sortit morţii, căci nici un alt sat n-ar fi primit un individ stânjenitor. Asta e. Dacă deranjezi un grup, eşti sortit pieirii. Aşa văd ei lucrurile. Ce vreau eu să înţelegi e că japonezii sunt extrem de sensibili la ideea de grup, de societate. Ei detestă singurătatea. Mai mult

decât orice, ţin să se integreze într-un grup, să se armonizeze cu el. Iar pentru a te integra într-un grup, nu trebuie să ieşi prea mult în relief, să rişti prea mult ori să te dovedeşti prea individualist. După cum nu trebuie să te lupţi pentru adevăr. Japonezii nu se agaţă de adevăr. Îl consideră doar o noţiune rece, abstractă. Dacă vrei un exemplu, gândeşte-te la o mamă al cărei fiu este acuzat de crimă. În situaţia asta nu-i mai pasă de adevăr, îi pasă de fiul ei. La fel se întâmplă şi cu japonezii. Pentru ei, cel mai important lucru îl constituie relaţiile între oameni. Acesta este adevărul cel adevărat. Adevărul faptelor e lipsit de importanţă.

— Bine, am spus, dar de ce mai fac presiuni acum? Ce mai contează? Crima a fost rezolvată, nu?

— Nu, răspunse Connor.

— Cum nu?

— Nu. De-asta se mai fac încă presiuni. E clar că cineva vrea cu orice chip ca noi să renunţăm.

— Dar dacă ne strâng cu uşa pe mine şi pe Graham, cum de nu procedează la fel şi cu dumneavoastră?

— Dar au făcut-o deja, spuse Connor.

— Cum?

— Făcându-mă responsabil de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Cum vine asta? Nu înţeleg.

— Ştiu că nu înţelegi, dar ei asta fac. Crede-mă.

Priveam şirul de maşini care abia se târau în faţa noastră, dispărând una câte una în smogul metropolei. În urma noastră rămâneau tot soiul de panouri electrice pentru firmele Hitachi (NUMĂRUL UNU ÎN AMERICA ÎN PRODUCŢIA DE COMPUTERE), Canon (LEADERUL AMERICAN ÎN DOMENIUL COPIATOARELOR) sau Honda (CELE MAI RAPIDE MAŞINI DIN AMERICA). Ca majoritatea noilor reclame japoneze, acestea erau luminate din belşug; îţi luau ochii până şi în plină zi. Închirierea unui astfel de panou electric costa treizeci de mii de dolari pe zi, sumă publicitară de care puţine companii americane dispuneau.

— Chestia e că japonezii ştiu cât de amară pot face viaţa cuiva. Stârnind praful în jurul tău, mi se adresează de fapt mie. Îmi pretind să mă descurc şi să pun punct afacerii. Japonezii ştiu că sunt în stare de asta.

— Şi sunteţi?

— Bine-nţeles. Vrei să punem punct acum? Mergem atunci

să bem o bere şi să ne bucurăm de avantajele adevărului japonez. Sau vrei cumva să mergem până la capăt şi să aflăm de ce a fost totuşi ucisă Cheryl Austin?

— Prefer a doua variantă.

— Gând la gând cu bucurie, spuse Connor. Hai să-i dăm bătaie, *kohai.* Cred că Sanders are lucruri foarte interesante să ne comunice. Casetele sunt adevărata cheie a cazului.

Capitolul 39

Philip Sanders se învârtea ca un leu în cuşcă când am ajuns noi acolo.

— Laboratorul a fost încuiat şi sigilat, spuse el ridicând braţele a neputinţă. Şi nu-i nimic de făcut. Nimic.

— Când s-a întâmplat asta? îl întrebă Connor.

— Acum o oră. Cei de la compania Buildings Grounds au venit aici şi le-au spus tuturor celor care se aflau în laborator să iasă, după care au încuiat. Pur şi simplu. Au pus un lacăt mare la uşă.

— Ce motiv au invocat? întrebă Connor.

— Au spus că în urma unor cercetări, a rezultat o slăbire a tavanului, astfel încât subsolul a devenit un loc nesigur, patinoarul de deasupra putându-se surpa în orice moment peste noi. Cică siguranţa studenţilor trebuie pusă înainte de toate. Ce mai încolo şi-ncoace, au încuiat laboratorul spunând că va veni un inginer care să facă o expertiză.

— Şi când se va întâmpla asta?

Sanders făcu un gest spre telefon.

— Au spus că mă vor suna. Poate săptămâna viitoare. Poate chiar luna viitoare.

— Luna viitoare!!

— Exact, spuse Sanders trecându-şi mâna prin părul ciufulit. Am crezut că i-a chemat decanul, dar el habar nu avea de aşa ceva. Treaba a pornit de la conducerea superioară a Universităţii, de la grangurii din consiliul de administraţie. Tipii sunt legaţi de donatorii bogaţi care aduc contribuţii de mai multe milioane de dolari. Ordinul a venit de la cel mai înalt nivel. Nici nu-i de mirare, deci, că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, spuse Sanders zâmbind cu subînţeles.

— Ce vreţi să spuneţi?! l-am întrebat.

— Cred că vă daţi seama că japonezii sunt profund implicaţi în structura universităţilor americane, mai ales în cadrul facultăţilor tehnice. Peste tot în America! Companiile japoneze sponsorizează douăzeci şi cinci de universităţi americane — cu mult mai mult decât orice altă naţiune! Ei ştiu prea bine că în materie de inovaţii nu sunt tot atât de buni ca noi. Având nevoie de inovaţii, fac lucrul cel mai la-ndemână. Le cumpără.

— Din universităţile noastre?

— Exact. Ascultaţi puţin. La universitatea statului California din Irvine, există două etaje din clădirea cu laboratoare de cercetare unde nu poţi pătrunde decât dacă ai paşaport japonez. Cei de acolo fac cercetări pentru firma Hitachi. Asta vrea să însemne că într-o universitate americană e interzis accesul americanilor.

Sanders se plimba agitat în jurul nostru, gesticulând.

— Chiar şi aici, continuă el, dacă se întâmplă ceva ce nu le convine... E de ajuns ca o persoană importantă să dea un telefon rectorului Universităţii. Rectorul nu-şi poate permite să-i supere pe japonezi. Aşa că obţin tot ceea ce vor. Şi dacă vor ca activitatea unui laborator să fie suspendată, suspendată rămâne.

— Ce s-a întâmplat cu casetele? am întrebat.

— Au rămas înăuntru. Nu ne-au lăsat să luăm nimic.

— Cum asta?

— Se grăbeau al naibii de tare. Parcă erau de la Gestapo. Ne împingeau de la spate şi ne zoreau să ieşim cât mai repede. Vă imaginaţi panica în care intră oamenii când li se spune că tavanul stă să se prăbuşească peste ei. Dar nu sunt foarte sigur, spuse el oftând. Poate că Theresa o fi reuşit să ia vreo casetă cu ea. Mergeţi s-o întrebaţi.

— Unde este?

— Cred că s-a dus la patinoar.

— La patinoar? am spus încruntându-mă.

— Da, parcă aşa spunea. Duceţi-vă să vedeţi dacă nu-i acolo.

Apoi îl privi pe Connor drept în ochi. Parcă voia să-i dea ceva de înţeles.

Theresa Asakuma nu era pe gheaţa patinoarului. Puteam zări acolo doar vreo treizeci de puşti şi o profesoară care încerca în zadar să-i strunească. Ecoul râsetelor şi chicotelilor lor se ridica până sus, în tavanul înalt.

Sala părea pustie, toate locurile erau goale. O gaşcă de puşti se hârjonea într-un colţ. Priveau către suprafaţa de gheaţă, împingându-se unii pe alţii cu coatele. Undeva sus, aproape de tavan, chiar în direcţia noastră, un îngrijitor dădea cu cârpa. Câţiva adulţi care păreau a fi părinţii celor de pe gheaţă stăteau lângă mantinelă. În faţa noastră, un bărbat citea ziarul. N-o vedeam nicăieri pe Theresa Asakuma.

Connor oftă. Se aşeză obosit pe unul din scaunele de lemn şi se lăsă pe spate. Îşi încrucişă picioarele căutând o poziţie cât mai comodă. Am rămas în picioare, privindu-l mirat.

— Ce faceţi? E clar că fata nu-i aici.

— Ia loc.

— Dar ce se întâmplă cu dumneavoastră? De obicei, vă grăbiţi tot timpul.

— Ia loc. Bucură-te de viaţă,

M-am aşezat lângă el. Ne uitam amândoi la copii care alunecau pe patine. Profesoara strigă:

— Alexander? Alexander! Parcă vorbisem ceva cu tine. N-o lovi. Am spus să n-o loveşti, Alexander!

M-am lăsat şi eu pe speteaza scaunului. Am încercat să mă relaxez. Connor privea copiii şi chicotea. Părea în largul lui, părăsit de griji.

— Credeţi că Sanders avea dreptate? l-am întrebat. Japonezii să fi făcut treaba asta?

— Bineînţeles, spuse Connor.

— Să fie adevărată şi povestea cu acapararea tehnologiei americane? Chiar aşa or face, îşi recrutează specialiştii încă de pe băncile universităţilor?

— E perfect legal. Nu fac altceva decât să ofere nişte burse de şcolarizare. Un lucru cât se poate de nobii!

M-am încruntat.

— Deci credeţi că e bine aşa?

— Nu, nu cred că e bine deloc. Dacă renunţi la controlul asupra propriilor institute de învăţământ, renunţi de fapt la tot. În general, cei care stipendiază un institut, îl controlează Iar dacă japonezii sunt dispuşi să dea banii trebuincioşi în condiţiile în care guvernul şi industria americană nu se sinchisesc —. atunci vor controla sistemul educaţional al Americii. Ştii că au pus mâna pe zece colegii americane? Sunt ale lor pe de-a-ntregul. Le-au cumpărat ca să-şi poată instrui tinerii. Vor să fie siguri că îşi pot trimite oamenii să studieze aici.

— Bine, dar o fac deja. O grămadă de japonezi învaţă în universităţile americane

— Aşa e, dar, de obicei, atunci când se apucă de o treabă, japonezii se gândesc la viitor. Ei ştiu că viitorul poate fi mai greu decât prezentul; că mai devreme ori mai târziu vor deveni un fel de oaie neagră în America: Nu are importanţă cât de diplomatic acţionează — iar acum, în perioada de achiziţii, chiar fac exces de diplomaţie. Pentru că îşi dau seama că, în realitate, nici unei ţări nu-i place să fie dominată, să fie ocupată — economic sau militar. Şi că, deci, într-o bună zi americanii se vor deştepta.

Priveam copiii de pe gheaţă, le auzeam râsetele şi gândul îmi zbură la fetiţa mea şi la întâlnirea de la ora patru.

— De ce stăm acum aici? am întrebat.

— De-aia, răspunse Connor.

Aşa că am continuat să stăm acolo. Profesoara îi adunase pe copii şi-i conducea afară de pe gheaţă:

— Daţi-vă patinele jos. Jos patinele, vă rog. E valabil şi pentru tine Alexander! Alexander!

— Ştii, spuse Connor, dacă un american ar vrea să cumpere o companie japoneză, n-ar putea s-o facă. Angajaţii companiei ar considera că e foarte ruşinos să treacă în slujba unui străin. Li s-ar părea o pacoste şi n-ar îngădui-o nici în ruptul capului Niciodată.

— Eu credeam că e posibil. Aşa aveam impresia, că japonezii şi-au mai liberalizat legislaţia.

— Da, aşa e, spuse Connor zâmbind. Vreau să spun că, legal, poţi cumpăra o companie japoneză. Dar că în practică, nu ai cum. Dacă vrei să preiei o companie de-a lor, trebuie să contactezi mai întâi banca cu care întreţine relaţii. E o etapă obligatorie a procedurii de cumpărare. Iar banca nu-şi dă acordul.

— Aveam impresia că firma Isuzu este a concernului General Motors.

— General Motors poseda doar o treime din Isuzu. Nu are drept de control asupra ei. Dar nu te contrazic, mai există şi cazuri izolate. Însă investiţiile străine în Japonia au scăzut la jumătate în ultimii zece ani. Una câte una, companiile noastre au părăsit piaţa japoneză, găsind prea dure condiţiile de acolo. S-au săturat de hărţuială, de beţe-n roate, de lipsa de flexibilitate a legilor economice. S-au săturat de *dango* —

înţelegerile secrete menite să-i izoleze. S-au săturat, de asemenea, de îngrădirile impuse de guvern. Aşa că au renunţat. Pur şi simplu. După cum au renunţat majoritatea celorlalte ţări: Germania, Italia, Franţa. Cu toţii s-au săturat de afaceri cu Japonia. Pentru că, indiferent câte asigurări primeşti, Japonia rămâne o ţară închisă. În urmă cu câţiva ani, T. Boone Pickens a cumpărat o pătrime dintr-o companie japoneză, dar nu i s-a permis accesul în consiliul administrativ. Exact ce-ţi spuneam: pur şi simplu te resping.

— Şi ce-ar trebui să facem în cazul ăsta?

— Exact ce-au făcut şi europenii, spuse Connor. Să impunem nişte relaţii reciproc-avantajoase. Toate ţările din lume întâmpină aceleaşi dificultăţi în relaţiile cu Japonia. Problema constă doar în alegerea soluţiei celei mai potrivite. Europenii au adoptat un stil direct de a trata cu ei, fără mănuşi şi văd că cel puţin până acum, merge destul de bine.

Pe gheaţa patinoarului câteva adolescente începură să-şi facă încălzirea, executând câteva salturi timide. Profesoara, în fruntea cârdului de drăcuşori, se apropie de noi şi întrebă:

— Este vreunul dintre dumneavoastră locotenentul Smith?

— Da, doamnă, eu sunt, am spus.

— Ai pistol? mă întrebă unul din puşti.

— O femeie m-a rugat să vă spun că ceea ce căutaţi se află în vestiarul bărbaţilor, continuă profesoara.

— Da? am făcut eu.

— Pot să vin şi eu? întrebă acelaşi puşti.

— O cunoaşteţi? Era asiatică, spuse profesoara. Da, cred că era asiatică.

— Da, o cunoaştem, spuse Connor. Vă mulţumim.

— Vreau să văd pistolul.

— Mai taci din gură, prostule, îl repezi un altul. Chiar nu înţelegi că sunt incognito?

— Eu vreau să văd pistolul.

Am pornit-o spre vestiare. Împieliţatul ăla se luă după noi ţinând-o una şi bună că vrea să vadă pistolul. Bărbatul cu ziarul ridică curios privirea şi ne urmări în timp ce ne îndepărtam.

— Ne-a făcut ţâncul ăsta o ieşire triumfală, zise Connor.

Vestiarul bărbaţilor era gol. Arh început să controlez dulăpioarele verzi de metal, unul câte unul, căutând casetele.

Connor nu prea se agita. L-am auzit la un moment dat că mă strigă:

— Aici, în spate, la duşuri

— Aţi găsit casetele? l-am întrebat când am ajuns lângă el.

— Nu.

Ţinea cu mâna o uşă deschisă.

Coborârăm câteva trepte de beton şi dădurăm de două uşi. Una dădea într-o magazie friguroasă, iar cealaltă într-un hol întunecat cu bârne de lemn.

— Pe aici, zise Connor.

Am luat-o înainte pe hol, încovoiaţi, ca să nu ne izbim capetele de tavan.

Ne aflam din nou sub patinoar. Am trecut pe lângă nişte maşinării din oţel care duduiau şi apoi am dat de nişte uşi.

— Ştiţi unde trebuie să ajungem? l-am întrebat pe Connor.

Una dintre uşi era crăpată. Connor o deschise de-a binelea. Deşi lumina era stinsă, mi-am dat seama că ne aflam într-un laborator. Într-un colţ, am zărit un monitor pâlpâind.

Ne-am îndreptat spre el.

Capitolul 40

Theresa Asakuma se îndreptă în scaun, îşi ridică ochelarii pe frunte şi-şi frecă obosită ochii. Ochii ei cei frumoşi.

— Dacă ne mişcăm fără prea mult zgomot, totul o să fie în ordine, spuse ea. Puseseră pe cineva de pază mai devreme la uşa laboratorului principal. Nu ştiu dacă mai e acolo.

— Au adus şi-un paznic?

— Da. Şi-au luat treaba foarte în serios. Să-i fi văzut ce spectaculos au acţionat, parcă surprinseseră asupra faptului nişte traficanţi de droguri. Toţi colegii mei americani au rămas cu gura căscată.

— Şi dumneata?

— Pe mine nu mă mai miră nimic.

Connor mă făcu atent la ecranul din faţa ei, pe care se afla, în stop cadru, imaginea cuplului îmbrăţişat. Cei doi tocmai se îndreptau spre sala de consiliu. Aceeaşi imagine, filmată însă din alte unghiuri, apăruse pe celelalte monitoare. Pe unele

dintre ecrane se vedeau nişte dungi roşii, provenind de la sursele nocturne de iluminat.

— Ce-ai aflat?

Theresa arătă cu degetul spre monitorul din mijloc şi spuse:

— Nimic sigur. Pentru mai multă exactitate ar fi trebuit să am la dispoziţie un modelator de imagine 3-D, ca să determin dimensiunile camerei şi să urmăresc toate sursele de lumină şi umbrele lăsate acolo. N-am avut însă acest aparat la dispoziţie şi mai mult ca sigur că n-am să mă descurc cu aparatura de aici. Mi-ar lua probabil o noapte întreagă. Poate că săptămâna viitoare aş putea avea acces în laboratorul de astrofizică. Dar după cum stau lucrurile acum, nu prea cred Cu toate astea, sunt aproape sigură de ceva.

— De ce anume?

— Umbrele nu se potrivesc.

Connor dădu uşor din cap, ca şi cum i se confirma o teorie.

— Ce umbre nu se potrivesc? am întrebat.

Theresa arătă spre ecran.

— Umbrele celor doi nu se armonizează cu mişcările pe care le fac. Ori ei se află într-o altă poziţie, ori umbrele nu sunt fidele mişcărilor lor, tot timpul e câte un dezacord între corpuri şi umbre. De multe ori, nepotrivirea e abia perceptibilă.

— Dacă umbrele nu se potrivesc, nu înseamnă că...?

Fata dădu din cap afirmativ.

— Părerea mea e că imaginea a fost falsificată, domnule locotenent.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— În ce sens falsificată? am întrebat in cele din urmă.

— Nu-mi dau seama cât de mult s-a umblat la ea. Dar părerea mea e că, cel puţin o parte din timp, în cameră a mai fost o persoană.

— Altă persoană? Vrei să spui că a existat şi era treia persoană?

— Da. Un spectator, cineva care a urmărit tot ce s-a întâmplat. Iar această a treia persoană a fost sistematic ştearsă de pe toate casetele.

— La naiba, am spus.

Simţeam că-mi pocneşte capul. M-am uitat la Connor; acesta privea cu atenţie pe monitor. Nu părea deloc surprins.

— Bănuiaţi aşa ceva? l-am întrebat.

— Mă aşteptam.

— Cum asta?

— Păi chiar de la începutul anchetei am mirosit ca se umblase la casete.

— Cum de v-aţi dat seama?

— Din diferite amănunte, *kohai.* Lucruşoarele acelea mărunte de care adesea uităm

Se opri şi aruncă o privire spre Theresa, de parcă nu i-ar fi convenit să vorbească prea mult de faţă cu ea.

— Nu, am zis. Vreau să-mi explicaţi chiar acum. Când v-aţi dat seama de asta?

— În camera corpului de pază de la Nakamoto.

— Ce v-a stârnit bănuielile?

— Faptul că benzile dispăruseră.

— Cum adică? l-am întrebat ca prostul.

— Ia adu-ţi aminte, *kohai.* Acolo, în camera corpului de pază, supraveghetorul ne-a spus că el schimbase casetele pe la nouă, când venise la serviciu.

— Da...

— Iar toate recorderele aveau nişte indicatoare unde puteai vedea cât timp trecuse de la începutul înregistrării. De-acolo am aflat că se scurseseră două ore. Fiecare aparat începuse să înregistreze cam la zece, cincisprezece secunde după cel pornit înaintea sa. Atâta i-a luat tipului ca să schimbe fiecare casetă

— Corect.

Deodată mi-am amintit totul.

— Şi atunci, continuă Connor, l-am întrebat pe tip de ce la unul dintre recordere timpul de înregistrare nu se potrivea cu al celorlalte, căci banda dinăuntrul lui înregistrase doar o jumătate de oră. Dacă-ţi mai aduci aminte, l-am întrebat dacă nu cumva era defect aparatul.

— Iar el a răspuns că aşa s-ar părea.

— Da, aşa a spus. I-am întins o cursă, iar el a căzut în ea căci ştia că aparatul nu era defect.

— Nu era?

— Nu. Asta a fost una din puţinele greşeli pe care le-au făcut japonezii. Dar de fapt n-a fost greşeala lor; n-au avut ce să facă, erau presaţi de timp. Propria lor tehnologie le-a venit de hac.

M-am sprijinit de perete şi am privit-o stânjenit pe Theresa de parcă voiam să-mi cer scuze. Arăta superb în lumina palidă a monitoarelor.

— Îmi cer scuze. Scăpasem asta din vedere.

— Asta pentru că mintea ta refuză explicaţiile simple şi clare, *kohai.* Ia fii puţin atent. Dacă ai avea în faţa ta un şir de recordere iar diferenţele dintre timpul lor de pornire ar fi numai de câteva secunde, cu excepţia unuia la care decalajul de timp ar fi mult mai mare, ce-ai crede?

— Că cineva a introdus caseta în aparatul respectiv mult mai târziu decât în celelalte.

— Vezi? Exact asta s-a şi întâmplat.

— Deci una din casete a fost introdusă mai târziu în aparat?

— Da.

— Dar de ce? am întrebat nedumerit. Toate casetele fuseseră înlocuite la nouă. Aşa că pe nici una din ele nu era înregistrată crima.

— Corect, spuse Connor.

— Atunci ce rost avea ca acea casetă să fie pusă mai târziu decât celelalte?

— Bună întrebare. Treaba nu-i tocmai simplă. Mult timp nici eu nu mi-am dat seama ce poate să fie la mijloc. Dar acum ştiu, spuse Connor. Adu-ţi aminte ora pe care a menţionat-o tipul de la corpul de pază. A spus că toate casetele fuseseră schimbate la ora nouă. Apoi una dintre ele a fost din nou schimbată la zece şi un sfert, asta-i părerea mea. În cazul ăsta, e clar ca bună ziua că între nouă şi zece şi un sfert s-a petrecut ceva important, şi acest ceva se găsea înregistrat pe o casetă. De aceea a fost schimbată. Întrebarea pe care mi-am pus-o a fost: ce s-a petrecut atât de grav că au trebuit s-o înlocuiască?

Am încercat să mă concentrez, dar nu-mi venea nici un răspuns în minte.

Theresa dădu aprobator din cap şi începu să zâmbească.

— Vrei să spui că ştii ce s-a petrecut?

— Aşa cred, spuse ea continuând să zâmbească.

— Măi să fie, am izbucnit. Mă bucur că toată lumea are răspunsuri, numai eu nu. Pur şi simplu nu-mi trece prin cap ce lucru important putea apărea pe caseta aia. Pe la ora nouă, locul crimei era deja izolat, cadavrul se afla în cealaltă parte a încăperii, mai mulţi japonezi se aflau lângă lifturi, iar Graham vorbea cu mine la telefon. Ancheta a început abia pe la zece, când am ajuns eu acolo. Am avut apoi de furcă cu Ishigura. Nu cred să fi trecut cineva prin cadru înainte de ora zece treizeci; hai să zicem zece şi un sfert, dar în nici un caz mai devreme. Aşa că, dacă cineva privea înregistrarea, n-ar fi văzut decât un

spaţiu gol şi o fată zăcând pe o masă. Asta-i tot.
— Excelent raţionamentul, spuse Connor. Dar ai uitat ceva.
— N-a traversat nimeni încăperea? Chiar nimeni? întrebă Theresa.
— Nu, am răspuns. Băieţii de la criminalistică înconjuraseră locul crimei cu o bandă galbenă. Nimeni nu avea voie să treacă dincolo de ea. De fapt...
În momentul acela mi-am adus aminte.
— Staţi aşa! A fost cineva care-a făcut-o! Piticul ăla cu aparatul de fotografiat! am exclamat. Era de cealaltă parte a benzii; făcea fotografii.
— Aşa e, spuse Connor.
— Ce pitic? întrebă Theresa.
— Un japonez mic de statură. Făcea fotografii. L-am întrebat pe Ishigura ce naiba îl apucase pe individul ăla. A spus că-l cheamă,... ah...
— Domnul Tanaka, spuse Connor.
— Aşa e, Tanaka. Iar dumneavoastră i-aţi cerut lui Ishigura să vă dea filmul din aparat. Dar n-a făcut-o.
— Nu, n-a făcut-o, spuse şi Connor. Şi sincer să fiu nici nu-mi închipuiam că avea să ne dea filmul.
— Chiar făcea fotografii? întrebă Theresa.
— Mă cam îndoiesc să fi făcut fotografii, zise Connor. Deşi, cine ştie? Folosea unul din aparatele acelea Canon minuscule...
— Cele care au în locul filmului o casetă miniaturală de tip video?
— Exact. Ar fi putut oare folosi imaginile luate atunci pentru retuşuri? întrebă Connor pe Theresa.
— Nu sunt prea sigură. Anumite detalii le puteau fi utile.
Connor dădu din cap în semn că înţelesese.
— Atunci, poate că la urma urmei chiar făcea fotografii. Oricum, e limpede că n-a fost decât un pretext ca să poată trece de cealaltă parte a benzii galbene.
— Aşa e, zise Theresa dând din cap.
— Cum de v-aţi dat seama? l-am întrebat pe Connor.
— Încearcă să-ţi aduci aminte clipele alea, spuse acesta.
Da, aşa a fost:
Stăteam faţă în faţă cu Ishigura când, deodată, Graham a întrebat, zbierând, ce se-ntâmplă.
Am privit înapoi peste umăr şi am zărit un japonez mic de statură cam la vreo zece metri dincolo de bandă: Era cu spatele

la mine şi făcea fotografii la locul crimei. Am remarcat că aparatul de fotografiat era foarte mic — îi încăpea în podul palmei.

— Îţi aduci aminte cum se deplasa? întrebă Connor. Se mişca într-un anume fel.

Am încercat să-mi amintesc, dar degeaba.

Graham se dusese până la banda galbenă şi strigase la el: "Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai voie acolo! Acesta este locul faptei. N-ai voie să faci fotografii".

După asta a început brambureala. Graham a continuat să strige la Tanaka, dar acesta şi-a văzut liniştit de treabă, mânuind aparatul de fotografiat şi continuând să stea cu spatele la noi. În ciuda răcnetelor lui Graham, Tanaka n-a procedat aşa cum ar fi făcut orice om normal — adică să se întoarcă cu faţa şi să treacă înapoi peste banda galbenă. Dimpotrivă, s-a apropiat de bandă, tot cu spatele la noi, a lăsat capul în jos şi a trecut pe sub ea... tot cu spatele.

Am spus cu voce tare:

— Nu s-a întors nici un moment cu faţa. A stat tot timpul numai cu spatele la noi.

— Te-ai prins. Ăsta e primul mister. De ce nu s-a întors cu faţa la noi? Acum cred că-ţi dai seama.

— Ce să-mi dau seama?

— N-a făcut altceva decât să parcurgă distanţa străbătută de fată şi de criminal cu spatele, astfel încât imaginea să fie preluată de camera de luat vederi. Înregistrarea acestei secvenţe le-ar fi permis să analizeze dispunerea umbrelor în cameră.

— Exact, aprobă Connor.

În acel moment, mi-am amintit că atunci când am protestat, Ishigura mi-a spus: "E angajatul nostru. Lucrează în corpul de pază al clădirii". "Dar e scandalos", am replicat eu. "N-are voie să fotografieze". "Dar avem şi noi dreptul la câteva fotografii", îmi zisese Ishigura.

Când am încheiat acest schimb de replici, mi-am dat seama că tipul dispăruse, strecurându-se prin grupul de persoane aflate lângă lift.

Dar avem şi noi dreptul la fotografii!

— La naiba, am spus cu voce tare. Deci Tanaka a întins-o, a coborât în camera de pază şi a înlocuit caseta pe care tocmai fusese înregistrat mersul lui cu spatele şi umbra pe care o

lăsase?

— Exact.

— Şi avea nevoie de caseta aceea ca să opereze schimbări pe casetele care înregistraseră crima?

— Corect.

Începusem în sfârşit să pricep.

— Dar acum, chiar dacă ne-am dat seama cum au falsificat înregistrările, raţionamentul nostru nu va fi luat în consideraţie de tribunal, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Theresa. Orice bun avocat vă va spune acelaşi lucru.

— Deci nu putem merge mai departe decât dacă o să facem rost de un martor care să certifice toate cele întâmplate. Ar fi putut fi Sakamura, dar din păcate e mort. Aşa că singura noastră şansă e să punem mâna pe domnul Tanaka.

— Nu cred că se mai poate, spuse Connor.

— De ce nu? Credeţi că-l ţin ascuns?

— Nu. Nu cred că mai e nevoie să facă asta. E foarte probabil că domnul Tanaka să fie mort la ora asta.

Capitolul 41

Connor se întoarse brusc spre Theresa şi o întrebă:

— Te pricepi la treaba asta?

— Da, spuse ea.

— Foarte bine?

— Aşa cred.

— Ne-a mai rămas foarte puţin timp. Ai să lucrezi cu Peter. Vezi ce poţi să faci cu caseta. *Gambatte:* străduieşte-te. Să n-ai grijă! Vei fi răsplătită cum se cuvine. Între timp, eu mă duc să dau câteva telefoane.

— Plecaţi? l-am întrebat.

— Da, am nevoie de maşina ta.

I-am dat cheile.

— Unde vă duceţi?

— Pui atâtea întrebări! Eşti mai rău ca o soacră.

— Întrebam şi eu aşa, am spus.

— Nu-ţi face griji. Trebuie să stau de vorbă cu câteva persoane. Se întoarse brusc şi dădu să plece.

— Dar de ce credeţi că Tanaka este mort? am strigat în urma

lui.

— Poate că nu e mort. O să mai discutăm despre asta când o să avem timp. Mai avem o mulţime de lucruri de tăcut până la patru, oră la care poate începe sfârşitul nostru. Îmi dau seama că eşti foarte surprins, *kohai,* şi nu înţelegi nimic. Ai încredere în intuiţia mea. În *chokkan,* cum îi spun japonezii. O.K.? Dacă ai probleme sau intervine ceva neprevăzut, sună-mă în maşină. Acum pune-te pe treabă cu domnişoara asta încântătoare. Noroc! *Urayamashii na!*

De data asta plecă de-a binelea. Auzirăm zgomotul produs de uşa trântită.

— A zis ceva în japoneză! Ce anume? am întrebat-o pe Theresa.

— A spus că te invidiază, zise ea zâmbind în întuneric. Hai la treabă!

Apăsă repede câteva butoane, unul după altul. Pe ecran apărură imaginile de la începutul casetei.

— Cum o să procedăm? am întrebat-o.

— Există trei modalităţi prin care poţi să-ţi dai seama dacă o casetă video a fost falsificată. În primul rând, după nuanţele şi petele care conturează obiectele în mişcare. Apoi, după liniile de umbră. Putem încerca să ne descurcăm cu aceste două elemente, numai că fac asta de două ore şi n-am ajuns prea departe.

— Iar a treia metodă?

— Elementele reflectate. Încă nu m-am ocupat de ele.

M-am uitat ca mâţa-n calendar.

— În mod normal, începu ea să-mi explice, elementele reflectate — RE — sunt un fel de imagini în imagini. Cum sa vă explic? Ca şi cum Sakamura ar părăsi încăperea, iar faţa i-ar rămâne reflectată în oglindă. Cu siguranţă că mai există şi alte surse de reflectare în camera aceea; să zicem o lampă pe birou, din crom, în care se poate răsfrânge imaginea, distorsionată e adevărat, a cuiva care trece prin dreptul ei. De asemenea, pereţii sălii de consiliu sunt de sticlă. Putem găsi şi acolo o formă de reflexie. Până şi un presse-papier aflat pe birou reflectă ceva. Dar şi o vază de flori, o cutie de plastic sau orice altceva care luceşte îndeajuns ca să reflecte o imagine.

O priveam pregătind casetele. Mâna sănătoasă i se mişca rapid de la un aparat le altul în timp ce vorbea. Mi se părea ciudat să stau lângă o femeie atât de frumoasă şi atât de puţin

conştientă de propria frumuseţe.

— În mai toate cazurile există ceva care să reflecte imaginea, îmi explică Theresa. Pe stradă există barele de protecţie ale maşinilor, asfaltul ud, geamurile caselor şi ale automobilelor. În casă există ramele tablourilor, oglinzile, sfeşnicele de argint, măsuţele cu picioare cromate. Întotdeauna e câte ceva.

— Doar n-or fi aranjat şi imaginile reflectate? am întrebat.

— Se poate, dacă au avut timp. Există acum nişte programe pe computer cu care se poate proiecta o imagine pe orice suprafaţă. Oricât de complicată sau de deformată ar fi ea. Dar asta cere timp. Aşa că hai să sperăm că n-au avut răgaz pentru asta.

Theresa porni caseta. Prima porţiune era întunecată. Apoi se contură Cheryl Austin în dreptul liftului.

— De ce faci asta? am întrebat-o deodată.

— La ce te referi?

— Mă refer la faptul că ne ajuţi, că ajuţi poliţia.

— Te miră, nu? Pentru că sunt japoneză? zise ea privindu-mă drept în ochi şi zâmbind... cu un zâmbet ciudat, amar. Nu-mi fac iluzii în privinţa japonezilor, continuă ea. Ştiu ce le poate pielea. Ştii unde e Sako?

— Nu.

— E un oraş, un orăşel mai bine spus, în nordul Japoniei, în insula Hokkaido. De fapt e un orăşel de provincie, unde se află o bază aeriană americană. Acolo m-am născut eu. Tata era *kokujin,* iar de meserie era mecanic. Ştii ce înseamnă *kokujin? Niguro.* Adică negru. Mama lucra într-o patiserie unde obişnuiau să vină cei de la bază. Aşa s-au căsătorit; dar când aveam numai doi ani, tata a murit într-un accident. De pe urma lui, mama a primit o pensie modestă de văduvă, aşa că aveam ceva bani. Dar bunicul i-i lua mamei aproape pe toţi şi spunea întruna că nu poate să mă sufere; zicea că sunt *ainoko* şi *niguro.* Nu erau cuvinte prea frumoase. Dar mama se încăpăţâna să rămânem acolo, să rămânem în Japonia. Aşa că mi-am petrecut copilăria la Sako. Ei bine... acolo...

Simţeam amărăciunea din glasul ei.

— Ştii ce înseamnă *burakumini* continuă ea. Nu ştii? Mă miră. În Japonia, aşa zisa ţară a oamenilor egali, nimeni nu vorbeşte de *burakumin.* Dar înainte de căsătorie, familia tânărului verifică istoria familiei miresei ca să se asigure că nu

există nici un *burakumin* în trecutul lor. Şi familia miresei face acelaşi lucru. Dacă apare vreo suspiciune, căsătoria nu mai are loc. În japonia *burakumin*-ii sunt consideraţi pleava societăţii. Japonezii se feresc de ei ca de nişte leproşi. *Burakurnin*-i sunt descendenţi ai tăbăcarilor, meserie pe care budismul o consideră spurcată.

— Înţeleg.

— Eu nu eram nici măcar o *burakumin,* pentru că eram ciungă. Pentru japonezi, infirmitatea fizică e o mare ruşine. Nu-i o dramă sau o povară — e o *ruşine.* Diformitatea înseamnă, în concepţia lor, că ai făcut ceva rău într-o viaţă anterioară. Eşti considerat ruşinea familiei şi a comunităţii în care trăieşti. Oamenii din jurul tău îţi doresc moartea. Şi dacă mai eşti pe deasupra şi pe jumătate negru, plodul unui american cu nasul turtit...

Dădu din cap cu amărăciune şi adăugă:

— Nici copiii nu erau mai omenoşi. În plus Sako era un orăşel de provincie ai cărui locuitori aveau o mentalitate înapoiată. Aşa că sunt fericită că mă aflu aici, spuse ea nedezlipindu-şi ochii de pe ecran. Voi, americanii, nici nu vă daţi seama în ce rai trăiţi. Nu realizaţi libertatea de care vă bucuraţi, fericirea care vă e la îndemână, liniştea sufletească. Voi nu vă puteţi imagina cât de aspră e viaţa în Japonia dacă eşti un paria. Eu am trăit toate astea pe pielea mea. Aşa că numi pasă dacă le provoc japonezilor puţină suferinţă... cu mâna mea cea *sănătoasă.*

Îşi întoarse privirea spre mine. Ochii îi scânteiau cu duritate. Emoţia îi transformase faţa într-o mască.

— Mulţumit de răspuns, domnule locotenent?

— Da, am zis. Mulţumit.

— Când am venit în America, am ştiut că americanii nu-i pot înghiţi pe japonezi, dar nu mi-a păsat. Să lăsăm asta acum. Priveşte cu atenţie cele două ecrane de sus. Eu voi urmări imaginile de pe al treilea. Uită-te cu grijă după obiectele care ar putea reflecta imaginea. Fii foarte atent. Gata, i-am dat drumul.

Capitolul 42

Mă uitam încordat la monitoarele lucind în întuneric: Theresa Asakuma avea resentimentele ei faţă de japonezi, dar

nici eu nu-i iubeam prea mult. Incidentul cu Weasel Wilhelm mă înfuriase la culme. În mine, mânia şi frica se contopiseră. Îmi revenea obsesiv în minte o frază: *"Nu credeţi că luând în consideraţie aceste circumstanţe, tribunalul a făcut o greşeală încredinţându-vă fetiţa?"*

Nu eu dorisem să mi se încredinţeze copilul. În vâltoarea aceea provocată de divorţ şi de mutarea Laurenei, cu împachetarea lucrurilor, asta-i a ta, asta-i a mea, în situaţia aceea, ultimul lucru pe care-l doream era să mi se dea în grijă un bebeluş abia trecut de şapte luni Shelly de-abia începuse să meargă de-a buşilea prin sufragerie strigând: "mama-mama". Acesta a fost primul cuvânt pe care l-a rostit. Dar Lauren a fugit de datoria ei de mamă. Repeta întruna:

— N-aş putea să mă descurc cu un copil, Peter. Pur şi simplu n-aş putea să mă descurc.

Aşa că am acceptat să mă ocup de copil. Ce altceva aş fi putut să fac?

De atunci au trecut doi ani. Duceam o altfel de viaţă. Aveam altă slujbă, aveam mai mult timp liber. Era fetiţa mea acum şi la gândul că ar trebui să renunţ la ea, simţeam cum mi se răsuceşte un cuţit în stomac.

"Nu credeţi că luând în consideraţie aceste circumstanţe..."

Pe monitor o vedeam pe Cheryl Austin, cum stătea în întuneric aşteptându-şi iubitul. Am observat cu atenţie felul în care cerceta camera cu privirea.

"... *Tribunalul a făcut o greşeală..."*

"Nu!" mi-am spus în sinea mea, "tribunalul n-a făcut nici o greşeală". Lauren nu s-ar fi descurcat cu copilul şi nu va fi nicicând în stare să o facă. Aproape de fiecare dată când trebuia să ia fetiţa, o întindea în week-end. Era mult prea ocupată, ca să-şi vadă propria fiică. Odată, la sfârşitul unui week-end pe care Michelle îl petrecuse cu ea, când mi-a adus-o înapoi, fetiţa plângea fără oprire.

— Nu-mi dau seama de ce plânge, îmi spuse Lauren.

Am controlat-o. Avea chiloţeii uzi şi făcuse rană. Michelle face întotdeauna rană când face pipi pe ea şi chiloţeii nu sunt schimbaţi imediat, iar Lauren nu-i schimbase mai de loc în timpul week-end-ului. Aşa că am schimbat-o şi spre stupoarea mea am observat că avea urme de rahat pe ea. Lauren nu era nici măcar în stare să-şi şteargă la fund copilul.

"Nu credeţi că tribunalul a făcut o greşeală?" Nu, nu

credeam.

"*Ţinând cont de circumstanţe nu credeţi că:..*"

— La naiba, am strigat.

Theresa apăsă pe buton şi imaginea îngheţă pe toate monitoarele din jurul nostru.

— Ce este? mă întrebă ea. Ce-ai văzut?

— Nimic.

Mă privi cu atenţie.

— Îmi pare rău. Mă gândeam la altceva.

— Nu-i nimic, spuse şi porni din nou caseta.

Pe toate monitoarele, bărbatul o îmbrăţişa pe Cheryl Austin. Imaginile provenite de la diferitele camere de luat vederi se contopeau în mod ciudat. Era ca şi cum am fi urmărit acţiunea din mai multe unghiuri în acelaşi timp — din faţă şi din spate, de sus şi din lături. Imaginea semăna cu o schiţă arhitectonică în mişcare. Ţi se făcea pielea de găină privind.

Cele două monitoare pe care le aveam sub observaţie ofereau imagini luate din capătul îndepărtat al camerei şi de undeva de foarte de sus, al doilea ecran oferind o imagine aproape verticală asupra a ceea ce se întâmpla. Pe unul din monitoare, Cheryl şi iubitul ei se vedeau mici de tot, iar pe celălalt li se zărea doar creştetul capului. Cu toate astea, continuam să privesc.

Lângă mine, Theresa Asakuma respira uşor, ritmic. M-am uitat o clipă la ea.

— Fii atent!

Mi-am întors privirea la monitoare.

Amanţii se sărutau pătimaş. Cheryl se lungise pe un birou iar bărbatul se afla deasupra ei. Pe unul din monitoare puteam vedea faţa lui Cheryl aşa cum stătea culcată pe spate cu privirea aţintită spre camera de luat vederi. Lângă ea, pe birou, se afla o fotografie înrămată.

— Stop, am spus.

Theresa opri caseta.

— Ce e? întrebă ea.

— Uite, i-am spus arătând cu degetul fotografia înrămată de pe birou, aflată cu geamul în sus.

În geam se contura capul bărbatului, aplecat deasupra lui Cheryl. Era foarte întuneric şi de aceea trăsăturile nu i se distingeau.

— N-ai putea să măreşti imaginea? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Să-ncercăm.

Mâna i se mişca rapid deasupra butoanelor, abia atingându-le.

— Imaginea video este digitală, spuse ea. Acum am introdus-o în computer. Să vedem ce iese.

Imaginea începu să pâlpâie, mărindu-se din ce în ce mai mult, în timp ce se focaliza pe fotografia înrămată. Trecu peste faţa lui Cheryl, care îşi lăsase capul pe spate cuprinsă de extaz. Imaginea era atât de mare încât i se vedeau până şi porii de pe faţă. Apoi lăsă în urmă umărul fetei şi se stabili pe fotografie. Cu cât creştea, imaginea devenea tot mai neclară. Începuse să se descompună într-o mulţime de puncte mici, negre, ca atunci când îţi apropii prea mult de ochi o fotografie de ziar. Apoi începură şi punctele să se mărească, se transformară în dungi, ca mai târziu să devină pătrăţele gri şi să se schimbe iar în ceva nedefinit.

— Crezi c-o să meargă?

— Nu prea. Dar se vede totuşi rama fotografiei şi figura bărbatului reflectată în geam, răspunse Theresa.

M-am bucurat că măcar ea era în stare să distingă ceva; eu nu puteam.

— Să încerc mai multă claritate, spuse şi apăsă pe câteva butoane.

Imaginea pâlpâi, dispăru şi apăru din nou. Era tot neclară, dar reuşeam totuşi să disting rama fotografiei şi liniile de contur ale capului bărbatului.

— Mai încearcă, am zis.

— Perfect, făcu Theresa după ce învârtise câteva butoane. Acum să umblăm puţin la nuanţele de gri...

Figura oglindită în geamul fotografiei începu să se mărească, dar tremura în toate direcţiile. La naiba! Cu cât se mărea mai mult, devenea şi mai neclară. Ochii tipului se uniseră într-o pată mare, neagră — era imposibil să-i distingi trăsăturile. Puteam doar să-mi dau seama că avea ochii deschişi şi gura distorsionată de patimă sau de ură — nu puteam fi sigur.

— Ţi se pare o figură de japonez?

Theresa clătină din cap.

— Nu pot să-mi dau seama, nu se distinge nici un detaliu.

— Şi nu poţi să faci ceva? Să scoţi în relief detaliile figurii?

— Nu cred că mai scoatem ceva de aici. Mai bine mergem mai departe.

Imaginile se retrăseseră la dimensiunea normală şi începură din nou să se deruleze. Cheryl tocmai îl împinsese pe bărbat de pe ea. Îi înfipsese mâinile în piept. Faţa individului dispăru din geamul fotografiei. Se despărţiră, iar ea, ca să-şi arate nemulţumirea, îi dădu brânci în câteva rânduri. Părea mânioasă. Acum că văzusem faţa reflectată în geamul fotografiei, mă întrebam dacă nu cumva o înspăimântase expresia de pe figura lui. Cine ştie?

Amanţii stăteau în mijlocul încăperii pustii, căutând parcă un loc anume. Cheryl privi de jur împrejur şi arătă cu mâna spre sala consiliului de administraţie. El păru de acord.

Se sărutară şi se îmbrăţişară din nou. Îmi făcea impresia că erau obişnuiţi cu jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica.

Şi Theresa păru să se gândească la acelaşi lucru, căci spuse:

— Tipa îl cunoaşte.

— Da. Aşa se pare.

Continuând să se sărute, cuplul se îndreptă spre sala de consiliu. Din momentul acesta, imaginea de pe monitoarele pe care le urmăream eu nu-mi prea mai era de folos. Camera de luat vederi prezenta o vedere de ansamblu a întregii încăperi, iar feţele celor doi erau minuscule. Treceau acum printre birouri îndreptându-se spre...

— Stop, am strigat. Ce-i asta?

Theresa derulă încet înapoi, cadru cu cadru.

— Aici, am spus arătând spre ecran. Vezi? Ce-i asta?

În timp ce cuplul se deplasa de-a lungul camerei, în cadru apăru imaginea unei stampe japoneze agăţată pe peretele de lângă lift. Stampa era înrămată şi acoperită cu un geam. Pentru o secundă, o licărire de lumină apăruse pe stampă. Asta îmi atrăsese atenţia.

O licărire de lumină — doar atât.

Theresa se încruntă.

— Nu e o imagine reflectată a celor doi, spuse ea.

— Nu, nu cred.

— Hai să ne lămurim.

Începu să mărească din nou imaginea. Stampa creştea, devenind tot mai neclară. Licărirea îşi spori suprafaţa. Părea ruptă în două fragmente. Într-un colţ o pată difuză de lumină. Dincolo, o fantă luminoasă brăzdând aproape tot cadrul.

— Să mai încercăm, spuse Theresa.

Începu să deruleze încet, cadru cu cadru, înainte şi înapoi. Într-un cadru, fanta luminoasă lipsea. În următorul era prezentă. Apoi fâşia luminoasă persistă în următoarele zece cadre, după care dispăru definitiv. Pata difuză de lumină din colţ era însă tot acolo.

— Hmmm, făcu Theresa.

Focaliză imaginea pe această pată luminoasă. Cu cât imaginea se mărea, pata se transforma, se dezintegra, până ajunsese să semene cu o aglomeraţie de stele din hărţile de astronomie. Atât doar că păreau să aibă un soi de organizare intimă. La un moment dat, mi-au lăsat impresia că aveau forma literei X. I-am spus asta Theresei.

— Da, ai dreptate, spuse aceasta. Să încerc să dau mai multă claritate imaginii.

Şi a reuşit. Computerele acelea erau minunate. Aglomeraţia luminoasă începu încet, încet să prindă formă..

Acum arăta ca. o înşiruire de cifre romane.

XI

— Ce naiba-i asta? am făcut eu.

Theresa continuă să apese pe butoanele computerelor.

— Par a fi nişte cifre romane, fu şi ea de părere. Da, e vorba de nişte cifre romane.

TIXE

Şi se strădui în continuare să mărească imaginea.

De data aceasta se clarifică. Pe ecran apărură literele:

TIXE

— Aha, zise Theresa. E reflectarea însemnului de deasupra unei uşi — EXIT. Cred că există o ieşire la capătul celălalt al holului vis-à-vis de lifturi, nu-i aşa?

— Da, am răspuns.

— Literele sunt reflectate în geamul care acoperă stampa. Asta era, deci, spuse ea derulând puţin. Dar ce-o fi cu fâşia asta verticală de lumină? făcu ea mirată. E foarte interesant. Vedeţi? Apare-dispare, mai zise derulând de câteva ori înainte şi înapoi.

Deodată m-am dumirit.

— Acolo, în capătul holului, se află o ieşire în caz de incendiu, de unde coboară nişte scări, am spus. Lumina de pe scară se reflectă probabil în geamul stampei, în momentul în care uşa se deschide şi se închide.

— Vreţi să spuneţi că a intrat cineva în încăpere? întrebă ea. Pe uşa aceea?

— Exact, am spus.

— Interesant. Ia să-ncercăm să aflăm cine e.

Derulă caseta înainte. Imaginea, mărită la maximum, se descompuse, până ce pe ecran apărură purici mici, gri care săreau în toate direcţiile ca nişte focuri de artificii. Era ca şi cum imaginea mare se descompunea în imagini mici, mici de tot, independente unele de altele, care ţopăiau haotic. Era obositor să priveşti. Ochii începură să-mi lăcrimeze.

— Fir-ar...! am exclamat luându-mi ochii de pe ecran.

— Gata, gata. Am terminat. Aici. Fiţi atent.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre monitor, unde imaginea era oprită. Nu vedeam nimic altceva decât nişte punctuleţe albe şi negre care alcătuiau parcă o formă, dar nu puteam să-mi dau seama ce era. Îmi amintea de ecografiile pe care le făcuse Lauren atunci când era însărcinată. "Uitaţi capul copilului aici, iar aici e stomacul şi...", spunea doctorul atunci. Dar mie îmi era imposibil să disting ceva. Era pur şi simplu o abstracţiune. Un copil în pântecele mamei. "Vedeţi?", spunea doctorul atunci: "Mişcă degetele. Şi uite cum îi bate inima". Asta fusesem în stare să disting. Vedeam cum îi bate inimioara şi observam şi coastele care erau încă în formare.

"Nu credeţi că luând în consideraţie circumstanţele...!"

— Vedeţi, spuse Theresa. Uitaţi-i umărul. Uitaţi-i şi conturul capului. Acum se apropie. Vedeţi cum silueta devine din ce în ce mai mare? S-a oprit. Priveşte în jur. E precaut tipul. Îi vedeţi acum profilul, nasul? Gata, s-a întors. Vedeţi? Ştiu că e dificil, dar încercaţi să vă concentraţi. Priviţi cu atenţie. Acum se uită la cei doi. Iată cum îi urmăreşte cu privirea.

Deodată am început să disting. Bucăţelele acelea de imagini începură să se contopească şi să prindă contur. Am zărit în sfârşit silueta unui bărbat în capătul dinspre scara de incendiu. Îi urmărea cu atenţie pe cei doi care, în capătul opus al încăperii, se sărutau pătimaş fără să-i observe prezenţa.

Deci cineva îi urmărea! Am simţit cum mi se face pielea de

găină.
— Poţi să-i distingi trăsăturile? am întrebat-o pe Theresa.
Aceasta scutură din cap.
— Nu, e imposibil. Au şi aparatele astea o limită. Nu pot face mai mult de-atât, spuse ea.
— Atunci, hai să mergem mai departe, am zis.

Theresa retrase imaginea la parametrii de vizionare curentă.
În momentul în care am revenit la mărimea şi viteza normală, cei doi se sărutau cu înflăcărare, continuând să se îndrepte spre sala de consiliu.
— Deci în clipa asta sunt urmăriţi, spuse Theresa. Interesant. Ce hram purta tipa asta?
— Cred că termenul potrivit este *torigaru onnai,* am zis.
— Adică *"are o pasăre uşoară"?* Nu înţeleg. *Tori* şi mai cum ai spus?
— N-are importanţă. Voiam să spun că era o stricată.
— Bărbaţii spun întotdeauna aşa, zise Theresa cu reproş. După părerea mea, fata îl iubeşte, dar nu e-n apele ei.
Amanţii se apropiau acum de sala de consiliu. Deodată, Cheryl începu să se zbată, încercând să se elibereze din braţele bărbatului.
— Dacă-l iubeşte, aşa cum spui tu, are un mod tare ciudat de comportare, am spus.
— Simte că ceva nu e în regulă.
— Cum aşa?
— Nu ştiu. Poate că aude ceva. Poate a simţit prezenţa celuilalt. Nu sunt sigură.
Oricare ar fi fost motivul, Cheryl începu să se zbată în braţele iubitului ei tot mai tare. Bărbatul o cuprinsese acum cu amândouă braţele în jurul taliei şi aproape că o ţâra după el spre sala de consiliu. Cheryl se mai zvârcoli o dată, atunci când se aflau în pragul uşii, apoi bărbatul încercă să o tragă înăuntru.
— Poate scoatem ceva de aici, zise Theresa, şi opri imaginea.
Toţi pereţii sălii de consiliu erau de sticlă. Prin cei care dădeau în afară pătrundeau luminile oraşului. Pereţii dinspre hol rămâneau însă ca nişte oglinzi negre unde se reflecta imaginea celor doi luptându-se.
Theresa derulă înainte cadru cu cadru, căutând o imagine care ne-ar fi putut ajuta. Din când în când, mărea imaginea şi îi

dădea mai multă claritate. Era greu. Cei doi se mişcau repede şi uneori imaginea se înceţoşa. Şi mai era şi lumina zgârie-norilor de-afară care obtura imagini de altfel destul de clare.

Eram urmăriţi de ghinion.

Treaba mergea prea încet.

Theresa oprea caseta, mărea imaginea şi încerca s-o focalizeze pe un detaliu care ne-ar fi putut fi de folos. Renunţa. Derula din nou înainte. Oprea din nou. În cele din urmă, oftă şi spuse:

— Nu merge. Geamurile astea mă scot din sărite.

— Nu-i nimic, am zis. Lasă caseta să curgă.

Acum o vedeam pe Cheryl cum se agaţă de tocul uşii, refuzând să intre în sala de consiliu. În cele din urmă, bărbatul reuşi s-o împingă în încăpere; ea se trase puţin înapoi cu o expresie de groază pe faţă şi mâna îi ţâşni ca şi cum ar fi vrut să-l pălmuiască. În momentul acela, poşeta zbură în aer. Apoi i-am văzut în interiorul camerei: două siluete mişcându-se foarte repede, învârtindu-se...

Bărbatul o întinse pe masă şi faţa lui Cheryl apăru pe ecran, filmată de camera de luat vederi din tavan. Pe lemnul negru al mesei, părul ei blond, tăiat scurt, forma un contrast izbitor. Îşi schimbă din nou atitudinea, devenind supusă şi încetând să se mai zbată. Părea că e în aşteptare, că e aţâţată. Semăna cu un animal la pândă. Şi-a trecut limba peste buze, stând cu ochii aţintiţi asupra bărbatului care acum se întinsese peste ea şi-i ridicase fusta până mai sus de coapse.

Deodată Cheryl a zâmbit, apoi s-a îmbufnat, apoi i-a susurat ceva la ureche.

El i-a scos chiloţii. Cu o mişcare precipitată.

Ea i-a zâmbit din nou. Era un surâs nelămurit care trăda şi chemare şi refuz.

Cheryl părea aţâţată de propria ei frică.

Mâinile lui începură să-i mângâie gâtul.

Capitolul 43

În bezna laboratorului, cu scrâşnetul patinelor deasupra noastră, am urmărit actul final de nenumărate ori. Împreunarea lor violentă. Apărea pe toate cele cinci monitoare, filmată din unghiuri diferite. Cheryl îşi încolăci picioarele albe în jurul

bărbatului, ridicându-le până aproape de umerii lui, în timp ce el îşi căuta cu înfrigurare fermoarul pantalonilor. După ce-am revăzut scena de mai multe ori, am observat câteva amănunte pe care nu le remarcasem până atunci. Era ciudat modul în care se culcase docilă pe masă, după cum ciudat era şi felul în care îşi depărtase picioarele. Mi s-a părut straniu şi modul în care şi-a arcuit corpul în momentul în care el a pătruns-o; la fel de stranie mi s-a şi părut expresia de pe faţa ei, modul în care şi-a transformat zâmbetul — un zâmbet lucid şi rece de pisică vicleană. M-a şocat schimbarea survenită din nou în atitudinea ei — îl mângâia pe spate şoptindu-i ceva la ureche, după care începu brusc să se zbată. Fulgere de mânie îi ţâşniră din ochi şi-l plesni din nou peste faţă. Dar după câteva clipe începu să slăbească lupta — se întâmplase ceva. Ochii i se bulbucară şi pe faţă îi apăru o expresie disperată. Mâinile i se încleştară cu putere pe braţele bărbatului, îi ridică mânecile şi brăţara acestuia de pe mâna stângă licări pentru o clipă. La fel şi ceasul de la mâna ei. Apoi braţul îi căzu inert cu palma deschisă — cinci degete albe pe lemnul negru al mesei. Urmă un spasm, degetele se mai mişcară o dată şi-apoi rămaseră inerte.

În cele din urmă, cu greu, tipul începu să-şi dea seama că se întâmplase ceva. Rămase nemişcat pentru o clipă, apoi îi cuprinse capul în mâini şi începu să-l zgâlţâie, încercând parcă s-o trezească. Până la urmă, se ridică de pe trupul fetei. Cu toate că nu-i vedeam chipul, simţeam groaza care-l cuprinsese. Rămase din nou nemişcat, de parcă era în transă. Rătăci prin cameră aiurea, fără nici un scop, împleticindu-se. O lua când într-o direcţie când în alta, străduindu-se să se adune, să hotărască ce-i de făcut.

De fiecare dată când revedeam scena, mă copleşeau alte sentimente. La început eram încordat, aveam o senzaţie ciudată, un fel de pornire erotică. Apoi am început să mă detaşez, să privesc totul la rece. Trupurile îşi pierduseră identitatea umană, erau pur şi simplu nişte abstracţii, nişte elemente de decor, care se mişcau în bezna încăperii.

— Fata asta e bolnavă, zise Theresa.

— Aşa se pare, am spus.

— Nu e o victimă.

— Tot ce se poate.

Am derulat şi am privit scena de la început. Dar mi-am dat seama că nu mai avea nici un rost să insistăm, aşa încât i-am

spus Theresei:

— Hai să mergem mai departe.

Urmăream caseta până la un anumit punct, după care derulam înapoi şi priveam din nou aceeaşi scenă de nenumărate ori. Când, după această operaţie repetată, am trecut în sfârşit la altă secvenţă, a intervenit ceva important. Bărbatul s-a oprit din mers privind încordat într-o parte, ca şi cum ar fi văzut sau auzit ceva.

— O fi celălalt tip? am spus.

— Probabil, răspunse Theresa şi arătă spre monitoare. Aceasta este porţiunea de casetă unde vă spuneam că umbrele nu se potrivesc cu siluetele. Acum ştiu de ce.

— A fost şters ceva, nu? am întrebat-o.

Derula înapoi fără să-mi răspundă. Pe unul din monitoarele laterale l-am observat pe bărbat privind ieşirea de incendiu. Era evident că văzuse pe cineva. Dar nu părea speriat şi nici nu arăta ca un vinovat prins asupra faptului.

Theresa mări imaginea, dar tipul nostru rămase o simplă siluetă întunecată.

— Priviţi cu atenţie linia maxilarului. Vedeţi? Maxilarul se mişcă. Asta înseamnă că vorbeşte.

— Vorbeşte? Vorbeşte oare cu celălalt?

— Da. Sau poate că vorbeşte de unul singur Dar e sigur că priveşte în direcţia scărilor. Observaţi cum s-a schimbat? Parcă a prins vlagă deodată.

Bărbatul începu să se mişte cu mai multă siguranţă prin cameră, având parcă un scop anume. Mi-am amintit cât de confuză mi se păruse scena aceasta cu o seară înainte când vizionasem caseta la departament. Dar acum, privită din cinci unghiuri diferite, totul părea teribil de clar. Îi puteam descifra fiecare mişcare, fiecare gest. Tipul ridică de jos chiloţii lui Cheryl. Apoi se aplecă asupra ei şi-i scoase ceasul.

— Hopaa, am făcut eu. I-a luat ceasul.

N-ar fi avut decât un singur motiv să facă asta: probabil că acel ceas avea ceva gravat pe el. Bărbatul băgă chiloţii şi ceasul în buzunarul de la sacou şi se pregăti să părăsească încăperea. Theresa opri imaginea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Uitaţi-vă aici, zise ea arătându-mi unul dintre monitoare

Era vorba de un plan general care înfăţişa sala de consiliu văzută lateral dinspre hol. Zăream atât trupul fetei zăcând pe masă, cât şi silueta întunecată a bărbatului.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Priviţi aici, făcu Theresa cu degetul întors spre monitor. Au uitat să şteargă asta.

Avea dreptate. În colţul ecranului am zărit o formă. La început ca o nălucă. Apoi unghiul de filmare şi lumina ne-au venit în ajutor — era un bărbat. *Al treilea.* Era o a treia persoană în încăpere.

Înaintase şi se afla acum în mijlocul holului, privind înspre ucigaş. Imaginea lui se reflecta într-unul din pereţii de sticlă, dar era numai o umbră. Nu se distingea nici o trăsătură — nimic.

— Ai putea să scoţi ceva de aici? am întrebat-o pe Theresa.

— Am să încerc, zise ea.

Începu să mărească imaginea. Apăsă pe câteva butoane şi aceasta începu să se descompună. Încercă să-i dea mai multă claritate şi contrast. Începu să pâlpâie, ecranul se întunecă şi în cele din urmă imaginea se pierdu cu totul. Theresa o micşoră la loc şi o reconstitui. Apoi începu din nou să o mărească, ceva mai lent însă. Eram nerăbdător să văd ce avea să iasă. Da, în cele din urmă a reuşit să fixeze imaginea. Dar figura tot nu se distingea.

— Încerc să dau înapoi, zise Theresa.

Cadru după cadru, imaginea se derulă încet înapoi. Figura bărbatului era când aproape vizibilă, când întunecată.

Până la urmă, trăsăturile celei de-a treia persoane se distinseră cu claritate pe ecran.

— Nu se poate! La naiba! am izbucnit.

— Îl cunoaşteţi? mă întrebă Theresa.

— Da, am răspuns. Este Eddie Sakamura.

Capitolul 44

Începusem să progresăm. Nu mai încăpea nici o îndoială că japonezii interveniseră în înregistrarea de pe casetă şi schimbaseră identitatea criminalului. Îl urmăririm pe ucigaş cum părăsea încăperea şi se îndrepta spre ieşirea de incendiu, privind cu regret la fata moartă.

— Dar cum au putut schimba figura criminalului doar în câteva ore? am întrebat-o pe Theresa.

— Au aparatură foarte sofisticată pentru cartografierea imaginii, răspunse ea. E, de departe, cea mai avansată din lume. Japonezii devin tot mai buni în materie de software. În curând vor depăşi America, aşa cum au făcut şi cu computerele.

— Deci au izbutit să facă modificarea folosindu-se de tehnica soft?

— Chiar şi cu cea mai bună tehnică de programare era destul de riscant. Iar japonezilor nu le place să rişte. Bănuiesc, deci, că n-a fost o treabă prea greu de făcut. În primul rând, cea mai mare parte a înregistrării îi prezintă pe cei doi sărutându-se, deci faţa bărbatului nu se vede. Iar atunci când apare singur, e întuneric şi nu-i poţi distinge figura. Aşa că treaba n-a fost prea grea şi nici n-a luat prea mult timp. Cred că s-au gândit mult până să le vină ideea asta cu schimbarea identităţii criminalului, tocmai pentru faptul că nu prea aveau ce schimba, decât... Iată-l. Trece prin faţa oglinzii.

În oglindă apăru figura lui Eddie Sakamura. Se sprijinea cu mâna de zid şi i-am putut observa cicatricea.

— Vedeţi, spuse Theresa, numai aici trebuiau să intervină, restul era O.K. Au avut un noroc chior şi-au profitat de el. Aşa cred c-a fost.

Pe monitoare, Eddie Sakamura trecuse de oglindă şi intrase în porţiunea mai întunecată a holului. Theresa derulă înapoi şi spuse:

— Hai să ne mai uităm o dată.

Pe ecran apăru un stop-cadru cu figura lui Eddie reflectată în oglindă. Theresa începu s-o mărească, iar imaginea începu să se fărâmiţeze. Era ca un joc abstract de suprafeţe.

— Aha, făcu Theresa. Se vede clar aici. Observaţi pixelii? Vedeţi câtă regularitate? Asta e un indiciu că imaginea a fost falsificată. Uitaţi cum a fost retuşată partea de sus a obrazului. Vedeţi pata aceasta întunecată de sub ochi? În mod normal, la graniţa dintre două nuanţe apare o iregularitate. Aici, a fost ştearsă. Şi retuşată. Ia să vedem dacă...

Imaginea se deplasă puţin într-o parte.

— ... Da. Şi-aici la fel.

Mări şi mai mult imaginea. Nu-mi dădeam seama ce reprezenta forma de pe ecran.

— Ce-i asta?

— Mâna dreaptă a tipului. Zona unde se află cicatricea, mai bine zis. Vedeţi, cicatricea a fost adăugată, nu exista în realitate.

Nu vedeam nimic, dar am crezut-o pe cuvânt.

— Atunci cine-o fi criminalul?

— O să fie greu să descoperim, zise Theresa clătinând din cap. Am cercetat toate imaginile reflectate şi n-am descoperit absolut nimic. Mai e o posibilitate la care nu am recurs pentru că e cea mai simplă dintre toate, dar cea mai puţin relevantă. E vorba de detaliile din umbră. Numai că acestea sunt cel mai uşor de retuşat.

— Detalii din umbră?

— Da. Putem mări imaginea în zonele mai întunecate în umbre şi la siluete. Ar fi o şansă să dăm de o porţiune mai luminoasă, unde putem detecta o figură cu trăsături vizibile. Să încercăm şi asta, mai spuse, dar se vedea că nu era prea entuziasmată de idee.

— Crezi că n-o să meargă? am întrebat-o.

— Cam aşa ceva, zise ridicând din umeri. Dar n-avem nimic de pierdut dacă încercăm. E singurul procedeu la care n-am recurs.

— E-n ordine, am spus. Hai s-o facem şi pe-asta.

Începu să deruleze înapoi. Eddie Sakamura parcurse cu spatele drumul spre sala de consiliu, trecând pe lângă oglindă.

— Stai puţin, am zis. Dar ce se întâmplă după ce trece de oglindă? Nici nu ne-am uitat mai departe.

— M-am uitat eu înainte. Trece printr-o porţiune unde tavanul e mai lăsat şi apoi se îndreaptă spre scara de incendiu.

— Vreau să văd şi eu.

— Foarte bine, spuse Theresa.

Derulă înainte. De data aceasta, Eddie Sakamura se îndreptă cu paşi iuţi spre ieşire. Figura îi apăru în oglindă pentru o secundă. Cu cât vedeam mai mult scena aceasta, cu atât îmi dădeam seama că era contrafăcută. Mi se părea chiar că-i încetiniseră mersul intenţionat, ca să avem timp să-i vedem figura în oglindă. Au vrut să ne "ajute" să identificăm criminalul.

Acum ucigaşul trecea printr-o porţiune mai întunecată a holului, îndreptându-se spre scară, care se afla undeva după colţ, în afara obiectivului camerelor de luat vederi. Capătul celălalt al holului era luminat, aşa că am putut zări silueta, dar fără a remarca nici un detaliu.

— Nu, nu, zise Theresa. Am vizionat partea asta şi nu-i nimic

interesant. Silueta e prea întunecată — *kurohbo.* Aşa obişnuiau să-mi spună mie japonezii, adică negresă.

— Dar parcă spuneai că poţi capta detaliul ascuns.

— Da, pot, dar nu pe porţiunea asta. Oricum, aici banda a fost retuşată zdravăn. Au făcut-o serios, căci s-au aşteptat să cercetăm mai amănunţit momentul când trece pe lângă oglindă. Ştiau că avem şi noi aparatură microscopică şi o să descompunem în pixeli cadru cu cadru. Sunt sigură, deci, că au pus la punct fiecare element, până în cel mai mic amănunt. Şi că au întunecat suficient umbrele.

— O.K., dar chiar aşa...

— Hei, strigă deodată. Ce-i asta?!

Apăsă pe un buton şi imaginea îngheţă pe ecran. Se vedea silueta criminalului profilată pe zidul de lângă scara de incendiu.

— Ce e? Nu-i decât o siluetă.

— Da, dar ceva e în neregulă, spuse şi derulă încet înapoi.

— *Machigai no umi oshete kudasaii,* am spus în timp ce priveam pe ecran.

Era o frază pe care o învăţasem la una din primele mele lecţii de japoneză.

— Ar trebui să vă învăţ ceva japoneză, domnule locotenent, spuse Theresa şi, deşi era întuneric, am văzut că zâmbea. Vrei să ştiţi dacă au făcut o eroare aici?

— Exact.

— Atunci trebuia să spuneţi *umu,* nu *umi. Umi* înseamnă ocean. *Umu* e un cuvânt interogativ la care se răspunde prin da sau nu. Răspunsul este da. Cred într-adevăr că aici le-a scăpat ceva.

Continuă să deruleze, până când silueta criminalului deveni din ce în ce mai mare.

— Oh, făcu ea surprinsă. Chiar au făcut o eroare. Nu-mi vine să cred. Vedeţi acum despre ce e vorba?

— Nu, am răspuns.

Mai derulă o dată înainte pentru mine. De data asta am privit mai atent silueta mergând.

— Nici acum nu vedeţi?

— Nu, îmi pare rău.

Începu să se enerveze.

— Fii atent. Priviţi la umăr. Priviţi umărul tipului. Uitaţi cum se ridică şi se lasă umărul la fiecare pas pe care-l face. Fiţi atent

la ritm şi deodată... Aci! Vedeţi acum?

— Da. Exact, mi-a picat fisa în cele din urmă. Conturul umărului pare să "sară". Umărul e mai mare acum.

— Da, asta e. Ăsta-i cuvântul: "sare". Destul de mult — cât să fie vizibil, domnule locotenent, zise ea apăsând nişte butoane. Au încercat ei să facă ceva aici, dar nu s-au strădui prea mult. Se vede destul de clar.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că-i doare-n cot de noi, zise ea.

Părea furioasă şi nu-mi dădeam seama de ce. Aşa că am întrebat-o.

— Mă scoate din sărite chestia asta, spuse ea. Sunt nervoasă pentru că au făcut o greşeală atât de evidentă. Credeau că n-o să observăm, că nu suntem destul de isteţi ca să ne prindem, pentru că nu suntem *japonezi* ca ei.

— Dar...

— La naiba! Îi urăsc! Ah, cât îi urăsc! spuse ea focalizând imaginea pe capul bărbatului. Aţi auzit de Takeshita Noboru?

— Cine e? Vreun industriaş?

— Nu. Takeshita a fost prim ministru. Acum câţiva ani, a făcut o glumă la adresa unor marinari americani a căror navă militară ancorase într-un port japonez. A spus că America a sărăcit atât de mult încât marinarii nu-şi pot permite să coboare pe ţărm. Că totul în Japonia este prea scump pentru ei. A mai spus că singurul lucru pe care-l pot face e să rămână pe vas şi să ia SIDA unul de la altul. Ce-au mai râs japonezii!

— Chiar aşa a spus?

Theresa dădu afirmativ din cap.

— Dacă aş fi fost în situaţia militarilor americani şi cineva mi-ar fi adresat cuvintele astea, aş fi părăsit de îndată portul, i-aş fi trimis pe japonezi la dracu şi i-aş fi lăsat să-şi plătească singuri sistemul de apărare. Nu ştiaţi că Takeshita a spus asta?

— Nu...

— Asta dovedeşte cât de operative sunt studiourile americane de ştiri, zise Theresa şi scutură din cap. Nu era, totuşi, un fleac...

Părea furioasă. Degetele îi alunecau rapid de la un buton la altul şi imaginea începu să se piardă.

— La dracu! izbucni ea.

— Uşurel, Theresa.

— La dracu cu "uşurel"! O să vezi că le venim de hac de data

asta.

Focaliză din nou imaginea pe capul bărbatului, îl izolă şi apoi începu să deruleze încet, cadru cu cadru. Am văzut cum imaginea devine din ce în ce mai mare şi mai clară.

— Vedeţi? Aici e "lipitura", spuse Theresa. De aici au renunţat să mai falsifice imaginea. Ce vedem de acum încolo este înregistrarea autentică. Ăsta e adevăratul criminal.

Silueta se îndreptă spre zidul din capătul holului. Theresa cercetă cu atenţie fiecare cadru. Apoi conturul siluetei începu să-şi schimbe forma.

— Ah, ce bine! Doamne cât am sperat să...

— Da' ce face?

— Priveşte spre fată pentru ultima oară. Întoarce capul, vedeţi? Uite-i nasul! Iar acum... nasul a dispărut fiindcă s-a întors complet. Acum o să se uite drept la noi.

Nu se distingea însă nici o trăsătură pe chipul bărbatului.

— Bine-ar fi! am spus.

— Priviţi!

Măreşte şi mai mult imaginea.

— Aici e cheia, zise Theresa. Seamănă cu un film supraexpus. Detaliul a fost înregistrat, dar nu-l putem încă vedea... Să încerc să măresc şi mai mult. Şi acum să obţin detaliul din umbră... Acum!

Şi brusc, aproape şocant de brusc, silueta se lumină, iar peretele din spate deveni atât de alb de parcă era o aură de lumină care-i radia în jurul capului. Faţa i se lumină şi, pentru prima dată, i-am putut distinge clar trăsăturile — foarte clar.

— Oo, făcu Theresa dezamăgită. E un alb, nu un japonez.

— Dumnezeule! am exclamat.

— Îl cunoaşteţi?

— Da.

Trăsăturile încordate ale chipului său alcătuiau o mască, iar gura îi era schimonosită într-un rânjet. Dar era imposibil să nu-l recunosc chiar şi aşa transfigurat.

Priveam uimit figura senatorului John Morton.

Capitolul 45

Stăteam cu spatele sprijinit de scaun, privind prostit imaginea îngheţată de pe ecran. Auzeam zumzăitul aparatelor şi

apa care picura în găleţile aflate undeva în bezna laboratorului. Auzeam lângă mine respiraţia Theresei. Gâfâia ca un alergător care tocmai îşi încheiase cursa.

Stăteam pe scaun şi priveam stupefiat la ecran. Totul începea să se lege. Ca un joc de puzzle, în care bucăţile începeau să se asambleze.

Julia Young: "Cheryl are un prieten care călătoreşte foarte mult. Călătoresc de fapt împreună: New York, Washington, Seattle... Se întâlnesc destul de des. E nebună după el".

Jenny, de la studioul de televiziune: "Morton are o prietenă tânără care i-a sucit minţile. E foarte gelos... Vreo fâşneaţă".

Eddie: " Îi place să provoace încurcături".

Jenny: "Am mai văzut-o pe fata asta acum vreo şase luni la câteva petreceri cu nişte tipi din Washington!"

Eddie: " Era o stricată, o masochistă".

Jenny: "Morton se află la conducerea Comisiei Financiare a Senatului. Cea care se ocupă de afacerea MicroCon.

Cole, angajat al corpului de pază de la Nakamoto, tipul pe care-l căutasem la bar: "Îi au pe toţi barosanii la mână. I-au cumpărat. Nu ne putem pune cu ei acum".

Şi Connor: "Cineva doreşte să punem cruce anchetei Vrea să renunţăm."

Şi Morton: "Aţi încheiat deja cazul?"

— La naiba, am spus cu voce tare.

— Cine-i tipul? mă întrebă Theresa.

— E senator.

— Oh! Şi de ce se agită atâta japonezii pentru el? spuse privind pe ecran.

— Are o poziţie influentă la Washington. Şi cred că are legătură cu vânzarea unei companii. Probabil că mai sunt şi alte motive.

Theresa dădu din cap, gânditoare.

— Putem face o dublă după cadrul ăsta? am întrebat.

— Nu. Nu avem aparatura necesară.

— Atunci ce-i de făcut? Trebuie să iau o probă cu mine.

— Pot face o fotografie Polaroid, dacă vreţi, spuse ea. N-o să iasă ceva grozav, dar pentru moment ar fi bună.

Începu să caute prin laborator, bâjbâind prin întuneric. În cele din urmă, se întoarse cu un aparat de fotografiat. Se apropie de ecran şi făcu nişte fotografii.

Am aşteptat să iasă pozele din aparat. Monitoarele

împrăştiau o lumină albastră.

— Mulţumesc; am spus. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

— Cu plăcere. Îmi pare râu.

— De ce?

— Ştiu că vă aşteptaţi să fie un japonez.

Mi-am dat seama că asta ar fi vrut şi ea. Nu i-am spus nimic. Fotografiile erau gata. Arătau destul de bine, aveau imaginea clară. Pe când le vâram în buzunar, am simţit ceva tare. Am scos obiectul afară.

— Aveţi paşaport japonez? mă întrebă ea.

— Nu. Nu e al meu. E al lui Eddie, am spus băgându-l la loc. Am plecat. Trebuie să-l caut pe căpitanul Connor.

— E-n ordine.

Ea se întoarse cu faţa spre monitoare.

— Ce faci acum? am întrebat-o.

— Mai rămân. Mai am ceva de lucru.

M-am îndreptat spre uşă şi am pornit-o pe coridorul întunecos care ducea afară.

Din pricina luminii orbitoare de afară, am început să clipesc. M-am îndreptat spre un telefon public ca să-l sun pe Connor. L-am găsit. Era în maşină.

— Unde sunteţi? l-am întrebat.

— În spatele hotelului.

— Care hotel?

— Four Seasons, spuse Connor. Hotelul unde stă senatorul Morton.

— Ce faceţi acolo? l-am întrebat. Ştiţi că...

— *Kohai,* spuse el. Îngropăm legăturile, ţi-aduci aminte? Cheamă un taxi şi vino pe Westwood Boulevard, 1430. Ne întâlnim acolo peste douăzeci de minute.

— Dar cum...

— Gata cu întrebările, mai spuse şi închise.

Priveam clădirea de pe Westwood Boulevard de la numărul 1430. Faţada simplă, cafenie, avea o singură uşă pe care era gravat un număr. Într-o parte se afla o librărie cu cărţi franţuzeşti, iar în cealaltă o ceasornicărie.

Am urcat cele câteva trepte şi am bătut la uşă. Am observat

că sub număr era scris ceva în japoneză.

Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am apăsat pe clanţă şi-am intrat. M-am trezit într-un *sushi*-bar*.* Localul era micuţ, elegant şi avea numai patru scaune. În încăpere se afla doar Connor. Îmi făcu semn cu mâna din celălalt capăt al barului.

— Ţi-l prezint pe Imae, cel mai bun bucătar de *sushi* din Los Angeles. Imae-san, Sumisu-san.

Bucătarul înclină din cap spre mine şi-mi zâmbi. Puse ceva pe tejghea în dreptul scaunului meu.

— *Kore o dozo,* Sumisu-san.

M-am aşezat.

— *Domo,* Imae-san.

— *Hai.*

Am privit castronul de *sushi* din faţa mea. Înăuntru, un fel de icre de culoare roz, garnisite cu gălbenuş crud de ou. Mi-am spus în sinea mea că arăta dezgustător.

M-am întors spre Connor.

— *Kore o tabatekoto arukai?* mă întrebă el.

Am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

— Va trebui să-ţi pui la punct japoneza pentru noua ta prietenă.

— Care prietenă?

— Credeam că vrei să-mi mulţumeşti, spuse Connor pentru că te-am lăsat atâta timp singur cu ea.

— Vă referiţi la Theresa?

Zâmbi.

— Cam furi inimile fetelor, *kohai.* Pun pariu c-ai făcut-o de multe ori până acum. În sfârşit, ai idee ce-i asta? mă întrebă arătând spre castronul cu *sushi.*

— Nu, habar n-am.

— Ou de prepeliţă şi icre de somon, îmi explică. Conţine proteine. Îţi dă energie. Ai nevoie de aşa ceva.

— Chiar trebuie să mănânc? am întrebat.

— Vă dă putere, spuse Imae. Pentru prietena dumneavoastră, adăugă el râzând, după care îi spuse repede ceva lui Connor în japoneză.

Connor îi răspunse şi începură amândoi să se hlizească.

— Ce-i de râs? am întrebat.

Voiam să schimb însă subiectul, aşa că am început să mănânc. Dacă treceai de prima impresie, era chiar foarte bun.

— E bun? mă întrebă Imae.

— Foarte bun, am răspuns.

Am continuat să mănânc şi m-am întors spre Connor.

— Ştiţi ce-am găsit pe casetele acelea? E de necrezut.

Connor ridică o mână în sus şi spuse:

— Te rog. Trebuie neapărat să înveţi să te relaxezi ca japonezii. Toate la rândul lor. *Oaiso onegai shimasu.*

— Hai, Connor-san.

Bucătarul ne făcu nota de plată, iar Connor scoase banii. Se înclină şi schimbară amândoi câteva cuvinte în japoneză, foarte repede.

— Plecăm?

— Da, spuse Connor. Eu am mâncat deja iar tu, prietene, nu-ţi poţi permite să întârzii.

— Unde?

— La întâlnirea cu fosta ta soţie. Nu-ţi aduci aminte? Hai mai bine să pornim spre apartamentul tău.

Ne aflam în maşină. Connor privea pe geam.

— Cum de-aţi ştiut că era Morton?

— N-am ştiut, răspunse Connor. Până azi dimineaţă. Dar mi-am dat seama încă de la început că imaginile de pe casetă fuseseră trucate.

M-am gândit atunci la toate strădaniile mele şi ale Theresei, la toate operaţiile alea exasperante.

— Vreţi să spuneţi că v-aţi dat seama doar privind caseta?

— Da.

— Cum?

— Au făcut o greşeală care mi-a sărit în ochi. Îţi aduci aminte de întâlnirea noastră cu Eddie la petrecerea aceea? Avea o cicatrice pe una din mâini.

— Da. Arăta ca o arsură mai veche.

— Pe care mână se afla?

— Pe care mână? am spus încruntându-mă.

M-am întors cu gândul la întâlnirea din seara precedentă. Noapte. Eddie în grădina de cactuşi. Fuma. Arunca ţigările abia aprinse. Eddie se întorcea, făcea mişcări nervoase. După cum ţinea ţigara, cicatricea era pe...

— Pe mâna stângă, am spus cu voce tare.

— Aşa e, zise Connor.

— Dar cicatricea apare şi pe casetă, am spus eu. S-a văzut clar în timp ce a trecut prin faţa oglinzii. S-a sprijinit cu mâna de perete pentru o clipă...

M-am oprit brusc. Pe casetă se sprijinise de perete cu dreapta.

— Isuse, am spus.

— Da, zise Connor. Au făcut o greşeală. Poate că au încurcat imaginea reală cu cea reflectată. Dar mai plauzibil e că, din cauza grabei cu care au lucrat, nu şi-au mai putut aminti pe care mână era cicatricea şi au adăugat-o la întâmplare. Se mai întâmplă greşeli dintr-astea.

— Deci aseară aţi observat că cicatricea era pe mâna cealaltă.

— Da. Şi imediat mi-am dat seama că fuseseră schimbate casetele, spuse Connor. M-am gândit să te trimit cu casetele să le analizezi undeva; de aceea ţi-am spus să le iei cu tine acasă. Aşa că, de dimineaţă, te-am trimis la SID să afli în ce loc anume le-ai putea studia. Apoi am plecat să mă culc.

— Dar ne-aţi permis să-l arestăm pe Eddie! De ce? Ştiaţi doar că nu el era criminalul.

— Câteodată trebuie să laşi lucrurile în voia soartei, spuse Connor. Era clar că voiau să ne bage în cap că Eddie era criminalul. Aşa că le-am făcut jocul.

— Dar a murit un om nevinovat, am zis.

— N-aş spune că Eddie era chiar nevinovat, spuse Connor. Eddie era vârât în treaba asta până-n gât.

— Şi senatorul Morton? De unde aţi ştiut că era vorba de el?

— N-am ştiut până în momentul când ne-a sunat şl ne-a propus întâlnirea de astăzi. Apoi s-a dat singur de gol.

— Cum?

— A fost destul de limpede. Gândeşte-te la ce a spus. Înghesuit de tot rahatul în care era, îmi explică Connor, ne-a întrebat de trei ori dacă am încheiat ancheta. Şi ne-a întrebat dacă există vreo legătură între crimă şi vânzarea companiei MicroCon. Dacă te gândeşti puţin, e o întrebare foarte ciudată.

— De ce? Avea antenele lui — domnul Hanada şi mulţi alţii Chiar el ne-a spus-o.

— Nu, nu, zise Connor dând din cap. Dacă dai la o parte toată vorbăria, poţi realiza care e de fapt cursul gândurilor lui: Dacă am încheiat ancheta, dacă am făcut vreo legătură între crimă şi MicroCon. Asta pentru că avea de gând să-şi schimbe

atitudinea faţă de afacerea MicroCon".

— O.K. ...

— Dar nu ne-a explicat de fapt amănuntul cel mai important, şi anume de ce intenţiona să-şi schimbe atitudinea?

— Ba ne-a spus, am zis eu. Cică nu-l ajută nimeni şi nimănui nu-i pasă.

Connor îmi dădu atunci o pagină xeroxată. Mi-am aruncat privirea pe ea. Era o copie după un ziar. I-am dat-o înapoi.

— Nu pot să mă uit pe ea. Trebuie să fiu atent la drum Despre ce e vorba?

— E un interviu pe care senatorul Morton l-a acordat ziarului "Washington Post", unde îşi explică încă o dată poziţia faţă de afacerea MicroCon. Afirmă că această afacere este împotriva intereselor de apărare naţională şi a competitivităţii produselor americane. Şi tot aşa, aceeaşi placă. Că ne distrugem singuri baza tehnologică şi ne vindem viitorul japonezilor şi aşa mai departe. Asta era atitudinea lui joi dimineaţă. Joi seară s-a dus la o petrecere în California şi până vineri dimineaţă şi-a schimbat total atitudinea faţă de afacerea MicroCon. Nu mai are nimic împotriva vânzării. Poţi să-mi spui cum de şi-a schimbat părerea peste noapte?

— Isuse! Ce ne facem acum?

— Asta-i problema în munca de sticlete. În general, te simţi bine. Uneori însă, îţi dai seama că nu eşti decât un amărât. Ăsta-i adevărul: te afli destul de jos pe scara socială. Şi ai ezitări când e vorba de anumite persoane, mă refer la cele influente, care deţin puterea. Într-un astfel de moment, lucrurile încep să se încurce şi situaţia îţi scapă de sub control. Până la urmă tot tu ieşi strivit.

— Ce ne facem? am repetat.

— Toate la vremea lor, spuse Connor. Ăsta e blocul în care locuieşti?

De-a lungul străzii erau parcate microbuze de televiziune şi câteva limuzine pe al căror parbriz scria: PRESA. Câţiva reporteri stăteau în faţa uşii blocului meu, iar alţii erau răspândiţi pe stradă. Printre ei l-am zărit pe Weasel Wilhelm stând sprijinit de maşina lui. N-o vedeam însă pe fosta mea soţie.

— Nu te opri, *kohai,* spuse Connor. Mergi până-n capătul

blocului şi fă-o la dreapta.

— De ce?

— Mi-am permis să o sun puţin mai devreme pe soţia ta la birou. I-am spus că vă întâlniţi în parcul de-acolo.

— Ce-aţi făcut?

— M-am gândit că aşa va fi mai bine pentru toată lumea.

Am dat colţul. Hampton Park se afla lângă o şcoală. Am încetinit căutând un loc de parcare. Am trecut pe lângă o limuzină în care se aflau două persoane. Pe locul din dreapta stătea un bărbat care fuma, iar la volan se afla o femeie; bătea uşor cu degetele un ritm pe bordul maşinii. Era Lauren.

Am parcat maşina.

— Te aştept aici, spuse Connor. Succes.

Capitolul 46.

Întotdeauna îi plăcuseră culorile pale. Purta un costum bej şi o bluză de mătase crem. Îşi purta părul blond dat pe spate. Nu-şi pusese nici o bijuterie. Avea un aer sexy şi intelectual în acelaşi timp — calitatea ei de bază.

Ne plimbam pe aleea de la marginea parcului, privind la copiii care se jucau cu mingea. Tăceam amândoi. Bărbatul care venise cu ea o aştepta în maşină. La un bloc distanţă vedeam reporterii care mişunau în faţa locuinţei mele.

Lauren îi privi şi spuse:

— Doamne-Dumnezeule, Peter. Nu pot să te cred, pur şi simplu nu pot. Se cam îngroaşă gluma. Poate avea urmări şi asupra carierei mele.

— Cine le-a spus că vii? am întrebat-o.

— În nici un caz eu.

— Dar cineva a făcut-o. Cineva le-a spus că vii la ora patru.

— Aşa o fi, dar nu eu le-am spus.

— Ce aranjată eşti. Nu te-ai fardat mai mult decât de obicei?

— Am fost la Tribunal dimineaţă.

— Aşa o fi, dacă zici tu.

— Du-te naibii, Peter.

— Am spus că aşa o fi.

— Eşti un copoi afurisit.

Se întoarse şi o pornirăm înapoi pe aleea pe care venisem. Ne îndepărtam de gloata de ziarişti.

Oftă.

— Uite ce e, începu ea. Hai să-ncercăm să ne purtăm ca doi oameni civilizaţi.

— S-a făcut.

— Nu ştiu cum de-ai reuşit să te bagi în toată încurcătura asta, Peter. Îmi pare rău, dar sunt nevoită să-ţi iau copilul. Nu pot îngădui ca fiica mea să fie crescută şi educată într-un mediu suspect. N-am să admit una ca asta. Trebuie să mă gândesc la cariera mea. La reputaţia mea.

Lauren era întotdeauna preocupată de aparenţe.

— De ce ar fi casa mea un "mediu suspect"?

— De ce? Abuzul sexual faţă de un copil este o acuzaţie extrem de gravă, Peter.

— Dar tu ştii adevărul despre această acuzaţie, Lauren. Eram căsătoriţi atunci. Ştii doar ce s-a întâmplat.

— Trebuie să-i fac un control medical lui Michelle, spuse ea cu încăpăţânare.

— Bine. Rezultatul va fi negativ.

— Să fiu sinceră, nu mă interesează ce va constata medicul. E vorba de mai mult decât atât, Peter. Vreau să obţin copilul. Pentru liniştea mea sufletească.

— Doamne sfinte, Lauren.

— Da, Peter. Nu glumesc.

— Dar tu nu ştii ce înseamnă să creşti un copil. Îţi va lua prea mult timp, iar cariera ta va avea de suferit.

— N-am de ales, Peter. Tu mă obligi să fac asta, adăugă cu suferinţă în glas.

Îi plăcuse întotdeauna să facă pe martira.

— Lauren, tu ştii că acuzaţiile din trecut sunt false. Faci toate astea doar pentru că ţi-a telefonat Wilhelm.

— Nu mi-a telefonat *mie.* A telefonat asistentei şefului meu. Cu el voia să vorbească. Cu şeful meu.

— Lauren...

— Îmi pare rău, Peter. Dar tu singur te-ai băgat în toată chestia aia.

— Lauren...

— Vorbesc serios.

— Lauren, e foarte primejdios ce se-ntâmplă.

Râse amar şi zise:

— Nu mai spune! Tu crezi că eu nu-mi dau seama cât de periculoasă e situaţia, Peter? Că aş putea să mă frig?

— Despre ce tot vorbeşti?

— Tu despre ce crezi că vorbesc, tâmpitule? Mă refer la week-end-ul petrecut la Las Vegas.

N-am zis nimic. Nu-mi dădeam seama ce voia să spună.

— Ia ascultă, făcu ea. De câte ori în viaţa ta ai fost la Las Vegas?

— Doar o dată.

— Şi taman atunci dai lovitura la Cazino?! Câştigi o groază de bani?!

— Lauren, doar ştii de ce-a trebuit să...

— Ştiu, ştiu. Normal că ştiu. Şi cât timp s-a scurs între acuzaţia adusă şi plecarea la Las Vegas? O săptămână? Două?

Avea dreptate. Se temea că dacă cineva ar fi făcut legătura, s-ar fi descoperit totul în privinţa banilor aceia. Şi ar fi fost şi ea implicată.

— Parcă era vorba să te mai duci o dată la Las Vegas, anul trecut.

— Am fost ocupat.

— Dacă îţi aduci aminte, Peter, ţi-am spus să te duci acolo în fiecare an, măcar o vreme. Să pară un obicei.

— Am fost ocupat. Am un copil de crescut.

— Da, şi uite unde am ajuns, spuse şi clătină din cap.

— De ce te frămânţi atâta, Lauren? Nu vor descoperi niciodată chestia aia.

Nici n-am apucat bine să termin, că izbucni:

— Nu vor descoperi? Au şi descoperit. Ei ştiu totul, Peter. Sunt sigură că au stat deja de vorbă cu familia Martinez sau Hernandez sau cum naiba i-o mai fi chemând pe ăia doi.

— Dar e imposibil să fi...

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum naiba crezi că obţine cineva o slujbă de ofiţer de legătură cu japonezii? Cum ai obţinut tu slujba asta, Peter?

M-am încruntat, întorcându-mă cu gândul în trecut. Trecuse mai bine de-un an de atunci.

— Locul era vacant. Mai mulţi candidaţi au făcut o cerere şi...

— Da. Şi pe urmă?

Am şovăit. Adevărul este că habar n-aveam ce se mai întâmplase pe urmă. Am făcut pur şi simplu o cerere, după care am uitat imediat de ea. Mi-am amintit de toate astea doar atunci când m-au anunţat c-am obţinut slujba. Eram foarte ocupat pe

vremea aceea. Meseria de purtător de cuvânt îmi răpea tot timpul.

— Să-ţi spun eu ce s-a întâmplat, zise Lauren. Alegerea finală a fost făcută de şeful Serviciilor Speciale în colaborare cu reprezentanţii comunităţii japoneze din Los Angeles.

— Aşa o fi, dar nu înţeleg de ce...

— Şi ştii cât timp le-a luat japonezilor să consulte lista cu candidaţi? Trei luni, Peter, trei luni. Suficient timp să afle totul despre cei de pe listă. Ştiu totul, de la măsura pe care o porţi la cămaşă până la situaţia ta financiară. Şi te rog să mă crezi că japonezii ştiu şi despre acuzaţia aceea şi despre călătoria ta la Las Vegas. Şi dacă le pun cap la cap, nu-i greu să-şi dea seama care-i adevărul. Oricui i-ar fi uşor să-şi dea seama.

Am încercat să protestez, dar mi-am adus aminte ce-mi spusese Ron mai devreme: "Japonezii nu fac nimic degeaba".

— Şi-acum vrei să-mi spui că habar n-ai cum se fac treburile astea? Că n-ai fost surprins de faptul că te-au ales tocmai pe tine? Zău aşa, Peter. Ştiai foarte bine de ce-ţi doreai slujba asta: aveai nevoie de bani; la fel ca toată lumea care se bagă în afaceri cu ei. Doar ştiai că japonezii nu oferă nimic pe degeaba. Toată lumea primeşte câte ceva: tu, departamentul, şeful tău. În schimb, ei îşi aleg persoana cea mai potrivită pentru slujba de ofiţer de legătură. Ştiau că te au la mână. Iar acum mă au şi pe mine. Şi toate astea din cauză că nu te-ai dus în Las Vegas-ul ăla blestemat anul trecut, aşa cum te învăţasem.

— Crezi, deci, că ar fi mai bine s-o iei tu pe Michelle?

Oftă.

— În momentul de faţă nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne jucăm fiecare rolul.

Îşi consultă ceasul de la mână şi privi înspre locul unde se aflau reporterii. Mi-am dat seama că era nerăbdătoare să dea ochii cu ei şi să-şi recite discursul pregătit dinainte. Lauren avusese întotdeauna o înclinaţie puternică spre melodramă.

— Dar eşti sigură care-i rolul pe care-l joci, Lauren? O să se facă vâlvă în jurul meu în următoarele câteva ore. Nu sunt sigur c-ai vrea să fii implicată.

— Dar *sunt* implicată.

— Te înşeli, am spus scoţând fotografiile din buzunar şi arătându-i-le.

— Ce-i cu astea?

— Un cadru de pe caseta înregistrată azi-noapte la

Nakamoto când a fost ucisă Cheryl Austin.

Se uită la fotografie încruntându-se.

— Glumeşti!

— Nu.

— Şi-ai să foloseşti astea?

— N-avem încotro.

— Ai să-l arestezi pe senatorul Morton? Cred că ţi-ai ieşit din minţi.

— Se poate.

— N-ai să mai vezi niciodată lumina zilei, Peter.

— Şi asta se poate.

— Or să te înfunde atât de repede că nici n-o să ai vreme să te dezmeticeşti.

— Tot ce e posibil.

— Dar nu poţi face aşa ceva. Ştii că nu poţi. Cea care va avea cel mai mult de suferit va fi, în final, Michelle.

De data asta n-am ştiut ce să mai răspund. Simţeam c-o urăsc. Continuam să ne plimbăm. Se auzea doar zgomotul tocurilor ei ascuţite pe pavajul aleii.

În cele din urmă, Lauren zise:

— Peter, dacă tu vrei să te comporţi atât de nechibzuit, treaba ta, nu pot să fac nimic. Eu îţi dau un sfat prietenesc: potoleşte-te. Dacă totuşi insişti, să ştii că nu te pot ajuta cu nimic.

Am continuat să tac şi s-o privesc. În lumina puternică a soarelui, am observat că începuse să facă riduri. Am remarcat că părul îi era închis la culoare la rădăcină. Avea urme de ruj pe dinţi. Îşi scoase ochelarii de soare, şi mă privi cu ochi îngrijoraţi. Apoi se întoarse, uitându-se din nou spre reporterii de pe stradă. Strânse ochelarii în palme.

— Dacă aşa stau lucrurile, Peter, cred că-i mai bine să-mi iau o zi liberă şi să las evenimentele să-şi urmeze cursul.

— E mai bine aşa.

— Să ne-nţelegem: asta nu înseamnă că renunţ la pretenţia de a o lua pe Michelle la mine.

— Înţeleg.

Îşi puse din nou ochelarii.

— Îmi pare rău pentru tine, Peter. Zău că-mi pare rău. Ţi se prevedea un viitor strălucit la departament. Ştiu că ai fost propus pentru funcţia de adjunct al şefului. Dar nimic nu te mai poate salva dacă faci una ca asta.

— Bine, am spus zâmbind.
— Mai ai şi alte probe în afară de fotografii?
— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi dau prea multe detalii.
— Dacă la dosar nu există decât probe fotografice, nu poţi practic să instrumentezi cazul, Peter. Cei de la Procuratură nici nu se uită la ele. Probele fotografice nu se mai iau în consideraţie. Sunt uşor de contrafăcut, iar tribunalul ştie asta. Dacă singura probă pe care o ai împotriva tipului este o fotografie, să ştii că n-o să meargă.
— Vom vedea.
— Peter, spuse ea. Eşti pe cale să pierzi totul — slujba, copilul, totul. Trezeşte-te. Nu face una ca asta.
Porni înapoi spre maşină. Mergeam alături de ea. Tăceam amândoi. Mă aşteptam să mă întrebe ce mai face Michelle, dar n-a făcut-o. Nici nu era de mirare — avea altele mai importante pe cap. Când, în sfârşit ajunserăm la maşină, o ocoli şi dădu să se aşeze la volan în locul şoferului.
— Lauren...
Mă privi pe deasupra maşinii.
— Lauren, încearcă să păstrezi tăcerea douăzeci şi patru de ore, O.K.? Nici un telefon, nimic...
— Fii liniştit, spuse ea. N-am auzit nimic, nu ştiu nimic. Sinceră să fiu, aş vrea să nu te fi cunoscut niciodată, mai adăugă şi se urcă în maşină.
În timp ce o priveam cum pleca, am simţit cum umerii mi se relaxează şi tensiunea mă părăseşte.
Sentimentul acesta de linişte mi-l produsese nu numai faptul că reuşisem s-o fac să renunţe la planurile ei în legătură cu Michelle, cel puţin pentru o vreme. Era mai mult decât atât. Era altceva; ceva de care în sfârşit mă eliberasem.

Capitolul 47

Ca să evităm reporterii, eu şi Connor ne-am îndreptat spre scara din spatele blocului. I-am relatat discuţia avută cu Lauren, iar el a ridicat din umeri.
— Vrei să zici că n-ai ştiut până acum criteriile după care sunt aleşi ofiţerii de legătură?
— Păi, nu prea m-a interesat niciodată.
Dădu din cap.

— Aşa se întâmplă. Japonezii sunt foarte pricepuţi în a oferi ceea ce numesc ei stimulente. La început celor de la departament nu prea le convenea să li se permită străinilor să se amestece în selectarea propriilor ofiţeri. Dar japonezii au spus că urmează să fie doar consultaţi şi că de la ei nu va veni nici o propunere. Au susţinut că e perfect normal să aibă şi ei un cuvânt de spus în legătură cu alegerea celui mai bun candidat.

— ...Hmm!

— Şi ca să aibă acest drept, au propus să contribuie la fondul de salarizare al ofiţerilor, spre binele întregului departament.

— Cu ce sumă?

— Cam jumătate de milion, cred. Iar şeful a fost invitat la Tokyo ca să i se prezinte un sistem electronic de evidenţă a cazurilor penale. I s-a oferit o călătorie de trei săptămâni, din care una a petrecut-o în Hawaii. Condiţii clasa întâi! Şi, în plus, i s-a făcut multă publicitate, iar şeful adoră publicitatea.

Ne aflam la etajul al doilea şi continuam să urcăm.

— Deci, reluă Connor, celor de la departament le-a venit greu până la urmă să nu ia în seamă recomandările japonezilor. Miza era prea mare.

— Eu mă las păgubaş.

— Faci ce vrei, *kohai.* În sfârşit, ai făcut-o pe soţia ta să dea înapoi?

— *Fosta mea soţie,* l-am corectat. Şi-a dat imediat seama despre ce era vorba. E o adevărată diplomată, Lauren. Dar ca s-o fac să renunţe, a trebuit să-i spun cine e criminalul.

Connor ridică din umeri.

— Oricum, nu poate face mare lucru în următoarele ore.

— Dar cum rămâne cu fotografiile? l-am întrebat. Ea zice că nu vor fi admise ca probe la tribunal. Şi Sanders zicea acelaşi lucru — vremea probelor fotografice a trecut. Alte dovezi nu avem?

— După asta am umblat până acum, spuse Connor. Cred că nu mai avem de ce să ne facem probleme.

— Cum aşa?

Connor ridică din umeri şi nu mai zise nimic. Ajunserăm la uşa din spate â apartamentului. Am descuiat-o şi am intrat în bucătărie. Era goală. Am luat-o pe coridor spre holul din faţă. Era o linişte totală. Uşile sufrageriei erau închise, dar simţeam un miros puternic de ţigară.

Elaine, menajera mea, stătea pe holul de la intrarea

principală şi privea pe fereastră la reporterii din stradă. Se întoarse când ne auzi paşii. Părea speriată.

— I s-a întâmplat ceva lui Michelle?

— Nu.

— Unde e?

— Se joacă în sufragerie.

— Vreau s-o văd.

— Domnule locotenent, trebuie să vă spun ceva mai întâi, mă avertiză Elaine.

— Lasă, ştim deja, făcu Connor şi deschise uşa la sufragerie.

În momentul acela, am avut cel mai mare şoc din viaţa mea.

Capitolul 48

John Morton şedea pe scaunul din cabina de machiaj a studioului de televiziune, cu un şerveţel băgat pe după guler, în timp ce o fată îi pudra fruntea. Lângă el, stătea în picioare asistentul său, Woodson.

— Uitaţi cum vă sfătuiesc ei să procedaţi, spuse Woodson întinzându-i un fax lui Morton. Ideea de bază, continuă el, e că investiţiile străine revigorează America. Influxul de bani străini dă putere Americii. America are multe de învăţat de la Japonia.

— Iar americanii sunt aşa de proşti că nu vor să priceapă odată asta, spuse Morton mohorât.

— Se poate pune şi-aşa problema, zise Woodson fără să înţeleagă ironia. Asta e cea mai rezonabilă atitudine pe care o poţi adopta, John. M-am uitat la felul cum a refăcut Marjorie discursul. Să ştii că nu trădează o schimbare de poziţie. Pare, cel mult, o nuanţare a celei anterioare.

— O să se aducă în discuţie şi afacerea MicroCon?

— Aşa cred. Le-am spus reporterilor că te pregăteşti să anunţi că ţi-ai schimbat opinia în legătură cu firma MicroCon, că nu te mai împotriveşti vânzării ei către japonezi.

— Cine-mi va lua interviul?

— Probabil Frank Pierce de la "Times".

Morton încuviinţă.

— E-n ordine.

— Da, chestie de fler în afaceri. O să iasă totul bine. Poţi vorbi despre piaţa liberă, despre comerţul reciproc avantaj os, despre neajunsurile securităţii economice naţionale. Ştii tu,

chestii de genul ăsta.

Fata termină machiajul, iar Morton se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar n-aţi putea să-mi daţi un autograf?

— Desigur, spuse acesta.

— E pentru fiul meu.

— Prea bine.

— John, spuse Woodson, avem o casetă cu clipul tău publicitar. Vrei s-o vezi? Nu e în faza finală, dar poate ai de făcut unele observaţii. O putem vedea în camera de alături.

— Cât timp mai am până la intrarea în emisie?

— Nouă minute.

— Bine.

Se îndreptă spre uşă şi atunci ne văzu.

— Bună seara, domnilor, spuse. Vă pot ajuta cu ceva?

— Vrem să schimbăm doar câteva cuvinte, domnule senator, zise Connor.

— Trebuie să mă uit la o casetă, spuse Morton. Apoi putem sta de vorbă. Dar vă pot sta la dispoziţie doar câteva minute...

— Perfect, fu de acord Connor.

L-am urmat în camera de alături, din care se putea vedea studioul aflat cu un etaj mai jos. Acolo, trei reporteri îşi puneau la punct microfoanele şi aruncau o ultimă privire pe hârtiile din faţa lor. Morton se aşeză în faţa unui televizor, iar Woodson introduse caseta în aparat.

Am urmărit clipul care fusese filmat mai devreme. Sus pe ecran era afişat timpul de derulare. Prima imagine care a apărut pe ecran era aceea a senatorului Morton privind hotărât înainte, în timp ce păşea pe terenul de golf. Mesajul de bază care reieşea din cuvintele lui era că America îşi pierduse competitivitatea economică iar noi trebuia s-o recâştigăm.

— E timpul să ne unim forţele cu toţii, spunea Morton pe ecran. De la politicienii de la Washington până la oamenii de afaceri, de la oamenii de ştiinţă până la profesorii şi copiii noştri, până la ultimul membru al familiei noastre, a fiecăruia. Trebuie să ne plătim impozitele pentru a uşura situaţia grea în care se află guvernul. Trebuie să sporim bugetul naţional, să îmbunătăţim sistemul educaţional. Trebuie să găsim căi mai eficiente de acţiune. Avem nevoie ca guvernul să ducă o politică de economisire a energiei pentru un mediu mai bun, pentru sănătatea copiilor noştri, pentru competitivitatea noastră pe

plan internaţional.

Camera se apropie de faţa senatorului. Prim-plan pentru concluziile finale:

— Sunt unii care spun că păşim într-o nouă eră. Cea a relaţiilor economice globale, spuse el. Ei afirmă că nu mai contează unde sunt amplasate companiile, sau unde sunt produse bunurile, că ideea de economie naţională e depăşită şi demodată. Eu vin acum şi le spun acestor oameni: Japonia nu gândeşte aşa, Germania nu gândeşte aşa.

Cele mai puternice ţări din lume la ora actuală duc o politică fermă de menţinere a unei puternice economii naţionale, în favoarea economisirii energiei, a controlului importurilor, a promovării exporturilor. Investesc în propriile ramuri industriale, protejându-le împotriva competiţiei neloiale din străinătate. Oamenii de afaceri şi guvernele acţionează umăr la umăr pentru crearea de noi locuri de muncă şi menţinerea celor existente. Ei poartă de grijă propriului popor. Iar aceste ţări se află într-o situaţie mai bună decât cea a Americii, pentru că politica economică pe care o duc reflectă situaţia reală în care se află astăzi întreaga omenire. Şi politica aceasta dă rezultate, în timp ce a noastră a eşuat. Nu trăim încă într-o lume perfectă şi până când vom reuşi să creăm o astfel de lume, America trebuie să privească adevărul în faţă. Trebuie să devenim şi noi naţionalişti în privinţa politicii economice. Trebuie să avem grijă de poporul american, pentru că n-o va face nimeni altcineva în locul nostru.

Vreau să fie clar, să nu fiu înţeles greşit: nu giganţii industriali ai Japoniei şi Germaniei sunt cauza necazurilor noastre. Aceste ţări au provocat America la o întrecere desfăşurată după regulile lumii în care trăim astăzi, jar menirea noastră e să înfruntăm noile condiţii internaţionale şi să ne a-daptăm pentru a face faţă competiţiei. Dacă vom proceda aşa, măreaţa noastră naţiune va păşi într-o eră a unei prosperităţi de neimaginat. Dar dacă vom continua să debităm banalităţi ridicole despre aşa-zisa piaţă economică deschisă, ne paşte dezastrul. Alegerea se află în mâinile noastre. Alăturaţi-vă mie în încercarea de a înfrunta noua realitate, de a crea un viitor mai bun pentru economia noastră şi pentru poporul american.

Imaginea dispăru de pe ecran.

Morton se lăsă pe spate în scaun şi întrebă:

— Când va fi difuzată?

— De-acum în două săptămâni o vom difuza de probă la Chicago şi Twin Cities, să vedem dacă nu trebuie să mai facem nişte modificări, iar difuzarea pe postul naţional va avea loc în iulie.

— Cu mult după ce MicroCon...

— Oh, da.

— E bine atunci. Ia-o şi lasă-mă puţin singur.

Woodson luă caseta şi părăsi camera. Morton se întoarse atunci spre noi.

— Ei bine, domnilor? Cu ce vă pot fi de folos?

Connor aşteptă până Woodson închise uşa în urma lui. Apoi spuse:

— Ce-ar fi să ne vorbiţi de Cheryl Austin, domnule senator?

A urmat o pauză. Morton ne privi pe amândoi, pe rând. Figura i se golise de orice expresie.

— Cheryl Austin?

— Da, domnule senator.

— Nu sunt sigur că ştiu cine e...

— Ba da, domnule senator, spuse Connor şi îi întinse ceva. Era un ceas de aur Rolex, de damă.

— De unde-l aveţi? întrebă Morton cu voce dură, de gheaţă.

O femeie bătu atunci la uşă.

— Mai aveţi şase minute, domnule senator, spuse, după care închise uşa la loc.

— De unde-l aveţi? repetă întrebarea.

— Chiar nu ştiţi? îl întrebă Connor. Nici măcar nu v-aţi uitat pe dosul ceasului, la inscripţie.

— *De unde-l aveţi?*

— Domnule senator, am dori să ne vorbiţi puţin despre ea, spuse Connor.

Scoase o punguţă din buzunar şi puse pe masă lângă Morton. Conţinea o pereche de chiloţi negri de damă.

— Nu am nimic să vă spun, domnilor, zise Morton. Absolut nimic.

Connor scoase o casetă video din buzunar şi o aşeză lângă pungă.

— Imaginile de pe această casetă au fost înregistrate de una din cele cinci camere de luat vederi care au filmat incidentul petrecut la etajul patruzeci şi şase. I s-au adus nişte modificări, dar, cu toate acestea, am reuşit să extragem un cadru în care se vede clar cine e persoana care a ucis-o pe Cheryl Austin.

— Nu am nimic de declarat, zise Morton. Casetele pot fi înregistrate, iar imaginea contrafăcută şi iar contrafăcută. Asta nu înseamnă nimic. Totul nu-i decât o minciună... o acuzaţie neîntemeiată.

— Îmi pare rău, domnule senator, zise Connor.

Morton se ridică de pe scaun şi începu să umble nervos prin încăpere.

— Sper că vă daţi seama, domnilor, de gravitatea acuzaţiei pe care mi-o aduceţi. Se pot aduce modificări înregistrărilor video. Aceste casete aparţin unei companii japoneze care, nu mai încape îndoială, vrea să-mi influenţeze opiniile, să exercite presiuni asupra mea. Orice ar face, orice casetă ar arăta, vă asigur că nimic nu va fi luat în consideraţie în campania e-lectorală. Oamenii îşi vor da seama că se încearcă să se împroaşte cu noroi unul dintre puţinii americani care au curajul de a-şi ridica glasul împotriva ameninţării japoneze. Şi dacă vreţi să ştiţi părerea mea în ce vă priveşte, sunteţi doi simpli pioni în mâna unei puteri străine. Nici nu vă daţi seama de consecinţele acţiunii dumneavoastră. Aduceţi învinuiri extrem de grave, fără măcar să aveţi vreo probă. Nu aveţi nici un martor care să fi asistat la ceea ce pretindeţi că s-a întâmplat. De fapt, aş zice chiar că...

— Domnule senator, spuse Connor pe un ton blând, dar autoritar. Înainte să continuaţi şi să spuneţi ceva ce s-ar putea să regretaţi mai târziu, n-aţi vrea să aruncăm o privire jos în studio? E acolo cineva pe care ar trebui să-l vedeţi.

— Ce vreţi să spuneţi?'

— Vă rog priviţi acolo, domnule senator. Dacă sunteţi amabil.

Mârâind furios, Morton se îndreptă cu paşi mari spre geamul care dădea în studio şi privi în jos. M-am uitat şi eu. Reporterii se învârteau cu scaunele rotative, râdeau şi glumeau în aşteptarea interviului. L-am văzut şi pe moderator care îşi aranja cravata şi îşi regla microfonul. Un muncitor lustruia cu o cârpă inscripţia de pe peretele din spate al studioului, pe care scria cu litere mari, strălucitoare: ACTUALITĂŢI. Iar într-un colţ, stând în picioare chiar acolo unde-i spusesem noi să stea, se zărea o siluetă cunoscută, cu mâinile în buzunar, privind drept în sus la noi.

Era Eddie Sakamura.

Capitolul 49

Bineînţeles că John Connor pusese lucrurile cap la cap. Când a deschis uşa sufrageriei din apartamentul meu şi mi-am văzut fetiţa şezând pe covor şi jucându-se cu Eddie Sakamura, Connor nici măcar n-a clipit. A spus doar:

— Bună, Eddie. Tocmai mă întrebam cât timp o să-ţi ia să ajungi.

— Sunt aici de dimineaţă, spuse Eddie. Vorbea cu glasul stins. Credeam că nu mai ajungeţi odată, băieţi. Am aşteptat şi-am tot aşteptat. Între timp, am luat o gustare cu Shelly: sandvişuri cu jeleu şi unt de arahide. Ai o fetiţă drăguţă, Locotenente. Şi isteaţă foc.

— Eddie e tale simpatic, spuse Shelly. Şi ştii, tăticule, fumează!

— Am observat, am spus.

Mă simţeam ca un prost. Încercam să-mi dau seama ce se întâmplă.

Shelly veni lângă mine şi ridică mânuţele.

— Ia-mă în blaţe, tati.

Am luat-o.

— Foarte drăguţă fetiţă, spuse Eddie. Am făcut o moară de vânt. Vedeţi? zise învârtind spiţele din jocul Lego. Merge.

— Credeam că ai murit, am spus.

— Eu? râse Eddie. Nu. N-am murit. Tanaka a murit. Iar de maşina mea s-a ales praful, zise el ridicând din umeri. Aşa am eu ghinion la maşinile Ferrari.

— Tanaka a avut, zise Connor.

— Tanaka? am făcut eu.

— Tati, pot să mă uit la "Ţenusăleasa"? mă întrebă Michelle.

— Nu acum, am spus. De ce era Tanaka în maşină?

— Era un tip care intra repede în panică, spuse Eddie. Un tip foarte nervos. Poate că era şi vinovat. Probabil că s-a speriat, dar nu ştiu sigur.

— Tu şi Tanaka aţi luat casetele, spuse Connor.

— Da, bineînţeles. Imediat după producerea crimei, Ishigura i-a spus lui Tanaka: " Ia casetele". Aşa că Tanaka le-a luat. Numai că eu îl ştiam pe Tanaka, aşa că am plecat împreună. După aceea, Tanaka le-a dus la un laborator video.

Connor clătină din cap.

— Şi cine s-a dus la Imperial Arms?

— Nişte tipi pe care i-a trimis Ishigura să facă "curăţenie". Dar nu ştiu cine erau.

— Iar tu te-ai dus la restaurant.

— Exact. După care am plecat la petrecere. Acasă la Rod. Fără probleme.

— Şi cu casetele cum a fost, Eddie?

— Ţi-am mai spus. Tanaka le-a luat. Nu ştiu unde le-a dus, a plecat pur şi simplu. Lucrează pentru Ishigura. Pentru Nakamoto.

— Înţeleg, spuse Connor. Dar nu toate casetele erau la el, nu-i aşa?

— Hmm, rânji Eddie.

— Ai păstrat şi tu câteva, nu-i aşa?

— Doar una. Ştii, am luat-o din greşeală. A rămas în buzunarul meu, zise el zâmbind.

— Tati, pot să mă uit la desene? întrebă Michelle.

— Bineînţeles, am spus şi am dat-o jos din braţe. Du-te la Elaine şi roag-o să-ţi prindă canalul Disney.

Michelle ieşi din cameră. Connor continuă să vorbească cu Eddie. Încet-încet, am început să-mi dau seama ce se întâmplase. Tanaka plecase cu casetele şi, într-un anumit moment al serii, îşi dăduse seama că lipsea una. I-a picat fisa şi, aşa cum spunea Eddie, a venit la el acasă să ia caseta care lipsea. Îl găsise pe Eddie cu fetele şi îi ceruse caseta.

— N-aş putea să-ţi spun sigur de ce, dar după ce-am vorbit cu voi, mi-a venit ideea că vor să mă înfunde. M-am certat urât de tot cu Tanaka.

— Şi tocmai atunci a venit poliţia. Şi Graham.

Eddie încuviinţă uşor din cap.

— Tanaka-san nu era un tip prea curajos.

— Aşa că l-ai făcut să-ţi spună totul...

— Chiar aşa, căpitane. Şi-a dat foarte repede drumul la gură...

— Iar în schimb, tu i-ai spus unde era caseta lipsă...

— Bineînţeles. În maşina mea. I-am dat cheile. Aşa că a putut să deschidă portiera.

Tanaka se dusese în garaj să ia caseta. Poliţiştii din faţa casei îl somaseră să se oprească. El a pornit motorul şi a demarat.

— L-am privit în timp ce pleca, John. Gonea ca din puşcă.

Astfel că Tanaka era cei care se afla în maşină când aceasta s-a izbit de parapet.

Tanaka era cel care murise în flăcări. Eddie ne explică cum se ascunsese între arbuştii din spatele piscinei şi aşteptase ca toată lumea să plece.

— Era al naibii de frig acolo, spuse el.

— Ştiaţi toate astea? l-am întrebat pe Connor.

— Bănuiam. Raportul făcut la locul accidentului spunea că trupul fusese distrus de flăcări, că până şi ramele ochelarilor se topiseră.

— Hei, eu nu port ochelari, făcu Eddie.

— Exact, zise Connor. Cu toate că ştiam asta, l-am pus pe Graham să verifice a doua zi acasă la Eddie. N-a găsit nici măcar o pereche de ochelari de vedere. Aşa că era imposibil ca omul din maşină să fi fost Eddie. A doua zi când ne-am dus acasă la Eddie, l-am rugat pe un poliţist să verifice toate plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor care erau parcate pe stradă. Bănuielile mi s-au confirmat: a găsit o Toyota galbenă la mică distanţă de marginea drumului, înmatriculată pe numele Akira Tanaka.

— Bravo, te-ai descurcat destul de bine, făcu Eddie. Deşteaptă treabă.

— Unde ai fost în tot acest timp? l-am întrebat.

— Acasă la Jasmine. Un locşor foarte drăguţ.

— Cine e Jasmine?

— Gagica aia roşcată. Bună bucăţică. Are şi saună.

— Şi aici de ce ai venit?

— A trebuit s-o facă. Paşaportul lui e la tine, îmi răspunse Connor în locul lui.

— Corect, spuse Eddie. Iar eu aveam cartea dumitale de vizită. Dumneata mi-ai dat-o. De-aici îţi ştiu adresa şi telefonul. Am nevoie de paşaport, locotenente. Trebuie s-o-ntind. Aşa că am venit aici ca să te-aştept. Dar, ghinionul naibii, aici am dat de gloata de reporteri, de camerele de luat vederi, tot tacâmul. Aşa că am stat cuminte şi m-am jucat cu Shelly.

Îşi aprinse o ţigară şi se întoarse nervos spre mine.

— Asta e. Ce zici, locotenente? Ce-ar fi să-mi dai paşaportul? *Netsutuku.* Nu faci nimic rău. Oricum eu am murit. E-n regulă?

— Nu încă, spuse Connor.

— Hai, John.

— Eddie, mai ai o trebuşoară de făcut...

— Ce anume? Ştii că trebuie s-o întind, căpitane.

— Doar un fleac, Eddie.

Morton trase adânc aer în piept şi se întoarse cu faţa spre noi. Nu m-am putut abţine să nu-i admir stăpânirea de sine. Părea cu desăvârşire calm.

— Am impresia, zise el, că în momentul acesta nu prea mai am de ales.

— Cam aşa ceva, domnule senator, spuse Connor.

Morton oftă.

— Ştiţi că a fost un accident. Un simplu accident.

Connor dădu din cap cu înţelegere.

— Nu ştiu ce se-ntâmplase cu ea, spuse Morton. Era frumoasă, desigur, dar nu era... nu era aşa. O întâlnisem cu puţin timp în urmă, să fie patru, cinci luni. Mi s-a părut drăguţă. O texană dulce. Dar era... una din alea. Aşa a fost să fie... Avea un fel anume de a ţi se băga sub piele. O nebunie întreagă. Era mereu imprevizibilă. Începusem să mă gândesc la ea tot timpul. Nu puteam... Mă suna întruna când mă aflam în călătorii. Nu ştiu cum..., dar reuşea să afle când eram plecat din Washington. În scurtă vreme, n-am mai putut s-o ţin la distanţă. N-am mai putut. Se părea că nu ducea niciodată lipsă de bani. Avea mereu biletul de avion potrivit. Era ţicnită. Câteodată, mă scotea din minţi. Era ca şi cum... nu ştiu. Era un demon. Când se afla lângă mine totul se schimba. Era o demenţă. Ar fi trebuit să rup relaţia, să n-o mai întâlnesc. La un moment dat, am avut sentimentul că era plătită să facă asta. O plătea cineva. Cineva ştia totul despre noi. Aşa că trebuia să pun capăt relaţiei. Exact asta mi-a spus şi Bob. De fapt asta mi-au spus-o toţi cei din birou. La început n-am izbutit... Dar până la urmă, am făcut-o. Totul se sfârşise. Când am venit însă la recepţia aceea, hop şi ea. La naiba, zise scuturându-şi capul. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Ce porcărie!

Asistenta de platou îşi vârî capul pe uşă.

— Mai aveţi două minute, domnule senator. V-am ruga să coborâţi dacă sunteţi gata.

— Aş vrea să dau totuşi interviul înainte, spuse Morton către noi.

— Desigur, zise Connor.

Stăpânirea de sine de care dădea dovadă era uluitoare. Senatorul Morton făcu faţă întrebărilor celor trei reporteri timp de jumătate de oră, în direct, fără urmă de nelinişte sau emoţie pe faţă. Zâmbea, făcea glume, îi tachina pe reporteri. Se comporta de parcă n-avea nici cea mai mică grijă. La un moment dat spuse:

— Da, e adevărat că britanicii şi olandezii au investiţii mai mari în America decât japonezii. Dar nu putem ignora evidenţa comerţului agresiv practicat de Japonia. Oamenii de afaceri şi guvernul plănuiesc mână-n mână atacul asupra câte unui segment al economiei noastre. Marea Britanie şi Olanda nu procedează aşa. N-am pierdut nici o industrie de bază în favoarea acestor ţări. Dar am pierdut multe din pricina Japoniei. E o diferenţă ca de la cer la pământ — acesta este motivul îngrijorăm mele. Bineînţeles, dacă dorim să cumpărăm o companie britanică sau olandeză, o putem face. Dar o companie japoneză, nu.

Interviul continuă, dar nimeni nu aduse vorba de MicroCon. Aşa că a canalizat el însuşi discuţia asupra acestei probleme. La o întrebare a reporterilor a răspuns:

— Ar trebui ca americanii să-i poată critica pe japonezi fără să fie acuzaţi de rasism sau de violenţă verbală. Nu există vreo ţară pe lumea asta care să nu intre în conflict cu o alta. E ceva inevitabil. Conflictul nostru cu Japonia ar trebui să fie discutat deschis, fără a se face uz de asemenea termeni jignitori. Împotrivirea mea la vânzarea firmei MicroCon a fost categorisită ca fiind rasistă, dar nici vorbă de aşa ceva.

În cele din urmă, un reporter i-a pus o întrebare în legătură cu vânzarea companiei MicroCon. Morton a ezitat un moment, iar apoi s-a aplecat peste masă şi a spus:

— După cum bine ştii, George, m-am opus vânzării firmei MicroCon de la bun început. Şi mă opun în continuare. E vremea ca americanii să facă ceva pentru a apăra bogăţiile acestei ţări — resursele ei naturale, cele financiare şi cele intelectuale. Vânzarea companiei MicroCon este un pas lipsit de înţelepciune şi continui să mă opun. De altfel, sunt încântat să vă anunţ că tocmai am aflat că Akai Ceramics şi-a retras oferta de a cumpăra MicroCon Corporation. Cred că e cea mai bună soluţie. Nu pot decât să admir delicateţea de care a dat dovadă Akai în această problemă. Vânzarea nu va mai avea loc. Sunt

foarte mulţumit de asta.

— Cum? Oferta a fost retrasă? am întrebat.

— Cred că de-abia acum o să fie retrasă, zise Connor.

Pe măsură ce emisiunea se apropia de final, Morton era din ce în ce mai vesel.

— Din moment ce am fost considerat atât de critic la adresa Japoniei, îmi daţi voie, poate, să-mi exprim admiraţia faţă de această ţară, măcar pentru o clipă. Japonezii ştiu să fie, atunci când vor, oameni minunaţi şi o demonstrează în cele mai neobişnuite situaţii. Ştiţi, probabil, că în Japonia, călugării ordinului Zen obişnuiesc să scrie o poezie când simt că se apropie clipa morţii. E o formă tradiţională de artă. Cele mai faimoase poezii ale lor sunt citate chiar şi după câteva sute de ani. Aşa că vă daţi seama în ce tensiune psihică se găseşte un *roshi* Zen când ştie că sfârşitul îi e aproape şi toată lumea aşteaptă de la el să creeze o poezie de excepţie. Luni de zile nu se gândeşte decât la asta. Poezia mea preferată a fost scrisă de un călugăr care se săturase de toată aceea apăsare. Sună cam aşa, zise şi începu să recite:

"Naştere e aceasta,
Şi moarte totodată,
Poezie sau nu,
La ce bun tot bâlciul?"

Reporterii izbucniră în hohote de râs.

— Aşa că haideţi să nu luăm totul prea în tragic, spuse Morton. Printre altele, ar trebui să învăţăm şi asta de la ei.

La sfârşitul interviului, Morton strânse mâna celor trei reporteri şi ieşi din raza camerelor de luat vederi. Am observat că sosise şi Ishigura în studio, roşu ca racul la faţă. Trăgea aer printre dinţi, în felul propriu japonezilor, atunci când sunt neliniştiţi.

— Ah, Ishigura-san. Văd c-ai şi aflat ultimele noutăţi, zise Morton vesel şi-l bătu zdravăn cu palma pe umăr.

Ishigura se înroşi mai tare la faţă.

— Sunt profund dezamăgit, domnule senator. Din acest

moment să ştiţi că o să se cam încurce treaba.

Era vizibil înfuriat.

— Hei, zise Morton. Ştii ceva? *Mă doare-n cot!*

— Aveam o înţelegere, şuieră Ishigura.

— Da, aveam, spuse Morton. Dar dumneata n-ai respectat-o până la capăt.

Senatorul urcă la noi şi spuse:

— Presupun că doriţi să dau o declaraţie. Doar să mă demachiez, şi-apoi mergem.

— E-n ordine, spuse Connor.

Morton plecă spre cabina de machiaj.

Ishigura se întoarse spre Connor zicând:

— *Totemo taihenna koto ni narimashita ne.*

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Connor. E o situaţie dificilă.

Ishigura spuse printre dinţi:

— Vor cădea nişte capete.

— Primul o să fie al tău, ripostă Connor. *So omowa nakai.*

Senatorul se îndreptă spre scara care ducea la al doilea etaj. În spatele lui, mergea Woodson şoptindu-i ceva la ureche. Senatorul îl cuprinse cu mâna după umăr şi merseră aşa, unul lângă altul, câteva clipe. Apoi senatorul o luă în sus pe scări.

Ishigura spuse pe un ton grav:

— *Konna hasuja nakatta no ni.*

Connor ridică din umeri.

— Mă tem că nu vă bucuraţi de simpatia mea. Aţi încercat să încălcaţi legile acestei ţări şi va trebui să suportaţi consecinţele. *Eraikalo ni naruio, Ishigura-san.*

— Mai vedem noi, domnule căpitan.

Ishigura-san se întoarse şi-i aruncă lui Eddie o privire de gheaţă. Acesta ridică din umeri şi zise:

— Hei, eu n-am nici în clin nici în mânecă! Înţelegi, compadre? *Tu* eşti cel care a dat de necaz, adăugă şi râse.

Regizorul, un tip greoi, cu o pereche de căşti pe urechi, veni spre noi.

— Care dintre voi e locotenentul Smith?

I-am spus că eu eram.

— Vă caută domnişoara Asakuma. Puteţi răspunde de-acolo, mă anunţă el, indicându-mi aparatul dintr-o cameră alăturată.

Înăuntru se afla o canapea şi câteva fotolii confortabile profilate pe un decor matinal.

Lângă unul din fotolii am văzut un telefon al cărui beculeţ

clipea. M-am îndreptat înspre el, m-am aşezat în fotoliu şi-am ridicat receptorul.

— Locotenentul Smith la telefon.

— Bună, aici Theresa, spuse ea.

M-a încântat felul familiar în care s-a recomandat.

— Am vizionat ultima parte a casetei, domnule locotenent. Şi cred că s-a ivit o problemă.

— Ce fel de problemă?

Nu i-am spus că Morton mărturisise deja. Am privit către scenă. Senatorul urcase deja scara; nu se mai vedea. Woodson, asistentul lui, se plimba neliniştit încoace şi-ncolo, la picioarele scării. Avea o privire pierdută şi-şi pipăia nervos prin haină cureaua de la pantaloni. L-am auzit apoi pe Connor zicând:

— Ah, ce rahat!

O luă la goană şi traversă în fugă studioul, îndreptându-se spre scări. M-am ridicat nedumerit în picioare, am trântit receptorul şi am luat-o după el. În timp ce Connor trecu pe lângă Woodson, îi strigă:

— Nenorocitule!

Apoi urcă treptele câte două o dată, năpustindu-se înainte de parcă-l fugărea cineva. Mă ţineam după el. L-am auzit pe Woodson spunând, parcă:

— N-am avut încotro.

Când ajunserăm pe holul de la etajul doi, Connor strigă:

— Domnule senator!

Chiar în momentul acela se auzi o detunătură. Nu fusese un zgomot prea puternic; semăna cu zgomotul produs de căderea unui scaun.

Dar ştiam că fusese un foc de armă.

A doua noapte

Capitolul 50

Soarele apunea peste *sekitei.* Umbrele pietrelor se întindeau peste cercurile concentrice de nisip greblat. M-am aşezat pe o bancă şi am rămas cu ochii la modelul pe care-l desenau

cercurile de nisip. Connor era undeva înăuntru, continuând să se uite la televizor. Vocea crainicului de la actualităţi răzbătea până la mine. Până şi într-un templu Zen există televizor. Începusem să mă obişnuiesc cu genul ăsta de ciudăţenii.

Dar eu nu mai voiam să mă uit la televizor. Îmi era îndeajuns cât văzusem în ultima oră ca să-mi dau seama cum avea să interpreteze mass- media toată întâmplarea. Spuneau că senatorul Morton se aflase sub un stress puternic în ultima vreme. Avusese necazuri în familie; fiul său, aflat la vârsta adolescenţei fusese arestat de curând pentru conducere sub influenţa alcoolului, după ce avusese un accident soldat cu rănirea gravă a altui adolescent. Se zvonea, de asemenea, că fiica senatorului făcuse un avort. Doamna Morton nu voia să facă nici un fel de comentariu, deşi reporterii stăteau ciorchine la uşa casei lor din Arlington.

Toată echipa senatorului era de părere că Morton se aflase sub o presiune enormă în ultimul timp, încercând să se împartă între viaţa de familie şi obligaţiile impuse de candidatura lui iminentă. Senatorul nu mai era el însuşi; devenise morocănos şi retras. Potrivit declaraţiei unuia din oamenii lui, senatorul părea tulburat de o problemă personală.

Nimeni n-a adus vorba de comportamentul public al lui Morton, cu excepţia senatorului Dowling care a afirmat că "Domnul senator Morton devenise cam exagerat faţă de japonezi în ultimul timp, ceea ce reprezenta un semn al presiunii psihice sub care se afla. John nu părea să mai creadă într-o reconciliere cu japonezii; în vreme ce noi toţi ştiam că trebuie să realizăm această reconciliere. Naţiunile noastre sunt prea strâns legate ca să mai putem da înapoi. Din păcate, însă, nici unul dintre noi n-avea de unde să ştie că stressul sub care se afla era atât de puternic. John Morton era un om închis în el."

Şedeam pe bancă şi priveam pietrele din grădină, care, pe rând, deveniră aurii şi apoi roşii. Un călugăr Zen pe nume Bill Harris — american, desigur — veni şi mă întrebă dacă voiam ceai, sau poate o Cola. I-am spus că nu voiam nimic, iar el plecă. Mi-am aruncat privirea înăuntru. Neonul pâlpâia cu licăriri albastre. Connor nu era acolo.

Mi-am întors din nou privirea la pietrele din curte.

Primul foc de armă nu îl doborâse pe Morton. Când am izbit cu piciorul în uşa de la baie, senatorul se clătina încă pe picioare, cu sângele şiroindu-i pe gât. Connor a strigat: "Nu!"

chiar în momentul în care Morton îşi băgase pistolul în gură ca să tragă din nou.. A doua împuşcătură i-a fost fatală. Pistolul i-a sărit cu putere din mâini şi s-a răsucit în aer, căzând apoi pe gresia din baie. S-a oprit la picioarele mele. Pereţii erau împroşcaţi cu sânge.

Atunci lumea a început să ţipe. M-am întors şi am văzut-o pe fata care-l machiase mai devreme, în pragul uşii, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi ţipând ca din gură de şarpe. Cred că atunci când au venit, medicii legişti i-au dat un sedativ.

Eu şi Connor am rămas pe loc până când au ajuns Bob Keplan şi Tony Marsh, ofiţerii de serviciu. I-am spus lui Bob că îi dăm declaraţiile când pofteşte şi am plecat. Am observat că Ishigura o-ntinsese deja. La fel şi Eddie Sakamura. Asta l-a enervat pe Connor.

— Tâmpitul ăsta de Eddie! Unde naiba o fi?

— Ce mai contează? am spus.

— E o problemă cu Eddie, zise Connor.

— Ce problemă?

— N-ai remarcat cum se purta cu Ishigura? Era prea sigur de el, spuse Connor. Mult prea sigur. Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era.

Am ridicat din umeri.

— Dumneavoastră singur aţi spus că Eddie e cam ţâcnit. Cine ştie ce-o fi fost în capul lui!

Eram sătul de cazul ăsta şi de modul de gândire tipic japonez al lui Connor. M-am gândit că poate Eddie se îmbarcase într-un avion care zbura spre Japonia. Ori spre Mexic, unde chiar el spusese că ar vrea să plece.

— Sper să ai dreptate, spuse Connor.

Am luat-o după el spre ieşirea din spatele clădirii. Connor mi-a spus că voia să plece înainte de sosirea reporterilor. Ne-am suit în maşină şi am pornit. M-a pus s-o iau spre centrul Zen şi de atunci ne aflam aici. Am sunat-o pe Lauren, dar nu era în birou. Am sunat-o pe Theresa la laborator, dar suna ocupat. Am sunat acasă şi Elaine mi-a spus că totul era în ordine cu Michelle şi că reporterii plecaseră cu toţii. M-a întrebat dacă voiam să mai rămână şi să-i dea lui Michelle să mănânce. I-am spus că da, voiam, şi că s-ar putea să mă întorc târziu.

Apoi, timp de o oră m-am uitat la televizor, până m-am săturat şi am ieşit afară.

Era aproape întuneric. Nisipul devenise gri-roşiatic. Îmi amorţise tot corpul de atâta stat pe bancă şi începuse să se facă răcoare. Un piuit mă avertiză că sunt căutat la telefon. Probabil că erau cei de la secţie. Sau poate că era Theresa.

M-am ridicat de pe bancă şi-am intrat înăuntru.

Pe ecranul televizorului, senatorul Stephen Rowe îşi exprima simpatia faţă de familia îndoliată şi spunea că senatorul Morton trecuse printr-o criză psihică deosebit de puternică. Senatorul Rowe anunţa de asemenea că oferta firmei Akai nu fusese retrasă, şi că probabil vânzarea avea să aibă loc. Pasămite, nu exista nici un motiv serios pentru care să fie sistată.

— Hmm, făcu Connor.

— Au revenit, deci, asupra problemei cu revânzarea! — am zis.

— Se pare că n-au renunţat niciodată, spuse Connor pe un ton îngrijorat.

— Vă deranjează?

— Nu e vorba de asta. Mă îngrijorează Eddie. Era atât de ţanţoş. Acum, problema care se pune e ce va face Ishigura.

— Ce mai contează?

Eram obosit şi sătul până-n gât. Fata murise, Morton murise, iar vânzarea urma să aibă loc.

Connor clătină din cap.

— Nu uita care e miza, spuse el. Miza aflată în joc e uriaşă. Pe Ishigura nu-l interesează o crimă banală sau achiziţionarea unei companii, fie ea de tehnologie superavansată. Ceea ce-l interesează acum pe Ishigura, e reputaţia companiei Nakamoto în America. Nakamoto are reprezentanţe în multe oraşe americane şi doreşte să se extindă în continuare. Iar Eddie poate lovi uşor în reputaţia lor.

— Cum?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur cum.

Telefonul începu să piuie din nou. Am răspuns. Era Frank Ellis, ofiţer de serviciu din seară aceea la cartierul general.

— Salut, Pete, zise el. Am primit un apel de la Serviciile Speciale. Sergentul Matlovsky se află la locul unde s-a produs un accident. Are nevoie de un ofiţer de legătură.

— Dar ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Spune că sunt cinci japonezi acolo care vor să cerceteze

maşina.

M-am încruntat.

— Ce maşină?

— Un Ferrari. Gonea cu viteză mare, era urmărit. S-a făcut ţăndări. După ce a avut loc impactul, a izbucnit în flăcări. Cadavrul a fost ridicat de cei de la VHDV, dar japonezii insistă să cerceteze maşina. Matlovsky nu prea e sigur dacă e legal să-i lase, nu ştie dacă se va deschide sau nu o anchetă. Şi, în plus, nu le pricepe limba. Unul din japonezi pretinde că e rudă cu decedatul. Prin urmare, nu vrei să te duci să te ocupi de asta?

Am oftat.

— Dar nu sunt liber? Am fost de serviciu noaptea trecută.

— Eşti pe lista de serviciu, Pete. Se pare că te-ai înţeles cu Allen să-l înlocuieşti.

Mi-am adus vag aminte că rămăsese să-l înlocuiesc pe Allen, pentru ca acesta să-şi poată duce băieţelul la un meci de hochei al echipei Kings. Hotărâsem asta cu o săptămână în urmă, dar parcă trecuseră secole de atunci.

— E-n ordine, am spus. Mă ocup eu de asta.

M-am întors să-i spun lui Connor că trebuia să plec. Ascultă toată povestea şi deodată sări în picioare.

— Bineînţeles! Bineînţeles! Cum de nu mi-am dat seama? La naiba, spuse el şi se pocni cu palma peste frunte. Hai să mergem, *kohai.*

— Mergem la locul accidentului?

— La locul accidentului? Nu, nicidecum.

— Atunci unde?

— Oh! Doamne! Ce tâmpit am fost! exclamă el.

O pornise deja spre maşină. Am luat-o la fugă după el.

Când ajunserăm în faţa casei lui Eddie Sakamura, Connor sări din mers şi se năpusti pe scări. Am parcat şi l-am urmat în goană. Cerul era albastru închis. Se făcuse aproape noapte.

Connor sărea câte două trepte o dată.

— Numai eu sunt de vină, zise el. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Trebuia să-mi fi dat seama de ce se purta aşa.

— Cum adică? am întrebat.

Când am ajuns la capătul scărilor, gâfâiam din răsputeri. Connor izbi în uşă şi intrarăm în casă. Living-room-ul arăta exact aşa cum îl văzusem ultima dată, când fusesem acolo cu

Graham.

Connor inspectă rapid fiecare cameră. In dormitor era o valiză deschisă. Pe pat se aflau câteva sacouri Armani şi Byblos care aşteptau parcă să fie împachetate.

— Ah, ce netot, zise Connor. N-ar fi trebuit să se mai întoarcă aici niciodată.

De afară pătrundeau licăririle verzui ale apei din piscină, formând pe tavan nişte cercuri tremurătoare. Connor ieşi în curte.

Corpul plutea pe apă, cu faţa în jos, chiar în mijlocul piscinei — o siluetă întunecată pe suprafaţa blând vălurită a dreptunghiului de apă verde. Connor luă un băţ lung şi subţire şi-l împinse uşor pe Eddie spre capătul celălalt al piscinei. Îl traserăm afară pe marginea de beton. Corpul era vânăt şi rece. Nu părea să prezinte urme de violenţă.

— S-au purtat cu grijă, spuse Connor. Au fost obligaţi să fie atenţi.

— La ce să fie atenţi?

— Să nu lase urme de violenţă. Dar sunt sigur că le vom găsi. Scoase o lanternă minusculă de buzunar şi privi cu atenţie în gura lui Eddie.

Cercetă de asemenea sfârcurile de pe piept şi penisul.

— Da, spuse el. Uite-aici. Vezi rosăturile astea roşii? Astea de pe sfârcuri. Şi astea de pe coapsă.

— Parcă sunt urme de cârlige "bot-de-crocodil".

— Exact. Cele care se folosesc la instalaţiile de şocuri electrice. L-au torturat. Să-i ia naiba! strigă Connor. De ce nu mi-o fi spus Eddie totul! Avea când. Avea tot timpul în drumul de-acasă de la tine până la postul de televiziune, când ne-am dus să vorbim cu senatorul. Ar fi trebuit să-mi spună adevărul.

— Ce adevăr? Ce să vă spună?

Connor nu-mi răspunse. Era dus pe gânduri. Deodată oftă.

— Ştii, până la urmă n-am fost decât nişte *gaijin* pentru el. Nişte străini. Până şi-n momentele de disperare ne-a dat deoparte. Oricum nu ne-ar fi spus, fiindcă...

Tăcu din nou, privind cadavrul. În cele din urmă, lăsă corpul să alunece înapoi în apă.

— Lasă pe altcineva să facă procesul verbal, spuse Connor ridicându-se în picioare. Nu trebuie să fim neapărat noi cei care

am găsit cadavrul. Nu mai are nici o importanţă.

Îl privea pe Eddie cum plutea spre centrul piscinei. Capul i se cufundase uşor în apă, în timp ce călcâiele îi rămaseră la suprafaţă.

— Îmi plăcea Eddie. Mi-a făcut multe servicii. I-am cunoscut şi câteva rude când am fost în Japonia. Nu însă şi pe tatăl său. Eddie era un băiat bun. Iar acum vreau *să aflu* totul! zise Connor, privind spre trupul care începuse să se rotească uşor.

Nu înţelegeam nimic. Habar n-aveam despre ce vorbea, dar m-am gândit că era mai bine să tac. Era furios.

— Hai să mergem, zise în cele din urmă. Trebuie să acţionăm repede. Există doar două posibilităţi. Iar noi am fost luaţi din nou prin surprindere de cursul evenimentelor. Dar chiar de-ar fi să fiu strivit după aia, nu mă las până nu-l înfund pe ticălosul ăla!

— Care ticălos?

— Ishigura.

Capitolul 51

Ne îndreptam din nou spre apartamentul meu.

— În noaptea asta rămâi acasă, zise Connor.

— Vin cu dumneavoastră, am spus.

— Nu. Treaba asta o fac singur, *kohai.* E mai bine să nu ştii nimic.

— Ce să ştiu? am întrebat.

Ne-am ciorovăit aşa o vreme. Nu voia să-mi spună. Până la urmă s-a înduplecat.

— Tanaka a fost acasă la Eddie în seara trecută fiindcă acesta din urmă avea caseta. Cea originală, probabil.

— Da...

— Iar Tanaka o voia înapoi şi aşa au început să se certe. Când aţi sosit voi doi, tu şi Graham, i-aţi surprins în toiul certei, iar Eddie, ca să scape de Tanaka, i-a spus că videocaseta se găsea în maşină. Tanaka a ieşit deci din casă şi, când a văzut poliţiştii, a intrat în panică şi a pornit în trombă maşina.

— Da.

— Am crezut tot timpul că banda a fost distrusă de flăcări în timpul accidentului.

— Da...

— Dar acum e clar că nu s-a întâmplat aşa. Pentru că Eddie n-ar fi îndrăznit să facă pe grozavul cu Ishigura dacă n-ar fi avut caseta. Asta era arma lui secretă şi el o ştia. Dar acum e clar că nu bănuia cât de sălbatec poate fi Ishigura.

— L-au torturat să spună unde e caseta?

— Da. Dar se pare că Eddie nu s-a dat bătut. Nu le-a spus.

— De unde ştiţi?

— Dacă le-ar fi spus, n-ar cere acum cei cinci japonezi să cerceteze un Ferrari accidentat; mai ales în toiul nopţii.

— Deci caută în continuare caseta?

— Da. Sau o pistă care să conducă la casetă. De fapt ei nici nu ştiu câte casete lipsesc în momentul de faţă.

— Ce aveţi de gând să faceţi? l-am întrebat.

— Să găsesc caseta, spuse Connor. Musai. Au murit *oameni* pentru caseta asta. Dacă putem găsi originalul... Îl bag pe Ishigura în rahat până-n gât. Acolo unde de fapt îi e locul.

Am parcat în faţa blocului. După cum spusese Elaine, reporterii plecaseră. Strada, aflată în întuneric, era liniştită.

— Dar vreau să merg şi eu cu dumneavoastră, am spus din nou.

Connor dădu din cap.

— Eu sunt pe cale să mă pensionez, spuse el. Tu însă rămâi. Gândeşte-te că trebuie să apuci şi tu pensionarea. Aşa că-i nevoie să afli ce anume voi face eu în noaptea asta.

— Aveţi de gând să refaceţi tot traseul lui Eddie de azi-noapte. Eddie a plecat de-acasă şi s-a dus la roşcată. Poate că s-a oprit undeva pe drum...

— Ascultă, zise Connor. Hai să nu mai pierdem timpul, *kohai.* Eu am câteva relaţii, nişte persoane pe care mă pot bizui. Aşa că lasă-mă să mă descurc. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă în maşină. Doar dacă e ceva urgent! Pentru că voi fi foarte ocupat.

— Dar...

— Gata, *kohai.* Dă-te jos. Merită să petreci o seară tihnită cu fetiţa ta. Ai făcut treabă bună, dar acum misiunea ta s-a încheiat.

De voie de nevoie, m-am dat jos din maşină.

— *Sayonara,* zise Connor făcându-mi un semn glumeţ cu mâna şi porni maşina.

— Tati! Tati! strigă Shelly alergând cu braţele ridicate spre mine. Ia-mă în blaţe, tati!
— Bună Shelly.
— Tati, pot să mă uit la "Flumoasa din Pădulea Adolmită"?
— Să vedem. Ai mâncat?
— A mâncat doi crenvurşti şi un cornet de îngheţată, spuse Elaine care spăla vasele în bucătărie.
— Doamne, am exclamat eu. Parcă ne-nţelesesem să nu mai mănânce porcării de-astea.
— Asta a vrut ea să mănânce, spuse menajera nervoasă.
Biata Elaine era epuizată după o zi întreagă petrecută cu un ţânc de doi ani.
— Tati, pot să mă uit la "Flumoasa din Pădulea Adolmită"?
— Stai puţin, Shelly, vorbesc cu Elaine acum.
— Am încercat să-i dau supă, îmi explică Elaine dar nici nu s-a atins de ea. A vrut crenvurşti.
— Tati, pot să mă uit la desene?
— Michelle...
Elaine continuă:
— Aşa că m-am gândit că nu putea rămâne nemâncată M-am gândit că nu era în apele ei. Ştiţi, reporterii şi tot ce s-a întâmplat astăzi, toate emoţiile şi tulburarea prin care a trecut.
— Tati? Pot? "Flumoasa", tati?
Se agita în braţele mele şi mă lovea uşor cu palmele pe faţă ca să-mi atragă atenţia.
— Bine, Shel.
— Acum, tati?
— Bine, bine.
Am dat-o jos din braţe. Alergă în sufragerie şi dădu drumul la televizor apăsând hotărât pe buton.
— Cred că se uită prea mult la televizor.
— Toţi copii se uită, spuse Elaine, ridicând din umeri.
— Tati?
M-am dus în sufragerie şi am pornit videocasetofonul. Am derulat cu viteză genericul, apoi am lăsat caseta să meargă.
— Nu vleau paltea asta! zise ea nerăbdătoare.
Aşa că am derulat până în momentul începerii acţiunii, sărind peste începutul poveştii.
— Aiţi, aiţi, paltea asta, zise ea trăgându-mă de mână.
Am pus caseta pe viteză normală. Michelle se aşeză în fotoliu şi începu să-şi sugă degetul. Îl scoase apoi din gură şi bătu cu

mânuţa pe locul rămas liber lângă ea.

— Aiţi, tati, spuse.

Voia să mă, aşez lângă ea.

Am oftat. Am privit în jurul meu. În cameră era o harababură de nedescris. Creioanele şi cărţile de colorat erau împrăştiate peste tot pe covor. Rămăsese acolo şi moara de vânt Lego construită de Eddie.

— Stai să fac puţină ordine, am spus, şi pe urmă vin lângă tine.

Îşi vârî degetul înapoi în gură şi se întoarse cu faţa spre televizor. Era numai ochi şi urechi.

Am strâns creioanele de pe jos şi le-am băgat la loc în cutia de carton. Am închis coperţile cărţilor de colorat şi le-am aşezat pe raft. Brusc mi-am dat seama cât de obosit eram şi m-am aşezat pentru o clipă jos pe covor, lângă fotoliul unde stătea Michelle.

Pe ecranul televizorului, trei ursitoare — una roşie, una verde şi alta albastră pătrundeau în zbor în sala tronului din castel.

— Uite-o pe Mellyweather, zise Michelle arătându-mi-o cu degetul. Aia albastă.

Din bucătărie se auzi vocea lui Elaine:

— Să vă prepar un sandviş, domnule locotenent?

— Ar fi nemaipomenit, am răspuns.

Mi-am dat seama că în momentul acela nu-mi doream nimic altceva decât să fiu cu fetiţa mea. Voiam să uit totul, cel puţin pentru o vreme. I-am mulţumit în gând lui Connor că mă lăsase acasă. Şedeam şi mă uitam la televizor fără să spun nimic.

Elaine îmi aduse un sandviş cu salam, muştar şi salată verde. Mi-era foame. Elaine privi spre ecran, dădu din cap şi se întoarse în bucătărie. Mi-am mâncat sandvişul, în vreme ce Michelle a tot insistat să muşte şi ea de câteva ori din el. Îi plăcea salamul. Mă temeam să nu-i facă rău chimicalele din el, dar m-am gândit că nu putea, oricum, fi mai rău decât crenvurştii.

După ce mi-am mâncat sandvişul m-am simţit puţin mai bine. Am ridicat moara de jucărie şi-am început s-o dezasamblez, punând piesele la loc în cutie. Michelle zise cu durere în glas:

— Nu asta! Nu asta!

Am crezut că nu voia să-i stric moara, dar nici vorbă de aşa ceva. Îşi acoperise ochii cu mânuţele. Nu voia s-o vadă pe

Maleficient, ursitoarea cea rea. Am derulat înainte, până când Maleficient a dispărut de pe ecran şi Michelle s-a liniştit din nou.

Am desfăcut moara şi-am strâns toate piesele în cutie. Am pus capacul de metal deasupra şi am aşezat-o pe raftul de jos al bibliotecii, la locul ei. De obicei ţin jucăriile pe rafturile de jos, astfel ca Michelle să şi le poată lua singură.

Cutia căzu de pe raft pe covor.. Am ridicat-o. Ceva o împiedica să intre... Am observat ceva pe raft, un paralelipiped mic, gri. Mi-am dat seama imediat ce era: o casetă video cu bandă de opt milimetri. Pe etichetă scria ceva în japoneză.

Capitolul 52

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule locotenent? mă întrebă Elaine

Era îmbrăcată cu pardesiul, gata de plecare.

— Mai stai o clipă, am spus.

M-am îndreptat spre telefon şi am sunat-o pe dispecera de serviciu de la sediu. Am rugat-o să-mi facă legătura cu Connor în maşină. Aşteptam plin de nerăbdare, sub privirile Elainei.

— Mai aşteaptă un minut, Elaine, am zis din nou.

Pe ecran, prinţul cânta în duet cu Frumoasa, în timp ce păsărelele ciripeau. Michelle îşi sugea degetul.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, dar nu răspunde nimeni în maşina aia, spuse centralista.

— În ordine, am zis. Nu ţi-a lăsat căpitanul Connor nici un număr unde poate fi găsit?

Urmă o pauză.

— Nu e trecut pe lista celor de serviciu...

— Ştiu asta. Dar n-a lăsat nici un număr?

— Nu văd nimic aici, domnule locotenent.

— Trebuie neapărat să dau de el.

— Aşteptaţi o clipă, zise şi întrerupse legătura.

Am înjurat în gând.

Elaine, pe hol. era pe picior de plecare.

— Domnule locotenent, se auzi din nou glasul dispecerei. Căpitanul Ellis zice că domnul Connor a plecat.

— A plecat?!

— A fost aici cu puţin timp în urmă, dar a plecat.

— Chiar a fost acolo?!

— Da, dar a plecat. Şi nu a lăsat nici un număr de telefon. Îmi pare rău.

Am închis. Ce naiba căutase Connor la departament?

Elaine începea să-şi piardă răbdarea:

— Domnule locotenent?

— Mai aşteaptă puţin, Elaine, am spus.

— Domnule locotenent, am o...

— Am spus să mai aştepţi puţin.

Am început să umblu de colo-colo prin cameră. Nu ştiam ce să mă fac şi deodată m-a cuprins teama. Îl uciseseră pe Eddie pentru casetă asta şi nu s-ar fi dat în lături să mai ucidă şi pe altcineva. Am privit-o pe fiica mea care continua să se uite la televizor şi să-şi sugă degetul.

— Unde ţi-ai parcat maşina? am întrebat-o pe Elaine.

— În garaj.

— Bine. Fii atentă. Vreau s-o iei pe Michelle şi să plecaţi...

Sună telefonul. M-am repezit la receptor sperând să fie Connor.

— Alo?

— *Moshi moshi. Connor-san desuka?*

— Nu-i aici, am spus, dar de îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gură, m-am înjurat în gând.

Dar era prea târziu — răul fusese deja făcut.

— Foarte bine, domnule locotenent, spuse vocea, aveţi ceea ce ne trebuie, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, am zis.

— Ba cred că ştiţi, domnule locotenent.

Pe fir se auzea un foşnet uşor. Se vorbea dintr-o maşină. Puteau fi oriunde.

Puteau fi chiar în faţa casei. La naiba!

— Cine sunteţi? am întrebat, dar nu se mai auzea decât tonul.

Elaine mă descusu:

— Ce s-a întâmplat, domnule locotenent?

M-am îndreptat în fugă spre fereastră. Jos în stradă am văzut parcate trei maşini Cinci bărbaţi coborau din ele. Cinci umbre în noapte.

Capitolul 53

Am încercat să-mi păstrez sângele rece.

— Elaine, vreau s-o iei pe Michelle şi să vă duceţi amândouă în dormitor, am spus. Băgaţi-vă sub pat. Vreau să staţi acolo şi să nu faceţi nici cel mai mic zgomot, indiferent *ce* s-ar întâmpla! înţelegi?

— Nu, tati!

— Hai, Elaine, repede!

— Nu, tati! Vleau să văd "Flumoasa din Pădulea Adolmităăă"...

— O s-o vezi mai târziu.

Mi-am scos arma şi am controlat încărcătorul. Ochii Elainei se măriră de spaimă. O luă pe Michelle în braţe.

— Hai, iubito!

Michelle se zvârcolea în braţele ei, protestând.

— Nu, tatiii...

— Michelle!!!

Tăcu brusc, izbită de tonul meu. Elaine o duse în dormitor. Am mai luat un încărcător şi l-am băgat în buzunarul de la haină.

Am stins lumina în dormitor şi în camera Michellei. Am privit pătuţul ei şi păturica cu elefanţi. Apoi am stins lumina în bucătărie.

M-am întors în living. Televizorul încă mergea. Zâna cea rea îi ordona corbului s-o găsească pe frumoasa din Pădurea Adormită. "Eşti ultima mea speranţă, odorul meu, nu mă dezamăgi", îi spunea ea păsării şi aceasta îşi lua zborul.

M-am aplecat şi am început să înaintez spre uşă. Telefonul sună din nou. M-am târât înapoi ca să răspund.

— Alo?

— *Kohai.*

Era vocea lui Connor. După zgomotul de pe fir mi-am dat seama că se afla în maşină.

— Unde sunteţi? l-am întrebat.

— Ai caseta?

— Da, o am. Unde sunteţi?

— La aeroport.

— Veniţi aici. Chiar acum. Şi pentru numele lui Dumnezeu! sunaţi după ajutoare!

Am auzit un zgomot uşor, ca de paşi, dincolo de uşă. Am închis. Eram ud de transpiraţie.

Doamne! Ca să ajungă la mine de la aeroport, lui Connor îi trebuiau douăzeci de minute, poate chiar mai mult. Trebuia să mă descurc de unul singur.

Am privit uşa ciulind urechile. Dar n-am mai auzit nici un zgomot de-afară. În dormitor, Michelle se tânguia:

— O vleau pe Flumoasa din Pădulea Adolmităăă. Îl vleau pe tatiii...

Am auzit-o pe Elaine şoptindu-i ceva. Shelly începu să se smiorcăie din nou.

Apoi se făcu linişte. Sună din nou telefonul.

— Domnule locotenent, spuse o voce cu accent asiatic, nu e nevoie de ajutoare, de ce le-aţi cerut?

Doamne! Îmi ascultaseră convorbirea

— Nu intenţionăm să vă facem nici un rău, domnule locotenent. Un singur lucru dorim. Vreţi să fiţi atât de amabil şi să ne aduceţi caseta afară?

— Am caseta, am spus.

— Ştim.

— O să v-o dau.

— Perfect. Va fi mai bine aşa.

Ştiam că trebuia să acţionez de unul singur. Am început să plănuiesc în grabă ce-aş putea face. Aveam un singur gând în minte: să-i îndepărtez de acolo, să-i îndepărtez de fetiţa mea.

— Oriunde, dar nu aici, am spus cu voce tare.

Se auzi un ciocănit la uşă. O bătaie rapidă, insistentă.

La naiba!

Simţeam cum se strânge plasa. Totul se petrecea prea repede. Stăteam ghemuit pe podea cu receptorul în mână, încercând să rămân sub nivelul ferestrelor.

Ciocănitul se auzi din nou.

Am spus în receptor:

— Vă dau caseta, dar mai întâi spuneţi-le băieţilor de la uşă să plece.

— Vreţi să repetaţi, vă rog?

Ce dracu?! Ăsta nu înţelege englezeşte?

— Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să coboare. Chemaţi-i înapoi afară. Vreau să-i văd pe geam.

— Domnule locotenent, trebuie să ne daţi caseta.

— Ştiu asta, am spus. O să v-o dau.

În timp ce vorbeam, stăteam cu ochii aţintiţi pe uşă. Am văzut clanţa mişcându-se. Cineva încerca să deschidă uşa.

Clanţa se mişca uşor, fără zgomot; apoi reveni la poziţia iniţială. Ceva alb alunecă pe sub uşă.

Era o carte de vizită.

— Domnule locotenent, vă rog să fiţi înţelegător.

M-am târât înainte şi am luat cartea de vizită. Pe ea scria:

Jonathan Connor, căpitan, departamentul de poliţie al oraşului Los Angeles.

Am auzit apoi o şoaptă din cealaltă parte a uşii:

— *Kohai.*

Ştiam că era o înşelătorie. Connor spusese că se afla la aeroport, aşa că nu putea să fie decât o capcană...

— Poate îţi pot fi de vreun folos, *kohai.*

Erau cuvintele pe care Connor le mai folosise şi înainte, la începutul anchetei. Am rămas surprins să le aud.

— Deschide odată uşa asta, *kohai.*

Era într-adevăr Connor. M-am ridicat şi am deschis uşa. Se strecură înăuntru. Mergea aplecat. Târa după el ceva albastru — o vestă antiglonţ Kevlor.

— Credeam că eraţi...

— Ştiam că japonezii trebuie să fie aici. Era logic. Am aşteptat în maşină pe aleea din spatele blocului. Câţi sunt?

— Vreo cinci, cred. Poate mai mulţi.

Dădu din cap.

Vocea cu accent asiatic se auzi în receptor.

— Domnule locotenent? Sunteţi acolo? Domnule locotenent?

Am îndepărtat receptorul de ureche ca să audă şi Connor ce spunea.

— Sunt aici, am răspuns.

Din televizor răzbătea chicotul vrăjitoarei.

— Domnule locotenent, se aud voci la dumneavoastră!

— E doar Frumoasa din Pădurea Adormită, i-am explicat.

— Cine? Cine-a adormit? întrebă contrariat. Ce-i asta?

— Televizorul, am zis. E televizorul.

La celălalt capăt al firului se auzeau şuşoteli. Am perceput zgomotul unei maşini care trecea pe stradă. Asta mi-a adus aminte că indivizii puteau fi remarcaţi acolo unde se aflau; de-o parte şi de alta a străzii erau blocuri de locuinţe şi, implicit, o mulţime de ferestre. În orice moment putea să-i vadă cineva de la geam. Unde mai pui şi trecătorii. Tipii erau obligaţi să se mişte repede.

Poate că o şi făcuseră.

Connor mă trase de haină. Îmi făcu semn să o dau jos. Am dezbrăcat-o cu mişcări uşoare şi am spus în receptor:

— E-n ordine. Ce vreţi să fac?

— Tu aduci caseta la noi.

Am privit spre Connor. Acesta dădu afirmativ din cap.

— O.K., am zis. Dar mai întâi chemaţi-vă jos oamenii.

— Sunteţi amabil să repetaţi?

Connor ridică pumnul şi faţa i se schimonosi într-un rânjet. Îmi dădea de înţeles că trebuia să par furios. Acoperi receptorul cu palma şi-mi şopti la ureche ceva. O propoziţie în japoneză.

— Bagă de seamă, am spus în receptor. *Yoku kike!*

La celălalt capăt al firului se auzi un mârâit. Individul era surprins.

— Hai. Băieţii vor coborî îndată. Şi, după aceea, coborâţi şi dumneavoastră, domnule locotenent.

— S-a făcut. Într-o clipă sunt jos.

Am pus receptorul în furcă.

— Treizeci de secunde, îmi şopti Connor şi dispăru pe uşă.

Mi-am încheiat nasturii de la cămaşa pe care o pusesem peste vesta antiglonţ. Vestele Kevlor sunt groase şi ţin cald. Am început imediat să transpir.

Am aşteptat treizeci de secunde cu privirea aţintită asupra ceasului de la mână. Priveam cum se învârteşte secundarul. Apoi am ieşit.

Cineva stinsese lumina pe hol. M-am împiedicat de un trup. M-am ridicat în picioare şi i-am privit faţa îngustă de asiatic. Era surprinzător de tânăr, doar un copil. Un adolescent. Îşi pierduse cunoştinţa şi abia mai respira.

Am început să cobor încet scările.

Pe palierul de la etajul al doilea nu era nimeni. Am continuat să cobor. Din spatele unei uşi de la etajul rămas în urmă se auzea un râs dogit la televizor. O voce spunea:

— Zi-ne, deci, unde v-aţi întâlnit prima dată.

Am continuat să cobor. Uşa de la intrarea în bloc era de sticlă. Am privit afară şi am văzut doar nişte maşini parcate şi un gard viu. Mai puteam zări şi o mică parte din gazonul din faţa blocului. Tipii şi maşinile lor erau undeva la stânga, în afara razei mele vizuale. Am stat o clipă pe loc şi-am tras aer în piept. Inima îmi bătea nebuneşte. Nu voiam să ies, dar în minte îmi

persista ideea că trebuie să îndepărtez pericolul de fetiţa mea. Să mut locul acţiunii departe de...

Am păşit afară în întuneric. Transpiraţia care-mi acoperea faţa şi gâtul îngheţă. Am mai făcut doi paşi.

Acum puteam să-i văd. Erau cam la zece metri de mine. Am numărat patru persoane. Unul dintre ei îmi făcu semn cu mâna să mă apropii. Am ezitat.

Unde erau ceilalţi?

Nu vedeam pe nimeni altcineva în afară de tipii de lângă maşină. Dădură din nou din mâini, chemându-mă. Am pornit-o spre ei când, deodată, o rafală mă izbi cu putere din spate şi mă trânti la pământ cu faţa în jos, în iarba umedă.

Au trecut câteva clipe până să-mi dau seama ce se întâmplase. Trăseseră în mine pe la spate.

Şi atunci izbucniră de peste tot din jurul meu împuşcături. Aveau arme automate. Strada era luminată de parcă se trăgeau focuri de artificii. Împuşcăturile răsunau de peste tot. Geamurile zăngăneau. Auzeam strigăte în jurul meu. Şi iar focuri de armă. Apoi scârţâitul roţilor automobilelor care se depărtau. Aproape imediat am auzit sirenele maşinilor de poliţie şi scrâşnetul cauciucurilor şi am văzut lumina proiectoarelor. Am rămas acolo unde eram, cu faţa îngropată în iarbă. Aveam senzaţia că mă aflu acolo de-o oră: Apoi mi-am dat seama că strigătele erau acum în engleză.

În cele din urmă, cineva veni, se apleca deasupra mea şi spuse:

— Rămâi aşa, locotenente. Nu te mişca. Lasă-mă să mă uit întâi.

Am recunoscut vocea lui Connor. Mă palpă cu mâna pe spate, după care mă întrebă:

— Poţi să te întorci, locotenente?

M-am întors cu faţa în sus.

În lumina puternică a reflectoarelor, Connor privea în jos spre mine.

— N-a pătruns nici un glonte, spuse el. Dar o să te doară al naibii de rău spatele mâine.

Mă ajută să mă ridic în picioare.

M-am uitat îndărăt să-l văd pe cel care trăsese în mine. Dar nu mai era nimeni acolo — doar cioburile uşii de la intrare străluceau gălbui în iarba verde.

A treia zi

Capitolul 54

Titlul din ziar suna cam aşa: VIOLENŢA GANGSTERILOR VIETNAMEZI IZBUCNEŞTE ÎN WESTSIDE. Mai jos se spunea că Peter Smith, ofiţer al Serviciilor Speciale din Departamentul de poliţie al oraşului Los Angeles, fusese victima unui atac feroce — pornit din răzbunare — al bandei de gansteri din Orange County, cunoscută sub numele de "Bitch Killers". Înainte ca patrulele de poliţie să sosească şi să-i împrăştie pe gangsteri, asupra locotenentului Smith s-au tras două focuri de armă. Nici unul dintre agresori nu a fost prins, dar doi au fost ucişi în timpul luptei.

Eram în cadă cu apa până la gât când citeam toate astea. Îmi masam uşor spatele ca să-mi alin durerea. Aveam două vânătăi mari, urâte, de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Durerea pe care o simţeam aproape că-mi tăia respiraţia.

O trimisesem pe Michelle la San Diego să petreacă week-end-ul cu maică-mea, până când avea să se mai liniştească situaţia. Plecase cu Elaine târziu, noaptea trecută.

Am continuat să citesc.

După cum relata ziarul, se părea că "Bitch Killers" era aceeaşi bandă care în urmă cu o săptămână ucisese un băieţel negru de doi ani, Rodney Howard, împuşcându-l în cap în timp ce acesta se plimba cu tricicleta în curtea din faţa casei sale situată în Inglewood. Se zvonea că uciderea băieţelului nu fusese decât un simplu "antrenament", o iniţiere a unui nou membru al bandei, iar bestialitatea acestei crime a tulburat opinia publică şi a stârnit semne de întrebare asupra capacităţii departamentului de poliţie din Los Angeles de a putea face faţă violenţei bandelor din sudul Californiei.

În faţa blocului se aflau din nou o mulţime de reporteri, dar n-am vrut să discut cu nici unul dintre ei. Telefonul suna fără încetare, dar am lăsat robotul să preia mesajele. Stăteam în cadă încercând să hotărăsc ce-i de făcut.

În cursul dimineţii l-am sunat pe Ken Shubik de la "Times".

— Mă întrebam când o să dai un semn! spuse el. Slavă Domnului.

— De ce "Slavă Domnului"?

— Pentru că eşti în viaţă, omule. Puştii ăştia sunt nişte criminali, zise Ken.

— Te referi la "vietnamezii" de azi-noapte? l-am întrebat. Află că vorbeau japoneza.

— Nu se poate.

— Ba da, Ken.

— Asta înseamnă că ştirea din ziar nu e corectă?

— Nu prea.

— Asta explică totul! exclamă el.

— Ce să explice?

— Ştirea a fost redactată de Weasel. Şi află că individul e-n rahat. E vorba să fie dat afară. Ceva se întâmplă aici, dar nimeni nu-şi dă seama ce poate fi, zise el. Cuiva din conducerea ziarului, nu ştiu cui, i s-a pus deodată pata pe japonezi. În orice caz, o să începem o serie de anchete în legătură cu corporaţiile japoneze din America.

— Zău?

— E drept că din numărul de astăzi nici n-ai bănui aşa ceva. Ai citit rubrica economică?

— Nu, de ce?

— Darley-Higgins anunţă vânzarea companiei MicroCon către firma Akai. E pe pagina a patra Un anunţ de doi centimetri, nu mai mult.

— Doar atât?

— Nu prea mai prezintă interes. Ce mai contează o companie în plus sau în minus, vândută japonezilor? Am făcut o mini-anchetă pe cont propriu. Din 1987 încoace, o sută optzeci de companii americane profilate pe electronică şi tehnologie avansată au fost vândute japonezilor. Nu mai e nici o noutate.

— Dar ziarul nu va începe o anchetă? Parcă aşa spuneai.

— Aşa se aude, bătrâne. Nu va fi uşor, căci suntem la pământ. Balanţa de plăţi cu Japonia e-n scădere! Sigur că s-a mai îmbunătăţit puţin de când nu mai exportă aşa multe maşini de la noi. Le construiesc direct aici. Ca să ne facă un hatâr, au început şi ei să importe portocale şi cherestea de la noi. Atât. Pe şleau, ne tratează ca pe o ţară subdezvoltată. Importă materie primă de la noi, dar nu ne cumpără produsele finite. Spun că nu producem nimic din ce-au ei nevoie.

— Poate că aşa şi e, Ren.

— Să-i spui asta lu' mutu'. Oftă. Dar nu ştiu dacă publicul va fi interesat. Aici e buba Nu-l mai interesează nici măcar problema impozitelor.

Nu prea înţelegeam ce vrea să sună.

— Impozitele?

— Da. Pregătim un întreg serial despre impozite. În sfârşit şi-a dat şi guvernul seama că firmele japoneze fac o mulţime de afaceri aici, dar nu plătesc cine ştie ce impozite. Unele nu plătesc chiar deloc, ceea ce e de-a dreptul ridicol. Îşi controlează profiturile supraevaluând componentele japoneze pe care le importă fabricile lor de asamblare din America. E scandalos, dar bineînţeles că guvernul american n-a mers niciodată până acolo încât să-i penalizeze. Japonezii cheltuiesc cam cinci sute de milioane pe an ca să calmeze spiritele la Washington.

— Ai de gând să scrii un articol despre impozite?

— Da. Acum suntem cu ochii pe Nakamoto. Am aflat din surse proprii că vor să dea lovitura stabilind în mod ilegal preţurile la anumite produse. Aşa fac toţi japonezii, de fapt. Am şi o listă cu cei aflaţi în proces: Nintendo a fixat preţurile pentru jocurile electronice în 1991, în acelaşi an Mitsubishi a fixat preţurile la televizoare, Panasonic în 1989 şi Minolta în 1987. Şi ştii, ăsta-i doar vârful icebergului.

— E bine că te ocupi tu de povestea asta.

Ken tuşi.

— Vrei să bag o ştire în ziar despre vietnamezii care vorbeau de fapt în japoneză?

— Nu, am răspuns.

— Dar ne priveşte pe *toţi,* insistă el.

— Nu cred că are vreun rost.

Am luat prânzul cu Connor într-un *sushi*-bar din Culver City.

Când am parcat în faţa restaurantului, cineva dinăuntru tocmai punea în geam plăcuţa pe care scria ÎNCHIS, dar când l-a văzut pe Connor a întors-o pe partea cealaltă.

— Cei de-aici mă cunosc, îmi spuse Connor.

— Adică vă simpatizează?

— N-am de unde şti asta.

— Atunci sunt interesaţi?

— Nu, zise Connor. Probabil că Hiroshi ar fi preferat să închidă. Nu câştigă nimic ţinându-şi oamenii doar pentru doi clienţi *gaijin.* Dar eu vin des pe aici şi el nu face decât să onoreze relaţia noastră. N-are nimic de-a face cu interesul sau cu faptul că i-aş putea fi simpatic.

Coborârăm din maşină.

— Americanii nu înţeleg asta, spuse el, pentru că sistemul de gândire al japonezilor este complet diferit de-al nostru.

— Ba cred că americanii au început să înţeleagă, i-am zis şi i-am povestit ce-mi spusese Ken Shubik despre fixarea preţurilor.

Connor oftă.

— E uşor să arunci cu noroi şi să spui că japonezii sunt necinstiţi. Dar nu sunt, joacă doar după alte reguli. Asta nu pricep americanii.

— Bine, am spus. Dar fixarea preţurilor este ilegală.

— În America, da, zise el. Dar în Japonia, asta e o procedură firească. Nu uita, *kohai:* sistemele noastre de gândire sunt complet diferite. Aşa se procedează în Japonia: se întâlnesc reprezentanţii mai multor companii şi fixează un preţ comun pentru un anumit produs. Scandalul Nomura a dovedit că, în timp ce americanii consideră asta o escrocherie, pentru japonezi nu este decât o modalitate de a face afaceri. Asta e.

Am intrat în bar unde am fost întâmpinaţi cu o grămadă de plecăciuni şi urări de bun venit. Connor a spus ceva în japoneză şi apoi ne-am aşezat la bar fără să comandăm nimic.

— Nu cerem ceva? am întrebat.

— Nu, răspunse Connor. I-am jigni. Hiroshi va alege în locul nostru ce să mâncăm.

Aşa că am aşteptat până când Hiroshi ne-a adus mâncarea. Îl priveam cum tăia peştele.

Sună telefonul. Din capătul celălalt al încăperii, un bărbat zise:

— Connor-san, *onna no lito ga matteru to itte mashita yo.*

— *Domo,* spuse Connor dând din cap.

Se întoarse spre mine depărtându-se de tejghea.

— Cred că nu mai mâncăm până la urmă. E timpul să mergem la următoarea întâlnire. Ai luat caseta cu tine?

— Da.

— Bine.

— Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu prietena ta, răspunse el. Cu domnişoara Asakuma.

Capitolul 55

Maşina ne zdruncină peste hârtoapele de pe autostrada Santa Monica, în drum spre centrul oraşului.

Cerul după-amiezii era cenuşiu; stătea să plouă. Mă durea spatele. Connor privea pe geamul maşinii, fredonând ceva.

Din cauza emoţiilor prin care trecusem, îmi ieşise din cap telefonul Theresei din seara trecută.

Spusese că se uitase la ultima parte a casetei şi descoperise ceva.

— Aţi vorbit cu ea?

— Cu Theresa? Foarte puţin. I-am dat câteva sfaturi.

— Aseară spunea că s-a ivit o problemă cu caseta.

— Da? Mie nu mi-a spus nimic.

Aveam senzaţia că-mi ascundea ceva, dar spatele mă înjunghia îngrozitor şi nu aveam chef să insist. Mă întrebam uneori dacă nu cumva Connor devenise el însuşi un japonez veritabil. Era atât de rezervat şi de închis în el...

— Nu mi-aţi spus niciodată de ce aţi plecat din Japonia, am zis.

Oftă.

— Ah, povestea aia veche. Aveam o slujbă, fusesem angajat consilier de securitate în corpul de pază al unei companii. Dar n-a mers.

— De ce?

— Nu că nu mi-ar fi plăcut slujba...

— Atunci ce-a fost?

Clătină din cap

— Mulţi din cei care trăiesc o vreme în Japonia se întorc de acolo cu sentimente contradictorii. Japonezii sunt un popor minunat din multe puncte de vedere. Sunt harnici, inteligenţi şi au simţul umorului. Sunt oameni integri. Dar sunt şi cel mai rasist popor de pe planetă. De asta îi acuză tot timpul pe ceilalţi de rasism. Au atât de multe prejudecăţi, încât sunt convinşi că şi alţii trebuie să le aibă. Aşa că viaţa în Japonia... După un timp mi se făcuse lehamite de toate. Mă săturasem să tot văd cum femeile treceau pe trotuarul celălalt când mă observau seara pe

stradă. Mă săturasem de faptul că, atunci când mergeam cu metroul, singurele două locuri care rămâneau neocupate în tot vagonul erau în dreapta şi în stânga mea. Mă săturasem să le aud pe stewardesele din avion întrebându-i pe călătorii japonezi dacă îi deranjează să stea lângă un *gaijin.* Credeau că nu înţeleg ce spun. Mă săturasem să fiu un intrus, să fiu tratat cu ironie. Mă săturasem de glumele care se făceau în spatele meu. Mă săturasem să fiu străin. Pur şi simplu... mă săturasem. Am renunţat.

— După cum vorbiţi, se pare că nu prea-i aveţi la suflet.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva, zise el. Îmi plac chiar foarte mult. Dar nu sunt japonez şi ei nu-mi pot ierta în ruptul capului asta. Oftă iar. Am mulţi prieteni japonezi care lucrează în America. Şi lor le vine greu aici. Şi ei păţesc la fel ca mine. Se simt excluşi. Nici lângă ei nu se aşează oamenii în metrou. Dar prietenii mei îmi cer întotdeauna să nu uit că în primul rând sunt fiinţe umane şi apoi japonezi. Din păcate ştiu din proprie experienţă că nu e întotdeauna aşa.

— Vreţi să spuneţi că înainte de toate sunt japonezi.

Ridică din umeri.

— Sângele apă nu se face.

Parcurserăm restul drumului în tăcere.

Capitolul 56

Ne aflam într-o cămăruţă situată la etajul trei într-un cămin patru studenţi străini. Theresa Asakuma ne-a explicat că nu era camera, ei ci a unei prietene plecate la studii în Italia pentru un trimestru. Pe o masă instalase un monitor mic şi un aparat video.

— M-am gândit că nu se face gaură-n cer dacă le scot puţin din laborator, zise ea derulând caseta. Voiam să vedeţi neapărat asta. Este ultima parte a uneia dintre casetele pe care mi le-aţi adus. E vorba de imaginile filmate după ce senatorul a părăsit încăperea.

Lăsă caseta să meargă pe viteza normală şi pe ecran apăru o imagine de ansamblu a etajului patruzeci şi şase din clădirea companiei Nakamoto. Era pustiu. Doar trupul palid al lui Cheryl Austin se zărea pe masa neagră din sala de consiliu.

Banda continua să meargă, dar pe ecran nu se întâmpla

nimic nou.
— Ce vrei să ne arăţi? am întrebat-o.
— Aşteptaţi puţin.
Aceeaşi imagine. Continua să nu se întâmple nimic nimic. Şi apoi am văzut clar cum piciorul fetei se mişcă brusc.
— Ce-a fost asta?
— Un spasm?
— Nu sunt sigur.
Acum, mâna fetei, profilată pe lemnul închis la culoare al mesei, se mişcă. Nu mai încăpea nici o îndoială. Palma se deschidea şi se închidea.
— Trăieşte!
Theresa dădu din cap.
— Aşa se pare. Acum priviţi ceasul.
Ceasul de pe perete arăta opt treizeci şi şase. Am continuat să privesc. Aceeaşi imagine. Caseta continuă aşa încă vreo două minute.
Connor oftă.
— Limba ceasului nu se mişcă.
— Nu, zise ea. Pentru că iată ce se-ntâmplă: Mărind foarte mult imaginea am analizat dispunerea punctelor. Pixelii ţopăiau înainte şi-napoi.
— Ce înseamnă asta?
— Noi numim chestia asta "rock and roll". E modul obişnuit în care se maschează un stop cadru care, în mod normal e vizibil cu ochiul liber, pentru că cele mai mici unităţi de imagine devin deodată statice, în timp ce într-o imagine normală există întotdeauna o mişcare cât de slabă, chiar dacă e doar întâmplătoare. Aşa că, ceea ce vedeţi e un "rock and roll", adică o repetare continuă a unei secvenţe de trei secunde. Se produce un tremurat slab al imaginii, astfel că stop cadrul devine mai greu de observat.
— Vrei să zici că imaginea a fost îngheţată la opt treizeci şi şase?
— Da. Şi se pare că fata încă mai trăia atunci. Nu sunt sigură, dar aşa cred.
Connor încuviinţă.
— Deci de aceea caseta originală e atât de importantă.
— Care casetă originală? întrebă ea.
Am scos atunci caseta pe care o găsisem în apartamentul meu noaptea trecută.

— Pune-o, zise Connor.

Pe ecran apăru din nou imaginea alb-negru a etajului patruzeci şi şase. Era filmată cu o cameră de luat vederi laterală şi oferea o privire de ansamblu asupra întregii săli de consiliu. Era într-adevăr una din casetele originale: am urmărit crima şi l-am văzut pe Morton plecând şi lăsând-o pe fată întinsă pe masă.

Imaginile continuau să se deruleze în faţa ochilor noştri. Priveam cu atenţie fata.

— Poţi să vezi ceasul de pe perete?

— Nu din unghiul ăsta...

— Cât timp crezi c-a trecut?

— N-aş putea spune precis, spuse Theresa clătinând din cap.

Deodată fata se mişcă. Mâna i se răsuci şi apoi i se mişcă şi capul. Trăia. Nu mai încăpea nici o îndoială că trăia.

Pe peretele de sticlă al sălii de consiliu am văzut atunci umbra unui bărbat. Venea de undeva din dreapta şi se îndrepta spre încăperea în care se afla fata. Intră privind în urmă ca să se convingă că e singur. Era Ishigura. S-a îndreptat cu siguranţă spre capătul mesei, şi-a pus mâinile pe gâtul fetei şi a strangulat-o.

— Doamne Dumnezeule!

Rămase mult timp cu mâinile încleştate pe gâtul ei. În cele din urmă, fata începu să se zbată. Ishigura o eliberă din strânsoare cu mult după ce fata încetase să se mai mişte.

— Nu vrea să rişte de loc.

— Nu, spuse Connor. Vrea să fie sigur.

În cele din urmă, Ishigura se îndepărtă de masă, îşi trase manşetele şi-şi aranjă haina.

— În ordine, zise Connor. Poţi să opreşti. Am văzut destul.

Eram din nou afară. Lumina slabă a soarelui pătrundea cu greu prin ceaţa deasă. Pe drum, maşinile zdrăngăneau din rărunchi când treceau peste gropile din asfalt. Casele de pe marginea străzii mi se păreau modeste şi părăginite.

Urcarăm în maşină.

— Şi acum, încotro? l-am întrebat.

— Sună la sediu, spuse Connor, şi spune-le că avem o casetă care dovedeşte că Ishigura este criminalul. Spune-le că ne îndreptăm spre Nakamoto, să-l arestăm.

— Parcă spuneaţi să nu folosesc telefonul din maşină.

— Fă aşa cum ţi-am zis, spuse Connor. Oricum, am ajuns aproape de capăt.

I-am explicat dispecerei de serviciu care era planul nostru, încotro ne îndreptam. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutoare. Connor îmi făcu semn că nu, aşa că am refuzat.

Am pus receptorul la loc.

— Şi-acum?

— La Nakamoto. Dă-i drumul.

Capitolul 57

După ce văzusem filmat de atâtea ori etajul patruzeci şi şase, mi se părea ciudat să mă aflu din nou acolo. Deşi sâmbătă, în birouri activitatea era în toi; secretarele şi funcţionarii alergau de colo-colo. Biroul arăta cu totul altfel la lumina zilei. Razele soarelui pătrundeau prin pereţii de sticlă, din toate direcţiile. Zgârie-norii dimprejur păreau foarte aproape, cu toată ceaţa tipică Los Angeles-ului.

Am privit în sus şi am observat că fuseseră demontate camerele de luat vederi. La dreapta, în sala în care murise Cheryl Austin, decorul era complet schimbat. Mobila neagră dispăruse. Câţiva muncitori instalau o masă de lemn de culoare deschisă şi scaune bej, noi. Camera arăta complet altfel.

În capătul îndepărtat al holului, în marea sală de consiliu avea loc o şedinţă. Patruzeci de persoane şedeau în jurul mesei lungi, acoperite cu pluş verde. De o parte se aflau japonezii, iar de cealaltă, americanii. Cu toţii aveau în fată teancuri de documente frumos aranjate. Dintre americani ieşea în evidenţă Bob Richmond, avocatul.

Connor oftă.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Întâlnirea de sâmbătă, *kohai.*

— Adică asta-i întâlnirea de sâmbătă de care vorbea Eddie?

Connor înclină din cap aprobator.

— Întâlnirea care parafează afacerea MicroCon.

O secretară care şedea în spatele unui birou aflat lângă lift ne privi cu atenţie câteva clipe, apoi ne întrebă politicoasă:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

— Mulţumim, spuse Connor, dar aşteptăm pe cineva.

M-am încruntat. Din locul unde ne aflam, îl vedeam limpede pe Ishigura, aproape de centrul mesei, de partea japoneză, fumând de zor. Bărbatul din dreapta lui se aplecă spre el şi-i şopti ceva la ureche. Ishigura dădu din cap şi zâmbi.

I-am aruncat o privire lui Connor.

— Ai răbdare, spuse acesta.

Trecură câteva minute. La un moment dat, un tânăr asistent japonez trecu în grabă prin hol şi intră în sala de consiliu. Ajuns înăuntru, îşi încetini mersul, înconjură masa neobservat, până ajunse tocmai în celălalt capăt, în spatele unui scaun ocupat de un bărbat distins, cu părul grizonat. Tânărul se aplecă deasupra scaunului şi-i şopti ceva.

— Iwabuchi, zise Connor.

— Cine-i ăsta?

— Preşedintele filialei americane a companiei Nakamoto.

Iwabuchi aprobă din cap către asistentul cel tânăr şi se ridică de la masă. Asistentul îi ţinu scaunul. Iwabuchi trecu pe lângă şirul de negociatori japonezi. Când ajunse în dreptul unui tip anume, îl atinse uşor pe umăr din mers. Ajuns la celălalt capăt al mesei, deschise uşa de sticlă şi ieşi pe terasa din spatele sălii de consiliu.

După câteva clipe, cel de-al doilea bărbat se ridică şi părăsi încăperea.

— Moriyama, spuse Connor. Preşedintele filialei din Los Angeles.

Şi Moriyama ieşi pe terasă. Cei doi îşi aprinseră câte o ţigară. Asistentul ieşi după ei, vorbind repede şi bălăngănind din cap. Cei doi bărbaţi în vârstă au ascultat cu atenţie, iar apoi s-au îndepărtat câţiva paşi. Tânărul a rămas pe loc.

După câteva clipe, Moriyama s-a întors lângă asistent şi i-a spus ceva. Acesta făcu o plecăciune, grăbită şi reveni în sala de consiliu. Se îndreptă spre un alt bărbat, brunet, cu mustaţă, şi-i şopti ceva la ureche.

— Shirai, zise Connor. Şeful finanţelor.

Shirai se ridică de pe scaun, dar nu se duse pe terasă, ci deschise uşa care dădea spre interior, traversă holul şi dispăru într-un birou din celălalt capăt al etajului.

În sala de consiliu, asistentul se îndreptă spre un al patrulea bărbat pe care l-am recunoscut, ca fiind Yoshida, preşedintele companiei Akai Ceramics. Şi Yoshida se strecură pe uşa care dădea în hol.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

— Se spală pe mâini, cum s-ar zice, îmi explică Connor. Nu vor să fie aici când se va întâmpla...

Mi-am întors privirea spre terasă şi i-am văzut pe cei doi japonezi de-afară îndreptându-se fără grabă spre o uşă din capătul celălalt al terasei.

— Ce mai aşteptăm? am întrebat.

— Ai răbdare, *kohai.*

Asistentul plecă. Întâlnirea din sala de conferinţe continua, în timp ce, în hol, Yoshida îl trăgea pe asistent de-o parte şoptindu-i ceva.

Asistentul se întoarse din nou în sala de consiliu.

— Hmmm, făcu Connor.

De data aceasta, asistentul se îndreptă spre acea latură a mesei unde se aflau americanii şi îi şopti ceva la ureche lui Richmond. Nu-i puteam vedea faţa, căci era cu spatele la noi, dar am văzut cum i-a tresărit corpul. Se întoarse puţin şi se lăsă pe spate şoptindu-i ceva asistentului. Acesta dădu din cap şi dispăru.

Richmond rămase pe scaun legănând uşor din cap. Apoi se aplecă asupra hârtiilor din faţa sa.

După aceea, îi împinse lui Ishigura un bilet peste masă.

— Acum e rândul nostru! spuse Connor.

Se întoarse spre secretară, îi arătă legitimaţia şi amândoi o pornirăm cu paşi repezi spre sala de consiliu.

Un american tânăr, îmbrăcat într-un costum în dungi, stătea în capătul mesei spunând:

— Acum fiţi vă rog amabili şi îndreptaţi-vă atenţia asupra anexei C care conţine procesul verbal al inventarului bunurilor...

Connor păşi primul în sală, iar eu l-am urmat.

Ishigura ridică privirea spre noi fără să pară deloc surprins.

— Bună ziua, domnilor.

Faţa îi era împietrită.

Richmond spuse politicos:

— Domnilor, ne aflăm în mijlocul unor tratative destul de importante, aşa încât, dacă aţi putea aştepta...

Connor îl întrerupse.

— Domnule Ishigura, din acest moment sunteţi arestat pentru uciderea lui Cheryl Austin.

Îi citi drepturile, în timp ce Ishigura îl privea fix.

Celelalte persoane din încăpere păstrară o linişte mormântală.

Ishigura rămase pe scaun.

— E absurd, zise el.

— Domnule Ishigura, spuse Connor, sunteţi amabil să vă ridicaţi?

Richmond şopti către noi:

— Sper că vă daţi seama ce faceţi, băieţi.

— Îmi cunosc drepturile, domnilor — zise Ishigura.

— Domnule Ishigura, sunteţi amabil să vă ridicaţi? repetă Connor.

Ishigura nici măcar nu se clinti. Fumul ţigării sale şerpuia în sus.

Se lăsă o linişte totală.

Apoi Connor spuse:

— Pune-le caseta.

De-a lungul unui perete al încăperii se afla aparatura video. Am găsit un videocasetofon precum cel pe care-l folosisem mai înainte şi am introdus caseta în el. Dar pe ecranul mare din centrul peretelui nu apăru nimic. Am apăsat câteva butoane, dar nu puteam obţine nici o imagine.

Dintr-un colţ, de undeva din spatele încăperii, veni să mă ajute o secretară care stenografia discuţia. Se înclină în faţa mea, cerându-şi parcă scuze, apăsă pe câteva butoane, se înclină din nou şi se întoarse la locul ei.

— Mulţumesc, am spus.

În sfârşit, se vedea ceva. Cu toate că soarele bătea cu putere în ecran, imaginea era clară. Caseta începu chiar de la momentul pe care îl urmărisem în camera Theresei, momentul în care Ishigura se apropiase de fată şi îi pusese mâinile pe gât.

— Ce-i asta? întrebă Richmond.

— E un fals, zise Ishigura. Caseta e contrafăcută.

— Aceasta este caseta filmată de camerele de luat vederi ale sistemului de securitate al companiei Nakamoto, joi seara.

— E un fals, zise din nou Ishigura.

Dar nimeni nu-l asculta. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ecranului. Richmond privea cu gura căscată.

— Isuse, spuse el.

Pe ecran, fata înfrunta moartea.

Ishigura îi aruncă o privire cruntă lui Connor.

— Nu e nimic altceva decât o înscenare. Nu înseamnă nimic, spuse el.

— Isuse Cristoase, tot repeta Richmond neputându-şi dezlipi ochii de pe ecran.

— Nu există nici o bază legală, zise Ishigura. Este inadmisibil. Nici un tribunal nu va lua în consideraţie aşa ceva. Încercaţi doar să întrerupeţi...

Tăcu brusc. Pentru prima dată privi în celălalt capăt al mesei. Şi văzu că scaunul lui Iwabuchi era gol. Privi şi-n cealaltă direcţie. Ochii i se roteau de jur împrejurul camerei.

Scaunul lui Moriyama era gol.

Scunul lui Shirai era şi el gol.

La fel şi scaunul lui Yoshida.

O licărire îi apăru în ochi: pricepuse! Îl privi cu uimire pe Connor. Apoi dădu din cap, mormăi ceva cu glasul înfundat şi se ridică de pe scaun. Toţi ceilalţi rămaseră cu ochii aţintiţi asupra ecranului.

Ishigura se îndreptă spre Connor.

— N-am de gând să mai văd aşa ceva, domnule căpitan. După ce terminaţi cu şarada asta, mă găsiţi afară.

Îşi aprinse o ţigară şi-i aruncă lui Connor o privire cruntă.

— Atunci vom putea sta de vorbă. *Machigainaku,* continuă el.

Ieşi pe terasă lăsând uşa deschisă în urma lui.

Am vrut să-l urmez, dar Connor m-a pironit în loc cu privirea. Îmi făcuse un semn cu capul — un semn abia perceptibil. Am rămas pe loc.

L-am văzut pe Ishigura apropiindu-se de balustradă. Fuma. Îşi îndreptă faţa spre soare. Apoi privi înapoi spre noi şi dădu din cap cu o licărire de regret în ochi. Se aplecă peste balustradă şi puse un picior pe ea.

În sala de conferinţe, imaginile continuau să se deruleze pe ecran. Unul dintre avocaţii americani, o femeie, se ridică, îşi închise cu zgomot servieta şi părăsi încăperea. Ceilalţi rămaseră nemişcaţi.

În cele din urmă, caseta se termină. Am scos-o din aparat.

În sală era o linişte mormântală. O pală de vânt împrăştie hârtiile de pe masă.

Mi-am întors privirea spre terasă. Era goală.

Până să ajungem noi lângă balustradă, se auzeau deja din depărtare sirenele maşinilor de salvare şi de poliţie.

Jos, pe stradă, aerul era plin de praf şi nişte utilaje de construcţie făceau un zgomot asurzitor. Nakamoto ridica alături de clădire o anexă. La colţul ei era parcat un şir de basculante încărcate cu ciment. Mi-am făcut loc prin grupul de japonezi îmbrăcaţi în costume bleumarin.

Ishigura aterizase într-o groapă cu ciment ud. Trupul său era înclinat într-o parte, dar numai capul şi o mână ieşeau din masa de ciment moale. Suprafaţa gri era împroşcată cu dâre de sânge. Câţiva muncitori cu căşti de protecţie albastre încercau să-l tragă afară folosind beţe de bambus şi frânghii, dar cam fără succes. În cele din urmă, un muncitor cu cizme înalte de cauciuc intră în groapa cu ciment ca să tragă cadavrul. Dar treaba asta se dovedi mai anevoioasă decât păruse. Au intrat şi alţii să-l ajute.

Oamenii noştri erau deja acolo — Fred Perry şi Bob Wolfe. Wolfe mă văzu şi urcă dâmbul de pământ pe care mă aflam Scoase un carneţel din buzunar.

— Ştii ceva despre chestia asta, Pete? strigă el ca să acopere zgomotul făcut de ciocanele pneumatice.

— Da, am spus.

— Ştii cum îl cheamă?

— Kasaguro Ishigura.

Wolfe se uită cruciş la mine.

— Cum se scrie?

I-am spus numele pe litere, dar nu se înţelegea nimic din cauza vacarmului. Până la urmă, am băgat mâna-n buzunar şi-am scos o carte de vizită. I-am dat-o lui Wolfe.

— E a lui?

— Da.

— De unde-o ai?

— E o poveste lungă, am spus. A comis o crimă.

Wolfe dădu din cap.

— Stai să scoatem cadavrul de acolo şi mai vorbim pe urmă.

— Bine.

Până la urmă au recurs la ajutorul unei macarale ca să-l scoată. Trupul lui Ishigura, îngreunat de cimentul care se lipise de el, fu ridicat în aer. Preţ de câteva clipe se balansă deasupra capului meu.

De sus, cădeau picături de ciment şi se împrăştiau pe

inscripţia de la picioarele mele. Cu litere mari scria: CONSTRUIM PENTRU ZIUA DE MÂINE, Iar dedesubt: VĂ RUGĂM SCUZAŢI DERANJUL.

Capitolul 58

Am mai stat încă o oră acolo. Şi pentru că şeful dorea să-i predăm raportul până la sfârşitul zilei, ne-am dus după aceea la Parker să întocmim procesul verbal.

Era patru după-amiaza când am terminat. Am traversat apoi la cafeneaua de lângă biroul de eliberat pe cauţiune "Antonio's" să ne limpezim puţin capul. În fond şi la urma urmei de ce o fi ucis-o Ishigura pe fată?

Connor oftă.

— Nu mi-e prea clar. Uite însă cam ce-am înţeles eu. Eddie lucra pentru *kaisha* tatălui său. Una dintre sarcinile sale era să furnizeze fete demnitarilor aflaţi în vizită. Făcea asta de ani de zile. Nici nu-i venea prea greu — era un băiat căruia îi plăcea să se distreze, mergea la o groază de petreceri, deci cunoştea multe tipe. Senatorii voiau să se distreze cu ele, iar aceasta era şansa lui de a lega prietenii cu ei, de a-şi face relaţii. Dar Cheryl era o şansă cu totul specială căci senatorului Morton, Preşedintele Comisiei Financiare, i se aprinseseră zdravăn călcâiele după ea. Dar Morton era destul de deştept ca să-şi dea seama când să pună capăt legăturii, însă Eddie i-o trimitea pe neaşteptate cu avioane particulare peste tot unde Morton se af-la; întreţinea relaţia dintre ei. Şi Eddie o plăcea; făcuse amor cu ea în după- amiaza dinaintea crimei. Şi tot Eddie i-a făcut rost de invitaţia la recepţia de la Nakamoto, ştiind că Morton avea să fie acolo. Eddie voia să-l determine pe Morton să se opună vânzării companiei MicroCon, aşa că era preocupat de întâlnirea de sâmbătă. Apropo, când am fost la postul de televiziune şi-am urmărit înregistrările acelea ai crezut că-i spusese lui Cheryl "fără şmecherii". Îi spusese de fapt *nichibei.*

Dar presupun că Eddie nu dorea decât ca Cheryl şi Morton să se întâlnească, atâta tot. Nu cred că ştia ceva în legătură cu chestia de la etajul patruzeci şi şase. Cu siguranţă că nu se aştepta ca ea să urce acolo cu Morton. Ideea trebuie să fi venit cuiva de la "Nakamoto" chiar în timpul recepţiei. Intenţionat au lăsat etajul liber; l-au făcut accesibil dintr-un motiv foarte

simplu: există un dormitor acolo sus pe care-l folosesc câteodată lucrătorii companiei; undeva la capătul etajului.

— De unde ştiţi? l-am întrebat.

Connor zâmbi.

— Hanada-san a spus că l-a folosit odată. Se pare că e chiar luxos.

— Deci aveţi relaţii.

— Câteva. Dacă stăm şi ne gândim, camerele de luat vederi nu prea aveau ce căuta acolo, căci clădirea este abia în curs de amenajare; se poate să fi fost instalate în ideea unui şantaj, dar am auzit că în dormitor nu există aparatură de filmat. Iar faptul că există o cameră de luat vederi chiar în sala de consiliu, mă face să totuşi să cred că Phillips a avut dreptate — camerele de luat vederi au fost instalate ca să-i *kaizen* pe funcţionari. Cu siguranţă că nu se aşteptau ca actul sexual să se consume tocmai pe masa sălii de consiliu.

În sfârşit, când Eddie i-a văzut pe Cheryl şi Morton plecând împreună trebuie să fi intrat în panică. Aşa că s-a luat după ei. A fost martor la crimă, pe care eu o consider mai degrabă un accident. Atunci Eddie i-a dat o mână de ajutor prietenului său Morton — l-a strigat şi l-a scos de acolo. Au revenit la petrecere împreună.

— Dar ce credeţi despre casete?

— Ah. Îţi aduci aminte că am mai discutat despre mită. Una dintre persoanele mituite de Eddie a fost şi Tanaka, un obscur ofiţer al corpului de pază. Cred că Eddie îl aproviziona cu droguri. Oricum, Eddie îl cunoştea de câţiva ani. Iar când Ishigura i-a ordonat lui Tanaka să-i aducă videocasetele, acesta din urmă i-a spus totul lui Eddie.

— Iar Eddie a coborât şi-a luat el însuşi casetele.

— Exact. Dar împreună cu Tanaka.

— Numai că Phillips a spus că Eddie era singur.

— Phillips a minţit, căci îl cunoştea pe Tanaka. De asta nu s-a împotrivit — Tanaka i-a spus că totul era în ordine. Iar când Phillips ne-a povestit cum s-a întâmplat, a omis să-l amintească pe Tanaka.

— Şi-apoi?

— Ishigura a trimis câţiva tipi să facă "curăţenie" acasă la Cheryl. Tanaka s-a dus undeva cu casetele ca să obţină copii după ele, iar Eddie a plecat la petrecerea din cartierul de pe dealuri.

— Numai că Eddie a păstrat o casetă.

— Exact.

După ce m-am gândit puţin, am spus:

— Dar când am stat de vorbă cu Eddie la petrecere, ne-a spus o cu totul altă poveste.

Connor încuviinţă:

— A minţit.

— Chiar şi pe dumneavoastră, prietenul lui?

Connor ridică din umeri.

— A crezut că se poate descurca de unul singur.

— Dar Ishigura? De ce a ucis-o pe fată?

— Ca să-l aibă pe Morton la mână. Şi-a mers — l-au făcut pe Morton să-şi schimbe poziţia în legătură cu afacerea MicroCon. Nu după mult timp, Morton avea să fie de acord cu vânzarea.

— Doar pentru atât a ucis-o Ishigura? Pentru o simplă afacere?

— Nu, nu cred că plănuise dinainte s-o ucidă. Exclus. Din cauza presiunii sub care se afla, Ishigura şi-a pierdut capul. S-a gândit că astfel va creşte în ochii superiorilor săi. Miza aflată în joc era mare; atât de mare încât şi-a pierdut simţul măsurii şi a acţionat aşa cum un japonez n-ar face-o niciodată în astfel de circumstanţe. Şi într-un moment de presiune psihică a ucis-o pe fată. Aşa cum a spus-o chiar el, era o femeie lipsită de importanţă.

— Doamne-Dumnezeule.

— Dar am impresia că mai e ceva la mijloc. Morton nu-i prea avea la inimă pe japonezi. Îţi aduci aminte de gluma pe care-a făcut-o cu bomba atomică? Ei, japonezii, cred că a făcut amor pe masă mai mult ca să-i sfideze. Şi asta l-a înfuriat pe Ishigura.

— Şi cine a sunat la poliţie?

— Eddie.

— De ce?

— Ca să-i pună într-o situaţie neplăcută pe cei de la Nakamoto. Eddie l-a adus înapoi pe Morton la petrecere, iar apoi a telefonat la poliţie, probabil de la un telefon situat chiar la etajul la care se afla recepţia. Când a sunat, nu aflase încă de camerele de luat vederi. Apoi Tanaka i-a spus despre casete, iar Eddie a început să-şi facă griji că Ishigura l-ar putea trage pe sfoară. Aşa că a mai sunat o dată.

— Şi a cerut ca la locul crimei să vină prietenul său John Connor.

— Exact.
— Deci Eddie era Koichi Nishi? l-am întrebat
— Da, o glumă de-a lui: Koichi Nishi e un personaj dintr-un film japonez, faimos, care are ca subiect corupţia.
Connor îşi termină cafeaua şi împinse ceaşca pe tejgheaua barului.
— Şi Ishigura? De ce l-au abandonat japonezii?
— Ishigura a jucat prea dur şi a pierdut. A acţionat de capul lui joi seara şi lor nu le-a plăcut asta. Oricum compania l-ar fi trimis curând acasă. Era condamnat să-şi petreacă tot restul vieţii în Japonia, într-o *madogiwa* — adică să fie toată viaţa un simplu portar al companiei. Într-un fel, seamănă cu închisoarea pe viaţă
— Dar cine credeţi c-a ascultat pe fir când aţi anunţat la departament ce-aţi plănuit? l-am întrebat pe Connor.
— Greu de spus, zise el ridicând din umeri. Dar Eddie mi-a fost simpatic. Îi eram dator. N-am vrut să-l văd pe Ishigura plecând bine mersi acasă.

Când m-am întors la birou, mă aştepta o femeie în vârstă. Era îmbrăcată în negru şi s-a prezentat ca fiind bunica lui Cheryl Austin. Mi-a spus că părinţii lui Cheryl muriseră într-un accident de maşină când ea avea doar patru ani şi de atunci a fost crescută de bunica ei. Voia să-mi mulţumească pentru aportul meu la anchetă. Îmi povesti cum era Cheryl când era mică, copilăria ei în Texas.
— Bineînţeles că era drăguţă, spuse ea; o plăceau toţi băieţii. Se ţineau cârd după ea.
Făcu o pauză.
— Normal că nu prea-mi convenea, dar îi plăcea foarte mult să-i aibă în jurul ei, să-i privească în timp ce se băteau pentru ea. Îmi aduc aminte că avea vreo şapte sau opt ani când s-au încăierat doi băieţei, tăvălindu-se în praful drumului, iar ea îi privea şi bătea din palme. Încă de pe când era doar o adolescentă, îi plăcea să cocheteze şi ştia cum să-i scoată din minţi pe băieţi şi să-i facă să se bată pentru ea. Nu prea-mi plăcea ce se întâmpla cu ea. Nu, nu părea să fie în toate minţile. Şi cântecul ăla pe care îl fredona tot timpul, zi şi noapte, ceva cu " mi-am pierdut minţile" cred.
— Jerry Lee Lewis?

— Da' eu ştiam de ce-l cânta. Era cântecul preferat al tatăl ei. Pe când era doar o mogâldeaţă, o lua cu el în camionul decapotabil când se ducea la oraş, o cuprindea cu braţul după umeri şi dădea drumul la maxim la radio. În astfel de ocazii îşi punea lucrurile cele mai bune. Arăta aşa de drăgălaş când era mică, leită maică-sa.

Apoi femeia începu să plângă la amintirea acelor vremuri. I-am întins un şerveţel şi-am încercat s-o liniştesc:

După aceea m-a întrebat cum se întâmplase, cum murise Cheryl.

N-am ştiut ce să-i spun.

Ieşisem din clădirea departamentului şi tocmai treceam pe lângă fântânile din faţa Parker Center-ului, când un japonez îmbrăcat în costum mă opri. Avea vreo patruzeci de ani, părul închis la culoare şi purta mustaţă. Mă salută ceremonios şi îmi dădu cartea lui de vizită. Au trecut câteva clipe până să-mi dau seama că era domnul Shirai, şeful finanţelor companiei Nakamoto.

— Am vrut să vă întâlnesc personal Sumisu-san, ca să vă exprim profundul regret din partea companiei Nakamoto în ceea ce priveşte comportarea domnului Ishigura. Modul în care a acţionat nu a fost deloc cel potrivit şi vreau să ştiţi că tot ce a făcut, a făcut de capul lui. Nakamoto este o companie onorabilă care nu încalcă legile. Munca pe care a făcut-o domnul Ishigura în această ţară l-a adus în contact cu mulţi bancheri, cu multe persoane influente. Sincer să fiu, cred că a petrecut prea mult timp în America. A luat multe obiceiuri rele de aici.

Deci asta era; îşi cerea scuze şi ne insulta în acelaşi timp. Nici nu ştiam ce să-i spun. În cele din urmă am zis:

— Domnule Shirai, mi se făcuse o ofertă de finanţare ca să-mi cumpăr o căsuţă...

— Oh, da?

— Da. Dar probabil că nu sunteţi la curent cu asta, am continuat.

— Ba da, parcă am auzit ceva...

— Mă întreb dacă oferta mai e valabilă şi-acum.

Urmă o tăcere îndelungată. Se auzeau doar stropii care cădeau în apa fântânilor din dreapta mea.

Prin lumina ceţoasă a după-amiezii, Shirai privi la mine

cruciş, încercând să se hotărască cum să joace.

În cele din urmă, spuse:

— Sumisu-san, oferta a fost nepotrivită. Consideraţi-o retrasă.

— Vă mulţumesc domnule Shirai, am zis.

Eram în maşină cu Connor, în drum spre apartamentul meu. Tăceam amândoi. Ne aflam pe autostrada Santa Monica. Semnele de circulaţie fuseseră mâzgălite de derbedeii din cartier; la fel şi majoritatea zidurilor. În momentul acela am realizat în ce mahala locuiam. În dreapta, zgârie-norii din Westwood, învăluiţi de ceaţă, arătau deplorabil. Peste tot domnea sărăcia şi paragina.

În cele din urmă, am rostit:

— Asta a fost tot? Doar o luptă de interese între Nakamoto şi alte companii japoneze? O bătălie pentru MicroCon?

Connor ridică din umeri.

Şi asta, printre multe altele. Pentru japonezi, America nu este acum decât o arenă pentru astfel de confruntări. Nu prea dau multe parale pe noi.

Ajunserăm pe strada mea. Fusese o vreme când o găseam drăguţă — o stradă liniştită, mărginită de copaci, cu un teren de joacă la capătul blocului unde să se poată juca fetiţa mea. Acum nu mai eram de aceeaşi părere. Aerul era apăsător, iar strada îmi părea murdară, neprimitoare.

Am parcat maşina. Connor se dădu jos şi-mi strânse mâna.

— Nu fi aşa deprimat.

— Ba sunt.

— Nu fi. E într-adevăr foarte grav ceea ce se întâmplă, dar totul se poate schimba. S-au mai schimbat lucrurile şi înainte. Se pot schimba din nou.

— Poate.

— Ce-ai de gând să faci acum? mă întrebă.

— Nu ştiu. Aş avea chef să plec de aici Dar nu ştiu unde...

— Să pleci de la Departament?

— Poate. Dar în mod sigur voi pleca de la Serviciile Speciale. E prea... încurcat pentru mine

Connor dădu aprobator din cap.

— Ai grijă *kohai.* Şi, oricum, mulţumesc pentru ajutor.

— Şi eu îţi mulţumesc, *sempai...*

Eram obosit Am urcat scările până la apartamentul meu şi-am intrat în casă. Era linişte, acum că fetiţa mea era plecată. Mi-am luat o cutie de Cola din frigider şi m-am dus în living. Când m-am aşezat în fotoliu, am simţit din nou durerea aceea în spate. M-am ridicat în picioare şi-am dat drumul la televizor. Nu puteam urmări însă emisiunea. Mă gândeam la tot ce-mi spusese Connor, că toată lumea în America îşi îndreaptă atenţia asupra lucrurilor lipsite de importanţă. Asta se întâmplă şi-n relaţia noastră cu Japonia, dacă le vinzi ţara, atunci e a lor fie că-ţi place sau nu. Şi câtă vreme e lucrul lor, fac ce vor cu el.

M-am dus în dormitor şi m-am schimbat. Pe noptieră erau fotografiile fetiţei mele de la aniversarea zilei ei de naştere, cele pe care le sortam atunci când a început totul — fotografii cu care nu mai semăna, care nu mai reflectau realitatea. Auzeam râsul dogit din televizorul din camera de alături. Înainte, credeam că totul merge bine de la sine Dar nu e deloc aşa.

M-am dus în camera copilului, l-am privit păturica şi elefanţii imprimaţi pe ea. Mă gândeam la felul în care dormea cu faţa în sus şi mânuţele deasupra capului, atât de senină şi încrezătoare. Mă gândeam câtă încredere avea ea în mine şi în lumea ei de copil şi mi-a venit în minte lumea în care avea să intre nu după mult timp. Am început să-i aranjez pătuţul şi am simţit cum teama mi se strecoară-n suflet.

<u>Stenograma ultimei zile: 15 martie (99)</u>

INT: În ordine, Pete, Cred că e suficient ceea ce ne-ai declarat. Doar dacă nu mai ai ceva de adăugat.

SUB: Nu. Nu mai am nimic de adăugat.

INT: Din câte am înţeles, ţi-ai dat demisia din Serviciile Speciale.

SUB: Da, aşa e.

INT: Şi, din câte ştiu, ai făcut o recomandare scrisă şefului dumitale, domnul Olson, în care-i sugerai ca modalitatea de alegere şi instruire a ofiţerilor de legătură – translatori de limba japoneză să fie schimbată. Spuneai acolo că n-ar mai trebui ca în treaba asta să se mai amestece Fundaţia de Prietenie Japonezo-Americană. Aşa e?

SUB: Da.

INT: Şi care ar fi motivul?
SUB: Părerea mea e că dacă departamentul doreşte să aibă ofiţeri bine instruiţi, atunci ar trebui să plătească din propriile fonduri. Ar fi mai sănătos aşa.
INT: Mai sănătos?
SUB: Exact. E timpul să recăpătăm controlul asupra propriei noastre ţări. E timpul să ne bazăm pe noi înşine.
INT: Ai primit vreun răspuns din partea domnului Olson?
SUB: Încă nu. Dar aştept.

Postfaţa autorului

"Oamenii se feresc de realitate. Se împotrivesc sentimentelor reale provocate de împrejurările reale ale vieţii. Ei îşi construiesc în mintea lor tot felul de lumi din *ar fi trebuit..., dacă..., poate că...* Schimbările autentice încep cu aprecierea realistă în acceptarea realităţii. Abia apoi e posibilă o reacţie realistă".

Acestea sunt cuvintele lui David Reynolds, un partizan al psihoterapiei japoneze Morita. El vorbeşte despre comportamentul individual, dar comentariul lui e valabil şi pentru comportamentul economic al naţiunilor în general.

Mai curînd sau mai tîrziu, Statele Unite vor trebui să accepte faptul că Japonia a devenit o putere industrială de frunte în lume. Japonezii au cea mai ridicată medie de viaţă, cel mai ridicat grad de folosire a forţei de muncă, cel mai ridicat nivel de educaţie, cel mai redus decalaj între cei bogaţi şi cei săraci, produsele lor sunt de cea mai înaltă calitate, se hrănesc cel mai bine. O ţară de dimensiunile statului Montana, cu jumătate din populaţia sa, va fi în curând o putere economică egală cu noi.

Dar n-au ajuns până aici folosind calea parcursă de noi. Japonia nu e un stat industrial occidental. E organizat cu totul altfel. Japonezii au inventat un nou mod de a face afaceri — parteneriatul concurenţial, în care afacerile se poartă ca un război adevărat, menit să şteargă de pe faţa pămîntului orice fel

de concurenţă, ceea ce America n-a priceput de mai multe decenii bune încoace. Statele Unite continuă să-şi închipuie că Japonia tratează la fel ca noi. Dar se vede tot mai mult că în faţa evoluţiei moderne ei se întreabă: "Şi de ce ne-am schimba? Ne descurcăm mai bine decât voi ceilalţi". Şi într-adevăr aşa este.

Şi atunci care ar trebui să fie reacţia americană? E absurd să dăm vina pe Japonia pentru succesul felului ei de-a fi, sau să sugerăm că ar trebui să-şi reducă ritmul de dezvoltare. Japonezii consideră această reacţie drept un scâncet de copil neajutorat, şi au dreptate. Ar fi mult mai nimerit ca Statele Unite să se trezească la realitate, să vadă Japonia aşa cum e ea de fapt, şi să acţioneze realist.

În cele din urmă, asta ar însemna majore schimbări, dar, inevitabil, partenerul mai slab trebuie să se adapteze cerinţelor în cadrul unor astfel de relaţii. Şi, fără îndoială, Statele Unite sunt acum partenerul mai slab în orice fel de contacte economice cu Japonia.

Acum un secol şi mai bine, când Perry, amiralul flotei americane, a deschis piaţa japoneză prin forţă, Japonia era o societate feudală. Japonezii au înţeles imediat că ei trebuie să se schimbe, şi au făcut-o. Începînd cu anii 1860, au adus la ei mii de specialişti occidentali să-i îndrume cum să schimbe structura de guvernământ şi cea industrială. Întreaga societate a trăit o adevărată revoluţie. A mai existat încă o convulsie socială, la fel de dramatică, după cel de-al doilea război mondial.

Dar, în ambele situaţii, japonezii au înfruntat provocarea direct şi i-au făcut faţă. N-au spus: Să vină americanii să ne cumpere pămînturile şi întreprinderile şi să sperăm că o să ne înveţe şi pe noi să ne descurcăm mai bine. Nicidecum. Japonezii au invitat mii de experţi să-i viziteze şi apoi i-au trimis frumos acasă. Am face bine să procedăm la fel. Japonezii nu sunt mântuitorii noştri. Sunt competitorii noştri. Şi n-ar trebui să uităm asta niciodată.

— AUTORUL —